

பக்கா

ஜனவரி '87

707 mm

ரஜேஷ்குமார்

கிட்டில்
இரண்டு
பேர்

பொங்கல்
CUM
சுனிமா மலர்

ரூ. 2-50

அ...
சுனிமா மலர்

விற்பனையாகிறது!

கணவர்க்குதழீஸ்

பழக்கதப் பழி

முடி நீளப்படக்கதை

மற்றும் உங்கள் குழந்தை
களுக்காக

இ 50 பரிக் கருக்கும்
வண்ணம் தீடும்
பேரட்டி, வறு காடகங்
கள், வண்ணம்
தீட்டி விந்தைபாடுங்கள்,
வித்தியாசத்தை கண்டு
படியுங்கள், வறு காட்டி
உதுவுங்கள் என பல
விதமான ஆர்வம் மிக்க
பல பகுதிகள்.

60 பக்கம் - விலை ரூ - 1-50 மட்டும்.

எங்கும் கிடைக்கும் - இன்றை
உங்கள் குழந்தைகளுக்கே
வாங்கிக் கொடுங்கள்.

ராஜேஷ்குமார்

தொழில்நுட்பப் பேர்

ரேகா பப்ளிகேஷன்ஸ்

41, போர்ட் 'B' தெரு
பெங்களூர் - 560 002.

போன் 601735

ரேகா மாத மலர்

ஜனவரி 1987

மலர் 2]

[இதழ் 4

ஆண்டு சந்தா ரூ. 24

ஆறுமாத சந்தா ரூ. 13

பொருளடக்கம்

இருட்டில் இரண்டுபேர்	...	...	6
புதுக்கவிதை போட்டி முடிவுகள்	...	...	67
ஸ்பெஷல் சினிமா பகுதி	....	...	68
திரை மலர்கள்	...	...	90
குலுக்கல் பரிசு சீட்டு	....	...	93
காதோடு....	....	....	95
குலுக்கல் பரிசு சீட்டு முடிவுகள்	....	...	96
மலர்ந்த நெஞ்சங்கள்	...	....	98

ரேகா மாத மலர்—அச்சிட்டு வெளியிடுபவரும் ஆசிரியரும்
என். சுந்தர்ராஜன். ரேகா பப்ளிகேஷன்ஸ், 41, போர்ட்
'B' தெரு, பெங்களூர்-560002. அச்சகம்: பெங்களூர்-53,
ஸ்ரீ சத்யநாராயண பிரஸ்.

வணங்குகிறேன்!

வாழ்த்துங்கள்!

'ரேகா' பொங்கல் CUM சின்மா மலர் உங்கள் கரங்களில் சுவழ்கிறது. என்னால் இயன்ற அளவுக்கு சிறப்பாக கொண்டு வர முயற்சித்திருக்கிறேன். நான் வெற்றி பெற்றேனா? நீங்கள் தான் கூறவேண்டும்.

ஒவ்வொரு வார இதழுக்கும் வெளிவரும் நாள் என்று ஒரு திட்டமை இருக்கிறது. அன்று கடைகளுக்குச் சென்று உங்கள் அபிமான பத்திரிகையை கேட்டு வாங்குகிறீர்கள். ஆனால் பத்திரிகை வெளிவரும் நாள் அல்லது தேதி என்று எந்த மாத பத்திரிகைக்கும் கிடையாது. ஏன் கிடையாது- ஏன் இருக்கக் கூடாது என்று யோசித்தேன். 'ரேகா' கடைகளில் கிடைக்கும் தேதியை நிர்ணயிப்பதென்று முடிவு செய்தேன். செயலாக்கி விட்டேன்.

இன் ஒவ்வொரு மாதமும் 23 ஆம் தேதியன்று உங்களுடைய கடைகளில் 'ரேகா' கிடைக்கும். இந்த தேதியில் நீங்கள் கடைக்குச் சென்று 'ரேகா'வை கேட்டு வாங்கலாம். அப்படி இந்த தேதியில் 'ரேகா' உங்களுடைய கிடைக்கவில்லை என்றால் அதற்கு நான் பொறுப்பாக இருக்க மாட்டேன்- அதாவது பத்திரிகை தாமதமாகி இருக்காது என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அனைவருக்கும் எனது உளங்கனிந்த பொங்கல் நல் வாழ்த்துக்கள். மீண்டும் வணங்குகிறேன்! வாழ்த்துங்கள்!

எம். சி. ராஜன்

இருட்டில் இரல் பரே நாஜேஷ் குமார்

அந்த சிறிய அறையில் ஆல்பீஸ்த்தனம் இருந்தது. சுற்றுச் சுவர்களில் இளம் பச்சை ஆயில் பெயிண்ட் ஒரு பிரகாசமான கோட்டிங்கில் பரவியிருந்தது. எதிரெதிர் சுவர் இரண்டில் மட்டும் சீனரிவால் பேப்பர் சவுக்குத் தோப்பையும்... கடலுருகே உதய அல்லது அஸ்தமன சூரியனையும் ஸ்பெஷல்

லைட் எஃபக்டோடு காட்டியது. இன்னொரு பக்கம் இருந்த டெய்லி ஷீட் காலண்டர் அன்றைய தேதி ஐந்து—பத்து—எண்பத்தி ஆறு என்று காலை ஆறு மணியிலிருந்தே சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. கொஞ்சம் தள்ளி இருந்த ஸ்விஸ் மேட் வால் கிளாக் அந்த நிமிஷம்—முட்களின் உதவியோடு 9-20ஐக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

இடது பக்கச் சுவரோடு பதிந்த செல்ஃப் முழுக்க—சாய்மானத்தோடு நாற்காலி. மேஜையின் மேல் ஒரு தடிமனான புத்தகம், பென் ஸ்டாண்ட், நாற்காலியில் பிரபல லாயர் ரவிகிருஷ்ணன். இந்த நாவலில் அறிமுகமாகிற முதல் பாத் திரம்.

ரவிகிருஷ்ணனின் முகத்தில் பிரதானமாய் வெள்ளை பிரேமிடப்பட்ட கண்ணாடி தெரிந்தது. கேஸ் வெற்றிக்கான யோசிப்புகளால் தலைப் பிரதேசத்தில் ஏராளமாய் முடி கொட்டியிருந்தார். முகச் சுருக்க வரிகள் அவருக்குக் குறைந்தபட்ச வயது நாற்பத்தைந்து என்றன. மீசை தாடி பிரதேசங்கள் சஹாராவாய் தெரிந்தது. சிரிக்கிற போது இன்னும் இழக்காத பல்வரிசையில் இரண்டு பற்கள் வரிசை மாறியிருந்தது. உதடுகள், 'சிகரெட் என்றால் என்ன? அதன் புகை என்ன ருசி?' என்று கேட்டன.

அவருக்கு எதிரே— இருந்த நாற்காலியில்—
நிரம்பியிருந்தாள் திலகா.

கால்சதம் வயது. குங்குமத்தில் குளிப்பாட்டின மாதிரி நிறம். ஒயின்நிற கண்களில் மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் ஸ்காட்ச் விநியோகம். செதுக்கல்த்தனமாய் இறங்குகிற நாசிக்குக் கீழே— குறுகுறுவென்ற உயிரோட்டத்துடன் ரோஜா நிற உதடுகள். உடலுக்கு பிங்க் நிற ஷிபான் ஸாரியை சமர்ப்பித்திருந்தாள்.

ரவிகிருஷ்ணன் மேல் நன்றி ததும்புகிற பார்வையைத் தூவினான்.

“தாங்க்யூ லாயர் ஸார்.... இன்னிக்குத்தான் எனக்கு மனசு கொஞ்சம் நிம்மதியா இருக்கு.... அவர்கிட்டே இருந்து விவாக ரத்து வாங்கித் தந்ததுக்கு ரொம்ப நன்றி....!”

ரவிகிருஷ்ணன் புன்னகைத்தார்.

“உன்னோட நிலைமையை புரிஞ்சுகிட்டுத்தான் இந்த கேஸை நான் தொட்டேன்... அவ்வளவு சிக்கிரமா நான் டைவார்ஸ் கேஸ் எடுத்துக்கவே மாட்டேன்.... உன்னோட மாஜி கணவன் மாதிரி பேர்வழிங்கதான் மொத்தமா ஆண் வர்க்கமே ரொம்ப மோசம்ங்கற மாதிரி பேர் வாங்கித் தர்றாங்க....”

“அவர் சொல்றதையெல்லாம் நிஜம்ன்னு நம்பி கழுத்தை நீட்டிட்டேன்.... பெரிய கவர்ன்மென்ட் கன்சர்ன்ல எக்சிக்யூட்டிவ் லேவல் ஆஃபீஸர்னு சொன்னார்... நம்பிட்டேன்.... ஆனா போகப் போகத்தான் தெரிஞ்சது.... அத்தனையும் பொய்.... பெண்களை வெச்சு பிஸ்னெஸ் பண்ணிட்டிருக்கார்.... இன்னும் கொஞ்ச நாள் அவருக்கு நான் மனைவியா இருந்திருந்தா என்னையும் அதே சாக்கடையில தள்ளியிருப்பார் ஸார்... அந்த நிலைமைக்குப் போக விடாம என்னைக் காப்பாத்தின உங்களை நான் என்றைக்குமே மறக்க மாட்டேன் ஸார்...”

ரவிகிருஷ்ணன் புன்னகைத்தார்.

“உன்னோட தைரியத்தையும் பாராட்டத்தான் வேணும்... திலகா... பொதுவா நிறைய பெண்கள்.... கஷ்டமோ நஷ்டமோ, கழுத்தை நீட்டியாச்சு.... அனுபவிச்சுத் தான் ஆகணும்ங்கற பிரின்சிபிளோட வாழ்க்கைல நசுங்கிட்டிருக்காங்க.... ஆனா, நீ என்னை தைரியமா கான்டாக்ட் பண்ணினதாலேதானே... நான் உனக்கு உதவி செய்ய முடிஞ்சது....”

திலகா தன் கண்களில் மின்னிய நீரை சேலைத் தலைப்பால் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

ரவிகிருஷ்ணன் அழைத்தார்.

“திலகா...”

“ஸார்?”

“உன்னோட கணவன்கிட்டேயிருந்து டைவொர்ஸ் வாங்கி பிரிஞ்சாச்சு....”

தலையாட்டினாள் திலகா.

“இனிமே என்ன செய்யறதா உத்தேசம்? எங்கே போகப் போறே...?”

“.....”

மவுனித்தாள் திலகா.

“வேற கல்யாணம் பண்ணிக்கிற ப்ரொப்போஸல் ஏதாவது இருக்கா?”

பலமாய் மறுத்தாள்.

“ந்நோ ஸார்...யாரை நம்பியும் இனி ஒருதரம் என்னைப் பணயம் வச்சுக்க....நான் தயாரில்லை...”

“பிறகு? பிறந்த வீட்டுக்கு சுமையா போகப் போறியா...?”
நிமிர்ந்தாள்.

கவலை சட்டென கண்ணீராய் மறுபடியும் ஊறி கண்களில் மின்னியது. கண் விளிம்பில் தேங்கியது.

“பிறந்த வீடுன்னு ஒண்ணு இல்லாம போய் ரொம்ப நாள் ஆச்சு ஸார்...”

“என்னம்மா சொல்றே நீ....?”

“ஆமா ஸார்....அம்மா சின்ன வயசிலேயே இறந்து விட்டாங்க....அப்பா மட்டும்தான்....! என் கல்யாணம் முடிஞ்ச ரெண்டாம் வாரமே மகளுக்கு ஒரு வழி அமைஞ்சாச்சங்கற நிம்மதியோட அவரும் போய்ச் சேர்ந்துட்டார்....என் கதி இப்படி ஆகும்னு தெரிஞ்சிருந்தா ஒருவேளை இதுவரைக்கும் இருந்திருப்பாரோ என்னவோ....!”

ரவிகிருஷ்ணனின் முகத்தில் வருத்த பாவம் வந்து உட்கார்ந்தது.

“அப்படின்னு இனிமே என்னம்மா செய்யப் போறே....?”

“அதான் ஸார் குழப்பமா இருக்கு....வேலையும் இல்லை...அவரையும் கை கழுவியாச்சு....பி.எஸ்ஸி வரைக்கும் படிச்சிருக்கேன்...அது இப்ப உபயோகப்படுமானு தெரியலை...லேடீஸ் ஹாஸ்டல் தற்சமயம் சேர்ந்திருக்கேன்....இந்த மாசம் முடியறதுக்குள்ள ஏதோ ஒருவேளை அமைஞ்சாத்தான்...மேற்கொண்டு என்னால ஹாஸ்டல் இருக்க முடியும்....வாடகை தர முடியும்...சாப்பிட முடியும்....”

சொன்ன திலகாவையே—

கொஞ்ச நேரம் இமைக்காமல் பார்த்தார் ரவிகிருஷ்ணன்.

—பின்

மெல்லக் கேட்டார்.

“எனக்கு தெரிஞ்சவர் ஒருத்தர்கிட்டே உனக்கு வேலைக்கு ஏற்பாடு பண்ணேன்....உன்னால போக முடியுமா?”

கேட்டவரை மலர்ச்சியோடு ஏறிட்டாள்.
“கட்டாயம் போறேன் ஸார்....எங்கே?”

“இந்த ஊர்ல இல்லையம்மா....”

“பரவால்ல ஸார்...எந்த ஊரா இருந்தாலென்ன....நான் இப்ப தனி மனுஷி. எந்த ஊர்ல என்னோட பிழைப்புக்கு வழி இருக்கோ அதான் எனக்கு சொந்த ஊர்....எங்கே ஸார் போகணும்?”

ஆர்வமாய்க் கேட்டாள் திலகா.

“வால்பாறை ஹில்ஸ்ல ஒரு எஸ்டேட். காடம்பாறைக்கு முணு கிலோ மீட்டர் கீழே இருக்கு...”

“அங்கே என்ன வேலை ஸார்?”

“அப்படி ஒண்ணும் கஷ்டமானதில்லை...அந்த எஸ்டேட் மாணேஜர் எனக்கு தெரிஞ்சவர்....ஒரு படிச்ச நல்ல பொண்ணு... வேலைக்கு வேணும்ன்னு கேட்டார்...”

“சொல்லுங்க ஸார்....”

“அங்கே ஒரு நோயாளி பொண்ணு இருக்கு....அதைப் பார்த்துக்கணும்....நேரா நேரத்துக்கு சாப்பாடு, மருந்து எல்லாம் கரெக்டா தரணும்...முடியுமா உன்னால்?”

சந்தோஷ முகத்தோடு தலையசைத்தாள்.
“நான் அங்கே போறேன் ஸார்.”

ஒரு பக்கம் மலைச் சுவர். இன்னொரு பக்கம் மலைச் சரிவு. திலகா அந்த பஸ்ஸின் மத்தியப் பகுதியில் ஒரு ஜன்னலோரஸீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தாள். இரண்டு மணி நேர பயணத்தில் ஏராளமாய் அசதிபட்டிருந்தாள்; தலைமுடி கலைந்து சிலம்பியிருந்தது. முகம் வியர்வையிலும் அழுக்கிலும்

பிசுபிசுத்தது. பஸ் ஹோர்பின் வளைவுகளை அலட்சியமாய் சுற்றிக் கொண்டு—அந்த மேட்டுப் பாங்கான இடத்தில் நின்றது. நிறைய புகை விட்டது.

அருகில் வந்த கண்டக்டரின் குரலால் சட்டென கலைந்தாள்—திலகா.

“நீங்க கேட்ட இடம் வந்தாச்சும்மா....”

குனிந்து காலடியிலிருந்த சூட்கேஸை எடுத்துக் கொண்டு—

சீட்டை விட்டு விலகி வந்தாள். முன்புற படிக்கட்டை நோக்கி வேக வேகமாய் நடந்து கீழே இறங்கினாள்.

கண்டக்டரின் டபுள் விசிலைத் தொடர்ந்து கதவு தட்டென்று சாத்தப்பட்டு—பஸ் டீஸல் புகையை குப்பென்று கருமையாய் வெளித்தள்ளி விட்டு—பெரிய இரைச்சலோடு திலகாவுக்கு முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு ஓடத் துவங்கியது.

திலகா திரும்பி சுற்றுப்புறத்தைப் பார்த்தாள்.

அந்தக் காலை நேர எட்டு மணிக்கு சுற்றுப்புறம் வெய்யிலால் அலம்பப்பட்டிருந்தது. அந்த மலைப் பாதையில் அவள் மட்டும் தனியாய் நின்றிருந்தாள். கொஞ்ச தூரம் தள்ளி ஒரு டிக்கடை தெரிந்தது. அங்கேயும் கூட்டம் இருக்கிற மாதிரி தெரியவில்லை. கொஞ்சம் போல் காற்றில் ஜிலுஜிலுப்பை உணர்ந்தாள்.

டிக்கடை நோக்கி நடந்தாள்.

பாய்லர் புகைவிட்டுக் கொண்டிருக்க—மஃப்ளர் சுற்றிய ஆசாமி, பெஞ்ச்சில் உட்கார்ந்து டீ உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்த இரண்டு பேருடன் வம்பளப்பில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

அங்கே போய் விசாரிக்கலாமா?

அல்லது

இன்னும் கொஞ்ச தூரம் நடந்து எதிர்ப்படுகிற யாரை யாவது...

இரண்டாவது யோசனையைக் கைவிட்டாள்.

யாருமே எதிர்ப்படுகிற மாதிரி தெரியவில்லை.

தயக்கத்தோடு டீக் கடையைப் பார்த்து நடைபெயர்ந்தாள்.

அந்த ஆசாமிகள் டீ குடிப்பதை நிறுத்தி திலகாவைப் பார்த்தார்கள். மஃப்ளர் ஆசாமி பேச்சை நிறுத்தினான். ‘யார்’ என்கிற மாதிரி பார்த்தார்கள் மூன்று பேரும்.

“விஜயா எஸ்டேட்டுக்கு எப்படி போகணுங்க...?”

திலகா கேட்டதும்—

அவளை மேலிருந்து கீழ் பார்த்தார்கள்.

ஒருத்தன் வாயைத் திறந்தான்.

“விஜயா எஸ்டேட்டுக்கா?”

“ஆமா...”

“நீங்க யாரு...?”

“அங்கே வேலைக்கு வந்திருக்கேன்...”

“எங்கிருந்து வர்றீங்க...?”

“கோயமுத்தூர்...”

“அந்த நோயாளி பொண்ணைப் பார்த்துக்கவா?”
தலையசைத்தாள்.
“ஆமா..”

“ஏம்மா...கோயமுத்தூர்ல நல்ல வேலை எதுவும் கிடைக்கலையா?”

கேட்டவனைக் குழப்பமாய்ப் பார்த்தாள்.

“ஏன் அப்படி கேக்கறீங்க....?”

“அந்தப் பொண்ணோட வியாதி தெரிஞ்சுமா வர்றீங்க...?”

புரியாததனத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள் திலகா.

“என்ன வியாதி....?”

“சரியாப் போச்சு....அதே தெரியாதா?”

மறுபடியும் கேட்டாள்.

“என்ன வியாதி?”

“பைத்தியம்மா அது...”

திலகா புன்னகைத்தாள்.

“மன வியாதி. அவ்வளவுதானே....!”

சொன்னவளை வியப்பாய்ப் பார்த்தார்கள்.

“என்னம்மா இத்தனை சுலபமா சொல்றீங்க....அது பண்ணலாட்டியை உங்களால தாங்கிக்க முடியாது....”

திலகா இன்னும் புன்னகைத்தாள்.

“கவனிச்சுக்கிற விதத்தில கவனிச்சுட்டா சரியாயிடும்... விஜயா எஸ்டேட்டுக்கு வழி சொல்ல முடியுமா...”

சொன்னார்கள்.

“ரொம்ப நன்றி..”

கை குவித்துவிட்டு—

அவர்கள் சொன்ன வழியில் நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

“எத்தனை நாளைக்கு இது அந்த பைத்தியத்தோட காலத்தை ஓட்டுமோ!” என்று அவர்களின் முணுமுணுப்பு சன்னமாய் அவளுக்குக் கேட்டது.

மனசுக்குள் புன்னகைத்துக் கொண்டு நடையைத் தொடர்ந்தாள்.

ஐந்து நிமிடம் நடந்தபோது—

அவர்கள் சொன்ன மாதிரியே அந்த மண்பாதை கிளைவிட்டுத் தெரிந்தது. உள்ளே பிரவேசித்தாள். இரண்டு பக்கமும் அடர்த்தியாய் வளர்ந்திருந்த மரங்கள்—சூரியன் தரையோடு ஸ்நேகிக்க இடைஞ்சலாய் இருந்தன. பட்சி வர்க்கங்கள் விதவிதமாய் கீச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஐந்து நிமிஷங்கள் அந்தப் பாதையில் நடந்திருப்பாள். சட்டென அவளுக்குப் பின்னால்—

ஒரு இரைச்சல் கேட்க—
திரும்பிப் பார்த்தாள்.
பார்க்கப் பார்க்க—

அவளோரமாய் வந்து உரசுகிற மாதிரி நின்றது அந்த அம்பாஸிடர் கார். மெருன் நிற அம்பாஸிடர்.

டிரைவிங் இருக்கையிலிருந்து ஜன்னல் வழியே தலையை நீட்டினான் அந்த இளைஞன்.

வெளிச்ச முகம். ட்ரிம் செய்யப்பட்ட மீசை, முகத்தில் பிரதான அம்சமாயிருந்தது. கூர்மைத்தனம் பெற்றிருந்த நாசி. சந்தன நிறத்திலிருந்தான். கண்களிரண்டிலும் குறும்பான ஒரு பார்வைத் துணுக்கு ஒட்டியிருந்தது. அவன் திலகாவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபோது வெளிச்சக் கட்டிகளாய்ப் பல் வரிசை மின்னியது.

“ஊருக்கு புதுசா....” என்றான்.

“ஆமா....”

“யார் வீட்டுக்கு வந்திருக்கீங்க...?”

“விஜயா எஸ்டேட்....”

புன்னகைத்தான்.

“அந்தப் பக்கம்தான் போகிறேன்...இந்த கார்லேயே வாங்க....”

மறுத்துத் தலையசைத்தாள்.

“ந்நோ. தாங்க்ஸ்....நான் நடந்தே போய்க்கிறேன்....”

சொல்லிவிட்டு நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

பத்தடிகூட நடந்திருக்க மாட்டாள்.

மறுபடியும்—

அவனின் கார்—

அவளோரம் வந்து உரசியது.

“நோ ஃபார்மாலிடீஸ்....வாங்க நான் ஒண்ணும் கெட்டவனில்லை....”

திலகா அவனை முறைத்தாள்.

“மிஸ்டர்...! வரலைன்னு கேக்க மாட்டீங்களா...ஊருக்குப் புதுசா வந்தா இப்படித்தான் டிஸன்னி இல்லாம பிஹேவ் பண்றதா?”

புன்னகை விலகாமல் அவளைப் பார்த்தான்.

அவளின் வார்த்தைகளால் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை.

கோபமாக நின்றிருந்த திலகாவைப் பார்த்தபடியே கியரை மாற்றினான். ஆக்சலரேட்டரில் காலை வைத்து அழுத்தி—ஒரு

புழுதி மண்டலத்தை சாலையில் பிரசவித்து விட்டு விரர்ரர்ரெனப் போனான்.

திலகா நடையைத் தொடர்ந்தாள்.
நடக்க நடக்க—

யோசிப்பு இடதிலும் வலதிலும் மனசுக்குள் ஸ்லைடுகளாய் விழுந்தன.

‘வந்ததுமே ஒரு வம்பு!’
‘யார் இவன்?’

‘தான் போகிற வழியில் இருக்கிற விஜயா எஸ்டேட்டில் என்னை டிராப் செய்வதாக இயல்பாகத்தானே சொன்னான்...?’

‘எதற்காகக் கோபிக்க வேண்டும்?’
யோசித்துக் கொண்டே நடந்ததில்—

விஜயா எஸ்டேட்டின் அருகாமைக்கு வந்திருந்தாள். சொற்ப தூரத்தில் அதனின் காம்பெளண்ட் சுவர் சாயம்போன நீலநிற டிஸ்டெம்பர் அடிப்போடு தெரிந்தது. பனிப் புகை விரித்த மஸ்லினுக்குள் சிக்கியிருந்தது சுவருக்கு அப்பாலிருந்த பங்களா.

காம்பெளண்ட் சுவரை சமீபித்தாள்.
கறுப்பு சலவைக் கல்லில்—
வெள்ளை எழுத்துக்கள்—
‘VIJAYA ESTATE’
—என்று சொல்லிற்று.

கொஞ்சம் போல் திறந்திருந்த காம்பெளண்ட் கேட்டுக்குள் நுழைந்தாள் திலகா.

பங்களா பிரம்மாண்ட சைனில் கண்கள் முன் விரிந்தது. நிறைய யூகலிப்டஸ் மரங்கள் அணி வகுத்துத் தெரிந்தன. முன்புற போர்டிகோ காலியாய் தெரிந்தது.

திலகா போர்டிகோவை நோக்கி ஓடின கோணலான செம்மண் பாதையில் நடந்தாள்.

மொசைக் புள்ளிகளோடிருந்த போர்டிகோ தரையில் கால் வைத்தாள். படிகளைத் தொட்டு உயர்ந்தாள், கதவருகே வந்ததும் தயக்கமாய்—

உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள்.
சின்ன வராந்தாவை அடுத்து—

ஹால் தெரிந்தது. ஹாலில் சுவரோரமாய் சோபாக்கள் தெரிந்தது. சோபாக்களில் வெறும் காற்று மட்டும் நிரம்பி யிருக்க—

கதவை மெல்ல சப்தித்தாள்.

'டொக்...டொக்...டொக்...'

தட்டிக் கொண்டே குரல் கொடுத்தாள்.

"சார்..."

உள்ளே நிசப்தம்.

மறுபடியும் கூப்பிட்டாள்.

"சார்...."

இரண்டாவது குரலுக்கு உள்ளே சலனம் இருந்தது.

தொடர்ந்து—

அந்த சுமாரான வேலைக்காரி வெளிப்பட்டாள்.

திலகாவைப் பார்த்ததும் புருவம் சுருக்கினாள்.

"யார் வேணும்....?"

மேனேஜர் ராஜசேகரைப் பார்க்கணும்..."

"உள்ளே வாங்க...."

திலகா வந்தாள்.

அந்த வேலைக்காரி சோபாவைக் காட்டி அவளை உட்காரச் சொன்னாள்.

திலகா நுனி சோபாவில் நிரம்பினாள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

வேலைக்காரி முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு உள்ளறை ஒன்றில் அஸ்தமித்த இரண்டாவது நிமிஷம்—

மேனேஜர் ராஜசேகர் வெளிப்பட்டான்.

திலகா நிமிர்ந்து—அவளை

பார்த்ததுமே—

ஒரு செமத்தியான அதிர்ச்சியை வாங்கினாள்.

அவன்—

கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால்—

காரில் பார்த்த இளைஞன்.

ராஜசேகர் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால் காரில் பார்த்தபோது— காட்டிய அதே புன்னகையோடே இப்போதும் தெரிந்தான். நிதான நடையில் அவளை நோக்கி வந்தான். சோபா அருகே வந்ததும் எதிர் இருக்கையில் தளர்வாய் உட்கார்ந்தான்.

திலகா நிறையத்

திணறினாள்.

‘இ....இவரா மேனேஜர்!’

மை குட்னஸ்!

தெரியாமல்....இவரிடமே எரிந்து விழுந்து...

தவிப்பாய் அவனைப் பார்த்தாள்.

‘வ....வந்து....சாரி....’ என்றாள் திணறலோடு.

அவனின் உதடுகள் இன்னும் புன்னகையைக் கைவிடாமல் இருந்தன.

‘எதுக்கு....?’

‘அ....அப்பவே....உங்ககிட்டே...’

‘இட்ஸ் ஒகே...’

இரண்டே வார்த்தைகளில் அந்த சம்பவங்களைத் தவிர்த்தான்.

‘நீங்கதான் திலகாவா?’

‘ஆமா....’

‘லாயர் நேத்து ஃபோன் பண்ணினார். எப்படி....இஷ்டப்பட்டுத்தானே இந்த ப்வலைக்கு வந்திருக்கீங்க...?’

‘ஆமா..’

‘அம்மா....அப்பா....?’

‘இல்லை....’

சொன்ன திலகாவே—

அவன் கேட்கும் முன்பாகச் சொன்னான்.

‘விவாகம் முடிஞ்சு விவாகரத்தும் முடிஞ்சது. ஸோ, நான் இப்ப ஒரு தனி மனுஷி.’

தலையசைத்தான் ராஜசேகர்.

‘லாயர் சொன்னார்.

‘நான் இங்கே யாரைப் பார்த்துக்கணும்....?’

‘இந்த எஸ்டேட் ஓனர் கார்மேகத்தோட மூத்த பொண்ணு நந்தினியை.’

‘ரொம்ப நாளா உடம்பு சரியில்லாம இருக்காங்களா?’

‘ஆமா...கடந்த ஆறேழு வருஷமா....’

‘இதுக்கு முன்னாடி யார் கவனிச்சிட்டிருந்தாங்க...?’

‘கார்மேகம் சார்தான்.’

‘அவரால பார்த்துக்க முடியலையா?’

மறுத்தலாய்த் தலையசைத்தான்.

‘ம்ஹும்...கடைசி வரைக்கும் அவர்தான் தன் மகளை பார்த்துகிட்டார்...அவர் ஹார்ட் அட்டாக்கில் போய் ஒரு மாச மாச்சு....நந்தினியோட சிஸ்டரும் பிரதரும் சின்ன வயசிலேயே அமெரிக்கா போய்ட்டாங்க....கார்மேகம் சார் இறந்ததும்—

அவங்களுக்கு தகவல் கொடுத்து—அவங்களும் இங்கே வந்திருக்காங்க... நாகரீகமா இருந்து பழக்கப்பட்டவங்க... நந்தினியை கார்மேகம் சார் மாதிரி பாசமும் பொறுப்புமா கவனிச்சுக்க ஒரு பொண்ணை வேலைக்கு அமர்த்தலாம்னு முடிவு பண்ணினோம். லாயர் மூலமா நீங்க இப்ப இங்கே வந்திருக்கீங்க...”

“நந்தினியோட ஸிஸ்டரும் பிரதரும் எங்கே?”

“வெளியே போயிருக்காங்க....இப்ப வந்துடுவாங்க...வற்ற நேரமாச்சு....”

வாசலைப் பார்த்துச் சொன்ன ராஜசேகர்—
திரும்பி திலகாவை ஏறிட்டுக் கூப்பிட்டான்.

“மஸ் திலகா....”

நிமிர்ந்தாள்.

“ம்?”

“என்னோட பர்ஸனல் அட்வைஸ்....ஒண்ணு சொல்றேன்... நீங்க நந்தினியோட பிரதர்கிட்டேயும், ஸிஸ்டர்கிட்டேயும் கொஞ்சம் பார்த்து நடந்துக்கங்க...”

குழப்பமாய் ராஜசேகரைப் பார்த்தாள்.

“ஏன்...?”

ராஜசேகர் ஏதோ பதில் சொல்ல—

வாயைத் திறந்த விநாடி—

போர்டிகோவில் கார் தினிந்த சத்தம் கேட்டது.

தொடர்ந்து—

கதவுகள் இறக்கை விரிக்கப்பட்டு—இறங்கிய—

நந்தினியின் தங்கை—

ப்ரீதாவும்—

நந்தினியின் தம்பி—

சத்யேஷும்—

ஹாலுக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

ப்ரீதா மிடி உடைக்குள் படர்ந்திருந்தாள். அவளின் அதிக பட்ச வயது இருபத்தியொன்று இருக்கலாம். கொஞ்சம் சதை பிடிப்பான உருண்டை முகம். தோளில் டம்பப்பை நீளமாய் தொங்க—செண்பக நிறத்திலிருந்தாள். சின்ன தாய்பின்பாங்கொண்டை போட்டிருந்தாள். கண்

கள் சிம்லா சீதோஷ்ண நிலையை வாங்கியிருந்தது. உதடுகளில் லிப்ஸ்டிக் பூச்சு தெரிந்தது.

சத்யேஷ் அபார உயரத்தை எட்டிப் பிடித்திருந்தான். ஒவ்வொரு அசைவிலும் வெளிநாட்டு ஸ்டைல் வெளிப்பட்டது. பென்சில் தடிமனில் மீசை நிகோடின் பரிச்சயமுள்ள உதடுகளுக்குமேல் ஒழுங்காய் உட்கார்ந்திருந்தது. கண்கள் கொஞ்சம் பெண்மைத் தனம் வாங்கியிருக்க—அடர்த்தியா தலைக்கேசம் காதுகளில் இரு பக்கங்களிலும் வழிந்தது.

கார் சாவியை விரலில் விர்ரெனச் சுழற்றியபடி—

ப்ரீதாவுக்குப் பின்னால்—

உள்ளே வந்தான் சத்யேஷ்.

ஹாலுக்கு வந்த இரண்டு பேருமே—

சோபாவை விட்டு எழுந்து நிற்கும் திலகாவைப் பார்த்துப் புருவம் சுருக்கினார்கள்.

சத்யேஷ் ராஜசேகரை ஏறிட்டான்.

“மேனேஜர்...”

ராஜசேகரன் முன்னால் வந்தான்.

“ஸார்...?”

“யார் இந்தப் பொண்ணு...?”

“ஸிஸ்டரைப் பார்த்துக்க ஆள் வேணும்னு ரெண்டு மூணு பக்கம் சொல்லி வச்சிருந்தோமே...எனக்குத் தெரிஞ்ச லாயர் ஒருத்தர் அனுப்பி வெச்சிருக்கார்....”

ராஜசேகர் சொல்ல—

திலகாவை இரண்டு பேரும் அலட்சியப் பார்வை பார்த்தார்கள்.

மேலிருந்து கீழ் அளந்தார்கள். சத்யேஷ் அங்கிருந்த சோபாவில் உட்கார்ந்து—தன் சட்டைப் பாக்கெட்டில் இருந்த தங்க சிகரெட் கேஸை எடுத்து—நீளமான இறக்குமதி சிகரெட் ஒன்றை உதட்டுக்கு கொடுத்தபடியே கேட்டான்.

“உன் பேர் என்ன?”

“திலகா...”

“என்ன படிச்சிருக்கே....?”

“பி.எஸ்ஸி கெமிஸ்ட்ரி...”

“இதுக்கு முன்னாடி என்ன பண்ணிட்டிருந்தே....?”

“சும்மாத்தான் இருந்தேன்....”

“கல்யாணம் இன்னும் ஆகலையா....?”

திலகா சொன்னாள். தனக்கு கல்யாணமாகி விவாகரத்து ஆனதையும் சொன்னாள்.

“அப்படியா?” என்று பார்த்தார்கள் இருவரும்.

சத்யேஷ் மோவாயைத் தேய்த்தான். லேட்டரை ‘ப்ளக்’ என்று சிரிக்க வைத்து சிகரெட்டை பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

“இந்த வேலைக்கு உனக்கு பொறுமை நிறைய வேணுமே.... இப்படி சட்னு புருஷனை டைவர்ஸ் பன்ற அளவுக்கு இருந்தீன்னு எப்படி...?”

திலகாவுக்கு எரிச்சல் பீறிட்டது. அந்த எரிச்சலை உள்ளேயே ஜீர்ணித்துக் கொண்டு புன்னகைத்தாள்.

“நான் பொறுமையா பார்த்துப்பேன்....நான் மோசம் போகிற அளவுக்குப் போனதாலேதான் டைவர்ஸ் வாங்கவேண்டி வந்தது....”

“ஃபாதர், மதர் எல்லாம் எங்கிருக்காங்க....?”

“அவங்க இப்போ யாருமில்லே....!”

புகை வீட்டுக் கொண்டே—சத்யேஷ் கேட்டான்.

“மற்ற விஷயமெல்லாம் மேனேஜர் சொன்னாரா?”

“சொன்னார்....” தலையசைத்தாள்.

“சரி வா...நந்தினியைப் பார்க்கப் போகலாம்....”

சத்யேஷ் சொன்னதும்— திலகா நகர்ந்தாள்.

அதே வினாடி—

வாசலில் கார் சத்தம்.

நான்கு பேருமே—

வாசலுக்கு பார்வையைத் துரத்த—

கையில் மெடிகல் கிட்டோடு டாக்டர் ராம்சந்த் காரினின்றும் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தார். சராசரி உடம்பு. சராசரி உயரம். வெள்ளை கோட் சர்ட்டை முடியிருந்தது. தொள தொளத்த க்ரே நிற பேண்ட். கண்ணில் தொத்தியிருந்த மூக்குக் கண்ணாடி. மீசையில் வெண் தீற்றலாய் நரை. நாற்பது சதவீதம் தலைப் பிரதேசம் முடியைக் கொட்டியிருந்தது.

டாக்டர் ராம்சந்த் உதடுகளில் புன்னகையைத் தேக்கிக் கொண்டு ப்ரீதாவையும், சத்யேஷையும் பார்த்து—

“குட்மார்னிங்....” என்றார்.

அவர்கள் பதிலுக்கு அலட்சியமாய் சொன்னார்கள்.

“நந்தினி எப்படி இருக்கா?”

“ஒண்ணும் ப்ராப்ளமில்லை டாக்டர்....நீங்க கொடுத்த டேப் லெட்டுக்கு நல்ல குணம் தெரியுது...”

“குட்....மேலே...போகலாமா....?”

தலையசைத்தார்கள்.

மேலே போகிற படிக்கட்டுகளை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

“நீயும் வா...”

ப்ரீதா திலகாவைக் கூப்பிட—

திலகா அவளோடு நடந்தாள். படிக்கட்டுகளில் வரிசையாய் திடதடத்தார்கள். மேல் வராந்தாவுக்குப் போனார்கள்.

பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த திலகாவைப் பார்த்துவிட்டு டாக்டர் கேட்டார்.

“மிஸ்டர் சத்யேஷ்....இந்தப் பொண்ணு யாரு....?”

“சொல்ல மறந்துட்டேன் டாக்டர்....நந்தினியை பார்த்துக் கிறதுக்காக கோயமுத்தூரிலிருந்து வந்திருக்கா. பேரு திலகா....”

திலகா ராம்சந்தத்தைப் பார்த்து கை குவிக்க—

அவர் பதிலுக்கு தலையசைத்தார்.

“நர்ஸ் கோர்ஸ் படிச்சிருக்கியாம்மா?”

“இல்லை டாக்டர்....”

வராந்தாவுக்கு கோடியில் தெரிந்த அந்த அறைக்கு முன்பாக எல்லோரும் நின்றார்கள்.

கதவு சாத்தப்பட்டு பெரிய பூட்டு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. சத்யேஷ் கோட் பாக்கெட்டில் தேடி அந்த கீ பஞ்ச்சை எடுத்தான். பூட்டில் நுழைத்துத் திருக— சுமுகமாகி வாயைப் பிளந்தது பூட்டு. தாள்ப்பாளை இழுத்தான். கதவை கை வைத்துத் தள்ள—

உள் வாங்கியது.

“நந்தினி...”

கூப்பிட்டபடியே உள்ளே பிரவேசித்தவன்—

லேசாய்த் துணுக்குற்றான்.

அறை மொத்தத்திலும் நந்தினி தட்டுப்படவேயில்லை.

“எங்கே போனாள்?”

“அறையைப் பூட்டித்தானே வைத்திருந்தோம்....”

மறுபடியும் கூப்பிட்டான்.

“நந்தினி...”

அந்த விநாடி—

“ஈய்....ய்....ய்....ய்....”

—என்ற அலறல் பின் பக்கம் கேட்க—

சடாரென்று திரும்பிய சத்யேஷின் மேல்—

திறந்த கதவின் மறைவிலிருந்து பாய்ந்தாள் நந்தினி. பாய்ந்து அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு சிரித்தாள். பார்க்கிறவர்களின் மனசுக்குள் கொஞ்சம் பயத்தைக் கிளப்புகிற சிரிப்பு அது.

திலகா அந்த நந்தினியைக் கலக்கத்தோடு ஏறிட்டாள்.

அடர்த்தியும், நீளமுமான கூந்தல் பிரதேசம் வெகுவாய்க் கலைந்து முதுகில் பரந்திருந்தது. இரண்டொரு கற்றைகள் நெற்றி வழியே கண்ணோரம் விழுந்து ஒருவித அழகோடு தெரிய ரோஸ் மில்க் நிற உதடுகளுக்கிடையே அரிசித்தனமான பற்கள்

அவள் சிரிக்கிறபோது அசாதாரணமாய் பளீரடித்தது. இடது கன்னத்தில் ஒரு அதிர்ஷ்டக் குழி சுழிந்தது. மேக்ஸியிலிருந்தாள். மேக்ஸி ஆங்காங்கே கிழிபட்டிருந்தது.

திலகாவுக்கு அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க பயத்தோடு பரிதாப உணர்வும் சுரந்தது. அழகு கலையாத இவளுக்கு...மனசு கலைந்தது எப்படி....?

நாகுக்காய் நந்தினியை விலக்கி விட்டான் சத்யேஷ்.

ராம்சந்த், ராஜசேகர், ப்ரீதா மூவரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

டாக்டர் ராம்சந்தத்தைப் பார்த்ததும்—

கண்ணில் மிரட்சியை அப்பிக் கொண்டாள் நந்தினி. மெல்ல பின் வாங்கினாள்.

“அவர் டாக்டர் ரம்மா...” சத்யேஷ் சொன்னான்.

“நேத்தே...நறுக்கு ஊசி போட்டான்....”

ராம்சந்த் சிரித்தபடி அவளை நெருங்கினார்.

“இன்றைக்கு ஊசி போட மாட்டேன்...வாம்மா....”

ராம்சந்த் அவளை நெருங்க—

நந்தினி சுவரில் முட்டிக் கொண்டு தட்டென்று நின்றாள்.

பயம் ரொம்பிக் கிடந்த நந்தினியிடம் குரலை ஏற்ற இறக்க மாய் பேசி ஒரு குழந்தை மாதிரி சமாதானப்படுத்தினார். கிட்டை அவிர்த்து—சாதனங்களை எடுத்துக் கொண்டு பிரஷர் பார்த்தார். வேறு சில செக்-அப்களை முடித்துக் கொண்டு—திலகாவின் பக்க மாய் திரும்பினார் ராம்சந்த்.

“நீதானம்மா நந்தினியைப் பார்த்துக்கப் போறே?”

“ஆமா டாக்டர்....”

“இதோ இந்த சார்ட் படி நந்தினிக்கு மருந்து, சாப்பாடு எல்லாமே தரணும்.”

தலையசைத்தாள் திலகா.

டாக்டர் ராம்சந்த் விடைபெற்றுக் கொண்டு போனதும்— சத்யேஷ், ப்ரீதாவின் கவனம் திலகாவிடம் திரும்பியது. ப்ரீதா சொன்னாள்.

“அண்ணா...திலகாவுக்கு இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்களை க்ளியரா கொடுத்துடு...”

சத்யேஷ் தலையசைத்தான்.

“மேனேஜர்....”

“ஸார்...?”

“கீழே பழைய ஸ்டோர் ரும் இப்ப சும்மாதானே இருக்கு?”

“ஆமா ஸார்...”

“திலகா இனிமே அங்கே தங்கிக்கட்டும்....கீழே போய் அந்த ரூமை சுத்தம் பண்ண ஏற்பாடு பண்ணுங்க...”

“எஸ்....ஸார்....”

ராஜேசுரன் நகர்ந்தான்.

அவன் அறையை விட்டு வெளியே போனதும்—

திலகாவிடம் திரும்பினான் சத்யேஷ்.

“திலகா...”

திலகா அவனை ஏறிட்டாள்.

“மேனேஜர் நீ தங்க வேண்டிய அறையைக் காண்பிப்பார்... அதுக்கு முன்னாடி நீ இந்த வீட்ல எப்படி நடந்துக்கணும்....இங்கே உனக்கு என்ன வேலைங்கிறதை சொல்லிடறேன்...”

சொன்னவனையே பார்த்தான்.

சத்யேஷ் தொடர்ந்தான்.

“இங்கே உனக்கு வேலை....காலை ஆறு மணிலர்ந்து தொடங்குது....நந்தினிக்கு காலை பெட் காஃபி தர்றதில் ஆரம்பிச்சு....அவளை குளிக்கப் பன்றது...டிஃபன், மீல்ஸ், ஈவினிங் வாக்கிங், டின்னர்...உட்பட எல்லாமே கவனிச்சுக்கணும்...அது போக நடுநடுவே டாக்டர் ப்ரிஸ்க்ரைப் பண்ணியிருக்கிறபடி மெடிசன்ஸ் தரணும்....”

பக்கத்திலிருந்த அலமாரிக்குக் கூட்டிப் போனான்.

மேலறையிலிருந்த சில சிரப் பாட்டில்களைக் காட்டினான். சில மருந்துப் பட்டைகளைக் காட்டினான். நந்தினி அவைகளை உட்கொள்ள வேண்டிய நேரத்தைச் சொன்னான்.

கடைசியாக—

ஒரு பாட்டிலைக் காண்பித்து—

“கடைசியா ராத்திரி தூங்கப் போறதுக்கு முன்னாடி நந்தினிக்கு இந்த மாத்திரை ஒண்ணு எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் மறக்காம தரணும்....ராத்திரில எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அவளுக்கு விழிப்பு வர்றது நமக்கும் பிரச்னை. நந்தினிக்குப் பிரச்னை...ஸோ, இது அவ நிம்மதியா தூங்கறதுக்காக தர்ற ஸ்லீப்பிங் டோஸ்....மறக்காம இதை நீ ராத்திரி கொடுத்து— நந்தினி தூங்கினதும் உன்னோட ப்யூட்டி முடிஞ்சது...நந்தினி யோட அறையைப் பூட்டிட்டு நீ உன்னுமுக்கு போயிடலாம்.... மத்தபடி நான் சொல்வது தவிர இங்கே நடக்கிற எதை பார்த்தாலும் நீ வாயைத் திறந்து ஏன்? எதுக்குன்னு கேட்கிற வேலை கூடாது...ராத்திரி நேரங்கள்ல நீ உன் ரூமை விட்டு வெளியே வரக்கூடாது....இந்த வீட்ல ஆரம்பத்திலேர்ந்தே சில கட்டுப் பாடுகள் இருக்கு....அதை அனுசரிச்சு நீ நடந்துக்கறதுதான் எப்பவும் உனக்கு நல்லது...”

குழப்பமாய் அவன் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த திலகா—

தலையசைத்தாள்.

“சரி ஸார்....”

சிறிது நேரத்தில் ராஜசேகர் மேலே வந்தான்.

“ஸார்....ரும் திலகாவுக்கு ஏற்பாடு பண்ணியாச்சு....”

“சரி....நீ உன்னோட சூட்கேஸைக் கொண்டுபோய் அங்கே வச்சுட்டு—குளிச்சு சாப்பிட்டு நந்தினியைக் கவனிக்கிற வேலையை ஆரம்பிச்சுடு...”

திலகா ராஜசேகருடன் நடந்தாள்.

“இங்கே நிஜமாகவே என்ன நடக்கிறது?”

“ஏன் அவ்வளவு தூரம் என்னை மிரட்டுகிற மாதிரி பயமுறுத்து கிறான் சத்யேஷ்?”

குழப்பத்தோடு பிரவகிக்கிற கேள்விகளுக்கு விடையை ராஜ சேகரிடம் கேட்கலாமா?

யோசித்த திலகா—

யோசனையை மறுநிமிஷமே கைவிட்டாள்.

ராஜசேகரையே கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால்தான் தெரியும்....அப்படி இருக்கிறபோது—

அதையும் இதையும் இவரிடம் கேட்டு நம் வேலைக்கு முடிவு தேடிக்கொள்ள கூடாது. என்னவோ நடந்துவிட்டுப் போகட்டும். மனசுக்குள் தீர்மானமான ஒரு எண்ணத்தோடு—அறைக்குள் நுழைந்தாள் திலகா.

வாரம் ஒன்று சிரம மாய் ஊர்ந்திருந்தது. இந்த ஒரு வாரத்தையும் சத்யேஷ் சொன்ன மாதிரி தான் உண்டு தன் வேலை உண்டு என்கிற தினுசில் கடத்தியிருந்தாள் திலகா. அவனுடைய அளவுகடந்த எச்சரிக்கை அநாவசிய மாய்த் தன்னை பயமுறுத்தி விட்ட மாதிரி உணர்ந்தாள். திலகாவின் அன்

பான கவனிப்பிற்கு எதிர்ப்பின்றி கட்டுப்பட்டாள் நந்தினி. இதே ரீதியில் இருந்தால் நிச்சயம் ஆறேழு மாதத்தில் நந்தினி ஓரளவுக்கு குணமாகி விடலாம் என்று ராமச்சந்த் சந்தோஷம் ததும்ப சொல்லியிருந்தார்.

அந்த சாயந்தர நிமிஷத்தில்—

திலகா நந்தினியோடு வாக்கிங் வந்திருந்தாள். அந்த நேரம் ஒன்றுதான் அவள் வெளிக்காற்றை சுவாசிக்கிற நேரம். அந்த சாயந்தர நேரத்தில் மேகங்கள் மலைச் சிகரங்களில் தூங்கப் போகும் அவசரத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

நந்தினி குழந்தை மாதிரி சுற்றுப்புறத்தை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நடந்தாள். தினம் தினம் வந்தாலும் அடுத்த நாள் வருகிற போது அந்த இடம் செடி, மரம், பாதை, சரிவு எல்லாமே அவளுக்குப் புது வஸ்துவாய்த் தோன்றுகிற மாதிரி பார்த்துச் சிரித்து—

சில சமயம்—

திலகாவைக் கூப்பிட்டு—

அது என்ன என்று கேட்டு—

தன் ரசிப்பை குழந்தைத்தனமாய் வெளியிடுவாள்.

“திலகா...”

அந்த விநாடி—

நந்தினி கூப்பிட்டபோது—

திரும்பிய திலகா—

சட்டென துணுக்குற்றாள்.

நிமிஷ நேரத்தில் அந்தப் பிரம்மாண்ட பாறையின் மேல் ஏறி நின்றிருந்தாள் நந்தினி. மறுபக்கத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே திலகாவை அழைத்திருந்தாள்.

“நந்தினி கீழே இறங்கு...”

கத்திக் கெண்டே—

அந்தப் பாறையின் மேல் ஏற முற்பட்டாள்—திலகா.

பாறையின் பாசி—இரண்டு தடவை திலகாவை சரிய வைத்தது.

பாறையின் மறுபக்கம் வந்தாள்.

ஓரளவுக்கு சுலபமாக இருந்தது.

இதன் வழியாகத்தான் நந்தினி மேலேறியிருக்க வேண்டும். நிமிஷ நேரம் அசந்தாள் ஏதோ ஒன்று செய்து விடுகிறாள்.

அவசர அவசரமாய்த் திலகா மேலேறி வந்தாள்.

நந்தினி நின்றிருந்த இடம் பாறை விளிம்பு!

கீழே பார்த்த திலகாவுக்கு அடி வயிற்றைக் கயிறால் இருக்கிய மாதிரி —ஜிவென்றிருந்தது.

“திலகா...இதுக்குக் கீழே என்ன....?”

நந்தினி கேட்டாள்.

“அங்கே ஒண்ணும் இல்லை....நீ மொதல்ல இறங்கி வா....”

“இல்ல...அங்கே பாரு நிறைய நிறைய தெரியிது....நீ சொல்லு அங்கே என்னன்னு....”

“செடி இருக்கு...”

“செடியா?”

“ம்....”

“என்ன செடி?”

“ஏதோ ஒரு செடி....”

“ப்ச்! என்ன செடின்னு சொல்லு....”

“தெரியலை...”

“அப்ப நான் போய்ப் பார்த்துட்டு வர்றேன்....”

“அங்கே போக முடியாது....”

“ரொம்ப ஈஸி...இங்கிருந்து சொயங்க்னு குதிச்சா அங்கே போயிடலாம்....”

திலகா பக்—கெண உணர்ந்தாள்.

“நான் போய்ப் பார்த்துட்டு வந்து சொல்றேன்...”

திலகா பதட்டமானாள்.

“நீ ஒண்ணும் பார்க்க வேண்டாம்....”

“அப்ப சொல்லு....அது என்ன செடி....”

“ரோஜா செடி....”

“ஹையா...செடியில பூ இருக்குமா?”

“ம்....”

“அப்ப நான் போய் பறிச்சிட்டு வர்றேன்....உனக்கும் தர்றேன்....”

அடக் கடவுளே!

திலகா அவசரமாய் மறுத்தாள்.

“ம்ஹும்....பூ எல்லாம் நம்ம வீட்டுக்கு கொண்டு வந்தாச்சு.... வீட்டுக்கு வா தர்றேன்....”

“வீட்ல இருக்கா....”

“இருக்கு....”

“தரணும் எனக்கு...”

“ம்....”

“கண்டிப்பா?”

“கண்டிப்பா....! நீ இறங்கி வா....”

ஒரு வழியாக நந்தினி பாதை விளம்பிலிருந்து திரும்பினாள்.

“அம்மாடி” நிம்மதி மூச்சோடு—

அவளை ஜாக்கிரதையாய்க் கீழே கூட்டி வந்தாள்.

ஒழுங்காய் வீடு போய்ச் சேர வேண்டும்.

“நந்தினி வா...வீட்டுக்கு போலாம்....”

அந்தச் சின்னப் பாதையில்...நந்தினிக்கு முன்னால் குதித்துக் கொண்டு போக—

திலகா பின்னால் நடந்தாள்.

சிறிது தூரம் நடந்திருப்பார்கள்.

நந்தினி திடீரென தட்—டென்று நின்றாள்.

“என்ன நந்தினி....?”

சிறிய உயரத்தில் தெரிந்த அந்தப் பூவைக் காட்டினாள். ஊதா நிறப் பூ.

“அதப் பறிச்சுக் கொடு...அப்பத்தான் வருவேன்....”

திலகா எம்பிப் பறிக்கப் பார்த்தாள்.

முடியவில்லை.

“அது வேண்டாம்...வா நந்தினி....”

“ம்ஹும்....” நந்தினி கையைக் காலை உதறினாள். அங்கேயே சப்பளமிட்டு உட்கார்ந்தாள்.

நந்தினியை எரிச்சலாய் திலகா பார்த்த விநாடி—

“நான் பறிச்சுத் தரட்டுமா...?”

பின்பக்கம் குரல் கேட்க—

திலகா திரும்பினாள்.

ராஜசேகர் நின்றிருந்தான்.

புன்னகையோடு.

“மேனேஜர்...நீ அந்தப் பூவைப் பறிச்சுத்தா...” என்றாள் நந்தினி.

அவனின் உயரத்துக்கு—

சுலபமாக அந்தப் பூவைத் தொட்டுப் பறித்தான். நந்தினி யிடம் நீட்டினாள். நந்தினி ஆர்வமாய் வாங்கிக் கொண்டு அதைப் பார்த்தபடியே முன்னால் நடக்க.

பின் தொடர்ந்தார்கள் ராஜசேகரும், திலகாவும்.

“வேலை உங்களுக்கு பிடிச்சிருக்கா திலகா....?”

“ம். பிடிச்சிருக்கு....”

“ப்ரீதாவும், சத்யேஷும் உங்ககிட்ட எப்படி நடந்துக் கருங்க?”

“ஒண்ணும் பிரச்சனையில்ல....”

“ஏதாவது ப்ராபளம் வந்தா என்கிட்ட சொல்லுங்க...”

திரும்பி ராஜசேகரைப் பார்த்தாள்.

“ஏன்...அப்படி சோஸ்றீங்க....? அவங்களால எனக்கு எதுக்கு ப்ராபளம் வரப் போகுது...?”

ராஜசேகர் சிரித்தான்.

“ஏனோ தெரியலை. அண்ணனும், தங்கச்சியும் இங்கே வந்ததி லிருந்தே எனக்கு அவங்களைப் பிடிக்கறதில்லை. கார்மேகம் ஸார் இருக்கிற வரை எனக்கு இந்த எஸ்டேட்டுல்ல மதிப்பும் மரியாதை யும்இருந்தது. இவங்க ரெண்டு பேரும் என்னை மதிக்கிறதில்லை....”

“எல்லா முதலாளிகளும் ஒரே மாதிரி இருப்பாங்கன்னு எதிர் பார்க்க முடியாதே...”

“அதை ஒத்துக்கறேன்.. ஆனா வந்ததும் வராததுமா என்னை வேலையை ராஜினாமா பண்ணச் சொன்னாங்க...”

“இஸிட்? ஏன்?”

“தெரியலை. காரணமில்லாம சொன்னாங்க....எனக்கு சரியான கோபம்.”

“அப்புறம்....? எப்படி அவங்களைக் கன்வின்ஸ் பண்ணி னீங்க?”

“கன்வின்ஸாவது ஒண்ணாவது....என்னை அவங்களால இந்த எஸ்டேட்டை விட்டு கிளப்ப முடியாது...”

“ஏன்?”

“எனக்கு இந்த மாதிரி நிலைமை வரும்னு தெரிஞ்சுதானே என்னமோ கார்மேகம் சார்....என்மேல இருக்கற நம்பிக்கைல நான் என்னோட ஆயுசு காலம் வரைக்கும் இந்த எஸ்டேட்டுக் காக உழைக்கணும்ன்னு உயில் எழுதி வெச்சிருக்கார்....நானா இஷ்டப்பட்டா லொழிய இந்த இடத்தைவிட்டு என்னை யாரும் கிளப்ப முடியாது...”

வியப்பு மேலிட அவனைப் பார்த்தபடி நடந்தாள் திலகா.

“பெரியவரோட குணமும் பண்பும் இந்த ரெண்டு பேர்க்கும் இல்லை....காரணம் சின்ன வயசிலிருந்தே வெளிநாட்டுல இருந்ததா இருக்கலாம்...”

ராஜசேகர் சொன்னபோது—
எஸ்டேட் வந்திருந்தது.

“சரி...அப்ப நான் வர்றேன் திலகா....அவங்ககிட்டே கொஞ்சம் எச்சரிக்கையாவே நடந்துக்குங்க...”

ராஜசேகர் அவளுக்கு எதிர்திசையில் நடந்தான்.

எழுபது சதவீதம் இருட்டாகியிருந்தது வானம். மணிக் கட்டிலிருந்த வாட்சை கண்ணுக்குக் காட்டி நேரம் பார்த்தாள் திலகா.

7.03.

நந்தினியோடு வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள்.

7.30க்கு சாதத்தை பிசைந்து—நந்தினியின் கையில் உருட்டி கொடுத்து சாப்பிட வைத்தாள்.

பிறகு 8.00 மணிவரை—நந்தினிக்கு சமமாய்—அவள் கேட்ட குழந்தைத்தனமான கேள்விகளுக்கு சலிப்புத் தட்டாமல்

பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். இடையிடையே நந்தினி மறக்காமல் ரோஜாப்பூ கேட்டபோது—

எதையாவது சொல்லி சமாளித்தாள். எட்டரை மணிக்கு அவளை மாடிக்கு கூட்டிப் போய்—தூக்க மாத்திரையை எடுத்து கொடுத்து—விழுங்க வைத்து—படுக்கையில் சாய்த்து—முதுகைத் தட்டிவிட்டு—அவள் தூங்க ஆரம்பித்ததும்—அறை விளக்கை அணைத்தாள்.

—ஜீரோ வாட் வெளிச்சத்தை மட்டும் அறைக்குள் நிரப்பி விட்டு—

வெளியே வந்தாள்.

அறையைச் சாத்திவிட்டு கீழ்நோக்கி படிகளில் சரிந்தாள். வெறுமையோடி—அறையிருட்டாய் இருந்த ஹாலில் நடந்து டைனிங் டேபிளுக்கு போய்—சமையல் ஆள் பரிமாறிய—டிபனை சாப்பிட்டு முடித்தபோது—

மணி 9.00.

ஏராளமான களைப்போடு தன் அறைக்குத் திரும்பினாள். செல்ஃபிலிருந்து நாவல் ஒன்றை எடுத்து வைத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தாள். மனம் அதில் பதியவில்லை. மனசுக்குள்—

ராஜசேகரின் வார்த்தைகள் குழப்பத்தனமாய் உலாவியது. ஏன் இப்படி என்னை அடிக்கடி எச்சரிக்கிறார்?

வேண்டுமென்றே—

என்னை பயமுறுத்துகிறார்?

நாவலை டப்பென்று முடிவிட்டு—

அறை விளக்கை அணைத்தாள். படுக்கையில் தளர்வாய் விழுந்தாள்.

யோசிப்புகளோடு புரண்டாள். நிறைய நேரம்—

தூக்கமே வரவில்லை.

ரொம்ப நேரம் யோசிப்பு பல பக்கம் சுற்றிச் சுற்றி—

கடைசியாய் நந்தினியிடம் வந்தபோது.

சட்டென துணுக்குறலோடு எழுந்தாள்.

தலையை பலமாய் தட்டிக் கொண்டாள்.

‘நந்தினியின் அறையை பூட்டினோமா... இல்லையா?’

‘நீ பூட்டவில்லை’ என்றது மனம்.

நந்தினி விழித்துக் கொண்டால் தொந்தரவாயிற்றே!

கட்டிலை விட்டு இறங்கினாள்.

அலமாரியில் கழற்றி வைத்திருந்த வாட்சில் மணி பார்த்தாள்.

11.15.

மெல்ல சத்தம் காட்டாமல் எழுந்து போய்—அறையை பூட்டிவிட்டு வந்துவிடலாம்.

விளக்கை அணைத்துவிட்டு—அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள். ஹால் விளக்கு அணைக்கப்பட்டிருந்தது. கொட்டியிருந்த இருட்டில் படிக்கட்டை தேடி நடந்தாள்.

படிக்கட்டைத் தொட்டு—சத்தம் எழாமல்—

மேலே ஏறுகிற சமயம்—

எதேச்சையாய்—

விளக்கெரியும் சத்யேஷின் அறை ஜன்னல் தெரிய—

பார்வையை அங்கே செலுத்தினாள்.

அடுத்த வினாடி—

உச்ச பட்சத்தில் அதிர்ந்தாள் திலகா—

அங்கே—

ப்ராவும், பெட்டிகோட்டுமாய் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்த ப்ரீதா வெட்கத்தோடு மறுக்க மறுக்க—

அவளுடைய இடுப்பை அணைத்து—

சில்மிஷம் செய்து கொண்டிருந்தான்—

சத்யேஷ்!

கூடவே கிசுகிசுப்பான பேச்சுக் குரல் கேட்க—

காதைத் தீட்டினாள் திலகா.

ப்ரீதாவின் குரல்.

“என்னங்க....மத்தவங்க சந்தேகப்படக்கூடாதுன்னு மாசத்தை கடத்தியாச்சு....இனியும் எதுக்குத் தயங்கணும்....? காரியத்தை முடிச்சுடலாமே...”

திலகா மேலும் அதிர்ச்சியை வாங்கினாள்.

“என்ன சொல்கிறார்கள் இவர்கள்?”

சாக்கடை புழு மாதிரி ஊர்ந்தது.

என்னதான் வெளிநாட்டில் படித்து வளர்ந்தவர்களென்றாலும்—

ராத்திரி பூராவும் தூக்கத்தைத் துரத்தித் துரத்திப் பிடிக்க முடியாமல் தோற்றிருந்தாள் திலகா. அந்த ஜன்னல் காட்சி திரும்பத்திரும்பத் தோன்றி மனசை விட்டு பிடிவாதமாய் நீங்க மறுத்தது. வயிற்றைக் குமட்டுகிற மாதிரி அவஸ்தையாய் உணர்ந்தாள். நெஞ்சு நிறைய அறுவெறுப்பு

அண்ணன்—தங்கை உறவின் புனிதத்தையே சத்யேஷும்—
ப்ரீதாவும் கெடுப்பதை திலகாவால் கொஞ்சம்கூட ஜீரணித்துக்
கொள்ள முடியவில்லை.

காலையில் எழுந்ததிலிருந்தே 'டல்'லாகவே இயங்கினாள்.

கூடவே அந்த பயமும் புரண்டது. ப்ரீதா சொன்ன வார்த்தைகள் மனசுக்குள் தீ ஜுவாலைகளாய் அசைந்தது.

'இனியும் எதுக்கு தயங்கணும்....காரியத்தை சீக்கிரமாகவே முடிச்சுடலாம்'

என்ன காரியம்?

எதை முடிக்கப் போகிறார்கள்?

மனசு முழுக்க—பயமும், குழப்பமும் மாறி மாறி அலைந்தது.
ராஜசேகரிடம் சொல்லலாமா....?

யோசனையை உடனடியாகக் கைவிட்டாள்.

அவளை மட்டும் எப்படி நம்புவது?

சட்டென—

அந்த யோசனை மூளைக்குள் ஸ்விட்ச் போட்ட மாதிரி பளிச்
சென்று எரிந்தது.

சத்யேஷ இல்லாத நேரத்தில் அவனுடைய அறையைக்
குடைந்து பார்க்கலாமா?

அதற்கு சந்தர்ப்பம் எப்போது வாய்க்கும்?

ரொம்ப நேர யோசிப்புக்குப் பின் தீர்மானித்தாள்.

'அவர்கள் வெளியே போகிற ஒரு நேரம் பார்த்து—அவர்
களின் அறையை அலசிப் பார்க்க வேண்டும்'

—அவள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே—

வாசலில் காலிங் பெல் அலறியது. வேகமாய் போய்
கதவைத் திறந்தாள்.

பக்கத்து எஸ்டேட் சொந்தக்காரர் தர்மலிங்கம் ஸ்வெட்ட
ருக்குள் பொதிந்து நின்றிருந்தார். கொக்கி மாதிரி வளைந்த
மீசையில் நரை வாங்கியிருந்தார். தலையில் சிகப்பு உல்லன்
குல்லாய் கவ்வலாய் உட்கார்ந்திருந்தது. வயது கிட்டத்தட்ட
ஐம்பது.

“சத்யேஷ இருக்காராம்மா?”

திலகாவைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“உள்ளே வந்து ஒரு நிமிஷம் உக்காருங்க...சார்....”

தர்மலிங்கம் உள்ளே வந்து சோபாவில் சாய்ந்தார்.

சத்யேஷின் அறையை அடைந்தாள்.

அறைக் கதவு திறந்திருக்க—

உள்ளே பேசிக் கொண்டிருக்கிற சத்யேஷும், ப்ரீதாவும் தெரிந்தார்கள். அவர்களைப் பார்க்கப் பார்க்க—

எரிச்சலாய் வந்தது திலகாவுக்கு. வயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது.

கதவைத் தட்டி சப்தித்தாள்.

‘டொக்....டொக்...’

“சார்...”

சத்யேஷ் திரும்பினான்.

“என்ன?”

“பக்கத்து எஸ்டேட் தர்மலிங்கம் வந்திருக்கார்....”

“என்ன விஷயம்....?” எரிச்சலாய் கேட்டான்.

“தெரியலை சார்...”

“உட்காரச் சொல்லு...வற்றேன்....”

திலகா தலையையாட்டிவிட்டு திரும்பி நடந்தாள்.

ஹாலுக்கு வந்தாள்.

“வற்றார்....வெயிட் பண்ணுங்க....”

சொல்லிவிட்டு—

தன்னுடைய அறைக்குப் போனாள் திலகா.

முன்னுவது நிமிஷம்—

ஹாலுக்கு சத்யேஷும், ப்ரீதாவும் வருகிற சத்தம் கேட்டது. ஹாலில் எழுந்த பேச்சுக் குரல் திலகாவுக்கு சைட் ஸ்பீக்கர் பொருத்தின மாதிரி தெளிவாகக் கேட்டது.

“வாங்க தர்மலிங்கம் சார்....”

“என்ன தம்பி சௌக்யமா?”

ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தாள் திலகா.

சத்யேஷும், ப்ரீதாவும் சோபாவில் உட்கார்வது தெரிந்தது.

தர்மலிங்கம் கேட்டார்.

“அப்புறம் தம்பி...”

“சொல்லுங்க...”

“தங்கச்சிக்கு எப்படியிருக்கு....?”

“ம்....பரவால்லை சார்....தனியா நர்ஸ் மாதிரி ஒரு பொண்ணை வேலைக்கு வெச்சிருக்கேன்....கம்பளீட்டா நந்தினியை அவதான் கவனிச்சுக்கிறா....பணத்தை தண்ணியா கொட்டி செலவழிச்சிட்டிருக்கேன்...குணம்தான் ஆகமாட்டேங்குது”

“இந்த மாதிரி வியாதியெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாதான் குணமாகும் தம்பி.”

என்று ஆறுதலாய்—சொன்ன தர்மலிங்கமே மறுபடியும் பேசினார்.

“அப்புறம் என் பையனுக்கு போன வாரம் மேரேஜ் நடந்

தது....நீங்க வந்து கலந்துக்கவே இல்லை....அவ்வளவு தூரம் உங்களைக் கூப்பிட்டிருந்தும் நீங்க ரெண்டு பேரும் வரலை....”

“இல்லை சார்....அன்னிக்கு பார்த்து கோயமுத்தூர்ல ஒரு முக்கியமான வேலை....! அதான் வரமுடியலை....”

“சரி! இன்னிக்கு ஏதாவது வேலை இருக்கா...?”

சத்யேஷ் புன்னகைத்து மறுத்தான்.

“இல்லை...ஏன் சார்?”

“அப்ப இன்னிக்கு என் பங்களாவுக்கு வர்றீங்க...”

“என்ன விஷயம்...?”

“சின்னதா ஒரு ரிஸப்ஷன். சாயந்தரம் அஞ்சு மணிக்கு...”

“திடீர்ன்னு அரேன்ஞ் பண்ணினீங்களா?”

“ஆமா...நீங்க ரெண்டு பேரும் சாக்கு போக்கு சொல்லாம வர்றீங்க...என்ன?”

“வற்றோம் ஸார்...”

“கண்டிப்பா வரணும்..வராமே இருந்துட்டு அப்புறம் நாளைக்கு பார்க்கும்போது கோயம்முத்தூர் போயிட்டேன்... குற்றாலம் போயிட்டேன்னு சொல்லக்கூடாது...”

“கண்டிப்பா வற்றோம் ஸார்....”

“தம்பி....உங்கப்பாவும் நானும் இன்னித்த நேத்தைய பழக்க மில்ல...மனுஷன் இருந்திருந்தா கல்யாணத்தன்னிக்கு நான் பையனோட அப்பாவா அல்லது அவரானு எல்லோருக்கும் சந்தேகம் வந்திருக்கும்! அந்த அளவுக்கு அவர் முன்னாடி இருந்து நடத்தி வெச்சிருப்பார்...”

சத்யேஷ் புன்னகைத்தான்.

“கட்டாயம் சாயந்தரம் வற்றோம் ஸார்....”

ப்ரீதாவிடம் திரும்பினார்.

“ம்...அண்ணனை இழுத்துட்டு அஞ்சு மணிக்கே வந்து சேரு.... என்ன?”

“வந்துடறோம்...”

தர்மலிங்கம் எழுந்தார். விடை பெற்றார். ஹாலை விட்டு அகன்றார்.

அதே விநாடி—

திலகாவுக்குள் உற்சாகம் பீறிட்டது,

அப்படியானால்—

சாயந்தரம் ஐந்து மணிக்கு இரண்டு பேரும் வெளியே கிளப்பி விடுவார்கள்....! சத்யேஷின் அறையை அலச அருமையான சந்தர்ப்பம்!

வாட்சில் நேரம் பார்த்தாள்.

காலை 11.00.

இன்னும் ஆறே மணி நேரங்கள்.

மாடிப் படிகளேறி மருந்து தருவதற்காக நந்தினியின் அறைக்குப் போனாள்.

சாயந்தரம்.

நேரம் 5.30.

மாடி வராந்தாவுக்கு திலகா வந்த போது—கீழ் ஹால் தெரிய சத்யேஷும் ப்ரீதாவும் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ப்ரீதா வெள்ளைப் பின்புலத்தில் இளநீலப் பூக்கள் சிதறியிருந்த சேலையில் இருந்தாள். சத்யேஷ் கறுப்பு ஜீன்சும், க்ரே

நிற டி ஷர்ட்டுமாய் இருந்தான். டி ஷர்ட் வாசகம் பார்க்கிறவர்களை யெல்லாம் 'தயவு செய்து சிரிக்க'ச் சொன்னது.

திலகா வராந்தாவிலேயே நின்றிருந்தாள்.

அவர்கள் போகும் வரை காத்திருந்தாள்.

இரண்டு பேரும் வெளியேறினார்கள்.

திலகா படியிறங்கினாள்.

படியிறங்க—

படியிறங்க—

போர்டிகோவுக்குள் கார் இரைச்சல் உற்பத்தியாகி—

காதை விட்டுக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்—

தேய்ந்தது.

ஹாலுக்கு வந்தாள்.

ராஜசேகர் ஏதோ வேலையாய் எஸ்டேட்டில் இருந்தான்.

சுற்றிலும் ஒருதரம் பார்வையை சுழலவிட்டு விட்டு—

யாரும் இல்லையென்று உறுதியானபின்—

சத்யேஷின் அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

கதவு வெறுமனே சாத்தியிருந்தது.

கதவுப் பரப்பில் கைவைத்துத் தள்ள—

அது உள்ளே லேசாக கிறிச்சிட்டுக் கொண்டு போனது.

உள்ளே நுழைந்தாள்.

அந்த சாயந்தரத்தின் கடைசி நிமிஷத்தில்—அறைக்குள் இருட்டு புகுந்திருந்தது. ஸ்விட்ச் போர்டில் கை வைத்தாள். தட்டின ஸ்விட்ச் ஜீரோ வாட் வெளிச்சத்தைத் தூவ—அணைத்து விட்டு, அடுத்ததில் கை வைத்தாள். அறுபது வாட் வெளிச்சம் பிரகாசமாய்க் கொட்டியது.

விஸ்தாரமான அறை.

நாலில் ஒரு பங்கு இடத்தை ஒரு டபுள் காட் ஆக்கிரமித் திருந்தது. சீலிங்கில் ஒரு உஷா சலனமில்லாமல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இடது பக்க சுவரில் ஒரு ஷோ கேஸ். பொம்மைகள், விளையாட்டுக் கார்கள், ஹேண்டிக்ராப்ட்ஸ் மெட்டிரியல்ஸ் என்று நிறைய ஷோ கேஸுக்குள் உட்கார்ந் திருந்தன.

அறையின் வலது பக்கம்—

ஒரு மேஜை தெரிந்தது. ஸ்டீல் உடம்பு. கரும்பச்சை பெயிண்டில் குளித்திருந்தது.

திலகா அந்த மேஜையை நெருங்கினாள்,
இழுப்பறையை இழுத்துப் பார்த்தாள்.
எதிர்த்தது.

திறக்கவில்லை.

பூட்டியிருந்தது.

என்ன செய்யலாம்...?

யோசித்தாள்.

சட்டென—

மூளைக்குள் ஒரு ஞாபக செல்—

விழித்துக் கொண்டு—

கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால் ஷோகேஸில் கண்களில் பதிவான ஒரு கீ பஞ்சை அவள் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது.

திரும்பி வேகவேகமாய் ஷோ கேஸைத் தொட்டாள்.

கீ பஞ்ச் இருந்தது.

‘கடவுளே! இது அந்த மேஜையின் சாவியாக இருக்க வேண்டும்.’

பரபரப்பாய் கண்ணாடியைத் தள்ளினாள். உள்ளிருந்த கீ பஞ்சை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பவும் மேஜைக்கு வந்தாள்.

ஒரு சாவியைத் துவாரத்தில் பொருத்தித் திருகினாள்.

அது ‘ம்ஹும்’ என்று சொன்னது.

அடுத்ததைப் போட்டாள்.

‘க்ளிக்’

மேஜையறை திறந்து கொண்டது.

உள்ளே பளிச்சென்று— இம்பிரின்ட் மேகசின் ஒன்று தெரிந்தது. விலக்கினாள். சிகரெட் லைட்டர். டார்ச்சுக்கு கீழே அந்த மாத்திரைப் பட்டை அலுமினிய மினுமினுப்போடு தெரிய—

எடுத்துப் பார்த்தாள்?

பார்த்ததுமே—

அவளின் கெமிஸ்ட்ரி மூளை செல்கள் ஒட்டு மொத்தமாய்,
அதிர்ந்தது—

அது—

‘MANDRIX’ ஸ்லோ பாய்ஸன் மாத்திரைகள்.
அதிர்ச்சியோடு அதை ஒரு பக்கம் வைத்துவிட்டு—

மேலும் கிளறினாள்.

அந்த நீலநிற டைரி கிடைத்தது.

புரட்ட ஆரம்பித்த திலகா—டயரியின் மேலட்டை கண்ணாடி
உறைக்குள் இருந்த அதைப் பார்த்ததும்—

மனசுக்குள் ‘மனசுக்’கென்று முறிந்து போனாள்.
ஃபோட்டோ!

புகைப்பட புதுக் கவிதை போட்டி—9

மேலே இருக்கும் புகைப் படத்திற்கு ஏற்ற புதுக் கவிதை
(பத்து வரிகளைத் தாண்டாமல்) எழுதி அனுப்புங்கள்.

முதல் பரிசு ரூ. 20. இரண்டாம் பரிசு ரூ. 10.

எம் கை சேர கடைசி தேதி : 20-1-1987.

முடிவு மார்ச் 1987 இதழில்.

உறை மீது மறக்காமல் ‘புதுக் கவிதை போட்டி—9’ என்று
குறிப்பிடவும்.

சத்யேஷும், ப்ரீதாவும் மாலைகளோடு நின்றிருந்தார்கள்.
திருமண ஃபோட்டோ!

கார் மலைப்பாதையில்
இறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சத்யேஷ் ஸ்டியரிங்
கைக் கையாண்டு கொண்
டிருந்தான். இடப்பக்க
இருக்கையில் ப்ரீதா. கிட்
டத் தட்ட சத்யேஷோடு
ஒட்டியிருந்தாள்.

கேட்டாள்.

“என்னங்க... எத்தனை
நாளேக்கு நாம இதே

மாதிரி அண்ணன் தங்கச்சி வேஷம் போடணும்....?”

“குறைந்த பட்சம் இன்னும் ஒரு மாசத்துக்காகவாவது நீ
பொறுத்துக்கத்தான் வேணும் ப்ரீதா...”

“ஏற்கெனவே ஒரு மாசம் ஓடியாச்சு... இன்னும் ஒரு
மாசமா?”

விழிகளை விரித்தாள் ப்ரீதா...

சத்யேஷ் புன்னகைத்தான்.

“அவசரப்பட்டா காரியம் கெட்டுடும் ப்ரீதா...”

“இருந்தாலும் நீங்க ரொம்பவும் பயப்படறீங்க சத்யேஷ்.”

“இங்கே உனக்கென்ன கஷ்டம்? பகல்ல மட்டும்தானே
அண்ணன்-தங்கச்சி! ராத்திரியான ஜாலியாத்தானே இருக்
கோம்”

“இருந்தாலும் யாராவது பார்த்துத் தொலைச்சுட்டா வம்பு
தானே?”

“ஒரு வம்பும் இல்லை... இனிமேல்தான் நந்தினிக்கு அந்த
ஸ்லோ பாய்சன் மாத்திரை கொடுக்க ஆரம்பிக்கணும்.... அவ
சாகிற வரைக்கும் பொறுக்கணும்... செத்த பின்னாடி ரெண்டு
மாசம் அமளி துமளியெல்லாம் ஓயறதுக்காக காத்திருக்கணும்....
அப்புறமாத்தான் எஸ்டேட், பங்களா எல்லாத்தையும் வித்துட்டு
பணத்தோட மெட்ராஸ் போகமுடியும்...”

“அதுவரைக்கும்....?”

“பல்லைக் கடிச்சுட்டு கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையா இருக்க
வேண்டியதுதான்....”

சத்யேஷ் சொன்ன விநாடி—

“கார்... கார்... கார்...”

எஞ்சினிக்குள்ளிருந்து ஒரு தொண்டை கட்டின சப்தம் எழ ஆரம்பித்தது.

“என்னங்க சத்தம்?”

சட்டென்று காரை ஓரம் ஒதுக்கினான் சத்யேஷ்.

“எஞ்சின்லர்ந்து ஏதோ ஒரு சத்தம்...”

“இந்தக் காரை எடுக்கும் போதே நினைச்சேன்...கொஞ்ச தூரம்தானே வந்திருக்கோம்...திருப்பிக் கொண்டு போய் இதை வீட்டில் வீட்டுட்டு அம்பாஸ்டரை எடுத்துட்டு வந்திடுவோம்....”

“அப்படித்தான் செய்யணும்! இந்த வண்டியை நம்பி ரிசப்ஷனுக்கு போக முடியாது...வழியில் எங்கேயாவது நின்னு மானத்தை வாங்கினாலும் வாங்கிடும்....”

சொல்லிவிட்டு—

காரை அரை வட்டமடித்து திருப்பினான்.

மீண்டும் மலைப் பாதையில் ஏற ஆரம்பித்தது கார். பங்களாவை நோக்கிப் போனது.

அடுத்த இரண்டாவது நிமிஷம்—

விஜயா எஸ்டேட்டைத் தொட்டார்கள்.

உள்ளே நுழைய—

நுழையவே—

பங்களாவைப் பார்த்த ப்ரீதா—

ஒரு திடுக்கிடல் வாங்கினாள்.

சத்யேஷைக் கூப்பிட்டாள்.

“என்னங்க...?”

“ம்?”

“வரும் போது நம்ம ரூம்ல லைட்டை அணைச்சீங்களா?”

“அணைச்சேனே...”

சொன்னபடியே—

பங்களாவைப் பார்த்த சத்யேஷும் திகைத்தான்.

அவனின் அறையில் லைட் எரிந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“அதானே...எனக்கும் நல்லா ஞாபகம் இருக்கு...நீங்க லைட்டை ஆஃப் பண்ணினது....இப்ப எப்படி லைட் எரிஞ்சிட்டிருக்கும்?”

காரைப் போர்டிகோவில் சொருகிவிட்டு—

வேக வேகமாய் பங்களாவுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

அறையைத் தொட்டதும்—

குப்ரென்று—கோபமானார்கள்.

அறைக்குள்—

டயரியை கையில் வைத்தபடி அவர்களின் திருமணப் போட்டோவை பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும்—

திலகா தெரிந்தாள்.

அவர்கள் வந்து நின்றதைத் திலகாவும் பார்த்து விட்டு அதிர்ந்து போயிருந்தாள். இரண்டு பேரும் கோபத்துடன் உள்ளே நுழைவதை உணர்ந்ததும் டயரியை வீசிவிட்டு—

அறையிலிருந்த இன்னொரு கதவைப் பார்த்து— ஒரு புல்லட் பாதிரி பாய்ந்தாள்.

“ஏய்...நில்லு....நில்லு...”

சத்யேஷ் கத்தக் கத்த—

சத்யேஷும்...ப்ரீதாவும்—

ஆவேச மூச்சிரைப்போடு—

துரத்த ஆரம்பித்தார்கள்.

அவர்களும் அதே கதவு வழியே வெளிப்பட்டார்கள்.

ஹாலேக் கடந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கிற திலகா தெரிந்தாள்—

“திலகா....நில்லு...”

திலகா நிற்காமல் ஓடினாள்.

உள்ளறை—

டைனிங் ஹால்

கிச்சன்—

பின் வராந்தா—

ஒவ்வொரு அறையாய்க் குபீர் குபீரெனக் கடந்து—

பின்பக்க வாசலைத் தொட்டிருந்தாள் திலகா.

இருபது விநாடி இடைவெளியில்—

சத்யேஷும், ப்ரீதாவும் பின்பக்க வாசலுக்கு வந்தார்கள்.

பத்து மீட்டர் தூரத்துக்கு இருந்த மண் வெளியில் தப்பப் பென ஓடிக் கொண்டிருந்தாள் திலகா.

“ஏய்.... நில்லு.... நில்லு....ஓடாதே....”

சத்யேஷ் கத்தக் கத்த—

அந்தக் கத்தலை— காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் ஓடினாள் திலகா. ரோட்டோரமாய் இருந்த மலைச் சரிவையொட்டி ஓடினாள்.

அசுர ஓட்டம்.

ஓடின திலகா—

சட்டென ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு— ரோட்டோரமாய் இருந்த அந்தச் சரிவில்—

தடாலெனக் குதித்தாள்.

ஓடிவந்த சத்யேஷும், பரீதாவும் விளிம்புக்கு வந்து பார்த்த
போது—
சரிவில்—

தடதடவென்று உருள்கிற தினுசில் இறங்கிக் கொண்டிருந்
தாள்.

“என்னங்க....?”

“ம்?”

“எங்கே போறா?”

“அதான் தெரியலை.”

“எப்படி இருந்தாலும் அந்த பக்கத்து ரோடுக்கு வந்துதானே
ஆகணும்....”

“வாங்க நாம காரெடுத்துட்டுப் போய் அவளை அழுக்கிட
லாம்.”

இரண்டு பேரும் முன்பக்கம்—
காரைப் பார்த்து ஓடினார்கள்.

திலகா வெகு சிரமத்தோடு மூச்சு வாங்க—சரிவில் இறங்கிக்
கொண்டிருந்தாள். நிறைய இடங்களில் ரத்தச் சிராய்ப்பு
வாங்கியிருந்தாள். கட்டியிருந்த சேலை நான்கைந்து இடங்களில்
கிழிந்து தொங்கியது.

மனசு பரபரத்தது.

முதல் முறையாக அந்த ஊரின் மேல் எரிச்சல்பட்டாள்.

‘என்ன ஊர் இது....’

ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷன் கூட அவசரத்துக்கு இல்லை?

ஐந்து கிலோ மீட்டர் இப்படியே ஓடி—

அவர்கள் பார்வையில் சிக்காமல் தப்பி—

பக்கத்து ஊர் போலீஸ் ஸ்டேஷனை அடைவதற்குள்—

நினைக்க—

நினைக்க—

அதிகமாய் மூச்சிறைத்தது.

அந்தச் சரிவு முடிந்து சாலைக்கு வந்தவள்—

அதிர்ந்தாள்.

சொற்ப தொலைவில் சத்யேஷ் கார் வேகத்தோடு பீறிட்டு
வந்து கொண்டிருந்தது.

நிமிஷ நேரம் ஆசுவாசப்பட நினைத்தவள்—

எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு—

அவசரமாய் ரோடைக் கிராஸ் செய்தாள்.

நூலிழையில் கார் அவளை உரச—

சட்டென்று விலகி—

சாலையின் அந்தப் பக்கத்தைத் தொட்டு—

மறுபடியும் சரிவினில் இறங்க ஆரம்பித்தாள். தேயிலைத் தோட்டம் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரைக்கும் பயிராகியிருக்க— அதன் நடுவே சேலையை உயர்த்தி பிடித்துக் கொண்டு உராய்ந்து. ஓடினாள்.

சாயந்தர இருட்டு அந்த எஸ்டேட் பிரதேசத்தை வேகமாய் விழுங்கிக் கொண்டிருக்க—

மூச்சு வாங்களுக்கிடையே பயம் வேறு இம்சையாய் வயிற்றில் பரவியது.

ஒரே குறியாய்க் கீழிறங்கிக் கொண்டிருந்தவள்—

பின்பக்கம் எழுந்த அந்த சத்தத்தை உணர்ந்தவளாய்க் காதைக் கூர்மையாக்கி சடாரெனத் திரும்பினாள்.

‘தப்...தப்...தப்’

சிலீர்ரென்று அதிர்ந்தாள்.

சத்யேஷும், ப்ரீதர்வும்—

மசமசு உருவங்களாய்த் துரத்திக் கொண்டு வருவது தெரிந்தது.

வேகத்தை அதிகப்படுத்தினாள் திலகா.

அடுத்த வளைவு வந்திருக்க—

தடாலென சாலையில் குதித்தாள். அடுத்து வரும் சரிவுக்கு ஓட நினைத்தவள்—

சாலையில் தெரிந்த ஹெட்லேட் வெளிச்சத்தைப் பார்த்ததும்— அதை நோக்கி ஓடினாள். கையை உதவி கேட்கிற பாணியில் ஆட்டினாள்.

கார் அவளோரமாய் வந்து நின்றது.

ஜன்னலுக்குக் குனிந்தாள்.

உள்ளே விளக்கு எரியாமலிருக்க—

உட்கார்ந்திருப்பது ஒரு ஆள் என்பது மட்டும் தெரிந்தது.

ஆபத்துக்கு பாவமில்லை.

கத்தினாள்.

“ஸார்...ஸார்....என்னைக் காப்பாத்துங்க ஸார்....ரெண்டு பேர் துரத்திட்டு வர்றாங்க...”

உள்ளிருப்பவருக்கு அவளின் நிலைமை புரிந்த மாதிரி இருந்தது.

சட்டெனக் குனிந்து—

கதவைத் திறந்தார்.

திலகா உள்ளே பரவி கதவைச் சாத்திய நிமிஷம்—

சத்யேஷும், ப்ரீதாவும் சரிவை விட்டு—சாலைக்குக் குதித் திருந்தார்கள்.

“ஸார்....ஸார்....அவங்க வந்துட்டாங்க...சீக்கிரம் ஸார்....”

அவர் ஆக்ஸலேட்டரில் காலை மிதித்தார்.

கார் மலைப் பாதையில் சீறலெடுத்தது.

அவள் ஆசுவாச மூச்சு வாங்கிக் கொண்டிருந்தபோது—

டாஷ்போர்டில் ஒரு ஸ்விட்சைத் தட்டினார்.

காரினுள் பிரகாசம் நிரம்பியது.

தன்னைக் காப்பாற்றிய அந்த நபரை வெளிச்சத்தில் பார்த்த திலகா ஏராளமான வியப்புக்குள் விழுந்தாள். மனசுக்குள் ஒரு நம்பிக்கை ஊற்று உற்பத்தியாகிப் பீறிட்டது.

“டாக்டர் நீங்களா?”

டாக்டர் ராம்சந்த் புன்னகைத்தார்.

திலகா ஒரு நிமிஷம் பேசத் திணறினாள்.

“எங்கிருந்தம்மா இப்படி ஓடி வர்றே....? யார் உன்னைத் துரத்திட்டு வர்றாங்க....”

“சத்யேஷும், ப்ரீதாவும் தான் என்னைத் துரத்திட்டு வர்றாங்க....டாக்டர்.”

அவர் முகம் முழுக்க இருட்டு பரவியது.

“அவங்க எதுக்கு உன்னைத் துரத்தறாங்க?”

“டாக்டர்....நாம இப்ப உடனடியா போலீஸுக்கு போக ணும்....அவங்க நிஜமான அண்ணன் தங்கச்சியே அல்ல...அது மாதிரி நடிச்ச எல்லாரையும் ஏமாத்திட்டிருக்காங்க...”

தொடர்ந்து—திலகா

நேற்று ராத்திரியிலிருந்து போன நிமிஷம் வரை—நடந்த சம்பவங்களை சுருக்கமாக விவரித்தாள். முழுதும் கேட்டு முடித்த ராம்சந்த் குழப்பத்தோடு அவளைப் பார்த்தார்.

“அப்படியா...? நிஜமாவா சொல்றே?”

“ஆமா டாக்டர்....நாம இப்ப சீக்கிரமா போலீஸ் ஸ்டேஷன் போகணும்...”

கார் இருட்டான பாதையில் பத்து நிமிஷங்கள் சீறியது.

பதினேராவது நிமிஷத்தின் ஆரம்பத்தில்....

வேகம் குறைத்தது.

‘ஹம்ம்’மென்று ஓடி அணைந்தது.

காரை விட்டு இறங்கினதும்—

திலகா திடுக்கிட்டாள்.

விஜயா எஸ்டேட் பங்களா!

“டாக்டர்....என்ன டாக்டர்....மறுபடியும் இங்கேயே....?”

“வெறுமனே நாம போலீஸுக்கு போறதைக் காட்டிலும் அந்த டயரியை எடுத்து போனா பலன் இருக்கும் திலகா. சீக்கிரம் வா அந்த டயரியை எடுத்துட்டு புறப்படலாம்....”

அவசர அவசரமாய் உள்ளே போனார்கள்.
மீண்டும் அந்த பங்களாவுக்கு வந்ததில்—

திலகாவுக்குள் தித்திக்கென்றிருந்தது.
சத்யேஷின் அறையைத் தொட்டு—
மேஜையை அடைந்தார்கள்.

“டயரி இந்த டேபிள்லதான் இருக்கு...டாக்டர்....”

சொல்லிவிட்டு—

படபடப்பாய் மேஜை டிராயரைத் திறந்தாள் திலகா.
உள்ளிருந்த டயரியைக் சையிலெடுத்து—

புரட்டி—

அந்த ஃபோட்டோவை அவருக்குக் காட்டினாள்.

“பார்த்தீங்களா...டாக்டர்...”

திலகா கேட்ட விநாடி—

அறை வாசலில் ஏதோ நிழல்.

திரும்பினார்கள்.

அங்கே—

சத்யேஷ்—

ப்ரீதா!

சத்யேஷின் உதடு பூராவும் புன்னகை அப்பியிருந்தது.

ராம்சந்த் பதிலுக்கு புன்னகைத்தார்.

“வா சத்யேஷ்...நீங்க ரெண்டு பேரும் இப்படி கோட்டை விடலாமா?”

“தாங்க்யூ டாக்டர் .... தாங்க்யூ வெரிமச் .... தப்பிச்சிடு வானோன்னு நினைச்சேன்...!”

ராம்சந்த்தையும், சத்யேஷையும் மாறி மாறி பயமாய் பார்த்த திலகாவை ஏறிட்டார் டாக்டர் ராம்சந்த்.

“என்னம்மா —திலகா...குழப்பமா இருக்கா? சத்யேஷ் ப்ரீதா இந்த இரண்டு பேரையும் அந்த பங்களாவுக்கு கொண்டு வந்ததே நான்தான். நீ நினைக்கிற மாதிரி இந்த ரெண்டு பேரும் ப்ரதர் சிஸ்டர் கிடையாதுதான். ஃபாரினிலிருந்து நந்தினியைப் பார்க்க வந்த உண்மையான சத்யேஷையும், ப்ரீதாவையும்— ஏர்போர்ட்டிலிருந்து வரும்போதே மடக்கி தீர்த்துக்கட்டி— அவங்க ரெண்டு பேர்க்கும், பதிலா இவங்களைக் கூட்டிட்டு

வந்ததே நான்தான்...முணு வயசு நாலு வயசுல...ஃபாரின்போய் செட்டிலாயிட்ட உண்மையான சத்யேஷ்யும்—ப்ரீதாவையும் இப்போ யார்க்கு அடையாளம் தெரியும்? நந்தினியோட சாவுக்குப் பின்னாடி கிடைக்கப்போற சொத்துல எனக்கும் ஒரு பங்கு இருக்கு திலகா..."

சுவரோடு சுவராய் உறைந்து போய் நின்றிருந்தாள் திலகா.

ஐந்து விநாடிதான். சுதாரித்தாள்.

'ரீரீரீரீ'

ராம்சந்தை பலமாய் ஒரு தள்ளு தள்ளினாள்.

தடுமாறி விழுப் போன ராம்சந்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த இடைவெளியில் ஒரு

அம்பு மாதிரி பாய்ந்து—மீண்டும் தபதபவென ஓட ஆரம்பித்தாள் திலகா. அவள் பின்னாடியே கோபாவேசமாய்ப் பாய்ந்தான் சத்யேஷ்.

குபீரென்ற பாய்ச்சலில்—

ஒடுகிற திலகாவின் பின்னல் சத்யேஷின் கைக்குள் சிக்கியது.

பின்னல் பின்னோக்கி....

விருட்டென்று இழுத்தான்.

"அம்ம்...மா...ஆ...."

—அலறிக் கொண்டே தீதட்டென்று நிற்க முயன்றாள்.

அப்படியும் நிற்கமுடியாமல் அவன் இழுத்த இழுப்பில்...

நிலை குலைந்து—

உதறிவிட்ட மாதிரி தரையில் மல்லாந்தாள்.

ப்ரீதாவும், டாக்டரும் ஓடி வந்து திலகாவை அழுக்கினார்கள்.

சத்யேஷ் கோபத்தோடு கத்தினான்.

"டாக்டர்...இனிமே இவளை உயிரோட விடக்கூடாது...."

ப்ரீதா சொன்னாள்.

"முதல்ல இவ எங்கேயும் ஓடாம கட்டிப் போடணும்..."

"ஒரு நிமிஷம் சத்யேஷ்..."

—என்று சொல்லிவிட்டு அறையைவிட்டு அகன்றார் ராம்சந்த்.

திரும்பி வந்தவரின் கையில் ஒரு கர்ச்சிப்ப இருந்தது, ஏதோ மருந்து வாசனை அடித்தது.

திமிறுகிற திலகாவின் நாசியின் மேல் அதை வைத்து அழுத்தினார். மற்றவர்கள் அவனைப் பிடித்துக் கொள்ள—கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்—

கர்ச்சிப்பை சுவாசிக்க சுவாசிக்க—
தளர்ந்துபோய் ...

ஒரு நீளமான மயக்கத்துக்குப் போனான் திலகா.

“மொதல்ல இவனைத் தூக்கி அந்த பெட்ல போட்டுட்டு நிதானமா யோசிச்சு இவனுக்கு ஒரு முடிவு கட்டுவோம்!”

சத்யேஷ் திலகாவின் கால்களைப் பற்றித் தூக்க—ராம்சந்த் அவளுடைய தோள்பட்டைகளைப் பற்றி சலபமாய் தூக்க... கட்டிலின் ஃபோமின் மேல் போட்டார்கள்.

சுவாசம் விடுகிற அசைவைத் தவிர வேறெந்த சலனமுமில்லாமல் இருந்தான் திலகா.

“என்ன பண்ணலாம் டாக்டர்? இவனை உயிரோடு விட்டா நாம எல்லோரும் தூக்குக்கு போக வேண்டியதுதான்.”

“இவனை முடிச்சுடலாம்...இன்னும் கொஞ்சம் இருக்கட்டும்.”

—ராம்சந்த் சொல்லிக் கொண்டிருந்த விநாடி—
போர்டிகோவில் கார் வந்து நிற்கிற சத்தம் கேட்க—
ப்ரீதா ஜன்னலில் எட்டிப் பார்த்தாள்.
“யாரு ப்ரீதா?”

ப்ரீதா காரில் வந்த நபர் கீழே இறங்கக் காத்திருந்தாள்.

கார் கதவு திறந்தது
தர்மலிங்கம் வெளிப்பட்டார்.
ப்ரீதா கிசுகிசுப்பாய் கத்தினாள்.
“தர்மலிங்கம் வர்றார்...”

உடனடியாய்—

அறைக் கதவை சாத்திவிட்டு மூன்று பேரும் வெளியே வந்தார்கள்.

தர்மலிங்கம் பட்டு வேஷ்டியும் பட்டு சட்டையுமாய் பளபளத்தார்.

“என்ன தம்பி....இன்னுமா புறப்படலை...? நானே கையோட கூட்டிட்டு போலாமனு வந்தேன்....”

சத்யேஷ் புன்னகைத்தான்.

“அங்கே வர்றதுக்காகத்தான் புறப்பட்டிருக்கோம்...”

“நல்லதாப் போச்சு...! டாக்டர் வேற இங்கேயே இருக்கார்...வாங்க முணு பேரும் போகலாம்...”

“நீங்க முன்னாடி போங்க.... அஞ்சே நிமிஷத்தில் நாங்க வரோம்....”

“வந்துடனும். சொன்ன மாதிரி அஞ்சு நிமிஷத்தில் வந்துடனும்...நான் வாசல்ல காத்திட்டிருப்பேன்....”

“சரி....”

தர்மலிங்கம் நகர்ந்தார். அவர் போர்டிகோவில் நின்றிருந்த காருக்கு போனதும்—

சத்யேஷ் கேட்டான்.

“டாக்டர்...இப்போ என்ன செய்றது?”

“அந்த மயக்க மருந்து இன்னும் ரெண்டு மணி நேரத்துக்கு திலகாவை இதே நிலைமையில் இருக்க வைக்கும்...அதுக்குள்ளே நாம் திரும்பிட மாட்டோமா?”

“ரெண்டு மணி நேரத்துக்கு வேலை செய்யுமா?”

“ஆமா....”

“அப்ப சரி....ரிசப்ஷன்ல ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேலே நமக் கென்ன வேலை...போய் தலையைக் காட்டிட்டு வந்துடலாம்... தர்மலிங்கம் நாளைக்கு நமக்கு வேண்டியவர்....சொத்து நம்ம கைக்கு வரவேண்டிய சமயத்துல அவர் உதவி கேவைப்படும்....”

“எதுக்கும் ஒரு ஜாக்கிரதைக்கு அந்த ரூமை பூட்டிட்டு போகலாம்....”

ப்ரீதா சொன்னாள்.

“அதுவும் சரிதான்....ப்ரீதா....ரூமைப் பூட்டிடு....”

ப்ரீதா உள்ளே போய் பூட்டை எடுத்து வந்தாள். திலகா இருந்த அறையை வெளிப்பக்கமாய் பூட்டினாள்.

அடுத்த ஐந்து நிமிஷங்களில் மூன்று பேரும் தர்மலிங்கத்தின் பங்களாவை நோக்கி டாக்டரின் காரில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் மூன்று பேரும் போய்—

சரியாய் அரைமணி நேரம் கழிந்திருக்கும்.

∴போமின் மேல் மல்லாந்து மயக்கத்தில் இருந்த திலகா லேசாய் புரண்டாள்.

இமைகளின் மேல் கனமாய் உணர்ந்தாள். கஷ்டப்பட்டு இமைகளை பிரித்தாள்.

மேலே—

சுழலாத உஷா தெரிந்தது.
பார்வையை மெல்லச் சுழற்றினாள்.
“எங்கே இருக்கிறேன்?”

மூளை—நடந்த சம்பவங்களை மனத் திரையில் ஸ்லைடு போட்டுக் காட்டியது.

சத்யேஷ், பரீதாவிடமிருந்து தப்பி ஓடியது—டாக்டரிடம் அபயம் கேட்டது—கடைசியில் டாக்டரே அவர்களுக்கு ஆதரவாய் மாறியது—

‘என்ன செய்யலாம்?’

உடம்பைத் தாக்கின அசதியைப் பொருட்படுத்தாமல்—
ஃபோமை விட்டு இறங்கினாள் திலகா.

தர்மலிங்கத்தின் வீட்டில் ரிசப்ஷனை முடித்துக் கொண்டு—மூன்று பேரும் புறப்பட்ட சமயம் தர்மலிங்கம் கோபித்துக் கொண்டார்.

“என்ன அதுக்குள்ளே புறப்பட்டுட்டீங்க? இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல லைட் மியூசிக் ஆரம்பமாயிடும் .... கேட்டுட்டு போலாம்....”

“நோ....சார் வீட்ல நந்தினியும் அந்த நர்ஸ் பொண்ணும் தனியா இருப்பாங்க—ராத்திரி நேரம் நந்தினியை சமாளிக்க அவளாலே முடியாது....”

சத்யேஷ் சொல்ல—தர்மலிங்கம் அதற்குமேல் வற்புறுத்தாமல் தலையாட்டினார்.

“சரி தம்பி.... போயிட்டு வாங்க...”

மூன்றுபேரும் வெளியே வந்து காரில் பரவினார்கள்.

டாக்டர் காரை வேகமாய் பறத்தினார்.

பரீதா கேட்டாள்.

“என்ன டாக்டர் அவளுக்கு மயக்கம் தெளிஞ்சிருக்காதே?”

ஸ்டியரிங்கை வளைத்துக் கொண்டே டாக்டர் சொன்னார்.

“இன்னும் மயக்கத்தில்தான் இருப்பா.... நான் கொடுத்த செட்க்டிவ் இன்னும் ஒருமணி நேரத்துக்கு அவளை அசைய விடாது... அப்படியே மயக்கம் தெளிஞ்சாலும் அவளால் ஒண்ணும் செய்ய முடியாது.... நாம்தான் ருமை வெளிப்பக்கமா பூட்டியிருக்கோமே—?”

“நந்தினிக்கு டின்னர் தர்ற நேரம். அவ இந்நேரம் பூட்டின ருமுக்குள்ளே ஒரு ஆர்ப்பாட்டமே பண்ணிட்டு இருப்பா....”

டாக்டர் காரை விரட்டினார்.
சரியாய் பத்தாவது நிமிஷம்—
கார் போர்டிகோவில் நின்றது.
மூன்றுபேரும் இறங்கி—
போர்டிகோ படிகளில் தடதடத்து—
வரவேற்பறையைக் கடந்து—
ஹாலுக்கு வந்தார்கள்.
அறைக் கதவை அடைந்தார்கள்.
பூட்டு அப்படியே இருந்தது. சத்யேஷ் சொன்னான்.
“ப்ரீதா பூட்டைத் திற...”
ப்ரீதா சாவியை எடுத்துப் பொருத்தினாள்.

‘க்ளிக்’

பூட்டு வாயைப் பிளக்க—
கதவின் தாளைத் திறந்தார்கள்.
முதலில் சத்யேஷ்தான் உள்ளே நுழைந்தான்.
கட்டிலைப் பார்த்தவன்—
திடுக்கிட்டான்.
கட்டிலில் திலகா இல்லை.
‘எங்கே போனாள்?’
பார்வையை இடம் மாற்றினபோது—
ராம்சந்ததும், ப்ரீதாவும் உள்ளே நுழைந்திருந்தார்கள்.
நுழைய நுழையவே—
அதிர்ந்தார்கள்.
திலகா அவர்கள் பார்வையில் சிக்கியிருந்தாள்.
மேலே—
சீலிங் ஃபேனிலிருந்து அவள் புடவை புறப்பட்டு—

அடுத்த முனையில் அவள் கழுத்து சுருக்கிடப்பட்டு இறுகி யிருக்க—

சலனமில்லாமல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தாள் திலகா.

“ச...த்...யே...ஷ்....?”

அதிர்ச்சியோடு ராம்சந்த் அழைக்க—

சத்யேஷின் முகத்தில் புன்னகை உட்கார்ந்திருந்தது.

“நாம வர்றதுக்குள்ளே அவளே தன்னை முடிச்சுகிட்டா... டாக்டர்... நம்ம வேலையை சுலபமாக்கிட்டா... இல்லேன்னா இவளை முடிச்சு... பாடியை எடுத்துட்டு போய் டிஸ்போஸ் பண்ணி.... எவ்வளவு சிரமம்? இப்ப ப்ரச்சனையே இல்லே...போலீ சுக்கு இன்பார்ம் பண்ணிட்டா நம்ம வேலை முடிஞ்சது....”

சொல்லிவிட்டு—

அறையினின்றும் வெளியே வந்தான்.

ஹாலிலிருந்த டெலிபோனைத் தொட்டு டயலைச் சுழற்
றினான்.

“ஹலோ.... போலீஸ் ஸ்டேஷன்...?”

“எஸ்.”

“ஸார் விஜயா எஸ்டேட்லர்ந்து சத்யேஷ் பேசறேன்....
இங்கே பங்களாவில் ஒரு பொண்ணு சூயிசைட்பண்ணிகிட்டா....”

“சூயிசைடா?”

“ஆமா.... தூக்கு போட்டு செத்துட்டா...”

“பாடியை யாரும் தொடலையே...”

“இல்ல ஸார்.... அப்படியேதான் தொங்கிட்டிருக்கு.... நாங்க
ஒரு மேரேஜ் ரிஷப்ஷனுக்கு போயிட்டு இப்பத்தான் வர்றோம்.”

“பத்து நிமிஷத்தில் வர்றோம்...”

ரிஸீவர் சாத்தப்பட்டது.

சொன்னமாதிரியே—

பத்தாவது நிமிஷம்—

பங்களா போர்டிகோ வாசலில் போலீஸ் ஜீப் தொண்டை
யைக் கமறிக் கொண்டு வந்து நின்றது.

இன்ஸ்பெக்டர் சிவலிங்கம் வயதேறித் தெரிந்தார். தொப்பை
யைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் பெல்ட் திணறியது. கொத்து
மீசைக்குக் கீழே கீற்று மாதிரி உதடுகள். நாசியில் கருடத்தனம்.
பார்வையில் போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டுக்கே உரித்தான சந்தேகக்
கூர்மை.

உள்ளே அவர் நுழைந்தபோது—

அணிந்திருந்த ஷூக்கள் தாள லயம் எழுப்பின.

“எந்த ரூம்ல....?”

சத்யேஷ் அவரைக் கூட்டிப் போனான்.

“நீங்கதான் போன் பண்ணினீங்களா?”

“ஆமா இன்ஸ்பெக்டர்...”

“உங்க பேரு...?”

“சத்யேஷ்....”

“வெளியே போயிட்டு வந்து பாடியை பார்த்ததும் போன்
பண்ணினீங்களா?”

“ஆமா இன்ஸ்பெக்டர்.... நான், என்னைட சிஸ்டர்....பேமிலி
டாக்டர்.... முணுப்பரும் பக்கத்து எஸ்டேட்ல ஒரு மேரேஜ் ஃபங்
ஷனை முடிச்சிட்டு திரும்பி வந்தோம்.... வந்தா இங்கே இப்படி...
உடனே போன் பண்ணினேன்....”

அறை வந்திருந்தது.

உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

ராஜகந்திரகமாரன் முகு நாவல்

காதலருக்கு கறுப்பு நிறம்

செந்திரன்

என்கா

பாடிஜெக்மாளின்
சிறப்பு சிறுகதை

செந்திரன்!

செந்திரன்

சிவலிங்கம் திலகா வின்மேல் பார்வையைப் போட்டார்.

திலகா இன்னும் அதேநிலையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தாள். கடைவாயோரம் கோடு போட்ட மாதிரி ரத்தம் வழிந்துருந்தது. நாக்கு லேசாய் வெளித்தள்ளியிருக்க— கொஞ்சம் கோரம் காட்டினாள். கண்கள் பாதி திறந்திருக்க— கருவழி மேலே சொருகி எங்கோ பார்த்தது.

“இந்தப் பொண்ணு உங்களுக்கு என்ன ஆகணும்?”

“இங்கே வேலைக்கு இருக்கா இன்ஸ்பெக்டர்...என்னை சிஸ்டர் நந்தினி உடம்பு சரியில்லாம இருக்காங்க... அவங்களைக் கவனிச்சுக்கறதுக்காக பத்து நாளைக்கு முன்னடிதான் அப்பா யின்ட் பண்ணினோம்.”

“நர்ஸா...?”

“ஆமா...”

“பேர் என்ன?”

“திலகா...”

“இதே ஊரா?”

“இல்லை சார் கோயம்முத்தூர்.”

“கல்யாணமான பொண்ணா?”

“கல்யாணம் ஆன பொண்ணுதான்... ஹஸ்பென்ட் டை டைவர்ஸ் பண்ணிட்டாங்க...”

“திடீர்ன்னு எதுக்காக தற்கொலை பண்ணிக்கணும் லெட்டர் ஏதாவது எழுதி வெச்சிருக்காங்களோ?”

“இல்ல இன்ஸ்பெக்டர்... லெட்டர் ஏதும் இல்லை...”

—இன்ஸ்பெக்டர் சத்யேஷிடம் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே—

திலகா தரைக்கு வந்திருந்தாள்.

அடுத்து ஒரு ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேல்—

பரீதா—

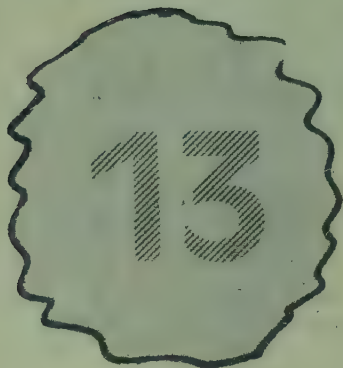
ராமச்சந்த்—

இரண்டு பேரிடம் விசாரணை என்கிற பேரில் சம்பிரதாய மான கேள்விகளை வீசி பேசிக் கொண்டிருந்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

பிறகு—அரை மணி நேரம் கழித்த—

திலகா மார்க்சவரி வேனில் ஏற்றி தகரப் பலகையில் டைத் தப்பட்டாள்.

எஸ்டேட் கார்ட்
னில் வேலைகளை முடித்துக்
கொண்டு ராஜசேகர்
பங்களாவுக்கு திரும்பி
யிருந்தபோது—

நேரம்— நடுநிசியைத்
தாண்டியிருந்தது.

பங்களாவைப் பார்த்
ததுமே ஒரு சின்ன திடுக்
கிடல் வாங்கினான். மணி
பத்தானால் விளக்குகள்
கண்ணை மூடிக்கொள்கிற

இந்த பங்களாவில்—எப்படி அத்தனை விளக்குகள் இந்நேரத்தி
லும் வெளிச்சம் கொட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன?

மனசுக்குள் பயமாய் ஒரு கேள்வி பிறக்க காரை வளைத்து
பங்களாவின் காம்பெளண்டுக்குள் நுழைய முயற்சித்த
விநாடி—

உள்ளிருந்து—ஹாரன் சப்தம்.

தொடர்ந்து ஹெட்லைட் வெளிச்சக் கும்பலோடு கறுப்பு நிற
மார்ச்சுவரி வேனும் அதைத் தொடர்ந்து போலீஸ் ஜீப்பும்
ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் உள்ளிருந்து வந்தது.

இந்த நேரத்தில் போலீஸ் எதற்காக வந்துட்டுப் போகி
றார்கள்? கூடவே மார்ச்சுவரி வேனும் எதற்கு?

யோசிப்போடு அவைகள் காத்திருந்தன.
வெளியேறியதும்—

ஆக்ஸலேட்டரை மிதித்தான்.

காரை நகர்த்தி பங்களாவின் வலது பக்கம் கொண்டு போய்
நிறுத்திவிட்டு—அவசரமாய்க் கீழே திறந்து இறங்கினான்.

உள்ளே நுழைய நுழையவே—
ஹாலில்—

சத்யேஷ்—
ப்ரீதா—
ராம்சந்த்—

மூன்று பேரும் தெரிந்தார்கள்.
மூன்று பேரின் முகத்திலும் வித்யாசம் தட்டியது.
சத்யேஷ் கேட்டான்.

“மேனேஜர்...இவ்வளவு நேரமா எங்கே போயிருந்
திங்க....?”

“எஸ்டேட் கார்டன்ல வேலையெல்லாம் முடிச்சிட்டு வர்ற வழியில் கார் ரிப்பேர் ஆகிடுச்சு....கேரேஜுக்கு எடுத்துட்டுப் போய் ரிப்பேர் பண்ணிட்டு வர்றேன்...”

என்று மடமடவென்று சொன்னவன்—குழப்பமாய் கேட்டவன்—

“நம்ம பங்களாவுக்கு போலீஸ் ஜீப், மார்ச்சுவரி வேன் வந்துட்டுப் போகுது....என்னாச்சு...?”

—அந்தப் பொண்ணு திலகா சாயந்தரம் தற்கொலை பண்ணிகிட்டா?”

—டாக்டர் ராம்சந்த் சொன்னார்.

சட்டென்று நிமிர்ந்தான். விநாடி நேரம் ராஜசேகரின் இதயம் ஸ்தம்பித்து மறுபடியும் ரத்தத்தை இறைத்தது.

“யாரு திலகாவா?”

“ஆமா...;

“தற்கொலையா?”

“ம்...”

“எப்படி...?”

“தூக்கு போட்டுகிட்டா....போலிஸ் வந்து இவ்வளவு நேரம் இருந்து எங்கொயரெல்லாம் முடிச்சிட்டு இப்பத்தான் பாடியை எடுத்துட்டு போறாங்க....”

ராஜசேகர் டாக்டர் சொன்னதை நம்ப முடியாமல் மூன்று பேரையும் மாறி மாறி பார்த்தான். பிறகு டாக்டரிடமே கேட்டான்.”

“திலகா ஏன் திடீர்னு இப்படி பண்ணிகிட்டா....?”

“தெரியலை....”

“என்னால நம்பவே முடியலை டாக்டர்...மத்யானம்கூட சிரிச்சு பேசிட்டு நல்லாத்தானே இருந்தா....?”

“செய்துகிட்டாளே...?”

“என்னவாவது நடந்திருக்கணும் டாக்டர்...திடீர்னு இப்படியாரும் தற்கொலை பண்ணிக்க மாட்டாங்க—அதுவும் திலகா கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனமான பொண்ணு...”

ராஜசேகரின் அடுக்கடுக்கான கேள்விகளால்—

உஷ்ணமான சத்யேஷ் எரிச்சலோடு அவன் பக்கம் திரும்பினான்.

“மானேஜர்...! என்ன நீங்க...எங்களையே கேள்வி கேட்டுட்டு இருக்கீங்க....”

அவனுடைய திடீர் சுத்தலால் துணுக்குற்றான் ராஜசேகர்.
“சார்...வந்து...”

“அவளுக்கு என்ன பிரச்சனையோ...நாங்க ரிஸப்ஷனுக்கு போன நேரம் பார்த்து தூக்கு போட்டுகிட்டு செத்துட்டா...அதுவும் என் ரும்ல வந்து...”

சிறிது நேரம் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு—

“நான் வர்றேன் சார்....” என்றபடி மெதுவாய் நகர்ந்தான் ராஜசேகர்.

கூப்பிட்டு நிறுத்தினான் சத்யேஷ்.
“மேனேஜர்...”

நின்றான். என்ன என்கிற மாதிரி பார்த்தான்.

“நாளைக்கு உங்களுக்கு ஒரு வேலை இருக்கு...”

“சொல்லுங்க ஸார்....”

“எஸ்டேட்டுல இல்லை....வெளியே....”

“.....”

“அந்தப் பொண்ணு திலகா விஷயமா போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கும்—அப்புறமா ஆஸ்பத்திரிக்கும் போய் பாடியை வாங்கி பண்ண வேண்டியதையெல்லாம் பண்ணிடுங்க....பாடியை இங்கே கொண்டு வராதீங்க...அநாதைப் பிணமா ட்ரீட் பண்ணி—அவங்களுையே அடக்கம் பண்ணச் சொல்லிடுங்க...”

தலையாட்டினான் ராஜசேகர்.

“அப்புறம்...இந்த நியூஸ் வெளியே வரக்கூடாது....நம்ம எஸ்டேட்டு பேர் அடிபடக் கூடாது. அது சம்பந்தமா கவனிக்க வேண்டியவங்களை கவனிச்சு...பேப்பர்ல நியூஸ் வராம பார்த்துக்க வேண்டியது உங்க பொறுப்பு....”

“சரி ஸார்....”

“அதுக்கு ஏதாவது பணம் தேவைப்பட்டாலும் எவ்வளவு செலவானாலும் பரவாயில்லை....கொடுத்து விஷயம் வெளியே கசியாமே பார்த்துக்குங்க....”

“ம்....”

“நீங்க போகலாம்....காலை நேரத்திலேயே எந்திரிச்சு ஸ்டேஷன் போயிடுங்க....”

ராஜசேகர் நகர்ந்தான்.

மனசுக்குள் நிறைய குழப்பம் குடி புகுந்தது,

திலகாவின் தற்கொலையில் என்னவோ தப்பு இருக்கிறது என்று மனசுக்குள் ஒரு சந்தேகக் குருவி ஓயாமல் சுத்தியது.

அவனுடைய அறையை அலசிப் பார்த்தாலென்ன?

சட்டென—

மூளைக்குள் யோசனை பல்பு எரிய—
தீர்மானித்தான்.

எல்லோரும் தூங்கப் போன பிறகு அலசிப் பார்த்து விடலாம்.

தீர்மானமான முடிவோடு அவனுடைய அறைக்குள் நுழைந்தான். கதவைத் தாளிட்டுவட்டு அறை விளக்கை அணைத்து படுக்கையில் சாய்ந்தான்.

தூக்கம் சுலபத்தில் வர மறுத்தது.

இன்னமும் திலகா அந்த பங்களாவில் உயிரோடிருக்கிற உணர்வுதான் இருந்தது.

அவளை முதன் முதலாக எஸ்டேட்டுக்கு வருகிற வழியில் பார்த்தது—சீறி விழுந்தது—ஆங்கே வந்ததும் அவன்தான் மேனேஜர் என்று தெரிந்ததும் திகைப்படித்து நின்றது...எல்லா சம்பவங்களுமே மனசுக்குள் சிலைடு போட்ட மாதிரி நகர்ந்தது.

மத்தியானம் மூன்று மணி வரைக்கும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தவள் திடீரென்று தற்கொலை பண்ணிக் கொண்டு செத்து போய் விடுவாளா என்ன?

அவனால் நம்பவே முடியவில்லை.

சீலிங்கைப் பார்த்தபடி புரண்டு கொண்டிருந்தான். பங்களாவின் மற்ற விளக்குகள் அரைமணி நேரத்தில் கண் மூடிக் கொள்ள—

சிறிது நேரம் காத்திருந்து...

பங்களா மொத்தமும் தூங்கிப் போனதும்—
படுக்கையினின்றும் எழுந்தான்.

அலமாரியை தொட்டு இரண்டாவது செல்ஃபில் வைத்திருந்த நீளமான ஃபைல் ஸெல் டார்ச் லைட்டைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு—சத்தம் காட்டாமல்—

ஹாலுக்கு வந்தான்.

பூனையின் லாவகத்தோடு நடந்து திலகாவின் அறையைத் தொட்டு—

வெறுமனே சாத்தியிருந்த கதவைத் தள்ளினான்.

கிடைத்த பாதி வழியில்—

உடம்பை நுழைத்து—

டார்ச்சை உயிர்ப்பித்தான்.

வெளியே ஏதாவது சப்தம் கேட்கிறதா என்று ஒரு நிமிஷம் நின்று காதை தீட்டி உன்னிப்பாய் கவனித்துக் கொண்டான்.

பின்—

டார்ச் லைட்டோடு இயங்கினான்.

அறையிலிருந்த அலமாரியை நெருங்கி டார்ச் வெளிச்சத்தைக் கொட்டினான். வெறும் ட்ரஸ்ஸிங் மெட்டிரியல்ஸ் மட்டும் சிதறிக் கிடந்தது. கடைசி செல்ஃபில் மட்டும் சில புத்தகங்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது தெரிந்தது.

அலமாரியிலிருந்து டார்ச் வெளிச்சத்தை சுழற்றி அறையிலிருந்த இருட்டைக் கழுவினான்.

கட்டிலுக்குக் கீழே—

டார்ச் வட்டம் போன போது—

திலகாவின் சூட்கேஸ் கண்ணில் சிக்கியது.

கட்டிலை நெருங்கி—

குனிந்தான்.

சூட்கேஸ் கைப்பிடியைப் பிடித்து இழுத்தான்.

சாவி அதிலேயே தொங்கிக் கொண்டிருக்க—

லாக்கை விடுவித்து திறந்தான்.

புடவைகள், ஜாக்கெட், உள்ளாடைகள், ஒரு பாங்க் பாஸ் புத்தகம், எல்.ஐ.ஸி. பிரிமியம் ரசீது, ஒரு குளிர் கண்ணாடி, எழுதப்படாத ஒரு சுத்தமான டயரி.

சூட்கேஸை மூடினான் ராஜசேகர்.

மேலும் அரை மணி நேரத்தை அந்த அறைக்குள் செலவழித்தான்—அவன் தற்கொலை செய்து கொண்டதற்கான எந்தப் பிடிப்பும் கிடைக்காமல் போகவே—சோர்ந்தான்.

மறுநாள்.

காலை ஆறரை மணிக் கெல்லாம் ராஜசேகர் போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்தான். இன்ஸ்பெக்டர் சிவலிங்கத்திடம் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டான்.

இன்ஸ்பெக்டர் வர வேற்று எதிரே இருந்த நாற்காலியைக் காட்டினார்.

“உட்காருங்க...”

ராஜசேகர் நாற்காலியை நிரப்பினான். நிரப்பிக் கொண்டே சொன்னான்.

அந்தப் பொண்ணு திலகா சம்பந்தமான ஃபார்மாலிடசை யெல்லாம் முடிச்சிடடு போகலாம்னு வந்தேன் ஸார்...”

“நேத்து பங்களாவில் உங்களைப் பார்க்கவே இல்லையே....”

“எஸ்டேட்டு வேலையா வெளியே போயிருந்தேன்... இருப்பி ராத்திரி ஒரு மணிக்கு மேலாயிடுச்சு.... நான் வர்றப்போதான் போலீஸ் ஜீப் வெளியே போயிட்டிருந்தது....”

“யூஷுல்லாகவே ஒரு மணி ரெண்டு மணி வரைக்கும் வெளியே வேலை இருக்குமா...?”

“நோ.... இன்ஸ்பெக்டர்... நேத்தைக்கு வழியில் கார் ரிப்பேர் ஆயிடுச்சு.... வொர்க் ஷாப் கொண்டு போய் ரிப்பேர் பண்ணிட்டு வர லேட் ஆயிடுச்சு....”

“திலகாவைப் பத்தி நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“எனக்குத் தெரிஞ்ச வரைக்கும் திலகா மேல எந்தக் குறை யுமே சொல்ல முடியாது. இன்ஸ்பெக்டர்... ரொம்ப நல்லப் பொண்ணு.... திலகா தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டதை என்னுல ஜீரணிக்க முடியலை....”

“அந்தப் பொண்ணு புருஷன் கிட்டேயிருந்து டைவோர்ஸ் வாங்கியிருக்கிற அந்த மன வருத்தத்துல தற்கொலை பண்ணியிருந் திருக்கலாமே?”

ராஜசேகர் மறுத்தான்.

“திலகா அத்தகைய கோழையா இருந்தா கணவனை எதிர்த்து கோர்ட்டுக்குப் போய் டைவோர்ஸ் வாங்கியிருக்க மாட்டா இன்ஸ்பெக்டர்... அப்படியே இருந்தாலும் டைவோர்ஸ் வாங்கின இத்தனை நாள் கழிச்ச பின்னாடி தற்கொலை பண்ணிக்குவாளா?”

“நீங்க என்ன சொல்ல வர்றீங்க ராஜசேகர்...?”

“அந்தத் தற்கொலை என் மனசை நிரடுது இன்ஸ்பெக்டர்... எனக்குத் தெரிஞ்ச வரைக்கும் திலகா இந்த வேலையில் சந்தோஷ மாத்தான் இருந்தா.... மத்தியானம் நான் வெளியே போகும் போது கூட என் கூட சிரிச்ச சந்தோஷமா பேசினா... மனசுல எந்தக் கவலையும் இருக்கிற மாதிரி எனக்கு தெரியலை.... திடீர்னு ஒரு பொண்ணு எப்படி தற்கொலை பண்ணிக்கிற முடிவுக்கு போயிருக்கணும்....”

சிவலிங்கம் மோவாயைத் தேய்த்தார்.

ராஜசேகர் தொடர்ந்தான்.

“ரெண்டாவது—திலகா தான் சூயிசைட் பண்ணிக்க சத்யேஷோட ருமைத் தேர்ந்தெடுக்க என்ன காரணம் இன்ஸ்பெக்டர்...?”

சிவலிங்கம் தீவிரமாய் யோசித்தார்.

சில நிமிஷ யோசனைக்குப் பின்—

கேட்டார்.

“அப்படினா அது தற்கொலை இல்லேன்னு சொல்ல வர்றீங்களா ராஜசேகர்?”

“நான் அப்படிச் சொல்லலை....திலகா தற்கொலை பண்ணிக்கிற அளவுக்கு என்ன காரணம் இருக்க முடியும்ன்னு யோசிக்கறேன்...”

“இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட் கைக்கு கிடைச்சுடும்... அதுல ஏதாவது தட்டுப் பட்டாலும் படலாம்...”

இன்ஸ்பெக்டர் சிவலிங்கம் சொல்ல—
ராஜசேகர் அந்த நிம்ஷத்திலிருந்தே—போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டுக்காக காத்திருக்க ஆரம்பித்தான்.

ஜி. ஹெச்.

டாக்டர் வெங்கட்

ராகவன் அந்த அறுபது வயதிலும் போஷாக்காய் இருந்தார். தக்காளித்தனமான நிறம். மீசையில் பிரஷ்த்தனம். தாடையில் சொற்பமாய் தாடிவிளைச்சல். இன்னும் பத்து வருஷங்களுக்கு முக்குக் கண்ணாடியை எதிர்ப்பேன் என்று சொல்கிற மாதிரி

ஒளி சிந்துகிற கண்கள். வெள்ளை ஓவர் கோட்டின் பாக்கெட்டுக் குள் கைகளை நுழைத்தபடி வராந்தாவில் நடந்து கொண்டிருந்தார்.

உடன் நடப்பவர்—

பிரகாஷ். அஸிஸ்டென்ட் சர்ஜன். சமீபத்திய போஸ்ட் மிங்கில் முண்டியடித்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தவர். சமீபத்துல் நடந்து முடிந்த கல்யாணம் அவருடைய நிறத்தைக் கூட்டியிருந்தது. ஜி.ஹெச்சில் வேலை பார்த்தாலும் நர்சிங் ஹோம் கட்டி—பாமர ஜனங்களிடம் பணத்தைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருப்பவர்.

“என்ன டாக்டர் காலையில் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்ததுமே சூயிஸைட் கேஸா?”

“ம்...ஒரு அழகான பொண்ணு. என்ன காரணமோ தெரியலை...ஹேங்கிங்...”

“இன்ஸ்பெக்டர் சிவலிங்கம் பி.எம் ரிப்போர்ட் கேட்டு ரெண்டு தடவை ஃபோன் பண்ணிட்டார்...”

“இந்த சூயிஸைட்ல அவர்க்கு ஏதோ டவுன்ஸ் இருக்கும் போலிருக்கு....”

“பொண்ணு யாரு டாக்டர்....?”

“விஜயா எஸ்டேட்டு தெரியுமா பிரகாஷ்?”

“தெரியும் டாக்டர்....”

“அங்கே இருக்கிற மென்டல் பேஷண்டை பார்த்துக்கறதுக் காக கோயமுத்தூர்லர்ந்து வந்த பொண்ணு....பேரு திலகா.... தற்கொலைக்கு என்ன காரணம்ன்னு தெரியலை...போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டை தெரிஞ்சுடும்ன்னு இன்ஸ்பெக்டர் சொல்றார்....”

போஸ்ட்மார்ட்டம் அறைக் கதவை ஸ்கேவன்ஞ்சர் ஒருத்தன் திறந்துவிட—இரண்டு பேரும் உள்ள நுழைந்தார்கள்,

அறையின் மத்தியில் நீளமாய் அலுமினிய மேஜை தெரிந்தது. அதன் மேலே—

ஸ்கால்ப் பெல்கள், பலதரப்பட்ட உடம்புகளில் கத்திகள், மெஷரிங் டேப், ரப்பர் கிளவுஸ், கண்ணாடி ஜார்கள், பாட்டில்கள், பாலநிற பேசின், காட்டன், ஃபோர்ஸெப்ஸ், ரம்பம், மரச் சுத்தியல்கள், லென்ஸ், இத்யாதி...இத்யாதி...சமாச்சாரங்கள்—

டூல்ஸ் ஸ்டூலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதும்—

அந்த வெள்ளை சர்ட், வெள்ளை அரை டிராயர் அணிந்திருந்த கரடு முரடான ஆள் எட்டிப் பார்த்தான்.

டாக்டர் திரும்பினார். கண்களால் ‘பாடியை’ கொண்டு வரும் படி சைகை காட்ட—

அவன் தலையைசைத்து விட்டு நகர்ந்தான்.

அடுத்த நிமிஷத்தின் ஆரம்பத்தில்—

ஸ்ட்ரெச்சரில் கிட்டத்தட்ட பத்து மணி நேரத்துக்கு முன்னால் செத்துப் போன திலகா நடையின் சலனத்திற்கேற்ப அசைந்து வெள்ளைத் துணி போர்த்தப்பட்டு வந்தாள்.

தூக்கி வந்த இரண்டு பேரும் குனிந்து வெள்ளைத் துணியை விலக்கிவிட்டு—

சிரம முச்சுக்களோடு—

திலகாவின் காலையும் தலையையும் பிடித்துத் தூக்கி மேஜையின் மேல் கிடத்தினார்கள். நீளமாய்க் கிடந்தாள். திறந்திருந்த மேல் வரிசை பற்களின் மேல் இரண்டு ஈக்கள் விடாபபிடியாய் உட்கார்ந்திருந்தது.

பிறகு வந்த நிமிஷங்களில்—உடை சமாச்சாரங்கள் அவள் உடம்பிலிருந்து விலக்கப்பட—முழு நிர்வாணமாய் மல்லாந்திருந்த திலகா கொஞ்சம் நொத நொத அவன்றிருந்தாள்.

திலகாவின் நிர்வாண உடம்பை தன் பார்வையால் அலசிய பிரகாஷ்—அவளுடைய தொடைப் பகுதிக்கு வந்ததும்—

திகைப்போடு “டாக்டர்” என்றான்.

“என்ன பிரகாஷ்?”

திரும்பின வெங்கட்ராகவனும், திலகாவின் தொடையைப் பார்த்து திகைத்தார். மோவாயை வழுவிக் கொண்டே சொன்னான்.

“பிரகாஷ்....நீங்க போய் இன்ஸ்பெக்டருக்கு போன் பண்ணுங்க....உடனடியா வரச் சொல்லுங்க....”

பிரகாஷ் தலையசைத்து—

அவசர அவசரமாய் வெளியே போனான்.

வெங்கட்ராகவன் மெகா லென்னைக் கொண்டு காயங்களை ஆராய்ந்தார். திலகாவின் நெற்றியின் முக்கிய திணைப்பிலிருந்து —மண்டையோட்டை ஒரு டோப்பா மாதிரி கழற்றி வைக்கிற முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த ஸ்கேவன்ஞ்சர் மண்டையோட்டை ரம்பத்தின் உபயோகத்தால் அறுத்து....

மரச்சுத்தியைத் தேடி எடுத்து—

‘தட்’

ஒரு பலமான தட்டு—

தலை சுழன்று--தலையின் உட்பாகங்கள் மூளை உட்பட எக்ஸ்ரே மாதிரி தெரிய—

பிரகாஷ் உள்ளே வந்தார்.

“இன்ஸ்பெக்டர்....இப்போ வந்துவார் டாக்டர்...”

ஒரு பத்து நிமிஷம் கழித்து—

சிவலிங்கமும், ராஜசேகரும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ராஜசேகரை வெளியே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு—

சிவலிங்கம் மட்டுமே உள்ளே போனார்.

“இன்ஸ்பெக்டர்—திலகாவோட ‘தை’ போர்ஷனை பாருங்க...”

சிவலிங்கம் திலகாவின் தொடை பாகத்தை பார்த்ததும் முகம் மாறினார். ஐந்தே நிமிஷம் கழித்து வெளியே வந்தார்.

ராஜசேகர் ஆர்வமாய் நெருங்கினான்.

“இன்ஸ்பெக்டர்...எனிதிங்க இம்பார்ட்டென்ட்?”

சிவலிங்கம் மெல்ல புன்னகைத்தார்.

“திலகா தற்கொலை பண்ணிட்டதுக்கான காரணம் புரிஞ்சுடுச்சு ராஜசேகர்....நான் அதை உங்களுக்கு சொல்றதுக்கு முன்னாடி நங்க நான் கேக்கப் போகிற சில கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லணும்....”

“கேளுங்க இன்ஸ்பெக்டர்...”

“எஸ்ட்டட்டு பங்களாவில் யார் யார் இருக்காங்க...?”

“சத்யேஷ், ப்ரீதா, நந்தினி, நான்...”

“திலகா வர்றதுக்கு முந்தி?”

“அதுக்கு முந்தி கார்மேகம். ஸார், நந்தினி, நான் முணுபேர் மட்டுந்தான்”

“சத்யேஷும், ப்ரீதாவும் யாரு?”

“என்ன இன்ஸ்பெக்டர் இப்படி கேக்கறீங்க....?”

“சொல்லுங்க! விபரத்தை நான் உங்களுக்கு சொல்றேன்....”

“அவங்க ரெண்டு பேரும் கார்மேகத்தோட சன் அண்ட் டாட்டர்....”

“அவங்க இத்தனை நாள் எங்கே இருந்தாங்க?”

“கார்மேகம் ஸாரோட ஒய்ப்புக்கும் அவருக்கும் ஒரு சச்சரவு! சத்யேஷும், ப்ரீதாவும் ரெண்டு வயசு, முணு வயசா இருக்கும்போதே அவரோட ஒய்ப்பு பிரிஞ்சு, அமெரிக்கா போயிட்டாங்க...போன மாதம் கார்மேகம் ஸார் இறந்து போனதும் புத்தி சுவாதீனமில்லாத நந்தினியை கவனிச்சுக்கறதுக்காகவும், எஸ்டேட்டை நிர்வகிக்கறதுக்காகவும் அவங்களுக்கு தகவல் கொடுத்து நான்தான் வரவழைச்சேன்...”

“அதாவது இருபது வருஷம் கழிச்சு....?”

“ஆமா...”

“நீங்களே அப்போதான் அவங்களை முதன் முதலா பார்க்கிறீங்க....?”

“ஆமா ஸார்...”

“பங்களாவில் அவங்களோட ஃபோட்டோ எதுவுமே யில்லையா?”

“அந்த அம்மாவுக்கும், கார்மேகத்துக்கும் தொடர்பே இல்லாம இருந்தது. அதனாலே பங்களாவில் சத்யேஷோட ஃபோட்டோவோ—ப்ரீதாவோட ஃபோட்டோவோ இல்லை...”

“அவரோட ஒய்ப்பு இருக்காங்களா?”

“போன வருஷம் அமெரிக்காவிலேயே இறந்துட்டாங்க....”

சொன்ன ராஜசேகர்—

சிவலிங்கத்தைக் குழப்பத்தோடு பார்த்தான்.

“என்ன இன்ஸ்பெக்டர்....எதுக்கு இதெல்லாம் கேக்கறீங்க?”

“இப்ப நாம உடனடியா சத்யேஷ், ப்ரீதாவைப் பார்க்க விஜயா எஸ்டேட்டு பங்களாவுக்குப் போறோம்....போற வழியில உங்களுக்கு எல்லாமே சொல்றேன்....”

16

ஜீப் விஜயா எஸ்டேட் டைத் தொட்டிருந்தது. போர்டிகோவுக்குள் திணித்து விட்டு உள்ளே போனார் இன்ஸ்பெக்டர் சிவலிங்கம். ராஜசேகர் தொடர்ந்தான்.

அவர்கள் போன நிமிஷம்—

ப்ரீதாவும், சத்யேஷும் எங்கேயோ வெளியில் போய்விட்டு வீட்டு

மாடிப் படியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

உள்ளே நுழைந்த—சிவலிங்கத்தைப் பார்த்து—

துணுக்குற்று நின்றார்கள்.

சத்யேஷ் இயல்பாய் வரவேற்றான்.

“வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்...நான்தான் ராஜசேகரை ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்பி வெச்சிருந்தேனே?”

“அந்த திலகா தற்கொலை விஷயமா ஃபர்தர் என்கொயரி...”

இரண்டு பேரும் படியிறங்கி கீழே வந்தார்கள்.

“உக்காருங்க....ஃபர்தரா என்ன என்கொயரி...”

சிவலிங்கம் உட்காரவில்லை.

பாக்கெட்டிலிருந்த கையை நிதானமாக வெளியே எடுத்து—

அவர்களுக்கு முன்னால் நீட்டினார்.

ஐந்து விரல்களின் அரவணைப்பில் அந்த—பிஸ்டல் உட்கார்ந்திருந்தது.

அவர்களிருவரும் அதிர்ந்தார்கள்.

“இ....ன்....ஸ்பெக்....டர்...?” சத்யேஷ் திணறினான். சிவலிங்கம் புன்னகைத்தார்.

“ஸாரி சத்யேஷ். இது உட்கார்ந்து பண்ண வேண்டிய என்கொயரி இல்லை....பிஸ்டல் முனை பண்ண வேண்டிய என்கொயரி....!”

சத்யேஷ் விழிக்க—சிவலிங்கம் தொடர்ந்தார்.

“இப்ப நீ எந்தவிதமான சில்மிஷத்திலும் ஈடுபடாம உள்ளே போய் உன்னோட டயரியை எடுத்து என் கையில் தரப் போறே?”

“இன்ஸ்பெக்டர்....?”

“எனக்குத் தெரியும் உம் பேர் சத்யேஷ் கிடையாது அதே மாதிரி இவ பேர் ப்ரீதா கிடையாது. அந்த ரெண்டு பேர் போர்வையில நீங்க ரெண்டு பேரும் உள்ளே வந்திருக்கீங்க....”

அதிர்ச்சியாய் நின்ற இரண்டு பேரையும் பார்த்து புன்னகைத் தார் சிவலிங்கம். பிஸ்டலை அசைத்துக் கொண்டே சொன்னார்.

“இந்த எஸ்டேட் ஓனர் கார்மேகம் இறந்து போனதும்— மனநிலை சரியில்லாத நந்தினியை கவனிச்சுக்க சரியானதுணையாரு மில்லை. சின்ன வயதிலேயே அமெரிக்கா போயிட்ட சத்யேஷையும், ப்ரீதாவையும் வரச்சொல்லி தகவல் கொடுத்து மேனேஜர் ராஜசேகர் ஃபோன் பண்ணியிருக்கார். அதைத் தற்செயலாகேட்ட டாக்டர் ராம்சந்த் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த நிஜமான சத்யேஷையும், ப்ரீதாவையும் பம்பாய் ஏர்போர்ட்டிலேயே ரிஸீவ் பண்ணி உங்க ரெண்டுபேரோட உதவியோட கொலை பண்ணி சாமர்த்தியமா அவங்க உடம்புகளை டிஸ்போஸும் பண்ணிட்டார்.... அவங்க ரெண்டுபேருக்கும் பதிலர் அவங்க போட்டோ வைக்கூட பார்த்திருக்காத ராஜசேகர், நந்தினிகிட்டே நீங்க ரெண்டு பேரும் சத்யேஷ், ப்ரீதாவா வீட்டுக்குள் வந்துட்டீங்க.. நந்தினி மேல பாசம் வச்சிருக்கற மாதிரி நடிச்சு... நந்தினியை நீங்க நல்லா கவனிக்கறீங்கன்னு வெளியே தெரியற

“அம்மா தாயே....! எனக்கு பொறந்த நாளம்மா! ஏதாவது ஸ்லீட் போடுங்கம்மா....”
“.....!”

“அப்பா... அப்பா கடைக் காரர் சில்லரைக்கு பதிலா நிரோத் பாக்கட் கொடுத்தா ரப்பா....”

துக்காக ஒரு பொண்ணையும் நர்ஸ் மாதிரி ஏற்பாடு பண்ணிங்க. கொஞ்ச நேரம் போனதும்—நந்தினிக்கு ஸ்லோ பாய்சன் டேப்லெட்டை தினமும் ஒவ்வொண்ணு கொடுத்து அவளை தீர்த்துக்கட்டிட்டு—இந்த எஸ்டேட் பங்களா எல்லாத்தையும் வித்துட்டு—பணத்தோட டாக்டர், நீங்க மூணு பேருமா மெட்ராஸ் போயிட திட்டம் போட்டிங்க...உங்க போதாத நேரம் நர்ஸா ஏற்பாடு பண்ணின திலகா எதேச்சையா ஒரு நாள் நீங்க ரெண்டு பேரும் கணவன்—மனைவி மாதிரியான நெருக்கத்தில் இருக்கறதைப் பார்த்துட்டாங்க....உங்க அறையை அலசி மேரேஜ் போட்டோவையுமபார்த்துட்டா....வெளியே போன நீங்க ரெண்டு பேரும் திடீர்ன்னு பங்களாவுக்கு வந்ததினாலே திலகா மாட்டிகிட்டா...டாக்டரோட உதவியால திலகாவை மயக்கத்துக்கு உட்படுத்திட்டு பக்கத்து எஸ்டேட் ஃபங்ஷனுக்கு போயிருக்கீங்க....பட் நீங்க திரும்பி வர்றதுக்குள்ளே திலகாவுக்கு மயக்கம் தெளிஞ்சிடுச்சு...இங்கிருந்து தப்ப முடியாதுங்கறதை திலகா உணர்ந்துட்டா....ஸா, அறைக்குள் கிடைச்ச ரீஃபிளை பயன்படுத்தி அவளோட ரெண்டு தொடை பாகத்திலேயும் உங்களை பத்தின மோசடி விபரங்களை விளக்கமா எழுதி வெச்சுட்டா....நீங்க வந்து திலகாவை கொன்னுட்டா அந்த உடம்பை எரிச்சோ, உதைச்சோ எப்படியாவது டிஸ்போஸ் பண்ணிடுவீங்க....அதனால தானே தற்கொலை பண்ணிகிட்டா....எப்படியும் பாடி மார்ச்சுவரிக்குப் போகும்....போஸ்ட்மார்ட்டம் செய்யற டாக்டரோட கண்ணில் தொடையில் எழுதி வச்ச ஸ்டேட்மெண்ட் படும்...அப்போ நீங்க மூணு பேரும் போலீஸ்ல மாட்டிடுவீங்கன்னு திலகா நினைச்சு அந்த புத்திசாலித்தனமான காரியத்தை பண்ணியிருக்கா....அந்த நினைப்பு வீண் போகலை....”

நீளமாய் சொல்லி நிறுத்திய சிவலிங்கம்—

“இப்ப....அந்த டயரியை எடுத்துத் தர்றியா” என்றார்.

அவள் அறையை நோக்கி திரும்பினான், தடுமாற்றமாய்.

“ஒரு நிமிஷம்” என்றார் சிவலிங்கம்.

அவன் நின்றான்.

“அதுக்கு முன்னாடி நீ இன்னொரு காரியம் செய்யணும்... டாக்டர் ராம்சந்த் வீட்டுக்கு போன் பண்ணணும்....”

அவன் கையில் டெலிபோன் ரிஸீவரை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

“டாக்டர் ஒரு அவசரமான விஷயம்...உடனடியா இங்கே பங்களாவுக்கு வாங்கன்னு சொல்லணும்....”

அவன் சொன்னான்.

(முற்றும்)

நன்பலுக்கு மட்டும் மனைவி!

..... புஷ்பா தங்கதுரை .....

அந்த ஜந்து நிமிடம் அமரேசனை மிருக மாக்கி விட்டது.

சுரேகாவைக் கொல்லவேண்டும் என்றிருந்தான்.

சுரேகா அவன் மனைவி.

பெங்களுருக்குப் போனவன் தன் சொந்தக் காரில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்

உண்மையில் பெங்களுர் போகவில்லை. சித்தூர் மலைசரிவில் கார் மெதுவாகப் போனபோது அவன் சந்திக்க விரும்பிய தொழிலதிபர் சம்பக்லால் எதிரில் வருவது

தெரிந்து விட்டது.

ஹாரனை அடித்து அவரை நிறுத்தினான்.

இருவரும் அந்த அபூர்வ சந்திப்பில் மனம் மகிழ்ந்து அளவளாவினார்கள்.

—என் காரை டிரைவர் ஓட்டிட்டு வரட்டும்! நான் உங்க கார்லே வந்துடறேன்! என்று லால் அமரேசன் காரில் ஏறிக் கொண்டார்.

இருவரும் பிஸினஸ் விஷயங்களை எந்த இடையூறின்றி பேசுவதற்கு அரிய சந்தர்ப்பமாக அது இருந்தது.

உண்மையில் அமரேசன், எதிர்பார்த்த எல்லா விஷயங்களிலும் லால் அவனுக்கு விட்டுக் கொடுத்தார்.

பிஸினஸ்ஸில் நல்ல பேரம் ஒன்று பேசப்பட்டது என்று அமரேசனுக்கு மகிழ்ச்சி!

சம்பக்லாலும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்.

—அமரேஷ்! நான் மாமல்லபுரம் போறேன்! ரெஸ்ட் எடுக்கத்தான்! நீங்களும் வாங்களேன். ஒரு ரெண்டு நாள் உடம்பைத் தேத்துங்க! பெங்களுர் போனாலும் ரெண்டு நாள் இருந்திருப்பீங்க இல்லையா? மாமல்லபுரத்திலே நீங்க நம்ம விருந்தாளி! என்றார்.

—மகிழ்ச்சி!

இந்த விதத்தில்தான் பெங்களுருக்குப் புறப்பட்ட அன்றே மாமல்லபுரத்துக்குத் திரும்பினான்.

பிரசித்தி பெற்ற கே.பி. ரத்னக் கடற்கரை ஹோட்டலில் தங்கினார்கள்.

வந்து சேர்ந்தபோது இரவு எட்டு மணி.

குளித்து சுத்தமாகி, ஒன்பது மணிக்கு மது அருந்த புறப்பட்டார்கள்.

போகிற வழி ரெஸ்டாரண்ட் பக்கம்.

மாடிப்படிகள் அங்கே ஆரம்பமாகின்றன.

சம்பக்லால் முன்னால் ஏறினார்.

பின்னால் அமரேசன்.

மனசு அன்று உல்லாசமாக இருந்தது. கடந்த பத்து வருடங்களில் அப்படி இருந்ததே இல்லை!

ஒரு இந்தி ட்யூனைச் சீட்டி அடித்தான்.

படி ஒவ்வொன்றிலும் மிதப்பாக ஏறினான்.

ஹோட்டல் ஒரு சுவர்க்க புரி! மெல்லிய விளக்குகள் அச்சாக பூத்து இருட்டைக்கூட இந்திர ஜால அழகில் காண்பித்தது. அந்தத் துளியான வெளிச்சம் ஏனோ மனத்தை மயக்கும் மனோகரத்தில் இருந்தது.

இருட்டில்தான் அந்தரங்கம் விழித்துக் கொள்கிறது. சுதந்திரமாக வெளிவந்து உலாவுகிறது.

படிகளில் ஏறும்போது, அமரேசனின் எதேச்சைப் பார்வை அந்த ரெஸ்டாரண்டுக்குள் விழுந்தது.

ஜால வேலை செய்த மூங்கில் ரெஸ்டாரண்டின் ஒரு பக்கச் சுவராக இருந்தன.

அந்த 'இண்டு' போன்ற இடுக்குகள் நூற்றுக் கணக்கில் வழியே உள்ளே பார்க்க முடிந்தது.

அமரேசன் பார்வை உள்ளே சென்று அங்குள்ள கும்பலைப் பார்த்த போது—

எட்டாவது டேபிளில் பார்வை படர் என்று விழுந்தது.

ஒரு ஆணும் பெண்ணும் எதிர்எதிராக உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்யோன்யமான பேச்சு!

பெண்ணிடம் ஆணின் இடைவிட்டச் சீண்டல்கள்.

பெண் தான் முதலில் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

யார் அது?

அவர் மனைவி சுரேகாவா?

பெண்ணின் பக்கத் தோற்றம் தெரிந்தது. சுரேகா போலத்தான் இருந்தாள்.

அந்த நீல புடவை ஸாரிகூட அவளதுதான்! முக்யமான சந்தர்ப்பங்களுக்கு அணிவாள். அழகு தூக்கிக் கொண்டு போகும்.

அமரேசன் நின்றான். அவள் திரும்பட்டும் பார்க்கலாம். அந்த பெண் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எதிர் ஆண் ஜோக் அடித்துக் கொண்டிருந்தான்.
பெரும்பாலான பேச்சை அவளே பேசினாள்.
அப்பா! அவன் முகத்தில் என்ன குதூகலம்!
ஒரு சமயம் திரும்பினாள்.

ஏற்கெனவே அமரேசன் மனம் ஒரு சோகத்தைத் தழுவக் காத்திருந்தது.

அவள் திரும்பியது அது முழு சோகத்தில் மூழ்கியது.
அவள் சுரேகாதான்!
அவன் தொட்டுத் தாலி கட்டிய மனைவி.
எதிரே இருந்தது கல்யாண்குமார்!
அமரேசன் பிஸினஸ் பார்ட்னர்.

இருபத்தெட்டு வயதுகாரன்! மதன ரூபன். ஒரு அசப்பில் பெண்ணாக பிறக்க வேண்டியவன்.

அந்தக் கண், முகவாய், உதடு, உருவம் எல்லாவற்றிலும் ஒரு பெண்ணின் வசீகரம்.

போதாக்குறைக்கு நல்ல நிறம். சிவப்பிலும் அதே நீல டிண்ட் கலந்தது போல.

பார்வையும், தோற்றமும் எந்தப் பெண்ணையும் வசியம் செய்துவிடும்.

எத்தனைப் பருவ வயசுப் பெண்கள் அவன் முன் தத்தளித் திருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறான்.

ஒரு கண் சொடுக்கினால் போதும். படபடவென்று பல பெண் புறாக்கள் விழுந்துவிடும்.

அழகு மட்டுமா பணமும் இருந்தது.

பணத்துக்காக அவளை பார்ட்னராகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டி வந்தது.

அப்போதுகூட அவனிடம் போக யோசனைதான்.
ஏனென்றால் அமரேசன் ரொம்ப எச்சரிக்கைக்காரன்.
தன் மனைவியைப் பாதுகாக்க விரும்புகிறவன்.

அவளே நல்ல அழகிதான். ஆனால் அவளைவிட கல்யாண்குமார் அழகன் என்பதை அவனைப் (கல்யாண்குமாரை) பார்த்தவுடனேயே அவன் மனம் கூறிவிட்டது.

இந்த ஒரு விஷயம்தான் கல்யாண்குமாரை அவன் பார்ட்னராகச் சேர்த்துக் கொள்வதில் கொஞ்சம் காலம் தயக்கம் காட்ட வைத்தது.

கடைசியில் பணத்துக்குத் திக்குமுக்காடும் நிலை வந்தபோது வேறு வழியில்லாமல் கல்யாண்குமாரை பார்ட்னராகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டி வந்தது.

அவனைச் சேர்த்துக் கொண்ட பிறகு, அமரேசன் எச்சரிக்கை ரொம்ப ஆகி, கல்யாண்குமாரை தன் வீட்டுப் பக்கம் வரவிடுவதேயில்லை! அதற்கான சந்தர்ப்பம் எதையும் உண்டாக்குவதேயில்லை.

ஒரே காரில் இருவரும் திரும்பினாகூட, முதலில் கல்யாண்குமாரை அவன் வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டுத்தான் தன் வீட்டுக்கு வருவான்.

எப்படித்தான் சந்திப்பு நிகழ விடாமல் வைத்தாலும், பார்ட்னராக இருக்கும் பட்சத்தில் ஏதாவது ஒரு விதத்தில் சந்திப்பு இல்லாமல் போய்விட முடியுமா?

அந்தச் சமயங்களில்கூட அந்தச் சந்திப்பை நீட்டிக்க விடாமல் சீக்கிரமே வெட்டிக் கொள்வான்!

அதை யாரும் அறியாவண்ணம் செய்வதில் அமரேசன் ஒரு நிபுணன்! ஹிஹ்ஹிஹ்ஹ் என்று சிரித்தவாறே —அப்புறம் சந்திப்பமா! என்று வெட்டி விடுவதில் பிரமாத கெட்டிக் காரன்.

இப்படி எத்தனையோ வித யுக்திகளையும் தந்திரங்களையும் பண்ணி எவ்வளவோ பாதுகாப்பு பண்ணியும்...

படியில் அவன் கால் ஒட்டிக்கொண்டு நின்றது.
கண்கள் அவர்கள் மீது தீக் கொழுந்தாக ஓடியது.
என்னமாகச் சிரிக்கிறாள்!

அவனை (அமரேசனை) காதலிக்கும் போதுகூட இதே சிரிப்புத் தானே சிரித்தாள்!

இதே சிரிப்பு!
இதே குழைவு!

தலை ஒரு சுற்று சுற்றியது. காட்சி நிஜந்தானா என்பதை உணர மீண்டும் கண் கொட்டிப் பார்த்தான்.

சொப்பனமில்லை.
பிரமை யில்லை.

உண்மை! நூறு சதவீத உண்மை! அவன் சொந்த மனைவி சுரேகா இன்னொருத்தனைக் காதலிக்கிறாள்.

இந்தக் காதல் முறையான காதல் அல்ல! கள்ளக் காதல்.
கண்டிக்கத்தக்க காதல்.

சிவ்வென்று முகம் மாறியது.

பற்கள் அழுத்தமாக ஒன்றை ஒன்று நெரித்தன!

பெங்களுர் போய்த் திரும்பிவர நாலு நாள் ஆகும் என்று சொல்லி யிருந்தான்.

—நாலு நாளை! என்று நாலு நிமிடப் பிரிவைக்கூடத் தாங்காதவள் போல் அவள் கேட்டாள்.

மௌனமாகச் சிணுங்கினாள்!

மறுக்கிறாள்!

அவனைப் பிரிய மாட்டாதவள் போல எப்படி நடித்தாள்!

இப்போது...அவன் பெங்களுர் போவதாகச் சொன்ன அன்று இரவே அவள் இங்கே தன் கள்ளக் காதலனுடன் குளாவிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ஒரு நொடியில் உல்லாசம் எல்லாம் கரைந்து போக, படிகளில் உணர்ச்சி இல்லாமல் ஏறினாள்.

மேலே மாடித் தோட்டத்தில் ஒரு கொடி பின்னால் அமர்ந்து மது அருந்தினாள்.

இரண்டு பெக் குடித்த பிறகு—என்ன? பேச்சு முச்சு இல்லை! என்றார் சம்பக்லால்!

சிரித்தான் அமரேஷ்—பெக் ஏறுது இல்லையா! வாய் அடைச்சிப் போகுது!

சம்பக்லாலுக்காகத் துணை கொடுத்தான் இல்லாவிடில் சீக்கிரமே போயிருப்பான்.

தன்னந்தனியாக பதினேரு மணிவரை ஓட்டிய பிறகு மனசில் கனத்தோடு அறையில் வந்து விழுந்தான்.

எதையும் நினைக்க முடியவில்லை.

மனைவியின் துரோகம் ஒரு தீயாக எரிந்தது. அதைத் தவிர வேறு எதையும் நினைக்க முடியவில்லை.

படுக்கையில் புரண்டான். எல்லா கடவுள்களையும் சபித்தான்.

எண்ணத்தில் சூடு தாங்காமல் படுக்கையிலிருந்து குதித்தான்.

அறையில் ஒரு வேட்டை மிருகம் போல் உலாவினாள்.

சுரேகாவுடன் அனுபவித்த அந்தரங்க காட்சிகள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

இன்று, இந்தக் கணம் அவைகளை இன்னொருத்தன் அனுபவிக்கிறான் என்பது ஈட்டியாக உறுத்தியது.

உள்ளே இருக்கவும் முடியவில்லை. சட்டையை மாட்டி வெளியே வந்தான். நேராகக் கவுண்ட்டருக்குப் போனான். ஒரே ஒரு பெண் முழித்திருந்தாள்.

—வெல், மேடம்! கல்யாண்குமார் எந்த ரூம்லே இருக்கார்? பெண் பேரேட்டில் பார்த்தாள்.—காட்டேஜ் 26! என்றாள்.

காட்டேஜ் என்றதும் நெருப்பு அள்ளியது.

பிரதான கட்டிடத்திலிருந்து தள்ளித் தனித்தனி சுவர்க்கங்களாக இருந்தன.

அவற்றினிடையே நடந்தான். 26ஐக் கண்டுபிடித்தவுடன் மனம் பொங்கியது.

பாதி ஆத்திரம். பாதி அழகை இரவு முழுவதும் அவனால் பொறுக்க முடியாதென்று நினைத்தான். தலை மயிரை இழுத்தான். படபடக்கும் மார்புடன் காட்டேஜ் வாசலில் நின்றான்.

ஒருகணம் தாமதித்தான்.

இருக்கும் அவசரத்தில் கதவை உடைத்து சுரேகாவின் குரல் வளையை பொடித்து விடுவான்.

அவனுக்குள் வலுவான ஒன்று அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

வாசல் படியில் மடிந்து விழுந்தான்.

சிறிது நேரம் அப்படியே கிடந்தான். பிறகு எழுந்தபோது சற்று ஆசை சம் வந்தது.

தன்னை அடக்கிக்கொண்டு அறைக்குத் திரும்பினான்.

—இந்தாட! ராட்சசீ! உன்னை சட்டுன்னு முடிச்சடக் கூடாது! அனுபவிக்காம போயிடுவே! அணுஅணுவா அனுபவிக்க வைச்சுக் கொல்றேன் பாரு! என்று முணுமுணுத்தான் அவன்.

அடுத்த நாள் காலையில் சம்பக்லாலிடம் விடைபெற்று நகரத் திற்குத் திரும்பினான்.

சாதாரண ஓட்டலில் நான்கு நாள் தங்கினான்.

ஐந்தாம் நாள் பெங்களூரிலிருந்து வருவது போல் வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

சுரேகா முகம் பிரகாசமாக இருந்தது.

ஒருவேளை கல்யாண்குமார் அவனைவிட சாமார்த்தியசாலியாக இருந்திருப்பான். நிச்சயம் அவனைவிட அழகானவன். அவன் சம்பாத்தியம் அறிவில்கூட மிஞ்சியவன்.

அவனிடம் சுகத்தை அனுபவித்த உடல் அல்லவா!

இப்போது பூரித்து, புசுபுசுத்து, உள்ளே சுரந்த இன்பங்களை முகத்தில் காண்பித்தது.

—யப்பா! எப்போடா வரப் போறீங்கன்னு ஆயிட்டது?

அவள் வார்த்தைகள் காதைக் குடைந்தன. புன்னகை ஒன்று காட்டினாள். அவள் பத்தினி என்றால் அதில் உயிர் இல்லை என்று அவன் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்!

அவள் இன்னும் சிரிப்பிலேயே மிதந்தாள். அவனுக்குத் தெரியும் இதுவரை அவளுக்கு அப்படி தொடர் சிரிப்பு வந்த தில்லை!

இதெல்லாம் காதலின் அடையாளங்கள்தானே!

சிரிப்பு! சிரிப்பு எப்போது எங்கேயாவது பார்க்கும் சிரிப்பு!

இரவு அவளுடன் படுக்கவில்லை. ஏதோ காரணம் சொல்லி வெளியே படுத்தான்.

நட்பு நோக்கி தாரதம்மியம் பிரிக்க, இந்தப் பாதகிக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது.

ஆமாம். கல்யாண்குமார் எவ்வளவோ தேவலை! அவர் முத்தம் இப்படி இருக்கும்: அவர் அணைப்பு இப்படி இருக்கும்.

அடுத்த நாள் ஆபிஸில் கல்யாண்குமாரைப் பார்த்தபோது வெட்கம் மிடுக்கியது!

—ஹல்லோ! அமரேஷ்! ட்ரிப் எப்படி என்று கேட்கும் போதே, அவன் மனசில் 'டேய் உன் மனைவியை அனுபவிச்சேண்டா! ரொம்ப ஷோக்கா இருந்ததுடா!' என்று நினைப்பான் என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

அமரேஷ் ஒரு மக்குப் பட்டம் கட்டிக்கொள்ள நினைத்தான்.

அசடாகச் சிரித்து—ட்ரிப் நல்லா இருந்தது! என்று சொன்னான்.

தொடர்கிறது—நீ எப்படி பொழுதைக் கழிச்சே? என்றான்.

—போர்! போர்! போர்! என்றான் கல்யாண்குமார்.

அமரேஷுக்கு நன்றாகத் தெரியும்! கல்யாணின் முகம் இவ்வளவு தெளிவா என்னிக்கும் இருந்ததில்லை.

கள்ளத்தனமாக ஒரு பெண்ணை அனுபவிக்கும் சுகத்திற்கு உலகத்தில் வேறு நிகர் ஏது?

திருப்தியாக, பூரண திருப்தியாக இருக்கிறான்!

யார் கண்டார்கள்? இவனுக்கு இரவே இன்னொரு நெருங்கிய நண்பனிடம், —டேய்! அமரேஷ் பெண்டாட்டியை எஞ்சாய்

பண்ணினேன் பாரு! என்ன சுகமாயிருந்தது தெரியுமா? என்று உச்சிகுளிரச் சொல்லுவான்! இமாலய மலை ஏறி வெற்றி பெற்றது போல் அவ்வளவு பெருமிதம் அதில் இருக்கும்.

ம்! வரட்டும்! உனக்கும் வழி பார்க்கிறேன்.

ஒரு வாரம் வரை யோசனை!

பிரமாத யோசனை!

ஒவ்வொரு திட்டமாகப் போட்டு அழித்தான்!

முதலில் சுரேகாவுக்கு தண்டனை கொடுத்தால் போதும் என்று நினைத்தான்.

ஆனால் இப்போ கல்யாண்குமார் அவனிடம் பேசிச் சிரிக்கும் நயவஞ்சகத்தைப் பார்த்தால் அவனையும் சேர்த்து தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

ஆமாம்! இரண்டு பேருக்கும் மறக்கமுடியாத தண்டனை!

மேலும் ஒரு வாரம் ஆயிற்று அதை உருவாக்குவதற்கு.

யாரும் எளிதில் கண்டுபிடிக்க முடியாத திட்டம் ஒன்று நினைத்தான்.

பல கோணங்களில் அதை ஆராய்ந்து, ஏதாவது குறைபாடுகள் இருந்தால் அதை நிவர்த்தி செய்து கொண்டான்!

வீட்டிலிருக்க விருப்பமில்லை. மனைவியைப் பார்க்கப் பிடிக்க வில்லை. வெளியில் போக விரும்பினான்.

எங்கே போக?

அப்போது சுரேகா அவனது அறைக்கு வந்தது ஆச்சரியத்தைத் தந்தது.

—டியர் என்று சொல்லி நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

காதலித்த நாட்களிலிருந்து அந்த டியர்!

அமரேஷ் புருவங்களைத் தூக்கினான்.

முகத்தில் வெறுப்பு வர சிரமப்பட்டு அடக்கினான்.

—டாக்டரை பார்த்தீங்களா? என்றாள்.

—எதுக்கு?

—நம்ப பிரச்னைக்கு!

—நேரமில்லை!

அவள் அவனை ஆழ்ந்து பார்த்தாள்.

—என்ன இப்படிச் சொல்றீங்க? என்றாள்.

—ஏன்?

அழுகை வந்தது.

—டியர்; எத்தனை தடவை சொல்லிட்டேன்; ஒரு குழந்தை வேணும்னு என்று அவள் விசித்தாள்.

—உண்மைதான்! பிறக்கும் போது பிறந்துட்டு போகுது! என்று எழுந்தான்.

அலமாரிக்குச் சென்று சட்டை ஒன்றை எடுத்தான்.

மேலே மாட்டிக் கொண்டான்.

—தவித்துக்கிட்டு இருக்கேன் தெரியுமா? என்றாள் அவள் பொருமலோடு.

—என்ன தவிப்பு?

—ஒரு குழந்தை வேணும்னு தவிப்புதான்.

—குழந்தை இல்லாதவங்க எல்லாரும் தவிச்சுக்கிட்டுத்தான் இருக்காளாக்கும்? என்றான் பட்டன்களைப் போட்டுக் கொண்டே.

—என் கேஸ் வித்தியாசமானது! டியர்! எனக்கு அவசியம் வேணும்! நான் ஒரு குழந்தையை சீராட்ட விரும்பறேன். எங்க சிநேகிதிங்க, உறவுக்காரங்க எல்லாரும் கேட்டுக்கிட்டே இருக்காங்க, குழந்தை வேண்டாமான்னு.

—பார்ப்போம் என்றான் அவன்.

—நான் ஒன்னு சொன்னு கோபிசுக்க மாட்டிங்களே? என்றாள் அவள்.

—என்ன? என்று முகத்தைத் தூக்கினான்.

—சாமுண்டிஸ்வரி கோவிலுக்குப் போயிட்டா, குழந்தை பிறக்கும்னு சொன்னாங்க. அதுக்காகத்தான் சொல்றேன்.

—ஓகோ! சாமுண்டிஸ்வரி கோவிலுக்குப் போகணுமர்? இன்னும் பலபேரிடம் கேட்டுக்கோ! பல கோவிலுக்குப் போகச் சொல்லுவாங்க! என்றான் அவன்.

—டியர்! அப்போ என்ன சொல்றீங்க? எதுவும் முயற்சி எடுக்க பிடிக்கலையா? என்றாள்.

—நான்தான் சொல்லிட்டேனே! பிறக்கிற நேரத்திலே பிறந்துட்டுப் போகுது. பிறக்காமலா இருக்கப் போகுது? சிலருக்கு அறுபது வயசில கூட குழந்தை பிறந்திருக்கிறது! என்றான் அவன்.

அவள் முகத்தில் நீர் படிந்திருந்தது. கர்சிப்பை எடுத்து துடைத்தான்.

அவன் அலமாரியில் சென்று மணிபர்ஸை எடுத்து பையில் சொருகினான். —வரேன்! என்று கிளம்பினான்.

அறையை விட்டு வெளியே வந்தான். ஹாலில் பாதி தூரம் போயிருக்க மாட்டாள்.

கண் பார்வை அப்போதுதான் வெளியில் வந்து நிற்கும் காரில் பட்டது.

காரின் முன்கதவை திறந்து கல்யாண்குமார் இறங்கினான்.
அழகான நடையிட்டு நாகுக்காக படிகளில் ஏறி உள்ளே
வந்தான்.

வராந்தாவில் இருந்து அவன் பார்வை அமரேஷ் மீது
விழுந்தது.

அமரேஷ் நின்ற இடத்தைவிட்டு நகரவில்லை.
கடைவாய் கடுகடு என்று அரைத்துக் கொண்டது.

—மிஸ்டர் கல்யாண்! வேலைகெட்ட நேரத்திலே வர்றீங்க?
என்றான் கடுமையாக.

—ஓ! என்று சொல்லி சற்று பின்னோக்கி நின்றான் அவன்!
முகம் மாறியது.

—ஸாரி, அமரேஷ்! சாரி! மன்னிக்கணும் எதிர்பாராம
வந்துட்டேன். காரணம் அந்த டச்சு ஆசாமி வந்திருக்கிறான்!
என்றான் அவன்.

—ஏன்? கல்யாண் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒருநாள் தான்
ரெஸ்ட்டு. அதைக்கூட அனுபவிக்க முடியாம கெடுத்துடறீங்
களே! என்றான்.

கல்யாண் இதுபோல ஒரு வார்த்தை கேட்டது இல்லை.

—சாரி, அமரேஷ்! இனிமே ஒழுங்கா நடந்துக்கறேன்.
டச்சுக்காரன் நாளைக்கு காலையிலே கிளம்பிப் போறான்.
நீ பார்க்க முடியாம போய்டுமோன்னு அழைச்சுட்டு வந்தேன்.

—எங்கே கார்லே இருக்காரா? என்றான் அவன்.

—ஆமாம்! என்றான் அவன்!

—சரி கூப்பிடு! என்று சொல்லி அமரேஷ் ஹாலில் இருந்த
சோபாவில் அமர்ந்தான்.

இத்தனை நேரம் வரை அவனது கடைக்கண் பக்கவாட்டில்
சென்று அறையில் அவள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாள்
என்று பார்த்தது.

கல்யாண் பெயர் கேட்டவுடன் அவளிடம் ஏற்பட்ட மாறு
தல் அவனை கீழே தள்ளியது.

அரை விநாடியில் முகத்தை சரிசெய்து கொள்வது தெரிந்தது
சாரியையும் மடித்துவிட்டு தன்னை சிங்காரித்துக் கொண்டாள்.

டச்சுக்காரரை கல்யாண் உபசாரமாக அழைத்து வந்தான்.

அமரேஷின் முகம் மாறிவிட்டது,

பெரிய புன்னகை முகத்தில் வந்தது.

டச்சுக்காரரும், அவனும் பிஸினஸ் விஷயமாக பேச ஆரம்
பித்தார்கள்.

சுமுகமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த உரையாடல் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது சுரேகா ஒரு தட்டில் மூன்று டம்ளரை வைத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

அதில் குளிர்ந்த பானங்கள் இருந்தன.
கொடுக்கும்போது அமரேஷ் அவளை நோக்கினான்.

அடேயப்பா! முகத்தில் என்ன மாறுதல். கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன் விசித்தவள்! அதற்குள் முகத்தில் பவுடர் பூசி மாறி விட்டாள்!

டச்சுக்காரர் முப்பது நிமிடம் பேசினார். பிறகு விடை பெற்றுக் கிளம்பினார்.

கல்யாண் புறப்பட்டபோது—கொஞ்சம் இருந்துவிட்டுப் போலாமே! என்றான் அமரேஷ்.

வெறுமனே சொன்ன வார்த்தை!

—ஆமாம்! இருந்துட்டுப் போங்க! ஏன் அவசரம்? என்று வீணை போலக் கேட்டாள் சுரேகா.

அவளது குழைவும் கொஞ்சலும் அவனுக்கு நன்றாக புரிந்தது.

கல்யாண் நோக்கினான்.
சும்மா எங்கேயே பார்த்திருந்தான்.

தெரியும் அமரேஷுக்கு! உள்ளூர அவன் மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பான்!

தன் காதலிக்காக இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருப்பதற்கு ஆசைப்பட்டிருப்பான்.

—இல்லை போக வேண்டியிருக்கு! என்றான்.
—பரவாயில்லை! அவனை விட்டுடு! என்றான் அமரேஷ்.
கல்யாண் எழுந்தான்.

திரும்பும்போது ஒரு பொடியான கடைக்கண்ணை அவன் மீது வைத்து அழுத்தினதை அமரேஷ் கண்டு கொண்டான்.

கல்யாண் டக் டக் என்று நடந்து வாசலை நோக்கிப் போனான்.

சுரேகா எச்சில் டம்ளரை எடுத்துப் போனான்.

அதில் கல்யாண் டம்ளரை குறிப்பாக கவனித்தான் அமரேஷ்.

அடியில் பானம் கொஞ்சம் மிச்சம் இருந்தது.

சுரேகா சமையல் அறைக்குப் போனதும் அமரேஷ் பூனை நடையாகச் சென்று மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தான்.

அவன் எண்ணியது சரியாயிற்று.

கல்யாண் உபயோகித்த டம்ளரை வாயில் வைத்து மென்மையாக சூப்பிக் கொண்டு உள்ளே இருந்த திரவத்தை ஒவ்வொரு திவலையாக நன்றாக ரசித்து கொண்டிருந்தான் சுரேகா.

குடித்த பிறகு அவள் முகத்தில் வந்த பரவசம் எந்த நாளிலும் வந்ததில்லை.

பல்லைக் கடித்து திரும்பவும் சோபாவில் வந்து அமர்ந்தான். ஏதாவது செய்து ஆகணும் என்று மனம் சொன்னது.

செய்ய வேண்டியதுதான். அதுக்காக என் வாழ்க்கையை நான் பாழாக்கிடக்கூடாது. அவளை இந்த கணத்திலே கொன்னுடுவேன். ஆனால் என்னைத் தூக்கிலே போடுவாங்க. அதனாலே வேறு ஏதாவது செய்யணும் என்று நினைத்தான் அமரேஷ்.

சில நிமிடங்கள் கழித்து சுரேகா வந்தாள்.

—இன்னும் புறப்படலியா, டியர்? என்றாள்.

அந்த டியரைக் கேட்கும்போது வயிறு பற்றி எரிந்தது.

அந்தக் கணம் பாய்ந்து அவள் கழுத்தை நெரித்து விடலாம் என்று தோன்றியது.

பொறுமை! பொறுமை! என்றது மனம். அவள் இறக்க வேண்டும் நீ வாழ வேண்டும், என்றது ஒரு மனம்.

உதட்டை மடித்துக் கொண்டு அவளைப் பார்த்தான்.

—ஒரு விநாடியில் உன் அழகை போன இடம் தெரியலையே! என்றாள் கொடூரமாக.

அவளுக்கு அது உறுத்தி இருக்க வேண்டும்.

—உங்க கிட்டே பிஸினஸ் பேசுவதற்கு டச்சுக்காரர் வர்றாரு நான் அப்போ அழுதுக்கிட்டு இருக்க முடியுமா? என் மனசு இன்னும்கூட அழுதுக்கிட்டு இருக்கு! என்றாள் அவள்.

—அழேன்! என்றான் அவன்.

அந்தக் கணத்தில் அவளது கண்களிலிருந்து நீர் மல்கியது.

சோபாவின் முதுகைப் பிடித்துக் கொண்டு சற்று நேரம் விசம்பினாள்.

பிறகு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு தனது அறைக்குள் சென்றாள்.

அமரேஷ் வெறுமையாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

நேரம் ஓடியது.

ஒரு வேகம் அவனை ஆட்கொள்ள எழுந்திருந்து அவள் அறைக்குச் சென்றாள்.

வாயிலில் நின்று கொண்டு எட்டிப் பார்த்தான், உள்ளே அவள் விசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

—டாக்டர் கிட்டே இனிமே போக வேண்டாம்! என்றான் அவன்.

மொட்டையாக அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவள் திரும்பினாள்.

கண்களில் திவளைகளாக கண்ணீர் மறைந்திருந்தன, —ஏன்? என்றாள் அவள்.

—ஏனா? நீ ஏற்கெனவே கர்ப்பம் ஆகியிருக்கனுமே? சோதிச்சுப் பார்த்துக்கோ! என்று சொல்லி சட்டென்று நகர்ந்தான்.

அந்த வார்த்தைகள் எப்படியும் அவளைத் துளைக்கும் என்று தெரியும்.

மனதில் அதை நினைத்துக் கொண்டு புன்முறுவல் செய்து வாசலில் வந்தான். காரில் ஏறினான். புறப்பட்டான்.

வெவ்வேறு திசைகளில் ஓட்டினான். மனம் இழைந்து கொண்டிருந்தது.

அவளது அப்பாவிடம் சென்று சொல்லலாமா? அப்பாவும் ஒரு கிராதகர்.

‘ஏழு வருஷமா நீ அவளை கொடுமைப் படுத்திட்டிங்க’ என்று திரும்பவும் அதே குற்றச்சாட்டை கூறுவார்.

எந்தக் கொடுமையைச் செய்துவிட்டான் அவன்? எல்லா கணவன்களும் இருப்பது போல அவனும் இருந்திருக்கிறான். பொறுமை இழந்த சமயத்தில் கோபித்திருக்கிறான். சமயங்களில் அவளை அடித்தும் இருக்கிறான். ஆனால் சுரேகா அவ்வளவு சென்ஸிடிவ்வாக இருக்க வேண்டியதில்லை.

ஏன் இருக்கவேண்டும்? பெண்ணாக பிறந்தால் நிச்சயம் கூடாது. பொறுத்துக் கொண்டதான் போகவேண்டும். ஆனால் அந்த கிராதக மாமனார் என்ன சொன்னார்.

—என் பெண்ண வளர்த்த விதம் வேறுவிதம்! எனக்கு ஒரே பெண். அவளைத் தொடக்கூட கூடாது! என்றார்.

வாழ்க்கை முழுவதும் ஒரு தண்டனையாக அவளை வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவள் மீது எந்த உரிமையும் கொள்ளக் கூடாது. சீ!

இப்பொழுது மாமனரிடம் சென்றால்கூட அவனைத்தான் ஏதாவது சொல்லிக் கோபிப்பார்!

சுரேகாவின் மனச்சபலங்களுக்கெல்லாம் காரணம் நீயே! என்று சொல்லி விரட்டினாலும் விரட்டுவார்.

காரை இன்னும் திருப்பிக் கொண்டே இருந்தான்.

சாலையில் நேராகச் சென்றது.

கடற்கரை ஓரமாக நின்றது.

சிறு தெருக்களில் இங்கும் அங்குமாக அலைந்தது.

கடைசியில் ஓரிடத்தில் நிறுத்தினான்.

ஒரு பங்க் கடை. இறங்கி ஒரு சோடா சாப்பிட்டான். ஏறிக் கொண்டான்.

சட்டென்று ஒரு நினைவு. திரும்பவும் காரைக் கிளப்பினான்.

அட்டா, யோசிக்காமல் இருந்து விட்டோமே என்று நினைத்தான்.

காரை துரிதமாக பறக்க விட்டான்.

கண் மூக்குத் தெரியாமல் ஓட்டி அந்த பிரதான சாலையை நோக்கிச் சென்றான்.

தனது கட்டிடத்து காம்பவுண்டுக்குள் நுழைந்தான்.

காரை பார்க்கிங்கில் விட்டபோது அவன் கண் அங்கே கல்யாண்குமார் கார் நிற்பதை அறிந்துவிட்டான்.

கடினமான புன்முறுவல்.

தான் நினைத்தது சரி என்று கூறி ஓடினான்.

கூர்க்காவின் சல்யூட்டை பொருட்படுத்தவில்லை.

லிப்டை அவசரமாக அழுத்தினான்.

வந்ததும் ஏறி தனது தளத்திற்குச் சென்றான்.

லிப்டின் வாயிலிருந்து அவனது அலுவலக வாயில் வரை சிவப்புக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. இருபக்கமும் குரோ டன்ஸ்கள் இருந்தன.

பூனை நடை வைத்து மெதுவாகச் சென்றான்.

உள்ளே நுழைந்தான்.

மேஜைகளும், டைப் மிஷின்களும் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தன.

நடையை மிகவும் மெதுவாக்கி கல்யாண்குமார் அறை நோக்கிச் சென்றான்.

டைரக்டர் என்ற குட்டை எழுத்தின் கல்யாண்குமார் என்று கொட்டை எழுத்தில் போடப்பட்டிருந்தது.

வாசலில் நின்றுன்.

உள்ளே குரல் கேட்பது தெரிந்தது.

ஸ்டெனோவின் அறையைத் தாண்டித்தான் அவனது அறைக்கு செல்ல வேண்டும்.

ஸ்டெனோ ருமுக்குள் மெதுவாக நுழைந்தான்.

அவனது அறை வாயில் லேசாக திறந்திருந்தது.

அவன் உள்ளே நுழைந்ததை கல்யாண் கவனித்து இருக்க முடியாது.

போன் பேச்சு இன்னமும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

—நீ எதுக்கும் பயப்படாதே டார்லிங்! நான் உன்னை கடைசி வரைக்கும் விட்டுவிடமாட்டேன். அவன் ஒரு முட்டாள்! என்ன மென்மையா உன்கிட்டே பேசணும்? அவன் பேசிய ரகத்தைப் பார்த்தாயா? எனக்கு அப்படியே மனது வெந்து போச்சு! என்றான் கல்யாண்.

அடுத்து வந்த குரல் என்ன என்று கேட்கவில்லை.

ஆனால் அவள் பேசுகிறாள் என்பது மட்டும் தெரியும்.

உடனே தொடர்ந்தான்.

—நான் வந்திருக்கவே மாட்டேன். அங்கே டச்சுக்காரன் வந்துட்டான்! அவன் நாளைக்கு ப்ளைட்லே போறான். அவனுக்கு நாம் ஏதாவது சொல்லித்தான் ஆகணும். அப்பத்தான் பிஸினஸ் கிடைக்கும். இப்படி இருக்கும்போது நான் எப்படி வராம இருக்க முடியும்? ஆமா நான் கொஞ்சம் டிரிங்கை மிச்சம் வைச்சிருந்தேனே குடிச்சயா....

.....

—நான் எச்சரிக்கையாகத்தான் இருக்கேன். எப்படி அவன் நான் வர்றதை விரும்பலை என்பது எனக்கே ஆச்சரியமா இருந்தது.

—பொறு காலம்வரும். அது வரைக்கும் பொறுத்திரு! ஊரிலே பேரைக் கெடுத்திடக்கூடாது. அதுக்காகத்தான் சட்டென்று எதையும் முடிவு பண்ணக்கூடாது. எப்போதும் உன்கூட இருப்பேன். ரத்தினக் கடற்கரையிலே அனுபவிச்சதை மறக்க மாட்டேன். ஒவ்வொரு வினாடியும் நினைத்து சந்தோஷப்பட்டுக் கிட்டே இருப்பேன்.

அமரேஷுக்கு நீண்டமூச்சு வந்தது.

உள்ளே நுழையலாமா கையும் களவுமாகப் பிடித்து கழுத்தை நெறிக்கலாமா?

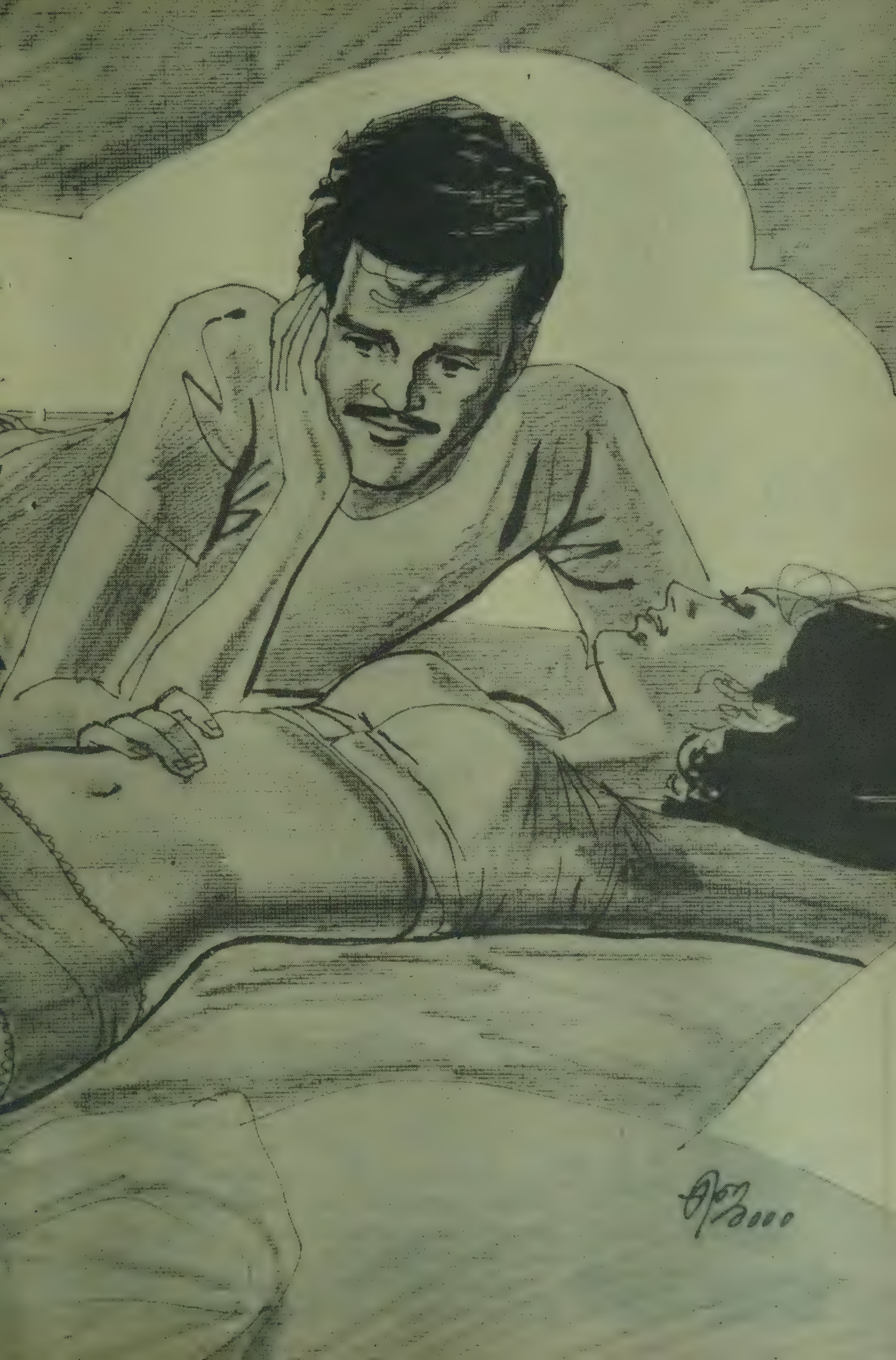
நோ....நோ...அப்படிச் செய்யக்கூடாது!

இவளையும் சரி, அவளையும் சரி சித்திரவதை செய்து கொல்ல வேண்டும்.

அவர்கள் இறந்த பிறகு முழுமையாக வாழ வேண்டும்.

கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தான். மீண்டும் பூனை நடைவைத்துப் படிகளில் இறங்கினான்.

கூர்க்கா சல்யூட் அடித்தான்.

நேராக காரைத் திறந்து ஏறினான்.

கிளப்பி அவசரமாக வெளியே வந்தான்.

எங்கே செல்கிறோம் என்று யோசனை இல்லை. கார் போய்க் கொண்டே இருந்தது.

நகரத்திற்கு வெளிப்புறம் வந்துவிட்டது.

ஏர்ப்போர்ட் சாலையில் போவது தெரிந்தது. ஒரு மரநிழலில் காரை ஒதுக்கினான். ஸ்டியரிங் மீது சாய்ந்தான். அழுகையாக வந்தது. சிறிது அழுதான்.

நீர் கீழே விழுந்தது. முணுமுணுத்தான்.

கண்களை துடைத்து, யாருக்காக யார் அழுவது என்று நினைத்தான்.

தான் ஒரு கோழையல்ல என்று நினைத்தான்.

தூரத்தில் விமானம் இறங்கும் காட்சி தெரிந்தது.

ஏன் இப்போது நேராக பெங்களுர் போய்விட்டால் என்ன? அங்கே தாசப்பா இருக்கிறானே அவனிடம் சற்று பேசிவிட்டால் மனசு எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கும்?

நல்லவேளை! அவனோடு கைப்பெட்டி இருந்தது. அதில் பணம் இருப்பதும் தெரியும். வேண்டிய உடைகள் இருப்பதும் தெரியும்.

காரை ஏர்ப்போர்ட்டுக்கு செலுத்தினான்.

இரண்டு மணி நேரம் இருந்தது ஃபினைட்டுக்கு.

டிக்ரெட் கிடைத்தது.

2

இரவு ஏழு மணிக்கு மிட்லண்ட் ஹோட்டலில் 126-வது அறையில் இருந்தான்.

பெங்களுர் காற்று சுகமாக இருந்தது. ஏஸி இல்லாமல் குளிர் அடித்தது.

இப்பொழுது வெளியே போவதற்கு உடை அணிந்து கொண்டிருந்தான். பாதி துயரம் போயிருந்தது. மகிழ்ச்சியாகக் கூட இருந்தது.

எத்தனையோ முறை அவசர பிரயாணத்தில் பெங்களுருக்கு வந்திருக்கிறான்.

மனைவியிடம் சில சமயம் சொல்லி விட்டு வருவான் சில சமயம் சொல்ல மாட்டான்.

எங்கேயோ போவது போல் போவான். காரை ஏர்போர் டில் விட்டுவிட்டு பெங்களுர் வந்து அன்று இரவிலோ அல்லது மறுநாள் காலைலோ ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்று விடுவான்.

பெங்களுர் வருவதற்கு அவனுடைய முக்கிய காரணம் சில இரவு விளையாட்டுக்காக. இங்கே அழகான பெண்கள் இரவுகளில் கிடைத்தார்கள்.

பெங்களுர் வட்டாரத்தில் அவனுக்குப் பேர் அமரேஷ் அல்ல. கோபிநாத்! பெயரை மாற்றிக் கொண்டது மட்டும் அல்ல. தனது வேடத்தையும் மாற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

விமானத்திலிருந்து இறங்கி டாய்லெட் சென்றவுடன் பெட்டியிலிருந்து மீசையை எடுத்து வைத்துக் கொள்வான். தலையை வேறு விதமாக வாரிக் கொள்வான். சட்டையை எடுத்துப் போட்டுக் கொள்வான். புருவத்தைச் சற்று நீளமாக தீட்டி விடுவான். நெற்றியில் மரு போல் புள்ளி வைத்துக் கொள்வான். பார்த்தால் எதோ ராவுஜி போல் தோன்றும். இவ்விதம் பெயரையும், தோற்றத்தையும் மாற்றியதற்கு காரணம் யாராவது அவனது இரண்டாவது வாழ்க்கையை கண்டு பிடித்து விடுவார்களோ என்பதுதான்.

இரவு ஏழு மணிக்கு டிரஸ் சேன்ஜ் செய்து கொண்டு கண்ணாடியில் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்தான்.

வேடம் சரியாக இருந்தது. சுரேகா பார்த்தால்கூட அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாது.

நேராக ஹோட்டலின் மேல் தளத்திலிருக்கும் 'காவேரி' பாருக்கு போய்ச் சேர்ந்தான்.

இருட்டு கலந்த சூழ்நிலை. கவுண்ட்டர் மட்டும் வெளிச்சம் பூசி இருந்தது.

வாடிக்கையாளர்கள் இருட்டில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளே நுழைந்து வழக்கமான மேஜையைத் தேடினான்.

சர்வர் அவனுக்கு ஒரு வணக்கம் போட்டார்.

மேஜைக்குச் சென்றபோது ஏற்கெனவே ஒரு ஆள் உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

—ஓ! தாசப்பா உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக்கிட்டு இருக்கேன்! என்று சொல்லி உட்கார்ந்தான் அமரேஷ்.

தாசப்பாவுக்கு தலைகால் புரியவில்லை.

இன்று அமரேஷ் வந்தது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

தாசப்பா பக்கத்து தெரு ஒன்றில் பார்மசுடிகல்ஸ் கடை ஒன்று வைத்திருந்தார்.

எதோ சில மருந்துகள் தயாரித்து வந்தார். இதைத் தவிர ரகசியமாக சில மருந்துகளை தயாரித்து வெவ்வேறு பெயர்களில் விற்று வந்தார்.

சர்வர் வந்ததும் இரண்டு காக்கை உத்தரவிட்டான் அமரேஷ்.

தாசப்பாவின் அருகில் நாற்காலியை இழுத்து, —மிஸ்டர் தாசப்பா நான் போனவாட்டி வந்தப்போ நீங்க ஒரு விஷயம் சொன்னீங்க. ஞாபகம் இருக்கா? என்றான்.

—என்ன விஷயம்?

—ஒரு ரகசியமான விஷயம்னு சொன்னீங்க.

தாசப்பாவுக்கு ஞாபகம் வரவில்லை வரவில்லை.

—என்ன சொன்னேன் மறந்துவிட்டதே! என்றார்.

—ஒரு சக்தி வாய்ந்த தூக்க மாத்திரை நீங்க தயார் பன்ற தாச் சொன்னீங்க!

—ஓ! ஞாபகம் இருக்கு! தயார் பண்ணிட்டேனே! என்றார்.

—அப்படியா? என்று சொல்லி நாற்காலியை இன்னும் இழுத்துப் போட்டான், அமரேஷ்.

தாசப்பா தனது கால்களை கீழே மடக்கினார்.

—எனக்கு அந்த தூக்க மாத்திரை வேண்டியிருக்கு! என்றான் அமரேஷ்.

தாசப்பா திரும்பிப் பார்த்தார். அவர் கண்களில் விஷமும் பரவியது.

—ஓ! நீண்ட தூக்கம் உண்டாக்குனுமா? என்றார்.

அமரேஷுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

தாசப்பாவால் மனசைக்கூட வாசிக்க முடியும் போல இருந்தது.

—ஆமாம்! என்றான்.

தாசப்பா கோப்பையைக் கீழே வைத்து அமரேஷ் பக்கம் சாய்ந்தார்.

—கோபி! என்றார்.

அமரேஷ் சிரித்துக் கொண்டான். அவன் வைத்துக்கொண்ட புனைப் பெயர் சமயத்தில் அவனுக்கு மறந்து விடுகிறது.

இப்போது சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது கோபிநாத்.

—கோபி! நல்ல சக்தி வாய்ந்த தூக்க மருந்தை தயார் பண்ணிட்டேன். கால் மாத்திரை போட்டால் போதும்! ஒரே தூக்கம்தான். அதுக்கு மேலே போட்டா நேரே மேல் லோகம்! என்றார் தாசப்பா.

அமரேஷ் கோப்டையை சற்று இழுத்து வைத்தான்.

—தாசப்பா! கடவுளைப் போல நீங்க! எனக்கு ஒரு முழு மாத் திரை வேணும்! என்றான் அமரேஷ்.

—முழு மாத்திரையா? ஏம்பா? என்றார் தாசப்பா.

—எனக்குத் தேவைப்படுது.

—அப்போ, நான் சொன்ன சமாச்சாரத்திற்கா? என்றார் தாசப்பா.

—ஆமாம், என்றான் அமரேஷ்.

—யாரு, என்ன சமாச்சாரம்? என்று தனிந்த குரலில் கேட்டார்.

—நான் இங்கே அழைச்சிட்டு வருவேன், இல்லே மாலதின்னு ஒரு பெண்ணு! அது என்னை இப்போ பிளாக்மெயில் பண்ணுது. என்னுல நிம்மதியா இருக்க முடியலை. வீட்டில விஷயம் தெரிஞ் சுடும் போல இருக்கு. என்னுடைய அந்தஸ்து முழுதும் ஒரு செகண்டுல பறந்து போயிடும். ஏதாவது செஞ்சதான் ஆகணும்! என்றான் அமரேஷ்.

—ஓ! அவ்வளவு தூரம் வந்துட்டாளா? ஏன் இடம் கொடுத்தீங்க? என்றார் தாசப்பா.

—நான் கொடுக்கலீங்க. எடுத்துக்கிட்டா! என்றான் அமரேஷ்.

—இப்போ, என்ன செய்யணும்னு சொல்றீங்க? என்றார் தாசப்பா.

—நீங்க உதவி செய்ய முடியும்தான் நான் மனதைத் திறந்து சொல்றேன்! என்றான் அமரேஷ்.

—ஏன்? நிச்சயம் உதவி செய்யறேன். சந்தேகமா? என்றார் தாசப்பா.

—அப்போ நான் சொல்றேன் கேளுங்க. அந்த மாத்திரையை விட்டமின் மாத்திரை மாதிரி அதே வட்டமா செஞ்சி அது மேல அதே கலர் பூசிடணும்! முடியுமா?

—முடியும்! என்று சொல்லி கண்ணைச் சிமிட்டினார் தாசப்பா.

—அப்ப எனக்கு அது போதுங்க! இதைவிட பெரிய உபகாரம் வேறு கிடையாது. அதை நான் எடுத்துக்கிட்டுப்

போய் அந்தப் பெண் சாப்பிடற விட்டமின் மாத்திரையோடு வச்சடுவேன். நிம்மதியாயிடும்! என்றான் அமரேஷ்.

—ஒன்றும் கவலைப்படாதே! எப்ப எனக்கு நீ ஆத்ம நண்பனாயிட்டியோ உன்னை நான் புறக்கணிக்க மாட்டேன்! என்றார் தாசப்பா.

—எப்போ சந்திக்கலாம்? என்றான் அமரேஷ்.

—நீங்க எப்போ புறப்படறீங்க? என்றார் தாசப்பா.

—நானாக்கு 9 மணிக்கு புறப்பட்டாகணுமே? என்றான் அமரேஷ்.

—அப்படிங்களா? அதுக்கு முன்னாலே நான் தயார் பண்ணிடுவேன். உங்களை வந்து பார்க்கறேன்! என்றார் தாசப்பா.

—சரி! என்றான் அமரேஷ்.

—ஒன்று ஞாபகம் வச்சுக்குங்க கோபி! அவங்க சாப்பிட்டு எமலோகம் போயிட்டாங்கன்னா நீங்க என்ன செய்யணும் தெரியுமா? என்றார் தாசப்பா.

—என்ன செய்யணும்?

—தூக்க மாத்திரை ஒரு பாட்டில் வாங்கி எடுத்துக்குங்க! பாட்டிலை அவ பக்கத்தில வச்சுடுங்க! சில மாத்திரையை எடுத்து தூர போட்டுடுங்க! என்றார்.

—ஓ! புரியுது. போலீஸ் வந்து பார்த்தா அவளே தூக்க மாத்திரை சாப்பிட்டு செத்துப் போயிட்டதா நினைப்பாங்க! அது தானே?

—ஆமாம் மிஸ்டர் கோபி! ஏற்கனவே நான் இதில் வெற்றி கண்டிருக்கேன். நீங்க என் ஆத்ம நண்பன். அதை உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கேன்! என்றார் தாசப்பா.

பிறகு இருவரும் கோப்பைகளில் குதூகலமாய் தங்கள் நேரத்தை செலவழிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

3

மறுநாள் பதினோறு மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்ததும் சுரேகா திக்பிரமையோடு நின்றாள்.

சற்று நேரம் பேசவில்லை.

கண்கள் அசைவற்று நின்றன.

—நீங்கதானா? என்றாள்.

—ஆமாம்! என் ஆவியல்ல! என்றான் அமரேஷ்.

நேராக அறைக்குச் சென்றான்.

—ராத்திரி எங்கே போயிட்டீங்க? என்றாள் தொடர்ந்து!

—சினேகிதங்க வீட்டுக்குப் போனேன்.

தூங்கிட்டேன்!

—ஒரு போன் அடிச்சுச் சொல்லக்கூடாதா? எவ்வளவு கவலைப்பட்டுக்கிட்டு இருந்தேன்?

—கவலையா? நீயா? பட்டேயா? என்று கேட்டான் அமரேஷ், அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே!

சட்டையை அவிழ்த்து அலமாரியில் வைத்தான்.
நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான்

—ஓ! ஓ! கவலைப்படாம நான் நிம்மதியா உறங்கி இருப்பேன்னு நினைச்சீங்களா? என்றான் அவன்.

—அப்படிச் செய்திருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை என்றான் அவன்.

அவள் சிறிது மௌனமாக இருந்தாள்.

பிறகு—வரவர நீங்கள் ஒரு மாதிரியா ஆகிவிட்டு வர்றீங்க?

—நானா? நீயா?

அவள் பதில் சொல்லவில்லை.

உள்ளே போனாள். அங்கிருந்தே கேட்டாள்,—சாப்பாடு தயாரா இருக்கு! வர்றீங்களா?

—எனக்குப் பசியில்லை. அப்புறம் ஆகட்டும்!

சிறிது நேரத்தில் ஆபீஸ் போய் விட்டான்.

ஆபீஸில் வேலை ஓடவில்லை.

அடுத்த அறையில் கல்யாண்குமார் இருப்பது தெரியும். என் மனைவியை அனுபவித்தவன் அடுத்த அறையில் இருக்கிறான் என்ற நினைவு அடிக்கடி வந்தது.

சிறிது நேரத்தில் கல்யாண் அவனது அறைக்கு வந்தான்.

ஒருபைலைக் காண்பித்து சில குறிப்புகளை அவனைப் படிக்கச் செய்துவிட்டு வெளியே போனான்.

அவன் நின்றவரை அமரேஷுக்கு படபடப்பாக இருந்தது. கண்ணாடி குமிழை எடுத்து அவன் நெற்றியில் ஒங்கி அறைந்து விடலாமா என்று தோன்றியது.

நில்லு! அவசரப்படாதே! எதாவது தப்பிதம் செய்துவிட்டு நீயே தண்டனைக்குள்ளாகப் போகிறாய்! மற்றவரை வருத்துவது தான் உன்னுடைய வேலை! நீ அதில் அகப்படக்கூடாது என்றது மனம்.

சாயங்காலம் வீட்டிற்கு திரும்பி வந்தான். சுரேகாவிடம் அதிகம் பேசவில்லை.

காப்பியை இயந்திரத்தனமாக எந்தப் பேச்சும் இல்லாமல் சாப்பிட்டான்.

பிறகு மாடிக்கு போய்விட்டான்.

ஒன்பது மணிக்கு கீழே இறங்கினான்.

ஹாலில் பார்த்தபோது சுரேகாவைக் காணவில்லை.

அடுத்த அறையில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. எட்டிப் பார்த்தான்.

அவள் படுத்துக் கொண்டு இருப்பது தெரிந்தது.

இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பம்.

நேராக சமையல் அறைக்குச் சென்றான்.

அலமாரியை திறந்தான். அதற்குள் ஒரு பிளாஸ்டிக் டப்பா இருந்தது.

அதில் சுரேகா தனது வீட்டின் மாத்திரைகளை வைப்பது வழக்கம்.

திறந்து பார்த்தபோது மொத்தம் எட்டு மாத்திரைகள் இருந்தன.

அமரேஷ் தனது பைக்குள் கையைச் செலுத்தி பொட்டலத்தைப் பிரித்து ஒரு மாத்திரையை எடுத்து டப்பாவுக்குள் போட்டான்.

பிறகு அதை மூடிவிட்டு மாடிக்குப் போய்விட்டான்.

அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் நிச்சயம் அவள் இறந்து விடுவாள், என்று கவனித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

தினமும் காலையில் அவள் காப்பி கொண்டு வருவதைப் பார்த்து அவனுக்கு அது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

எட்டு நாட்கள் ஓடிவிட்டன.

ஒன்பதாவது நாள் நிச்சயம் அவளுக்கு அந்த மாத்திரை கையில் அகப்பட்டு அவள் இறந்து விடுவாள் என்று நினைத்தான்.

அன்று காலையில் சீக்கிரமே விழிப்பு வந்து விட்டது.

நிச்சயம் சுரேகா தனது அறையில் மீளா தூக்கத்தில் இருப்பாள் என்று நினைத்தான்.

அரைமணி நேரம் படுக்கையில் தூக்கமில்லாமல் புரண்டு படுத்தான்.

பிறகு அறைவாசல் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.

கதவைத் திறந்தான்.

உள்ளே சுரேகா காப்பியுடன் வந்தாள்.

ஓகோ! தப்பிவிட்டாள் என்று நினைத்தான்.

ஆச்சரியமாக இருந்தது! அவனுக்கு.

அவன் கண் பிரமித்து நின்றது. அதில் ஏற்பட்டிருந்த ஆச்சரியம் கூரைவரை விரிந்தது,

கையில் காப்பியை வாங்கினான். சுரேகாவின் ஆவிதான் காப்பியை கொடுக்கிறதோ என்று நினைத்தான்.

காப்பி உண்மை என்று தெரிந்த பிறகுதான் அவளும் உண்மை என்று தோன்றியது.

சுரேகா போய் விட்டாள்.

அவனுக்கு மூச்சு படபடத்தது. எப்படி இவள் தப்பினாள்? விட்டமின் சாப்பிட்டாளா? சாப்பிடவில்லையா? நிச்சயம் பரிசோதிக்க வேண்டுமே என்று நினைத்தான்.

9-30 வணிக்கு வழக்கம்போல் ஆபீசுக்குப் புறப்பட்டான்.

காரில் ஏறிச் சென்று விட்டான்.

10க்கு ஆபீசை அடைந்ததும் அவனுக்கு நிலை கொள்ள வில்லை.

என்ன காரணம் இவள் இறக்காமல் இருந்து விட்டாளே என்று நினைத்தான்.

இன்னமும் கல்யாண் ஆபீசுக்கு வராதது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஒருவேளை இரண்டு பேரும் எங்கேயாவது சந்திக்கிறார்களோ? வேலை ஓடவில்லை.

திரும்பவும் லிப்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

கீழே இறங்கி வீட்டை நோக்கி போக ஆரம்பித்தான்.

வீட்டை அடைந்தபோது மணி 10-45 ஆகியிருந்தது.

காரை வாசலில் நிறுத்திவிட்டு அவன் உள்ளே சென்றான்.

உள்ளேயிருந்து குரல் வருவது கேட்டது.

சுரேகா போனில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

அமரேஷ் தயங்கி நின்றான்.

அவள் குரல் தெளிவாகக் கேட்டது.

—நல்ல வேளை நீங்க எனக்கு ஆலோசனை சொன்னிங்க! அதன்படி ஒவ்வொரு மாத்திரையா எடுத்து தூரப் போட்டுட்டேன்! என்றாள்.

அமரேஷ் திடுக்கிட்டான்.

—எப்பவுமே மாத்திரையை எண்ணிடுவேங்க! அன்னிக்கு எட்டு மாத்திரைதான் வச்சிருந்தேன். அடுத்தநாள் ஒன்பது மாத்திரை இருக்குன்னு தெரிஞ்சவுடனே ஆச்சரியமாப் போச்சு. எப்படி வந்ததுன்னு நினைச்சேன். எனக்குப் புரியலே! உங்க கிட்ட கேட்டேன். நீங்க ஆலோசனை சொல்லிட்டீங்க! ஒவ்வொரு மாத்திரையா எடுத்து வெளியில போட்டுடுனு. நல்ல வேளை தப்பிச்சுட்டேன்! என்றாள் அவள்.

பிறகு, திரும்பி ஒரு இடைவேளைக்குப் பிறகு பேசிஞாள்.

—எத்தனை நாள் இவரோட இருக்க முடியும்? என்னை கொல்
றதுக்கு இவர் சதித்திட்டம் பண்ணிட்டு இருக்கிறாறே? இப்போ
மாத்திரையாலே கொல்லப் பார்த்தார். அப்புறம் வேறு என்ன
செய்வாரோ? கல்யாண்! நீங்க நிச்சயமா ஒரு வார்த்தை சொல்
லுங்க! என்றாள்.

மீண்டும் இடைவெளி.

அவள் தொடர்ந்தாள்.

—உங்க மேல இன்னும் அவருக்குச் சந்தேகம் வரலேங்க.
நிச்சயமாத் தெரியும்! என்னைத்தான் அவருக்குப் பிடிக்கலை.

அங்கு அதற்கு மேல் நிற்க முடியாது என்று தெரிந்தது.
உடனே வாயில் வழியாக வெளியே வந்தான். பழிகளில் இறங்
கிஞான். வெளியே போய் காரில் ஏறிக்கொண்டான். நேராக
ஆபீஸ் போய் விட்டான்.

4

இரு வாரங்கள் ஓடிவிட்டன.

இப்போது அமரேஷ் முற்றிலும் வேறு
வழிகளைக் கையாள ஆரம்பித்தான். வீட்
டிற்குப் போகும்போது சுமுகமாகச் சென்
றான். சுரேகாவிடம் சிரித்துப் பேசிஞான்.

தன் மீது எந்தவிதக் குற்றமும் இருக்கக்
கூடாது என்பதுபோல் நடந்துகொள்ள
ஆரம்பித்தான்.

முன்பு கல்யாண்குமார் மீது கோபத்
துடன் பேசுவதுண்டு. இப்பொழுது
தவிர்க்க ஆரம்பித்தான்.

கல்யாணை அடிக்கடி கூப்பிட்டுப்

பேசிஞான்.

இந்த இரண்டு முனையிலும் தன்னை அப்பழுக்கில்லாதவன்
போல் காட்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

அதே நேரத்தில் அவன் டைரி எழுதவும் ஆரம்பித்தான்.

இவையெல்லாம் அவனது சதித்திட்டத்தின் வெவ்வேறு
அம்சங்களாகும்!

நன்றாக ஆலோசித்து கடைசியில் சதியை நிறைவேற்றக்
கூடிய தேதி அக்டோபர் பதினைந்து என்று முடிவெடுத்தான்.
அதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு தீவிரமாக வேலைகளில் இறங்
கிஞான்.

முதலாவதாக அவனது பெரிய பாங்க் தொகையை சிறிது
சிறிதாக பாங்கிலிருந்து எடுக்க ஆரம்பித்தான். அதை பத்திர

மாக பெங்களுரில் உள்ள ஒரு பாங்குக்கு மாற்றி கோபிநாத் பெயரில் போட்டு வைத்தான்.

ஆபீஸில் கடைசி வாரத்தில் முகத்தில் தீவிரமாக வைத்துக் கொண்டான். யாரிடமும் அதிகம் பேசவில்லை. கலகலப் பாகவும் இல்லை.

அக்டோபர் பதினைந்து நெருங்க நெருங்க மனசு தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

எல்லாம் நிறைவேறுமா வெற்றி கிடைக்குமா என்று மனசில் ஒரு போராட்டமாக இருந்தது.

எனினும் நம்பிக்கை குறையவில்லை. எப்படியும் இந்த முறை வெற்றி பெறுவோம் என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டான்.

அக்டோபர் பதினைந்துக்கு நான்கு நாட்கள் முன்னதாக போலிசுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான். பின்னர் தனது நண்பன் நடேசனை சந்தித்தான்.

—நடேஷ் உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை சொல்ல வேண்டும் என்கே பார்க்க முடியும்? என்று டெலிபோனில் முழங்கினான்.

நடேசனும் அவனும் ஒரு சந்திப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

மாலையில் சந்தித்தார்கள். பேசிக் கொண்டே ரெஸ்டா ரண்டை நோக்கிச் சென்றார்கள். ஒரு இருட்டான இடத்தில் தங்களுக்கு இடங்களை பிடித்துக் கொண்டு இருவரும் பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

—நடேஷ் வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய விரக்தியிலே இருக்கேன்! என்றான் அமரேஷ்.

—ஏன்? என்ன ஆச்சு? என்று கேட்டான் நடேஷ்.

—ஒன்றுமில்லை! எனக்கு துரோகம் பண்ணிட்டாங்க! என்றான் அமரேஷ்.

—யார்?

—சொல்றேன்! நீ யார்கிட்டேயும் சொல்லிட மாட்டியே! என்றான் அமரேஷ்.

—சத்தியமா மாட்டேன்!

—கையில் அடிச்சுச் சொல்லு!

—நிச்சயம் சொல்ல மாட்டேன்!

—ஏன்னா இது என் குடும்ப பிரச்சனை. ஊர்லே சிரித்திற விஷயமாயிடும், அதனால்தான் உறுதி மொழியை கேட்டுக் கறேன்.

—நிச்சயம்பா!

—என் மனைவி சமீப காலமா எனக்கு உண்மையா இல்லை!
திடுக்கிட்டான் நடேஷ்!

—ஏன் என்ன நடந்தது? என்றான் நடேஷ்.

—கம்பெனிக்கு பணம் கொஞ்சம் அதிகமாக வேண்டியிருக்குன்னு ஒரு பார்ட்னர் சேர்த்துக்கிட்டேன். பார்ட்னர் என்னை விட ஐந்து வயசு கம்மியானவன். இளமையா இருப்பான். துறுதுறுன்னு இருப்பான். பெயர் கல்யாணசுமார். வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவான். பிஸினஸ் பேசுவான். இந்த நிலையிலே அவனுக்கும் என் மனைவிக்கும் எப்போ தொடர்பு ஏற்பட்டதுன்னு தெரியாது. ஆனால் ஒரு நாள் அவளும் அவனுமாச் சேர்ந்து ஒரு ஹோட்டலில் தங்கிண்ணு தெரிஞ்சப்புறம் அப்படியே ரத்தம் கொதிச்சுட்டு வந்தது.

—ஓ! அது உனக்கு எப்படித் தெரியும்? என்றான் நடேஷ்.

—நானே பார்த்துட்டேன். பார்த்த பிறகு ஒரு வெறியனாக மாறிட்டேன்.

—கல்யாணோட இருந்தது உன் மனைவிதான்னு நிச்சயமா தெரியுமா? என்றான் நடேஷ்.

—ஆமா கண்ணாலே பார்த்தாச்சு! காட்டேஜ்லே ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து இருந்தாங்க. அது மட்டுமல்ல, போன் கால்ல பேசினதை நாளை கேட்டாச்சு. இதிலே எனக்கு ஒரே ஒரு பயம் என்னென்னு என் மனைவியை கண்டிச்சு சொல்லிடுவேன். ஆனால் இனிமே என் கண்டிப்புபடி வாழ்வாளா? அதான் பெரிய சந்தேகம்.

—இதுவரைக்கும் கண்டிக்கவே இல்லையா?

—கண்டிச்சேங்க. அடிக்கவே செய்தேன். ஆனால் அவளுக்கும்கு அவன்மேல் இருக்கும் மோகம் குறைய்வ இல்லை. என்னால வீட்டிலே இருக்க முடியலே மனசு ரொம்ப புண்பட்டு போய்து. எதுவும் ஓடமாட்டங்குது இனிமே அவளோட எப்படி வாழ முடியும்? என்றான் அமரேஷ்.

—நீ எதுக்காக வாழாம இருக்கணும்? நீ வாழணும்னா அவளை விரட்டிடு! என்றான் நடேஷ்.

—விரட்டுங்கறே! முடியுமா? நாளைக்கு வெளியே நாலுபேர் சிரிப்பாங்க.

—அதைப் பார்த்தா முடியுமா?

—அதைத்தான் யோசிக்கறேன். கடைசிலே அதைத்தான் செய்யவேண்டி வரும்! பயமா இருக்கு என்றான் அமரேஷ்.

—கல்யாணசுமார்கிட்டே போய் கேளேன்.

—நான் போய் கேட்கறேன்னு வச்சுக்கோ. உன் பெண்டாட்டிதாண்டாவலிய வந்தாடா, நான் என்னடா செய்ய

முடியும் அப்படின்னு சொல்லிட்டா என் மானம் போயிடுமே! என்றான் அமரேஷ்.

அதைக் கேட்க பரிதாபமாக இருந்தது நடேஷுக்கு.

—நீ! இருந்தாலும் நீ அவசரத்திலே எதாவது முடிவு எடுக்காதே! என்றான் நடேஷ்.

இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

மறுநாள் மற்றொரு நண்பன் சேதுராமை அழைத்து இதே விஷயங்களை கூறினான் அமரேஷ்.

சேதுராமனுக்கு உணர்ச்சி அதிகமாகி விட்டது.

—இதை மாதிரி துரோகம் யாராவது செய்வாங்களா? அதுவும் உங்ககிட்டே பார்ட்னரா சேர்ந்துகிட்டு உன் உப்பைத் தின்னுட்டு இந்த மாதிரி செய்வானா? என்று கத்தினான்.

—ஏதோ நடந்தாச்சு இன்னும் என் மனசு கொதிச்சுட்டிருக்கு. நான் என்ன

பண்ணுவேன்னு தெரியலை ஆனா அவசரப்பட்டு எதையும் செய்துடக் கூடாது! என்றான் அமரேஷ்.

—நீ இப்போ சொல்லு! நான் கல்யாண்குமாரை விரட்டி டறேன்! என்றான் சேதுராம்.

—அது நடக்கக்கூடிய காரியமா? விரட்டினா, உடனே ஓடிப் போயிடற நாட்களா, இது? என்றான் அமரேஷ்.

—வேறு என்ன செய்வியோ தெரியாது. நான் எதுக்கும் பின்னாலே இருக்கேன்! என்றான் சேதுராமன்.

—ஒரு பயம் எனக்கு! இவங்க என்னை எதாவது செஞ்சுடக் கூடாது! என்றான் அமரேஷ்.

—உன்னை எதுவும் செய்ய முடியாது; வேணும்னா என் வீட்டுக்கு வந்துடு.

சிரித்தான் அமரேஷ்.

—நடக்கக் கூடியதைப் பேசு, சேதுராம்! நான் வீட்டிலேதான் இருக்கணும். அதே சமயத்திலே எனக்கு எந்தத் தீங்கும் வராம பார்த்துக்கணும் அவ்வளவுதான்.

சேதுராமை பிரிந்து வந்த பிறகு அமரேஷுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

தனது திட்டங்களின் அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றாக நிறைவேறி வந்தது.

இன்னும் ஒன்றிரண்டு சின்ன அயிட்டங்கள் பாக்கி!
அடுத்த நாள் அவைகளையும் நிறைவேற்ற முனைந்தான்.
அவனுக்கு தெரிந்த ஹெல்த் கிளினிக் ஒன்றுக்கு சென்றான்.
அங்கே நர்ஸ் ஒருத்தனை நன்றாக பரிச்சயம் உண்டு.

அவனை அணுகி தனது தேசத்திலிருந்து நல்ல அளவு
ரத்தத்தை எடுக்கச் சொன்னான்.

அதை ஒரு பாட்டலில் ஊற்றி ஐஸ் நிறைந்த தெர்மா பிளாஸ்கில்
போட்டுக் கொண்டான்!
வீட்டில் கொண்டு பத்திரமாக வைத்தான்.
இன்னும் என்ன பாக்கி?
அநேகமாக எதுவும் இல்லை.

சம்பவம் நடப்பதற்காக பிரதம கதாநாயகனை கூப்பிட
வேண்டியது தான்.

அதற்கு பிரதம கதாநாயகன் கல்யாண் தான்!

அவனை கூப்பிடுவதற்காக நிறைய ஒத்திகைகளை செய்து
பார்த்துவிட்டான் அமரேஷ்.

வெள்ளிக் கிழமையன்று ஆபீஸ் போனதும் கல்யாணை
அழைத்தான்.

—கல்யாண் வழக்கமாக இந்த மாசமும் சனிக்கிழமை
வெளியே போறோம்! என்றான்.

—ஓ! என்று சொல்லி கண்களை விரித்தான் கல்யாண்.

சனிக்கிழமை வெளியே செல்வதென்றால் மாமல்லபுரம்
பக்கம் சென்று பெரிய காட்டேஜ் ஓட்டலில் தங்கி மதுபானங்களை
அருந்தி உல்லாசமாக இருப்பது அவர்களின் வழக்கம்.

சென்ற இரு மாதங்களாக இதுபோல் உல்லாசத்திற்குச்
செல்லவில்லை. எனவே, இம்முறை அழைப்பு வந்ததும்
கல்யாணுக்கு உற்சாகமாக இருந்தது.

—நானைக்கு எத்தனை மணிக்கு புறப்படறோம்! என்றான்
அவன்,

—வழக்கம்போல், சாயங்காலமா வச்சுப்போம்! ஞாயிற்றுக்
கிழமை முழுக்க அங்கே இருப்போம்! திங்கட்கிழமை காலையிலே
நாம்ப திரும்பறோம்! என்றான் அமரேஷ்.

மறுநாள் ஆறு மணிக்கு புறப்பட்டார்கள்.
கல்யாண் தனது காரை கொண்டு வந்திருந்தான்.

அமரேஷ் கைப்பெட்டியோடு வந்தான், கையில் இன்னொரு
பையும் இருந்தது;

இருவரும் மாமல்ல புரத்தில் இருக்கும் அந்த பெரிய ஓட்டலை
அடைந்தார்கள்.

காட்டேஜை அமர்த்திக் கொண்டு சாவி வாங்கி அங்கு சென்றார்கள்.

மணி ஏழு.

மது வேண்டி பையனை வரவழைத்தார்கள்.

ஒரு பாட்டில் விஸ்கி எங்கிருந்தாலும் வாங்கிவா என்று கூறி அவனை அனுப்பி வைத்தார்கள்.

ஏழரைக்கு விஸ்கி வந்தது சோடாவும் ஐசும் வந்தன.

அவற்றை அருந்திக் கொண்டு அவர்கள் விருப்பப்படியெல்லாம் பேசி ஒரே இன்பத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

புகைப்பட புதுக் கவிதை போட்டி—8

மேலே இருக்கும் புகைப்படத்திற்கு ஏற்ற புதுக் கவிதை (பத்து வரிகளைத் தாண்டாமல்) எழுதி அனுப்புங்கள்.

முதல் பரிசு ரூ. 20, இரண்டாம் பரிசு ரூ. 10.

எம் கை சேர கடைசி தேதி : 20-12-86.

முடிவு பிப்ரவரி 1987 இதழில்.

உறை மீது மறக்காமல் 'புதுக் கவிதை போட்டி—8' என்று குறிப்பிடவும்.

ஒரு மணி நேரம் சென்றிருக்கும். கடைசி ரவுண்டுக்கு அவர்கள் வந்தார்கள்.

அப்போது கல்யாண் ஒன்றுக்கு போவதற்காக எழுந்து சென்றான்.

அமரேஷ் அவசரமாக கையை பையுள் செலுத்தி ஒரு பொட்டலத்தை வெளியே எடுத்தான். பிரித்தான். அதிலிருந்த வெள்ளைப் பொடியை கல்யாணுடைய டம்ளரில் போட்டுக் கலக்கி விட்டான்.

பொட்டல காகிதத்தைக் கிழித்து தனது பாண்ட் பாக்கெட்டிலேயே போட்டுக் கொண்டான்.

கல்யாண் திரும்பி வந்தான். கடைசி ரவுண்டை இருவரும் பருகினார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் கல்யாணுக்கு தூக்கமாக வந்தது.

படுக்கைக்கு போய்விட்டான்.

இதுதான் தருணம் என்று காத்திருந்தான் அமரேஷ்.

அவனது கடைசி திட்டத்தை இப்போது நிறைவேற்ற வேண்டும்.

இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் காத்திருந்தான்.

கல்யாண் நன்றாக தூங்கிவிட்டான் என்பது தெரிந்தது.

தனது பையிலிருந்து துணிகளை வெளியில் எடுத்து ஒரு சின்ன பிளாஸ்டிக் வெளிக் கொணர்ந்தான்.

பிறகு அதே பையிலிருந்து ஒரு கத்தியையும் வெளியில் எடுத்தான்.

பிளாஸ்டிக் உள்ளேயிருந்து ஒரு ரத்த பாட்டிலை வெளியே எடுத்தான்.

பையிலிருந்து துணி கிழிசல்களை கொஞ்சம் எடுத்து ரத்த பாட்டிலை திறந்து ரத்தத்தில் அதை முழுகி ஊறவைத்து கத்தியில் தடவினான்.

பிறகு கத்தியின் பிடியைத் துடைத்து, கல்யாண்குமாரின் வலதுகை விரல்கள் அதில் பதியும்படி சிறிது நேரம் அவன் (கல்யாண்குமாரின்) கையில் அழுத்தினான்.

பிறகு கத்தியை துணியால் பிடித்து எடுத்து சன்னலுக்கு வெளியே போட்டான்.

வாங்கிவிட்டீர்களா? - இம்மாத ரேகா காமிக்ஸ்

கீழே அவன் படுத்துக் கொள்ளவேண்டிய இரண்டாவது கட்டிலுக்குக் கீழே ரத்த பாட்டிலில் இருக்கும் ரத்தத்தைத் தெளித்து விட்டான்.

பிறகு கைப்பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

கதவை சாத்தினான். காட்டேஜின் வெளிப்புறத்தில் இருட்டு நன்றாக உமிழ்ந்து இருந்தது.

மணி 11 இருக்கும்.

சற்றுத் தொலைவில் கடல் ஓசை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வெளியே படிகளில் ஒன்றிரண்டு ரத்தச் சொட்டுக்களை சொட்டி காலால் பூசிவிட்டான்.

கடலை நோக்கி நடந்து சென்றான்.

சிறிது தூரத்தில் இருந்த புதரில் தனது கைப்பெட்டியை தூக்கி எறிந்தான்.

இன்னும் சிறிது தள்ளி சென்ற பிறகு கர்ச்சிப்பை ஓரமாக நழுவ விட்டான்.

கடல் விளிம்பு வரை நடந்து சென்றான்.

பிறகு சற்று நேரம் நின்று திரும்பி பாதையைப் பார்த்தான்.

யாரும் அவனைக் கவனிக்கவில்லை என்று தெரிந்தது.

கடல் விளிம்பு வழியாக ஊடாடும் ஈரத்தில் நடந்து வெகு தூரம் சென்றான்.

மூன்று நான்கு பர்லாங் சென்ற பிறகு இடைவெளி தெரிந்தது.

மணலில் சற்று உட்கார்ந்து தனது பையைத் திறந்து தனது பொய் மீசை பவுடர் வகைகளையும் வெளியே எடுத்தான்.

அவைகளை பூசிக்கொண்டு அணிந்த பிறகு அவன் கோபி நாத்தாக மாறினான்.

விரைவாக சாலையை நோக்கிச் சென்றான்.

சாலையை அடைந்த பிறகு எதாவது வாகனம் கிடைக்குமா என்று நடந்து சென்றான் அவன்.

பரபரப்பாக எங்கும் விற்பனையாகிறது !

6

போலீசுக்கு அந்த கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. எங்கெல்லாமோ சுற்றி நாள் பல ஆகி முத்திரைகளோடு வந்திருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் ஆறுமுகம் பிரித்துப் பார்த்தார்.

நல்ல கம்பெனியின் லெட்டர் ஹெட்டில் கையால் எழுதப்பட்டிருந்தது.

கீழே அமரேஷ் என்று கையொப்பம் இருந்தது.

ஆறுமுகம் படித்தார்.

—ஐயா நான் ஒரு உதவிக்காக தங்க

ளுக்கு இந்த கடிதத்தை எழுதுகிறேன்.

நேரில் வந்து சொல்லியிருக்கலாம். எனக்கு அவகாசமும் இல்லை. அதே நேரத்தில் கடிதத்தில் நான் சொல்வதைத் தெளிவாகச் சொல்லலாம் என்று தோன்றியது. எனக்கு சமீப காலமாக சில சமீக்கைகள் நடந்து வருகின்றன. என்னை தொடர்ந்து யாரோ வருவது போலவும் இரவு என் வீட்டைச் சுற்றி யாரோ நடப்பது போலவும் தோன்றியது. சமீபத்தில் எனது மாடி அறை வெளியே பலவித கால் தடங்களும் கேட்கின்றன. என்னைக் கொல்வதற்கு யாரோ சதி செய்கிறார்கள். சாதாரணமாக நான் எந்த விஷயத்திற்கும் பயப்படுபவன் அல்ல. அப்படி இருக்கும் போது இது போன்ற சில நிழலான நடவடிக்கைகள் என்னை மிகவும் கவலைக்குள்ளாக்குகின்றன. இது போன்ற காரியங்கள் ஏன் நிகழ்கின்றன என்று பல தடவை யோசித்துப் பார்த்திருக்கிறேன். யாரோ என்னை கொலை செய்ய சதி செய்கிறார்கள்! அப்படியானால் அவர்கள் யார் என்று என்னையே கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு இங்கே மிகவும் நெருங்கிய நண்பனான கல்யாண்குமாரையே நான் குற்றம் சாட்ட வேண்டி இருக்கிறது. மனம் திறந்து முதன் முறையாக பேசுகிறேன். கல்யாண்குமார் எனது நண்பன் மட்டும் அல்ல. எனது பார்ட்னர் கூட. சமீப காலமாக அவனது நடவடிக்கைகள் சரியாக இல்லை. என் மனைவியோடு இரகசிய தொடர்பு வைத்திருக்கிறான். பல ஜாடைமாடைகள் மூலம் இவைகளைக் கண்டு கொண்டேன். முக்கியமாக ஒரு போன் காலும் எனக்கு இந்த விஷயத்தில் ஒரு உறுதியை கொடுத்தது. இந்த நிலையில் எனக்கு இந்த சந்தேகங்கள் வருவதைப் பார்த்தால் என்னைக் கொல்வதற்கு சதித்திட்டம் என் நண்பனே போட்டிருக்கிறானோ என்று தோன்றுகிறது. என் மனைவி என்னிடம் சிரித்துப் பேசுகிறாளோ தவிர எனக்கு அவள் மீது நம்பிக்கை குறைந்திருக்கிறது. அவளும் அந்த நண்பனுமாக சேர்ந்து என்னை எப்படியும் முடித்து கட்டுவார்கள் என்று தோன்றுகிறது. எனவே, தயவு செய்து உங்களை ஒன்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீங்கள் யாராவது ஸி.ஐ.டி.ஐ. அனுப்பி என் வீட்டு வட்டாரத்தை கவனித்துக் கொண்டிருக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். எதாவது போலீஸ் செலவு கட்டவேண்டி இருந்தால் கட்டுகிறேன். அவர்கள் நான் தகுந்த பாதுகாப்பில்

இருக்கிறேனா அல்லது நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மையா என்பதை கண்டு கொண்டு எனக்கு தெரிவித்தால் நன்றாக இருக்கும். இது எனது குடும்ப விஷயமாதலால் இதை மிகவும் ரகசியமாக வைத்துக் கொள்ளவும். இந்த கடிதம் கிடைத்த பிறகு தாங்கள் என்னுடன் போன் செய்து என்னிடம் பேசுவதற்கு தயார் என்று சொன்னால் நான் தங்களை சந்திக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்! அல்லது தாங்கள் என்னை ஒரு பொதுவான இடத்தில் சந்திக்கலாம். தங்கள் உதவியை நாதும் அன்பன் அமரேஷ்.

கடிதத்தை முடித்தார் ஆறுமுகசாமி.
அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது.

கடிதத்தின் தலைப்பில் இருக்கும் விலாசத்தைப் பார்த்தார்.
பெரிய கம்பெனி அது.

மணியைப் பார்த்தார், சிறிது நேரம் யோசித்தார்.
பிறகு கம்பெனி போன் நம்பருக்கு டயலை சுழற்றினார்.
பெண்ணின் குரல் கேட்டது.

—நாங்க போலீஸ் நிலையத்திலிருந்து பேசுகிறோம். அமரேஷ் எங்களுக்கு வேணும்.

—அமரேஷ், வரலேங்க! என்று குரல் கேட்டது.

—ஏன் வரல்லே, இன்னைக்கு லீவா? என்று கேட்டார் ஆறுமுகம்.

—தெரியலீங்க! இன்னைக்கு வீட்டிலேயிருந்து வரலே! என்றாள் அவள்.

போனை கீழே வைத்தார்.

அமரேஷுன் வீட்டு நம்பரைப் பார்த்தார்.

அந்த கடிதத்தில் தென்படவில்லை.

எனவே, கம்பெனியின் டைரக்டரியை திருப்பினார். கம்பெனியின் பெயரைப் பார்த்தார். அதில் வரிசையாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் மானேஜிங் டைரக்டர்களின் பெயர்களையும் பார்த்தார். அமரேஷின் பெயர் அதில் இருந்தது.

வீட்டு நம்பரும் இருந்தது.

டயலை திருப்பினார்.

ஒரு பெண் குரல் கேட்டது.

—நாங்க போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து பேசறோம். மிஸ்டர் அமரேஷ் இருக்கிறாரா? என்று கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

—எங்கேயிருந்து பேசறீங்க? என்று கேட்டது குரல்.

—போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து! என்றார் ஆறுமுகம்.

—அவர் வீட்டுக்கு இன்னும் திரும்பி வரலேங்க! என்றது பெண் குரல்.

—நீங்க யார் பேசறீங்க? என்றார் ஆறுமுகம்.

—நான் அவர் மனைவி சுரேகா பேசுகிறேன்! என்றது பெண் குரல்.

—மேடம்! உங்க புருஷன் எங்கே போயிருக்கிறார்? ஏன் திரும்பி வரல்லே? என்று கேட்டார் ஆறுமுகம்.

—அவரும் அவரது சிநேகிதரும் பிஸினஸ் விஷயமா மாமல்ல புரத்திலே பேசறதுக்கு போயிருக்கிறாங்க! அவர் திரும்பி வரல்லே! என்றாள் அவள்.

—ஏன் வரலேன்னு தெரியுமா?

—தெரியாதுங்க!

—கல்யாண்குமாருக்கு நீங்க போன் பண்ணீங்களா?

—விசாரிச்சேங்க! அவருக்கே ஆச்சரியமா இருக்கு! காலை யிலே எழுந்தபோது என் புருஷரைக் காணல்லேன்னு சொன்னாரு.

—ஓகோ! மணி 1 ஆகுது! இதுவரைக்கும் வீட்டுக்கு வரல்லேன்னு சொல்லறீங்களே காட்டேஜுக்கு போட்டுப் பார்த்தீங்களா?

—ஹோட்டலுக்கு நாலேந்து தரம் போட்டுப் பார்த்துட் டேங்க யாரும் திரும்பி வரலேன்னு சொல்லுங்க!

இன்ஸ்பெக்டருக்கு யோசனை வந்தது.

கடிதத்தில் கண்ட வாசகங்கள் இப்போது அவரது மனதில் சற்று உறுத்தலாக அழுத்தின.

எதாவது நடந்திருக்குமோ என்று யோசித்தார்.

உடனே ஜீப்பை எடுப்பதற்கு உத்தரவு கொடுத்தார்.

தொப்பியை எடுத்து மாட்டி அவசரமாக படிகளில் இறங் கினார்.

நேராக கம்பெனிக்கு விடச் சொன்னார்.

பத்தாவது நிமிடம் கம்பெனி வாசலில் நுழைந்தது.

ஜீப்பிலிருந்து குதித்து லிப்டுக்குச் சென்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

லிப்டில் ஏறி மூன்றாவது தளத்திற்குச் சென்று கல்யாண் குமாரது அறையை நோக்கி விரைந்தார்.

—நான்தான் இன்ஸ்பெக்டர் ஆறுமுகம்! என்றார் ஆறுமுகம். கைகளை குலுக்கினான் கல்யாண்குமார்.

—உட்காருங்க.

உட்கார்ந்தார்.

—எனக்கு ஒரு புகார் வந்ததுங்க! அமரேஷையும் காண லேன்னு உங்க கம்பெனி மாஸேஜ்ஜிங் டைரக்டர்! என்றார் ஆறுமுகம்.

—யார் கொடுத்திருக்காங்க? என்றார் கல்யாண்குமார்.

ஆறுமுகம் யோசித்தார்.

அமரேஷ் எழுதியிருப்பதை அவர் சொல்ல விரும்பவில்லை,

ஏனெனில் பலவிதத்தில் அது சரியல்ல என்று நினைத் திருந்தார்.

யாரோ சொன்னாங்க அதனாலே நான் வந்திருக்கேன் என்றார்.

—யார் சொன்னாங்க? என்றான் கல்யாண்குமார்.

—அதை வெளியில் விடுவதற்கில்லேங்க! எனக்கு வேண்டியது சின்ன விஷயம்.

—கேளுங்க! என்றார் கல்யாண்.

—நீங்களும் மிஸ்டர் அமரேஷும் சனிக்கிழமை மாமல்ல புரத்தில் இருக்கிற ஹோட்டல்ல தங்கினீர்களா?

—ஆமாம்.

—நீங்களும் மிஸ்டர் அமரேஷும் மாமல்லபுரத்தில் இருக்கிற ஹோட்டல்ல தங்கினீங்களா? என்றார் ஆறுமுகம்.

—ஆமாங்க!

—ஹோட்டல் பெயரென்ன?

—ரத்தனக் கடற்கரை!

—ஓ! அதுலதானா? அவரு என்ன ஆனாரு?

—அடுத்த நாள் காணலைங்க!

—எப்போ பார்த்தீங்க நீங்க?

—மறுநாள் காலைலே ஏழு மணிக்கு எழுந்திருந்தேங்க! அவரைக் காணலைங்க.

—ராத்திரி எப்போ கடைசியாப் பார்த்தீங்க?

—பத்து பதினாரு மணி இருக்குங்க. அப்புறம் எனக்கு நல் லு தாக்கம் வந்ததுங்க! தூங்கிட்டேன்.

—ரெண்டு பேரும் குடிச்சீங்களா!

—ஆமாங்க. அதுதான் ரொம்ப அசதியாயிருந்ததுங்க!

—காலையில 7 மணிக்குத்தான் எழுந்திருந்தீங்க!

—ஆமாம்!

செய்தல்

பொருள்

பொருள்கல் CUM சினிமா மலர்

ராஜேஷ்குமார்

சூருட்டில்
குரண்முடேப்

100
பக்க
மலர்
விலை

ரூ 2.50தான்

24 பக்கங்களில் பரபரப்பான - சுவையான -

வந்தியாசமான சீனிமா செய்திகள்

—அதுக்கு முன்னாடி எழுந்திருக்கல!

—இல்லை!

—எழுந்து என்ன செஞ்சீங்க?

—படுக்கையில் அமரேஷைக் காணலை. பாத்ரூம் போயிருப் பார்னு நினைச்சேன். எழுந்து பார்த்தேன். பாத்ரூம் திறந் திருக்கு. அவரைக் காணலை. பாத்ரூம் போயிருப்பார்னு நினைச் சேன். காத்திருந்தேன். எட்டு மணி ஆச்சு, ஒன்பது ஆச்சு, ஆள் வரல்லை. அப்புறம் போய் கவுண்ட்டரில கேட்டேன்.

—என்ன சொன்னாங்க?

—‘அவர் இங்க வரலையே’ ‘எங்கே போனார்னு தெரியாது’ அப்படின்னு சொன்னாங்க.

—அப்புறம் என்ன செஞ்சீங்க?

—காட்டேஜுக்கு திரும்பினேன். என்னடா இது மர்மமா இருக்கேன்னு ரொம்ப ஆச்சரியமா இருந்திச்சு. உடனே மெட்ராஸுக்கு ‘கால்’ போட்டேங்க. அவர் வீடு கிடைக்கலீங்க! இந்த மாதிரி ஆள் செய்ய மாட்டாரே அப்படின்னு கடற்கரையிலே தேட ஆரம்பிச்சுட்டேங்க.

—அப்புறம்?

—கடற்கரையில் கொஞ்ச தூரம் தேடிப் பார்த்துட்டேன். கண்டுபிடிக்க முடியலை. திரும்பி விட்டேன்.

—ஹோட்டல் அறைக்குப் போன அப்புறம் என்ன செஞ்சீங்க?

—யோசனை செய்து பார்த்தேன், வேடிக்கையா இருக்குன்னு நினைச்சேன். ரெண்டு மூணு சிநேகிதங்களுக்கு போன் செய்து பார்த்தேன். யாரும் வரலைன்னு சொல்லிட்டாங்க. சரி எங்கே யாவது போயிருப்பாரு, வந்து சேருவார்னு நினைத்து திரும் பிட்டேன் ஊருக்கு!

—ஒரிஜினல் திட்டப்படி எப்போ ஊருக்கு வரதா இருந் தீங்க?

—திங்கட்கிழமை காலையிலே வரதா இருந்தோம். எனக்கு துணைக்கு ஆள் இல்லைன்ன உடனே, திரும்ப ஃதாணிப்போச்சு, திரும்பிட்டேன்.

—இதுக்கு முன்னாடி வெளியூருக்கு போயிருந்தீங்களா?

—பல தடவை போயிருக்கோங்க!

—எப்பவாவது அவர் காணாமப் போயிருக்காரு?

—இல்லை!

—சரி! அவர் காணாமப் போனதற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்கா?

—எதுவும் இல்லை!

—நீங்க போவதற்கு முன்னாலே யாராவது சிநேகிதங்க வந்தாங்களா?

—இல்லை!

—அல்லது அமரேஷுக்கு தெரிந்தவங்க யாராவது அவனை கவனிச்சாங்களா?

—இல்லைங்க.

7

ஆறுமுகம் விடைபெற்றுத் தனது ஆபீசுக்குத் திரும்பினார்.

முதன் முதலாக அந்த ரத்ன கடற்கரைக்கு போன் செய்தார்.

அமரேஷ் தங்கிய காட்டேஜை அப்படியே வைத்திருக்கும்படியும், அவர் அங்கே சீக்கிரமாக வருவதாகவும் போன் செய்தார் சற்று இளைப்பாறி விட்டு ஜீப்பில் ஏறினார்.

40-வது நிமிடம் ரத்ன கடற்கரை வாசலில் நின்றார்.

அந்தக் கட்டிடத்தின் சொந்தக்காரர் கோபால்ராவ் அவரை வரவேற்றார்.

—என்ன புது பிரச்னையா? என்று கேட்டார் கோபால்ராவ்.

—ஒன்றுமில்லீங்க! ஒரு பார்வை பார்த்துட்டா தெரிந்து போகும்! என்றார் ஆறுமுகம்.

கோபால்ராவ் அவரை காட்டேஜுக்கு அழைத்து சென்றார் காட்டேஜ் பூட்டப்பட்டிருந்தது.

சிப்பந்தி ஒருவன் திறந்து கொடுத்தான்.

ஆறுமுகம் உள்ளே நுழைந்தார்.

முதலில் ஹால் பூராவும் ஒரு பார்வை பார்த்தார்.

ரெட்டைக் கட்டில் அங்கே இருந்தது. அதில் ஒருவர்தான் தூங்கப்பட்ட நிலை தெரிந்தது.

மற்றொரு கட்டிலில் போர்வையைக்கூட கலைக்கப்படவில்லை, ஒவ்வொரு இடமாக மெல்ல அடிவைத்துப் பார்த்தார்.

மேஜை ஒன்று இருந்தது. அதன் டிராயரைத் திறந்து பார்த்தார்.

அடுத்தது அவர் பாத்ரூமுக்குச் சென்றார்.

அங்கே ஒவ்வொரு அங்குல தூரத்தையும் தீவிரமாக நோக்கினார்.

நோட்டம் முடிந்து வெளியே வருவதற்கு 20 நிமிடங்கள் ஆயின.

கோபால்ராவ் வெளியில் காத்திருந்தார்.

—ஏதாவது துப்பு கிடைத்ததா? என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் வந்ததும்.

—இல்லைங்க! என்றார் ஆறுமுகம்.

பிறகு அவர் காட்டேஜை சுற்றிப் பார்க்கத் தொடங்கினார்,

எங்கும் மணற்பாங்கான தோற்றம்.
காலை வைத்து அழுத்திச் சென்றார்.

பின்புறம் சன்னல் பக்கம் வந்ததும் அவர் கால் அழுந்தி நின்றது.

கீழ் குனிந்து மணலைத் தோண்டினார்.
தோண்டும் போதே ஒரு கத்தி கிடைத்தது.
அவசரமாக கர்ச்சிப்பை உறுவினார்.

கத்தியை கர்ச்சிப்பில் இடுக்கிக் கொண்டு கத்தியை எடுத்துப் பார்த்தார்.

அவர் நினைத்தது சரி!
கத்தியில் ரத்தம் இருபக்கமும் பூசி இருந்தது.

கைப்பிடியைப் பார்த்தார். அது அழகான மரக் கைப்பிடி பளபளவென்று வழுக்கலாக இருந்தது.

நிச்சயம் அதில் கைரேகை இருக்கும் என்று நினைத்தார்,
கோபால்ராவ் என்று ப்ரோப்ரைட்டரை அழைத்தார்.
அவரும் வந்து பார்த்தார்.

—இதைப் பாருங்க! எதோ நடந்திருக்கும்னு சந்தேகமா இருக்கு! என்றார் ஆறுமுகம்.

கோபால்ராவும் எதுவும் பேசவில்லை.

கத்தியை பத்திரமாகத் தனது பையில் போட்டுக் கொண்டு மேலும் ஆராய்ந்தவாறு காட்டேஜை சுற்றி வந்தார் ஆறுமுகம்.

பிறகு சற்று நேரம் மணல் வெளியில் நின்று யோசித்தார்.

கீழே குனிந்து கடற்கரை வரை மணலை பார்த்தபோது ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம் வரை கால் தடங்கள் ஓடியிருப்பது தெரிந்தது.

அதைக் குறியாக வைத்துக் கொண்டு நடந்து சென்றார்.
முதலில் பக்கவாட்டத்தில் கைப்பெட்டி ஒன்று கிடந்தது.
விளிம்பு வரை சென்றதில் வேறு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.
ஆறுமுகம் பெட்டியை எடுத்துத் திரும்பி வந்தார்.

பெட்டியில் அந்த 'எ' என்ற எழுத்து அமரேஷ் என்ற பெயருக்காக இருக்கும் என்பது தெரிய வந்தது.

திறந்து பார்த்தார். எளிதாக திறக்க முடிந்தது.

உள்ளே பார்த்ததில் பேஸ்டு, சீப்பு, இரண்டு சட்டைகள், ஒரு பேண்ட் தவிர இரண்டு மூன்று காகிதங்கள் இருந்தன.

ஒரு கடிதத்தில் உறை இருந்தது. அதில் அமரேஷ் என்ற பெயர் இருந்தது. நிச்சயம் அமரேஷின் பெட்டிதான் என்பது தெரிந்துவிட்டது.

ஆறுமுகம் சற்று களைப்புடன் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

—சொல்லுங்க கல்யாண்குமார். அன்றைக்கு நடந்ததை சொல்லுங்க என்றார்! ஆறுமுகம்.

—நடந்தது இதுதாங்க. நல்லா தூங்கிட்டேன்.

—அதை எப்படி எங்களால் நம்ப முடியும்? கத்தி பிடியில உங்களது கைரேகை இருக்கு! கத்தி முழுக்கும் ரத்தம் பாய்ஞ்சி இருக்கு! நீங்க ஏதோ செய்திருக்கனும்! என்றார் ஆறுமுகம்.

—ஐயோ சத்தியமா எதுவும் செய்யலை ஸார்! கத்தியே கொண்டு போகலை.

—அப்புறம் அவரது கைப்பெட்டியை புதர்ல ஒளிச்சி வச்சிருந்தீங்க, அதைப்பத்தி என்ன சொல்றீங்க?

—அதைப்பத்தி எனக்கு ஒன்னும் தெரியாதுங்க! என்றான் கல்யாண்குமார்.

—நீங்க உங்க நண்பரை கொலை செய்திருக்கீங்க. அவர் உடலை எடுத்து கடற்கரை வரைக்கும் போய் தூக்கிபோட்டிருக்கீங்க. இத்தனைக்கும் ஆதாரம் எங்களுக்குக் கிடைச்சிருக்கு! என்றார் ஆறுமுகம்.

கல்யாண்குமார் கண்ணில் நீர் ததும்பி விட்டது.

—ஸார் அந்த மாதிரி கேவலமான காரியத்தை செய்யலை! அவர் என் நண்பர்! அவரை நான் அப்படி செய்வதற்கு காரணமே கிடையாது.

—ஏன், காரணம் கிடையாது? என்றார் ஆறுமுகம்.

—இருக்கலாம். எனக்கு தெரியாமகூட இருக்கலாங்க! சொல்லுங்க என்றான் கல்யாண்குமார் சற்று கிண்டலாக.

—எனக்கும் தெரியாது. நீங்க சொல்லுங்க! என்றார் ஆறுமுகம்.

—தயவுசெய்து நீங்களே சொல்லுங்கோ!

—கொலையாறதுக்கு முணு நாலு நாளைக்கு முன்னாலே போலீசுக்கு லெட்டர் வந்திச்சுங்க; நீங்க அவருடைய வாழ்க்கைக்கு

குந்தகமாக இருக்கிறீங்கன்னு அவரு எழுதியிருக்காங்க என்றார். ஆறுமுகம்.

—அப்படி எழுதியிருந்தாரா! என்று திடுக்கிட்டுக் கேட்டான் கல்யாண்குமார்!

—ஆமாம்! என்றார் ஆறுமுகம்!

—ஆச்சரியமா இருக்குங்க! ஏன் எழுதினார்! என்றான் கல்யாண்குமார்.

—உங்களுக்குள்ளே ஏதாவது காரணம் இருக்கணும்! அதை நீங்க சொல்லாம மறைக்கிறீங்க. அல்லது சொல்றதுக்கு கஷ்டப் படறீங்க! என்றார் ஆறுமுகம்.

—இல்லை சார். நான் சொல்றதெல்லாம் உண்மை. நாங்க ரெண்டு பேரும் சத்தியமா நல்ல நண்பர்கள்! அவ்வளவுதான்! என்றான் கல்யாண்குமார்.

ஆறுமுகம் எழுந்தார்.

8

—உங்க கணவர் காலையிலே 11 மணி வரைக்கும் வரலேன்னு தெரிஞ்ச பிறகுதான் நீங்க வந்து போன் பண்ணியிருக்கீங்க மத்தவங்களுக்கு!

எதிரே சுரேகா அமர்ந்திருந்தாள்.

அவள் முகம் கலவரத்தில் இருந்தது.

தலை ஒரு முடியாக முடியப்பட்டு பின்னால் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது,

அன்றைய ஆடையில் அவள் அதிகக் கவனம் செலுத்தவில்லை.

சோபாவில் உதிர்ந்தவள் போல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

—அப்படித் தாமதமா வருவது அதிசயம் இல்லே! என்றாள் அவள் மெதுவாக.

—சரி! பதினேரு மணி என்பது பெரிய தாமதம் இல்லேன்னு வச்சுப்போம்! ஒரு மணி, இரண்டு மணிக்கெல்லாம் நீங்க ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கல்ல? என்றார் ஆறுமுகம்.

—நிச்சயம் எடுக்கணும்னு நினைச்சிருந்தேங்க! ஆனா என்ன செய்வதென்னு தெரியாம தவிச்சுக்கிட்டு இருந்தேன்! எப்படியும் வந்திடுவாரு என்ற ஒரு நம்பிக்கைதான்! என்றாள்.

—சரி இங்கே கல்யாண்குமார் அடிக்கடி வருவாரா?

அவள் முகத்தை கூர்ந்து கவனித்தார் ஆறுமுகம்.

சட்டென்று அவள் முகம் சுருங்கியது.

திடுக்கிட்டு அவள் அவரைப் பார்ப்பது தெரிந்தது.

—அவர் எங்க கம்பெனி பார்ட்னர்! பல தடவை வந்திருக்கிறார்! என்றாள் அவள்.

—நீங்க அவர்கிட்டே எப்படி பழகுவீங்க?

—எல்லார் கிட்டேயும் பழகுகிற மாதிரிதான்!

—கொஞ்சம் அதிக ஸோஷியலா பழகுவீங்களா?

—இல்லை! சாதாரணமா ஒரு பெண் பழகுகிற மாதிரி பழகவேன!

—உங்க கணவர் அமரேஷ் இல்லாதபோது அவர் உங்க வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறாரா?

—ஏன்? பலமுறை வந்திருக்கிறார்!

—அப்பொழுதெல்லாம் அவர் உங்ககிட்ட எப்படி பேசுவார்?

—கண்ணியமா நடப்பார்!

—நீங்களும் கல்யாண்குமாரும் தனியா எதாவது ஹோட்டலுக்குப் போய் காபி சாப்பிட்டு இருக்கீங்களா?

—அந்த மாதிரி எதுவும் செய்யலீங்க!

—அமரேஷுக்கும் கல்யாண்குமாருக்கும் வேறுவிதத்தில் எதாவது தகராறு உண்டா?

—கிடையாதுங்க. எப்போதும் சுமுகமாகத்தான் பேசுவாங்க!

—நீங்களும் கல்யாண்குமார் பேசறதையும் பார்த்து உங்க கணவர் எப்பவாவது ஆட்சேபனை தெரிவித்திருக்கிறாரா?

—இல்லீங்க!

—கல்யாண்குமார் உங்க கணவருக்கு எதாவது தீங்கு செய்ய வழி உண்டா?

—நிச்சயம் கிடையாதுங்க. இவருக்கும் அவருக்கும் நல்ல சிநேகிதங்க!

—கல்யாண்குமார் உங்களுக்கு போன் செய்வாரா?

—அவசியம்னா செய்வாருங்க.

—அவளுக்கு ஒருவித ஆத்திரம் முண்டது.

—நீங்க கேட்பதைப் பார்த்தால் எனக்கும் அவருக்கும் தொடர்பு உண்டுன்னு சொல்லீங்க போல இருக்குதே! என்றாள். இன்ஸ்பெக்டருக்கு லேசாக புன்னகை வந்தது.

—முதன் முதல்ல உங்க மேல சந்தேகப்பட்டு விட்டுத்தான் மத்தவங்க மேல சந்தேகம் வைக்க முடியும்! புருஷன் இறந்து

மனைவி இருந்தாலும், மனைவி இறந்து புருஷன் இருந்தாலும் யார் மிச்சம் இருக்கிறாங்களோ அவங்க மேலே நாங்க நிச்சயம் சந்தேகம் வைக்கணும் என்றார்! இன்ஸ்பெக்டர்.

—நல்லா சொன்னீங்களே! என்றாள் சுரேகா.

—சரி இப்போ வீட்டை சோதனை போடணுமே! என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

—தாராளமாக போட்டுக்குங்க. வேலைக்காரி இருந்தாள்னா சவுகரியம் அவளும் சேர்ந்து செய்வாள்! என்றாள் அவள்.

—பரவாயில்லை நான் பார்த்துக்கறேன்!
இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்தார்.

முதலில் ஹால் முழுவதையும் சோதனை செய்தார்.
ஒரு அலமாரி மட்டும் இருந்தது.

அதை திறந்து பார்த்த பொழுது தினசரிகள் நிறைய அடுக்கப்பட்டிருந்தன. முடி வைத்தார்.

அங்கே ஒரு பத்து நிமிடம் இருந்து கொண்டு வெவ்வேறு அறைக்குச் சென்றார்.

அங்கு இரண்டு மேஜைகள் இருந்தன. ஒரு பெரிய அலமாரி யும் இருந்தது!

மேஜையை திறந்து பார்த்தார்.
சந்தேகப்படும்படி எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

எல்லாம் முடிகிற நிலையில்தான் அவரது பார்வை மேஜை யின்மீது உள்ள மூன்று புத்தகங்கள் மீது விழுந்தது.

1, 2, 3, என்று அது அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அதை எடுத்துப் பார்க்கலாமா என்று கையை வைத்தபோது முதலில் இருந்தது புத்தகம் என்று தெரிந்தது. ஒரு ஆன்மீக நாவல்.

இரண்டாவது அவனுடைய டைரி.

டையரியில் எதாவது குறிப்பிட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தார்.

முதலில் பல பக்கங்கள் வெறுமையாக இருந்தன.
பிறகு பல குறிப்புகள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

அமரேஷ் டைரி எழுதுவதில் ஒரு ஒழுக்கம் கையாள் வில்லை, தன் விருப்பப்படி எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

எழுதப்பட்டிருந்த நாட்களை ஒவ்வொன்றாக திருப்பிப் பார்த்தார்.

சாதாரணக் காய் கறிக் கணக்குகளாக இருந்தன.

தவிர 'இவரைச் சந்தித்தேன்', 'அவரைச் சந்தித்தேன்' என்று உப்பு சப்பற்று எழுதியிருந்தான்.

சமீப காலங்களில் உள்ள குறிப்புகளை பார்த்து விட நினைத்தார்.

அதற்காக கடைசியில் இருந்து திருப்பியபோது கண்கள் அசைவற்று நின்றன.

காரணம் மூன்று நான்கு நாட்களுக்கு குறிப்புகள் வரிசையாக எழுதியிருந்தார்.

முதல் நாளை வாசித்துப் பார்த்தார்.

அவர் தீவிரமாக படிப்பதைப் பார்த்த அவளுக்கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது.

விலகி சற்று தூரத்தில் இருந்த நாற்காலியில் அவள் உட்கார்ந்தாள்.

டேரியில் என்ன எழுதியிருப்பார் என்று சுரேகா யோசித்தாள்.

அவர் இறந்த பிறகு அவர் டேரியை கண்காணித்து இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள் அவள்.

ஆறுமுகசாமி முகத்தை நிமிர்த்துவதாக இல்லை.

மேலும் ஒரு ஐந்து நிமிடம் சென்ற பிறகு அவளைப் பார்த்துத் திரும்பினார்

—மேடம்!

அவர் குரல் கடுமையாக வந்தது.

—நிச்சயம் நீங்க இந்த கொலைக்கு ஒரு கருவியாக இருந்திருக்கீங்க! என்றார் கோபமாக.

—என்ன? என்று திடுக்கிட்டு கேட்டாள் அவள்.

—ஆமாம்! தங்களது நடத்தையில் சந்தேகம் என்று தங்கள் கணவர் டேரியில் குறிப்பு எழுதி உள்ளார். என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்,

—என்ன எழுதியிருக்கிறார்?

—அதைப்பற்றி அப்புறம் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தங்களுக்கும் கல்யாணகுமாருக்கும் தொடர்பு உண்டா? சொல்லுங்கள்! என்றார் ஆறுமுகம்.

—இல்லை!

7/2000

—நிச்சயம் இருக்க வேண்டும்! என்றார் அவர்.

—இல்லை.

—சரி பார்ப்போம். இந்த டைரியை நான் எடுத்துக்கிட்டு போறேன்! என்றார் ஆறுமுகம்.

—அதுல குறிப்பு என்ன எழுதியிருக்குன்னு எனக்கு தெரிய ணும்! என்றாள் அவள்.

—ஏன்? அதெல்லாம் தெரிஞ்சுக்கணுமா? உங்களைப் பற்றி அவதூறு எழுதியிருக்கு! என்றார் ஆறுமுகம்.

சுரேகா கலவரமடைந்து நின்றாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஆறுமுகம் அவளிடம் விடை பெற்று வெளியே வந்தார்.

டைரி அவர் கையில் இருந்தது.

மறுநாள் காலையில் எட்டு மணிக்கு இன்ஸ்பெக்டர் ஆறுமுகம் அவர்களது பங்களாவிற்கு வந்து விட்டார்.

சுரேகா அப்பொழுது சமையல்கட்டிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

இன்ஸ்பெக்டரைக் கண்டதும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஆறுமுகம் அவளது கண்களைப் பார்த்தார்.

வீங்கிப் போய் உள்ளே சிவந்து இருந்தன.

‘இரவு தாங்கி இருக்க மாட்டாள்’

—மேடம்!

—உட்காருங்க!

—என்ன யோசனை பண்ணீங்க ராத்திரி?

—என்ன யோசனை வேண்டிக் கிடக்குது? கணவரை காண வில்லை. நீங்க கண்டுபிடிச்சு கொடுங்க!

—காணலென்னு சொல்லிடாதீங்க! கொலை ஆகியிருக்கிறார்களா நினைக்கிறேன்!

—நீங்க இன்னவேணும்னாலும் நினைங்க! எனக்கு அவர் காணல்லை!

சிரித்தார்!

—பிடிச்சுக் கொடுக்கும்படி அவ்வளவு சுலபமாக காரியத்தை செய்திருந்தா பிடிச்சுக் கொடுக்காம இருப்பேனா?

—ஏன், என்ன காரியம் செய்திருக்கேன்? என்றாள் ஆத்திரமாக.

—இந்தா மேடம், நேத்திக்கு உங்ககிட்டே மென்மையா பேசினது போல் பேசமாட்டேன். உங்களைப் பத்தி எனக்கு நிறைய ருசு கிடைச்சாச்சு. நீங்க உண்மையை ஒத்துக்கிடணும்!

—என்ன மிரட்டநீங்களே! என்று சொல்லி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள் சுரேகா.

—நீங்களும் அந்த கல்யாண்குமாரும் ரத்ன கடற்கரை ஹோட்டலுக்கு போயிருக்கிறீர்களா! உண்டா? இல்லையா?

தடும் என்று அவள் காலடி நழுவினாள்.

கையில் நடுக்கம்!

ஒருகணம் இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்தாள்.

பிறகு, —புது குற்றம் சாட்ட வந்திருக்கீங்களா? என்றாள்.

—புது குற்றமே அல்ல! பழைய குற்றம்! எனக்கு வேண்டுவது நேராக பதில் சொல்வதுதான்! நீங்களும் கல்யாண்குமாரும் தனியாக ஹோட்டலுக்கு சென்றிருக்கிறீர்களா?

—போனதில்லை.

—மேலும் பொய் பேசிக்கிட்டே இருந்தா உங்களை அரஸ்ட் பண்ண வேண்டி வரும்?

—அதைப் பற்றி கவலைப்படமாட்டேன்!

—இந்தாங்க உண்மையைச் சொல்லிட்டங்கன்னா உங்களுக்கு சாதகமா எதாவது செய்ய முடியும்! நீங்க பொய் சொன்னிங்கன்னா கடைசி வரைக்கும் உங்களுக்கே பாதகமா போயிடும்!

—உண்மையைத் தாங்க சொல்றேன்.

—இல்லை! உங்களுக்குத் தெரியும், அன்று அவருக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது என்று!

—என்றைக்கு?

—அதுதான் காணாமல் போனாறே அன்றைக்கு. அவரு அன்றைக்கு குளோஸ் ஆகப் போறார்னு உங்களுக்குத் தெரியும்.

—தெரியாது.

—நீங்கதான் கல்யாண்குமாரை தூண்டி அவருக்கு தீங்கு செய்யுமாறு அனுப்பியிருக்கணும்.

—சத்தியமா இல்லை. இது மாதிரி எனக்கு மனசை வேதனைப் படுத்தாதீங்க.

—நான் சொல்லிட்டேங்க மேடம், நாளைக்கு போலீஸ்கிட்டே மட்டும் ஒத்துக்கிட்டு மனசில இருக்கிறதை சொல்லிடுங்க. இது பேப்பரில் வந்தா உங்க மானம் மரியாதை போயிடும்! என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

திக் பிரமையோடு சில கணங்கள் நின்றாள்.
பிறகு அழுகை!
நிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை.
சோபாவில் சாய்ந்து அழ ஆரம்பித்தாள்,

9

பெங்களூர் ஹோட்டலில் கோபிநாத்
உல்லாசமாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

நாலு நாட்களில் நடந்தவை அவன்
விரும்பிய வண்ணமே!

சென்னையிலிருந்து செய்திகள் பத்
திரிக்கை மூலம் தெரிந்தது.

அமரேஷ் காணாமல் போனதற்குக்
காரணம் கல்யாண்குமார்தான் என்பது
போலீஸார் ஊகம் செய்திருந்தார்கள்.

செய்திகள் பத்திரிகைகளை அடைத்துக்
கொண்டிருந்தன.

கல்யாண்குமார் சுரேகாவுடன் கள்ளத்
தொடர்பு கொண்டிருந்தான் என்றும், சுரேகாவும் கல்யாண்
குமாரும் சேர்ந்து அமரேஷைக் கொன்று விட்டார்கள் என்று
கொட்டை செய்திகள் பிரசுரமாயின.

செய்திகள் மக்களிடையே பரபரப்பை உண்டாக்கி விட்டது.

வெகுகால இடைவெளிக்குப் பிறகு அந்த கொலை ஜனங்களை
திடீரென்று கவ்வி விட்டது.

பத்திரிகைகள் மூன்று பேர் படங்களையும் வெவ்வேறு வடிவங்
களில் பிரசுரித்தன.

ஒரு குடும்பத்தின் அந்தரங்க வாழ்க்கை பகிரங்கமாக அலசப்
பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொன்றையும் வாசித்து மகிழ்ச்சி அடைந்தான்
கோபிநாத்.

அவன் திட்டம் சரியாக நடந்து விட்டது.

சுரேகா நரக வேதனை அனுபவிப்பாள்!

கல்யாண்குமார் மேலே தூக்குக் கயிறு தொங்கிக் கொண்
டிருக்கும் என்று நினைத்தான் அமரேஷ்.

மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் முதல் விசாரணை நடந்த பிறகு
செஷன்ஸ் கோர்ட்டுக்கு கேஸ் கமிட் செய்யப்பட்டன.

செஷன்ஸில் ஏராளக் கூட்டம்.

கேஸின் முக்கியத்துவத்தை குறித்து போலீஸார் பந்தோ
பஸ்தும் செய்திருந்தார்கள்.

தினமும் கல்யாண்குமாரை பார்ப்பதற்கு கூட்டம்!

தனது நண்பனின் மனைவியோடு கள்ளத் தொடர்பு கொண்டதோடு அவனை கொலை செய்தும் விட்டான் என்பது பலபேருக்கு ஆத்திரத்தை மூட்டியது.

இதுவரைக்கும் கொலை நடந்த விவரத்தை கூறவில்லை என்பதும் சடலத்தை எங்கே போட்டிருக்கிறான் என்பதை சொல்லவில்லை என்பதும் கூட ஜனங்களுக்கு கல்யாண்குமார் மீது ஆத்திரத்தைக் கொடுத்தன.

நீதிமன்றத்தில் மூன்று நான்கு நாட்கள் விசாரணை.

ஒரு நட்சத்திர கேஸாக ஆகிவிட்டது அது. எனவேதான் நான்காம் நாள் அவன் தன்னுடைய ஏற்கனவே நினைக்கப்பட்டிருந்த திட்டப்படி ஓட்டலிலிருந்து வந்து நேராக நீதிமன்றத்தில் அருகே சென்று ஒரு மர நிழலில் நின்று கொண்டான். அவனுக்கு சிறிது நேரம் ஏற்பட்டது. அவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? முடியாது. அதற்கு நிச்சயம் வழி கிடையாது.

அமரேஷ் சென்னைக்கு வந்தான். கோர்ட்டுக்கு போக ஆசை!

அவனது வேடம் நூறு சதவீதம் அவனை மாற்றியிருந்தது. ஒரு மரத்தின் நிழலிலிருந்து நின்றுகொண்டு கல்யாண்குமாருக்காகக் காத்திருந்தான்.

ஒன்பதே முக்காலுக்கு போலீஸ் வேன் வந்து கோர்ட்டின் வாசலில் வந்து நின்றது. கூட்டம் சூழ்ந்து கொண்டது.

திடீரென்று ஜனங்களின் கொந்தளிக்கும் தலைகளுக்கிடையே கல்யாண்குமாரின் முகம் தெரிந்தது.

என்ன சோக முகமாக இருந்தது!

பாண்டிக்குள் கையை செலுத்தி பைனுக்குலரை எடுத்து கல்யாண்குமாரை பார்த்தான். முகம் நன்றாகத் தெரிந்தது.

கண்களில் என்ன கலக்கம்! பழைய கல்யாண்குமாரை பார்க்கவில்லையே! என்ன களையாக வருவான். இப்பொழுது களை எங்கே போயிற்று?

மறுநாள் வழக்கின் ஐந்தாம் நாள் விசாரணை.

இன்று அவனுக்கு இன்னொரு திட்டம் மனசில் உருவாகியது. ஒன்பதேகால் மணிக்கு நீதிமன்றம் சென்று விட்டான்.

ஜனங்களோடு கலந்து கொண்டான்.

போலீஸ் வான் தோற்றமாகியது.

கல்யாண்குமார் சோக முகத்துடன் இறங்கினான்.

படிகளை நோக்கி நடந்தான்.

அமரேஷ் குறுக்கே பாய்ந்து சென்றான்.
அவனை ஒரு சிப்பந்தி பின்னால் தள்ளினார்.

ஜனங்களின் ஆரவாரங்களுக்கிடையே கல்யாண்குமாரைப் பார்த்தது—ஹலோ கல்யாண்குமார்! என்றான்.

கல்யாண்குமார் சட்டென்று நிமிர்ந்து பார்த்தான். கண்கள் பளபளத்தன.

இங்குமெங்கும் கண்கள் தேடின.

கூட்டத்தின் இடுக்குகளிடையே இருவர் கண்களும் சந்தித்து விட்டன. சட்டென்று ஒரு விசித்திர உணர்ச்சி கல்யாண்குமாரிடம் ஏற்பட்டிருக்க; அதோ! அதோ! என்று நாக்கால் குழறினான்.

அமரேஷை நோக்கி தாவுவதற்கு முயன்றான்.
போலீஸார் அவனைப் பிடித்து நிறுத்தினார்கள்.
அதோ அதோ என்று குழறினான்.

அமரேஷ் அதற்குள் ஜனங்களின் இடுக்குகளின் இடையே வெளியேறிவிட்டான்.

அன்று மாலை பேப்பர்களில் அந்தச் சம்பவம் பிரதானமாக குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

கல்யாண்குமார் தப்பி ஓட முயற்சித்தான்.
பிரசுரமாயிருந்தன.
ஏழாம் நாளும் கோர்ட்டுக்குச் சென்றிருந்தான்.
இன்றைக்கு ஒரு முக்கியமான ஆசை,

கல்யாண்குமாரின் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கு அதிக ஆவல் இருந்தது.

ஒன்பதே முக்காலுக்கு வான் வந்து நின்றது.

கீழே இறங்கியதுதான் தாமதம் கல்யாண்குமாரின் கண்கள் இங்கும் அங்கும் பறந்து சென்றன.

அதற்குள் கோர்ட்டின் படிகள் குறுக்கிட்டு விட்டன.
வருத்தத்தோடு ஏற ஆரம்பித்தான்.

அமரேஷ் திரும்பினான்.

ஆட்டோ ஒன்று வந்தது. ஏறிக் கொண்டான். நேராக ஹோட்டலுக்கு போகச் 'சான்னான். ஹோட்டல் வந்த பிறகு படுக்கையிலே படுத்தான்.

ஹோட்டல் பையன் அவரிடம் கேட்டான்.

—சார் நீங்க வெளியிலே போவீங்களே இந்த நேரத்துக்கு! என்றான்.

—இல்லே போகல்லே! என்றான் அமரேஷ்.

—சார் ஒண்ணு சொன்னு கோவிச்சுக்க மாட்டிங்களே?

—இல்லேப்பா!

—உங்களைப் பார்த்தா எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கு சார்.

திடுக்கிட்டான் அமரேஷ்.

—எங்கே பார்த்தே?

—அதுதான் தெரியல்லே சார்.

அவனுடைய கண்கள் சொறுகிக் கொண்டன. அமரேஷுக்கு உள்ளே குழப்பம். எப்படி அவனுக்கு இந்த சந்தேகம் வந்தது?

அமரேஷின் போட்டோக்களை பல பத்திரிகைகள் பிரசுரம் செய்துவிட்டன. இவர்தான் கணவர்! இவள்தான் மனைவி என்றெல்லாம்! அப்படி இருக்கும் போது பையன் தினமும் உள்ளே வருவதனால் அடையாளம் புரிந்திருக்கும்.

—எங்கேயோ பார்த்திருக்கேன்.

—பார்த்திருக்க மாட்டேப்பா. ஏதோ நினைச்சுண்டு இருப்பே நான் இந்த மதராஸ் பக்கம் வர்ரதில்லே பங்களுரிலேயே இருக்கிறவன். என்றான் அமரேஷ்.

—சரிதான் சார்! என்று சொல்லிவிட்டு அவன் வெளியே போனான்.

கதவை இழுத்து தாழ்ப்பாள் போட்டான், அமரேஷ்.

அடுத்து இரண்டாம் நாள் சுரேகாவின் வாக்குமூலம் பேப்பரில் பிரசுரமாகியிருந்தன.

ஆவலுடன் படித்தான்.

ஒவ்வொரு கேள்வியும் போட்டு பதில் போட்டிருந்தார்கள்.

எத்தனை நாளாக உங்களுக்கு கல்யாண் குமாரைத் தெரியும்? என்று கேள்வி?

—மூன்று வருஷம் சார்.

—அவரோட எப்படி பழகினீங்க?

—எல்லா ஆம்பிளைங்ககிட்டே பழகின மாதிரித்தான் பழகினேன்.

—அவரோட தொடர்பு ஏற்பட்டதா?

—இல்லே.

—உங்களுக்கு கல்யாண்குமார் எழுதின கடிதம் போலீசுக்குக் கிடைச்சிருக்கு அதைப்பத்தி என்ன சொல்றீங்க?

—எதுவும் சொல்வதற்கில்லை. அவர் ஒரு தலைக்காதல் வைத்திருக்கிறார். அவர் மேலே எந்தவித உணர்ச்சியும் கிடையாது.

—உங்க கணவரோட நீங்க வாழ்ந்த வாழ்க்கை எப்படி?

—சுமுகமாகத்தான் இருந்தது.

—அவர் அன்பாக நடந்திருப்பாரா?

—அதை மட்டும் சொல்வதற்கில்லை.

—கோபம்தான் அதிகம் இருக்கும்.

—அப்ப நீங்க அதிகமா கஷ்டப்பட்டீங்களா?

—கஷ்டப்பட்டது உண்மை. நான் எல்லாப் பெண்களையும் போலத்தான்.

—அது உங்களுக்கு வருத்தத்தையும் வெறுப்பையும் தந்ததா?

—அப்படி சொல்வதற்கில்லை! வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்ததற்கூட எனக்கு இப்படி ஆயிடுச்சேன்னு நினைச்சேன். அவ்வளவுதான்.

—குழந்தையில்லேன்னு வருத்தப்பட்டீங்களா?

—ஆமாம்.

—அதுக்கு உங்கள் கணவர் ஒத்துழைக்கவில்லையா?

—இல்லை, டாக்டர்கிட்டே போனோம். என்னை பரிசோதிச்சு எல்லாம் சரி என்று சொல்லிட்டாரு. அவர் பரிசோதிச்சுக்க விடல்லே.

—அது உங்களுக்கு வருத்தம் தானே?

—வருத்தம்தான்!

—உங்க கணவர் உங்களை அடிக்கடி அடிக்கிறது உண்டுன்னு கேள்விப்பட்டோம், உண்மைதானே?

—சில சமயம் அடிப்பாரு.

—எதுக்கு அடிப்பாரு?

—ஒன்னும் இல்லாத விஷயத்துக்கு கோபம் வந்திடும்.

—அந்த விஷயத்தில் உங்க அப்பா தலையிட்டிருக்காரா?

—கேட்டுட்டு வந்திருக்காரு. மருமகப்பிள்ளைகிட்டே கேட்டாரு. இது மாதிரி என் பெண்ணை அடிக்காதே என்று. நான் அடிக்கிறதில்லை என்று பொய் சொல்லிட்டாரு.

—உங்க அப்பா உங்ககிட்டே கேட்டாரா?

—கேட்டாரு? அப்பா நான் சொகப்படல்லே என்று சொல்லிவிட்டேன்.

—ஏன் அப்படிச் சொன்னீங்க?

—உண்மையில் ஒரு தாம்பத்தியம் என்பது இருக்கக்கூடிய முறையிலே வாழ்க்கை நடக்கல்லே.

—ஏன் அப்படி?

—என் கணவர் அமரேஷ் பிஸினெஸ் அறிவில்லாதவர். பிஸினெஸ் செய்யணும் என்று ஆசை. பணத்தைப் போட்டு போட்டு எல்லாத்தையும் மூழ்கடிச்சார். என் நகையெல்லாம் போச்சு.

—அதுதான் உங்க வெறுப்புக்குக் காரணமா?

—என் வெறுப்புக்குக் காரணமில்லை. அவருக்கு என்மேல் வெறுப்பு வர இதுதான் காரணம்.

—என்ன செஞ்சார்?

—என்னாலேதான் எல்லாம் போச்சுன்னார். என் ராசி அப்படின்னார்.

—அப்போ உங்களை நிம்மதியாய் இருக்க விடல்லையா?

—விடல்லே.

—கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாலே நீங்க நல்ல குடும்பம் நடத்தினீங்க என்று சொன்னீங்க? அதுக்கும் இப்போ சொல்றதுக்கும் ரொம்ப வித்தியாசம் இருக்கே.

—இப்பவும் நான் நல்லா குடித்தனம் நடத்துகிறேன்னுதான் சொல்றேன். ஆனால் நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எந்தப் பெண்ணைக் கேட்டாலும் நல்ல குடும்பம் நடத்தறேன்னு

தான் சொல்லுவா. அவுங்க வீட்டுலே போய்ப் பார்த்தா ஒரு பெரிய சோகம் மறைந்திருக்கும்.

—ஆமாம். உங்க கணவர் உங்களை வெறுப்பதற்கு அடிப் படைக் காரணம் எதுவும் இருக்கணுமே?

—முதல்லே பிஸினஸ் நஷ்டமுங்க. இரண்டாவது நான் எப் படியும் என் அப்பாகிட்டேயிருந்து இன்னும் பணம் வாங்கிட்டு வரணுங்கிறது அவருடைய விருப்பம். வாங்கி வாங்கி பிஸினஸ்லே போடணும் எல்லாம் குளோஸ் பண்ணுவாரு.

—உங்க அப்பா சொத்தெல்லாம் உங்களுக்குத்தானே வரப் போகிறது?

—உண்மைதான்.

—கல்யாண்குமாரை லவ் பண்ண ஆரம்பிச்சீங்களா?

—சத்தியமா லவ் பண்ண ஆரம்பிக்கல்லே. அது ஒருவித மான ஈடுபாடு. வீட்டில் கஷ்டத்தோடு இருக்கிற நிலையிலே வாசல்லே குடுகுடுப்பாண்டி நல்ல காலம் வருது நல்ல காலம் வருது கவலையெல்லாம் மறைஞ்சு போகிறது என்று சொன்னால் கூட அந்த நாலு வார்த்தை இதமா இருக்கும். அதைப்போல் கல்யாண்குமார் எனக்கு நாலு வார்த்தை சொல்வார். அது இதமா இருக்கும்.

—அந்த இதத்தைத் தேடி அவர்கிட்டே அடிக்கடி பேசுவீங் களா?

—பேசறதுக்கு சந்தர்ப்பம் வந்ததுன்னு பேசுவேன்.

—அவருக்கு உங்க குடும்பத்திலே நடக்கிறதெல்லாம் தெரியுமா?

—முழுக்கத் தெரியாது. ஏதாவது கொஞ்சம் தெரிந்திருக்க லாம்.

—நீங்க ரெண்டுபேரும் எங்கேயாவது சந்திக்கிறது உண்டா? அவள் சற்று தயங்கினாள்.

—சொல்லுங்க. நீங்க ரெண்டுபேரும் எங்கேயாவது சந்திப்ப துண்டா?

—உண்டுங்க.

—எங்கே சந்திப்பீங்க?

—எங்கேயாவது ஹோட்டல்லே சந்திச்சு காபி சாப்பிடு வோம்!

—இது உங்க கணவருக்குத் தெரியுமா?

தயங்கினாள் அவள்.

—சொல்லுங்க. உங்க கணவருக்குத் தெரியுமா?

—தெரியாது.

—அப்ப அவர்கிட்டேயிருந்து மறைக்கத்தானே விரும்பறீங்க?

—அப்படின்னு சொல்வதற்கில்லே. நான் அதை சொல்ற துக்கு சந்தர்ப்பம் வரல்லே.

—ஒரு மனைவி தன் கணவன்கிட்டே நடந்தது எல்லாம் சொல்ல வேண்டாமோ?

—அவசியம் சொல்ல வேண்டும். அதைப்போல கணவனும் நடந்ததையெல்லாம் சொல்ல வேண்டாமா?

—சொல்லத்தான் வேண்டும்.

—அவர் சொல்வதுமில்லை. அதனால் நான் சொல்வதுமில்லை.

—ஓஹோ! உங்கள் சந்திப்பு காப்பியோடு நின்றதா? அல்லது ஹோட்டல் அறைவரை சென்றதா?

—நான் அந்தக் கேள்வியை ஆட்சேபிக்கிறேன்! என்றார் சுரே காவின் வக்கீல்.

—வொய் நாட். இந்தக் கேள்வி ஒரு முக்கியமான கேள்வி இந்த கேள்வி!

—அம்மா பதில் சொல்லணும்மா. என்றார் நீதிபதி.

—அது என்னுடைய அந்தரங்க வாழ்க்கை சார். அதை சொல்ல வேண்டிய அவசியம் கிடையாது.

நீதிபதி அவளை உற்றுப் பார்த்தார்.

—அந்தரங்க வாழ்க்கைதாம்மா அதனாலே உன்னுடைய வெளி வாழ்க்கை பாதிப்பு அடைந்திடுச்சு. அந்த விஷயம் தெரிஞ் சாத்தான் எங்களுக்கு சரியாக இருக்கும்.

அவளுக்கு கலகல என்று கண்ணீர் வந்தது. கர்ச்சிப்பை எடுத்தாள்.

நீதிபதி அவளை பரிதாபமாகப் பார்த்தார். —சொல்லுங் கம்மா. என்றார் வக்கீல்.

கோர்ட்டு நிசப்தமாக இருந்தது. எல்லாரும் சுரேகாவின் அழகான வதனத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவள் அழுவது சினிமா நடிகை அழுவது போல் இருந்தது.

ஒரு பெண்ணுக்கு பொதுப் பார்வையில் நிற்பது பொருத்த மாக இல்லை.

—ஹோட்டல் அறை வரைக்கும் போயிருக்கோம்! என்றாள் அவள்.

—அங்கே என்ன நடந்தது.

சுரேகா ஜட்ஜை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

—அங்கே போய் பேசினோம்! என்றாள் அவள் அழுத்தமாக.

—அப்புறம்?

—காப்பி சாப்பிட்டோம்.

—இவ்வளவுதான் நடந்ததா?

—ஆமாம்.

—என்ன பேசினீங்க?

—சம்மா உலக விஷயம்.

—ஒரு பிண்ணும் ஒரு ஆணும் ஒரு தனி அறைக்குள்ளே உலக விஷயம் பேசிண்டு இருப்பாங்களா?

—ஏன் முடியாது? ரெண்டு ஆண்கள் இருக்கலாமில்லையா?

நீதிபதி முகத்தில் புன்னகை வந்தது.

வக்கீல் திணறிக் கொண்டிருந்தார்.

—வேறு எதுவும் நடக்கலீங்க என்று சொல்றீங்க.

—ஆமாம்.

—உடல் உறவு?

—நான்தான் எதுவும் நடக்கலீங்கன்னு சொன்னேனே. இந்தக் கேள்வி அவசியம்.

சுரேகாவுக்கு கோபம் வருவது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

இருந்தாலும் அவரது கேள்விகள் நியாயமானது என்று தோன்றின.

இவ்வளவு தைரியமாக ஒருத்தி பேசுகிறாள் என்பது சிலருக்குப் பாராட்டக்கூடியதாகவும் இருந்தது.

—சரி ஹோட்டல்லே தங்கின விஷயத்தை உங்க கணவர் கிட்டே சொன்னீங்களா?

—நான்தான் முன்னாலேயே சொல்லிட்டேனே. சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

—ஒரு கண்ணியமான மனைவி அப்படி நினைக்கலாமா?

—ஒரு கண்ணியமான கணவன் என்று இருந்தால் தான் சொல்லணும் அப்படி நினைப்பது தப்புதான்.

—கணவன் கண்யமானவன் இல்லாதபோது அப்படி நினைக்க லாம்.

கடைசி வரிசையில் யாரோ கைதட்டுவது சப்தம் கேட்டது.

நீதிபதியார் கோபத்தோடு அந்த சத்தம் வந்த இடத்தைப் பார்த்தார்.

சலசலப்பு எழுந்து அடங்கியது.

—இந்தக் கொலை நீங்களும் கல்யாண்குமாரும் சேர்ந்து நடத் தினிங்க என்று நினைக்கிறேன்.

—கொலையும் ஆகல்லே, திட்டமும் போடல்லே.

—எப்படிச் சொல்ல முடியுங்க?

—ஒருத்தரு தம் மேலே குற்றம் வரணும்ன வாடகைக்கு ரும் எடுத்து தங்கிப்பாங்களா?

—ரத்தக்கறை படிந்துள்ள கத்தி கிடைச்சிருக்கு.

—அதை நான் பெரிசா எடுத்துக்கிறதில்லை

—நீங்க கருதவேண்டாம். எங்க ஃபாரன்ஸிக் பரிசோதனை கணவர் ரத்தமும் கத்தியில் உள்ள ரத்தமும் ஒண்ணு இருக்குன்னு சொல்லுது. நீங்களும் கல்யாண்குமாரும் லவ் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்க. அதற்கு உங்க கணவர்தான் குறுக்கே நின்னிருக்கார். அவரை நீங்க கொல்லணும்னு திட்டம் போட்டு இருக்கீங்க. அவரது பிரேதம் தெரியாம மறைச்சு இருக்கீங்க! அதுக்கு காரணம் குற்றம் உங்க மேல வரக்கூடாது என்பதற்காகத்தான்! இது உண்மையா?

—இல்லை. அதை ஆட்சேபிக்கிறேன்!

—சரி, இப்ப உங்க கணவர் இறந்துவிட்டார் என்று நீங்கள் தீர்மானம் செய்து கொள்கிறீர்களா?

—இது ஒரு சந்தேகக் கேள்வி. இதற்கு நான் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

வக்கீல் அனேகமாக வியர்த்து விட்டார்.

அத்துடன் கோர்ட் முடிந்தது.

கோர்ட் செய்திகளைப் பேப்பரில் படித்த அமரேஷ் மௌன மாக உட்கார்ந்து விட்டான்.

அவன் மனத்தில் ஒரு பெரிய கணம் அழுந்தியது.

மேலும் ஒரு வாரம் கோர்ட் நடவடிக்கைகளை ஓடவிட்டான்.

பிறகு ஒருநாள் இரவு பத்து மணிக்கு மேல் கிளம்பினான்.

தனது சொந்த வீட்டுக்கு ஒரு தெரு தள்ளி ஆட்டோவை நிறுத்தினான். பிறகு அங்கிருந்து நடந்து தெரு வழியாகச் சென்று வீட்டை அடைந்து மணியை அழுத்தினான்.

—யார்? என்று அவனது மனைவின் குரல் கேட்டது.

அவன் பதில் சொல்லவில்லை.

கதவு திறந்தது.

அவள் கண்கள் பெரிது ஆக விரிந்தன.

வாய் திறந்து ஒரு வீரிடல் வருவதற்கு இருந்தது.

வாயைப் பொத்தி அழுக்கிக் கொண்டான். இருவரும் உள்ளே போனார்கள். ஹாலில் அமர்ந்தார்கள். அவள், அவனை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் முகம் நிழலாய் இருந்தது. அவளது தலை அலங்கோலமாய் இருந்தது. அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுவதற்கு அவளுக்கு அதிக நேரமாகவில்லை. கண்கள் அழுது வீங்கி இருந்தன. முகத்தில் முன்பிருந்த பளபளப்பு அழிந்து விட்டது.

—என்னைப் பார்ப்பதற்கு மகிழ்ச்சிதானா? என்றான் அவன்.

அவள் பேசவில்லை. உதடுகளை அடிக்கடி மடித்தாள். பிறகு —இது உங்கள் வேலையா? என்றாள்.

—ஏன், உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா? என்றான் அவன்.

அவள் பதில் பேசவில்லை. உற்றுப் பார்த்தாள். பிறகு —கல்யாண்குமார் உங்களைக் கோர்ட் வாசலில் பார்த்தது உண்மை தானா?

—ஆமாம்!

—ஏன் அந்த மாதிரி செய்திங்க? என்றாள்.

—ஏன் அப்படிச் செஞ்சாத்தானே அவன் மனசிலே செய்யாத கொலைக்கு தண்டனை படறோம்முன்னு வேதனை ஏற்படும்! என்றான்.

—என்ன உங்க கொடூர புத்தி இன்னும் போகல்லையா! என்றாள்.

அவன் பதில் பேசவில்லை. புன்னகை ஒன்று முகத்தில் விழுந்தது.

அதை அவள் ரசிக்கவில்லை.

—இங்கே ஏன் வந்திங்க? என்று கேட்டாள்.

—உனக்கும் அமைதி கொடுக்க வேண்டாமா? என்றான் அவன்.

—எனக்கு அமைதியா? வாழ்க்கையிலே எனக்கு எப்ப அமைதி கொடுத்திங்க? என்னை திருமணம் பண்ணிக்கிட்ட அன்னியிலிருந்தே என் அமைதியை இழந்தாச்சு! என்றாள் அவள்.

—ஏன்? உனக்கு நான் எதுவும் செய்யலையா? என்றான் அவன்.

—ஒரு புருஷனாகச் செய்ய வேண்டிய சமாச்சாரங்கள் எதுவும் செய்யல்லே! உங்களுக்கு அதற்கு எந்தவித தகுதி கிடையாது.

நீங்க என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிட்டதே உங்களுடைய பெருமைக்குத்தான்! நானும் ஒரு அழகான பெண்டாட்டியைக் கொண்டு வந்திருக்கேன் என்று சொல்வதற்காகத்தான், பொம்மை மாதிரிதான் வச்சுக்கத் தெரியும். படுக்கையிலே உங்கள் கிட்டேயிருந்து நான் சுகம் அனுபவிக்கல்லே! என்று அலறினாள் அவள்.

அவன் பல்லைக் கடித்தான்,

அவன் கண்ணில் கொழுந்து விட்டு தீ எறிந்தது.

—அப்போ நீ இன்னும் மாறாமல்தான் இருக்கிறாயா? என்று கேட்டான் அவன்.

—நான் ஏன் மாறணும்; மாறுவதற்கு என்ன இருக்கு? என்றாள் அவள்.

—இந்தப் பாரு ஒன்னு சொல்கிறேன் நான் உன்னை மன்னிச் சுடுவேன். போயிட்டுப் போறது. கல்யாண்குமார் தூக்கு மேடை ஏறுவதற்காகக் காத்திருக்கேன். அப்புறம் நான் சாகல்லேன்னு சொல்லித் திடீரென்று திரும்பி வந்துடறேன். என்றான் அவன்.

—ஓஹோ, போலீஸ் உங்களைச் சும்மா விட்டு விடுவாங்களா? என்றாள் அவள்.

—ஏன் என்ன செய்ய முடியும்? நான் சொல்வேன் என் நினைவு மறந்து போச்சுன்னு. என்னை கல்யாண்குமார் அடிச் சுட்டான், நினைவு போயிட்டுது. என்னுடைய சுயநினைவு இல்லாமலே இத்தனை நாளும் இருந்துட்டேன். இப்போது திடீரென்று வந்துடுத்து, அப்படின்னு சொல்லுவேன்.

அவளை சற்று உற்று பார்த்துவிட்டு—நீயும் கஷ்டப்படுவே என்றான் அவன்.

—ஓஹோ! என்ன கொடூர நெஞ்சம் உங்களுக்கு? இன்னும் கூட உங்களுக்கு சும்மா விடறதுக்கு இஷ்டமில்லையா? கடைசி வரைக்கும் எங்களை கொடுமைப்படுத்திக் கொண்டேதான் இருப்பீங்களா?

—ஆமாம் சுரேகா. நீ என்னை லேசலே விட்டிருந்தாயா? நான் இங்கே நெஞ்சை அறுத்துண்டு கஷ்டப்பட்டிருந்தேனே அப்போ நீ ஹோட்டல்லே இன்னொருத்தனோடு படுக்கையில்லே படுத்துண்டு இருந்தியே! அது சரியா? என்று கேட்டான் அவன்.

—படுத்தேன் காரணம் என்ன? உங்கூட படுத்ததிலே பலன் இல்லாமல் போச்சு!

அதில் ஒன்றில் தான் அவன் பலவீனம் என்று தெரியும். காரணம் சிறு வயதிலேயே அவன் நிறைய அனுபவித்துவிட்டான். சுரேகா வந்தபோது அவன் அவளுக்கு தகுந்த புருஷனாக இருக்க முடியவில்லை. முதலில் அவளை ஏமாற்றினான். உடல் உறவு இவ்வளவுதான் என்று சொல்லி ஏதோ சில காரியங்களைச் செய்தான். அவளும் அதை உண்மை என்று கருதி இருந்தாள். ஆனால் போகப் போக அவளுக்கு அதில் ஏதோ ஒரு வேகமும் ஒரு அதிருப்தியும் தோன்றி விடவே அவள் அவளை மேலும் தூண்டி இன்னும் அதிகமாக முயற்சிகள் எடுக்கச் சொன்னாள்.

அப்போதும் அவளுக்கு உறவு முறை என்ன என்று தெரியாது. யாரும் அவளுக்கு தெரிவித்ததில்லை. இந்த நிலையில் கல்யாண்குமாருடைய கண்கள் அவள் மீது விழுந்து இருவரும் பரஸ்பரம் நட்பாகி அது காதலாகி கடைசியில் அவனோடு படுக்கையில் செல்லக்கூடிய ஒரு நிலைமை வந்த பிறகு “ஆஹா, வாழ்க்கையில் ஒரு உன்னதமான உறவையும் இன்பத்தையும் இழந்து விட்டோம்” என்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது.

கல்யாண்குமார் மூலம் தான் ஒரு புது உறவை அவளால் பெற முடிந்தது.

அதன் பிறகு அவள் ஒரு ஆவேசக் காளியாகிவிட்டாள்.

வீட்டில் அமரேஷை விடுவதில்லை.

நீங்கள் அநியாயக்காரர் என்று சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

அது அவன் நெஞ்சில் ஒரு முள் தைத்தது போல் உறுத்தியது.

ஒவ்வொருதரமும் அதை அவள் செரீல்லும் போது வாழ்க்கையில் அதைப்போல் நரகமான வேதனை வேறு கிடையாது என்று நினைத்தான்.

—ஓஹா! எனக்கு முடியல்லேன்னா நீ ஊர்மேல போயிடுவியா? என்று கோபத்தில் கேட்டான் அவன்.

—நீங்க அந்த முடியாமையை நான் உணர்ந்திட்டேன் என்பதை நீங்க உணர்ந்துட்டீங்க! அதுக்கு மேலே உங்களாலே தாங்க முடியல்லே! அதுக்காக நீங்க என்ன செய்ய ஆரம்பிச்சீங்க? என்னை வெறுக்கிற மாதிரி விடாமே திட்டிக்கிட்டும் நேரத்தைப் போக்கினீங்க.

எனக்கு நிம்மதியே கொடுக்கறதில்லை. எதுக்கு எடுத்தாலும் எரிஞ்சு விழுந்தீங்க. எதுக்கெடுத்தாலும் கோச்சுட்டு இருந்தீங்க. எதுக்கெடுத்தாலும் அடிக்க ஓடி வந்தீங்க. இதெல்லாம் ஏன் செஞ்சீங்க?

உங்கள் கிட்டே இருக்கிற குறையை மறைக்கத்தான். இந்த வேதனை தாங்க முடியல்லே. ஒருநாள் நான் வெளியில் போயிட்டேன்.

என் மனம் அப்படி திரும்ப ஆரம்பிச்சுடுச்சு! என்னுள் அவள்.

—திரும்பட்டும். இப்போ கல்யாண்குமார் தூக்குக்குப் போயிடுவான். அப்புறம் என்ன செய்வே?

—நான் பேசாமல் இருந்துட்டுப் போறேன். எனக்கென்ன! என்னுள் அவள்.

—நாம இரண்டு பேரும் ஒண்ணு வாழலாம். நான் மாறிட்டேன்.

—நீங்க மாறவே முடியாது. இப்போ சொல்றதெல்லாம் பொய்.

—உனக்கு அந்த திமிரு இன்னும் போகல்லே.

—எனக்கு ஏன் திமிரு போகணும்? உங்களுக்கு இந்த திமிரு போகாதபோது எனக்கு மட்டும் ஏன் போகணும்! என்னுள் அவள்.

—என்னை போலீசுக்கு காட்டிக் கொடுக்கலாம் என்று ஏமாறுதே.

அவன் எழுந்து வாசல் கதவருகே போனான்.

அதற்குப் பிறகு இரண்டு வாரங்கள் ஷடிவிட்டன.

தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது கல்யாண்குமாருக்கு. அதை எதிர்த்து அப்பீல் செய்திருந்தான்.

அமரேஷிற்கு ஒரே சந்தோஷம். தனது சந்தோஷத்தை சுரேகாவோடு அனுபவிக்க விரும்பினான். திரும்பவும் ஒருநாள் பத்தரை மணிக்கு வீடு வந்து சேர்ந்தான். மணியை அடித்தான். கதவு திறந்தது.

இருவரும் உள்ளேபோய் உட்கார்ந்தார்கள்.

—என்ன சுரேகா? எப்படி இருக்கு? என்றான் அவன்.

—எனக்கு எப்போதும் போல்தான் இருக்கிறது! என்றாள் அவள்.

—ஏன் கல்யாண்குமார் தூக்கில் தொங்கப் போகிறானேன்னு வருத்தமா? என்றான் அவன்.

—தொங்கிட்டுப்போகட்டும். எனக்கு என்ன? என்றாள் அவள்.

—என்ன சுரேகா என்மேலே அநாவசியமா கோச்சுக்கிறேன் என்றுன்.—நான் நிறைய தப்பு செய்திருக்கிறேன் ஆனால் இதே நேரத்திலே நீயும் தப்பு பண்ணியிருக்கே.

சுரேகாவின் முகத்தில் ஒரு போதை ஏற்பட்டது.

அதைப் பார்த்து அவன் திடுக்கிட்டான்.

எப்போதாவது அவன் கொடுத்து சாப்பிட்டிருக்கிறானே ஒழிய தனியாக ஒரு கோப்பை கூட சாப்பிட்டதில்லை.

இப்பொழுது அவள் குடிப்பதைப் பார்த்து அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

—ஏது விஸ்கி சாப்பிடுகிறாயா? என்றான் அவன்.

—எனக்கு நிம்மதியைக் கொடுக்கிறது இது. என் மனவேதனையைத் தாங்கமுடியல்லே. இதைச் சாப்பிட்டேன். தூங்கறேன்.

—இல்லே. இன்னியிலிருந்து நாம் ஒண்ணாகிறோம். நாம் கல்யாண்குமார் இறந்ததை இன்னிக்கு கொண்டாடலாம்! என்றான் அவன்.

—கனவிலேயும் நினைக்காதீங்க. நான் அதுமாதிரி செய்யமாட்டேன்.

அலமாரிக்குச் சென்றாள். ஒரு கோப்பையில் விஸ்கி ஊற்றி அவனிடம் கோப்பையை நீட்டினாள்.—என் நினைவு மறந்து போறதற்கு விஸ்கி சாப்பிடுகிறேன். உங்க நினைவு மறந்து போவதற்கு நீங்களும் விஸ்கி சாப்பிடுங்க. நீங்களும் ரொம்ப மனவேதனைப் பட்டுட்டீங்க இல்லையா? என்றாள்.

அவள் தனது கோப்பையை அருகில் கொண்டுவந்தாள் அவள். இருவரும் ட்ரிங் என்று தட்டிக் கொண்டார்கள்.

அவன் மடக் மடக் என்று பாதியை உடனேயே உறிஞ்சி விட்டான். பிறகு ஒரு காரத்தோடு பார்த்து—சுரேகா இன்னும் ஏன் கோபம் வச்சுண்டு இருக்கே? என்றான்.

—கோபம் வச்சுக்கவே இல்லே! என்றாள் அவள்.

—அப்போ நான் திரும்ப வந்துடறேன்!

—உங்களுக்கு ஆண்மை இருந்ததுன்னு அவரைத் தூக்குப் போடறதுக்கு முன்னாலே ஆஜராகி உதவி பண்ணுங்க. இல்லாட்டி உங்களுக்கு என்னிடமிருந்து எந்தவித அனுசரணை பதிலும் வராது தெரிஞ்சுதா? என்றாள் அவள்.

அவன் மீண்டும் பல்லைக் கடித்தான்.

—இனிமே என்னை ஒண்ணும் சொல்லி பயமுறுத்த முடியாது! என்று சிரித்தாள் அவள்.

—முடியாதா? பண்ணிக் காட்டறேன் பாரு! என்றான்.

—என்ன மிஸ்டர் அமரேஷ் உங்களாலே இங்கவிட்டு எங்கே யும் போக முடியாது. இப்ப நீங்க விஸ்கி சாப்பிட்டீங்களே அதுலே நான் பக்கவாதம் உண்டாக்கும் மருந்து கலந்திருக்கேன். உங்க கால் நடக்காது! என்றாள்.

திடுக்கிட்டான் அமரேஷ். சட்டென்று எழுந்திருக்கப் பார்த்தான். அவள் சொன்னது உண்மையாக இருந்தது. கால் நிற்க முடியவில்லை. அதில் உணர்வு போயிருந்தது. எழுந்திருந்த போது விழுந்துவிடுவோமோ என்று பயம் வந்தது.

—அடிப்பாவி! என்றான் அவன்.

—கால் மட்டும் இல்லை, கொஞ்ச நேரத்திலே உங்க ஒவ்வொரு உறுப்பும் இதே மாதிரி வாதம் வந்தாப்போலே மாறிகிட்டே வரும். கை, கால், கண் எதையும் நீங்க இயக்க முடியாது. இப்போ வாயாலே பேசுகிறீங்களே, அந்த வாயாலே நிறைய துன்பம் தரீங்களே அந்த வாய் கடைசியாக பேச முடியாம மரத்துப் போகும்.

—அடிப்பாவி 'ஒரு புருஷனைக் கொன்ன துரோகம்' உன்னை போலீஸ் விடாது! என்றான் அவன்.

—போலீசாவது? விடாதாவது? நீங்க இறந்து போயாச்சுன்னுதானே கல்யாண் குமாறைத் தூக்கில் போடப்போறாங்க. இப்போ நான் உங்களை கொலை பண்ணி குழியிலே வச்சு முடிட்டாக் கூட போலீஸ் என்னை எதுவும் சொல்லாது. குழியைத் திறந்து உங்களை எடுத்தால்கூட போலீஸ் என்னை எதுவும் செய்யாது. காரணம் கல்யாண் குமார்தான் உங்களைக் கொன்னு குழியிலே புதைச்சதா நினைச்சப்பாங்க. நீங்க எதுவும் என்னை செய்ய முடியாது.

—துரோகி! அடிப்பாவி. இதைமாதிரி செய்யாதே! என்று கூறினான் அவன்.

—ஏற்கனவே கை மரத்துப் போவது தெரிந்தது.

—ஒண்ணும் கவலைப்படாதீங்க மிஸ்டர் அமரேஷ்! அட்வான்ஸா தண்டனை கிடைச்சாச்சு. ஆனா அதுக்கு உரிய குற்றம் இனிமேதான் நிறைவேறப் போகுது! என்றாள் அவள்.

அவன் கண்கள் உணர்வை இழக்க ஆரம்பித்தன. சிறிது சிறிதாக உடல் முழுவதும் வாதமாகிவிட்ட நிலைமை வந்தது. சோபாவில் சாய்ந்தான் அவன்.

அவனது கண்களில் கடைசி உருவமாக சுரேகா இன்னும் சிரித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

முற்றும்

கருப்புகச்சை

கதை, ஜெனியம்:
சிஜே 000

இருட்டில் அவன் கண்களுக்கு வழி தெரியவில்லை. ஆனால் அவன் கால்களுக்கு தெரிகிறது. நிலவின் மங்கிய ஒளியின் பின்னணியில், மிக உயரமான கருப்பு மனிதனைப் போல், காற்றிலாடிக் கொண்டிருந்த அசோக மரத்துக்கு பின்னால் அந்த ஐதர் காலத்து மாளிகை சுமாராகத் தெரிகிறது. அது அவள் வரும் நேரம் தான் என்று அவனால் உறுதிப் படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை; காரணம் கையில் வாட்ச் இல்லை. இரண்டு கிலோ மீட்டருக்கு அப்பாலுள்ள இரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அருகில் இருக்கும் காட்டன் மில் சங்கு பிடிக்கும் ஒலி லேசாகக் கேட்கிறது. அப்படியானால் மணி இரண்டு. இரண்டேதான்! அதோ அவள் வந்து கொண்டிருக்கிறாள். நிலவு ஒளியில் வெளிர் நிறமாகத் தெரிந்த மாளிகையின் ஒரு பக்கத்துச் சுவர் அவளுக்கு பின்னணி. அவள் அவசரமாக நடந்து வருவது 'சிலுஹாட்டில்' தெரிகிறது.

சார்லி இப்போது காற்றிலிருந்த குளிரை உணரத் தொடங்குகிறான். அவள் என்ன செய்கிறாள்? அவனுடைய அவசரமான கைகளுக்குள் புதைகிறாள். அவளுடைய கருப்பு மேக்ஸி இருளில் அவன் மேனியை பாதிக்கு மேல் சாப்பிட்டுவிடுகிறது. அவள் ஏறக்குறைய அவனைப் பிடித்துத் தொங்கவே இருவரும் சரிந்து படுத்துக்கொண்ட போது அவர்களுக்குக் கீழே மாட்டிக்கொண்ட இலைச் சருகுகளின் முனகல் மட்டும் கேட்கிறது.

கருப்பு மேக்ஸியின் மேல் பகுதியில் அழகான சங்கு கழுத்து. அதைச் சுற்றி பட்டையான கருப்பு கச்சை. அதன் முடிச்சிலுள்ள பளபளப்பு அதன் இருக்கத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

வெகுதூரம் பயணம் செய்து வந்த அவன் கை, அவள் கழுத்துப்பட்டை முடிச்சில் வந்து நின்றது. வெடுக்கென்று அவன் கையை தன் கழுத்தோடு அழுத்திக் கொண்டு, "அதை மட்டும் அவிழ்க்காதீங்க.... அதை மட்டும்" அவள் சிரித்தாள். அவன் ரசித்தான். ஆள் அரவமற்ற அந்த பயங்கர தனிமை அவர்களுக்கு வழக்கம்போல் இனிப்பாய் இனித்தது.

கிழக்கே பொழுதுக்கு மயக்கம் தெளியத் தொடங்குகிறது. அவள் அவனைவிட்டு அவசரமாக ஓடி அந்த மாளிகையின் இருளில்

மறைகிறாள். அப்பொழுது 4 மணியென்று அவனுக்கு தெரியும். வியர்த்து நனைந்திருந்த அவனுடைய சட்டையில் காலையின் குளிர் விளையாடத் தொடங்குகிறது. அவன் வெகுதூரம் நடக்கிறான். அவன் அறையை பூட்டுமுன் எரியவிட்டிருந்த விளக்கொளி வெளியே சிந்திக் கொண்டிருந்த ஜன்னல், மெல்ல மெல்ல அவனை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மறுபடியும் இரவு இரண்டு மணி. அதே அழகி, அதே கருப்புப் பட்டை, அதே கருப்பு மேக்னி, அதே காதல், அதே....! அதே பிரிவு.... ....அதே.... ....இல்லை இல்லை கொஞ்சம் இருங்கள். இப்போது அவன் அந்த மாளிகையை நோக்கி நடக்கிறான். அவள் புகுந்து மறைந்த வாசலுக்குள் நுழைகிறான். ஒரு மெல்லிய பட்டுத் துணி அவன் முகத்தில் படிவது போல் இருக்கிறது. கவனித்து பார்த்தால் அது வேறொன்றும் இல்லை, ஒட்டடை. கலையாத ஒட்டடை! அதை விலக்கிவிட்டு சென்றான். மறுபடியும் கலையாத ஒட்டடை! அப்படியானால் அவள் இந்த வழியாகப் போகவில்லையா? வேறு வழி? என்னமோப்பா பயமாக இருக்கிறது. அவள் வேறு அவனை இங்கு வரக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறாளே. மேலே பார்த்தான். கூரை தெரியாத அரை இருட்டு. நடக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. அது அவனுடைய நடை தான். அங்கே எதிரொலிக்கும் சத்தத்தை அவனால் தாக்குபிடிக்க முடியாது போலிருக்கிறது.

அருகிலே ஒரு நீண்ட கருப்புப் பெட்டி. அதன் மேல் சத்தம் இல்லாமல் உட்காருகிறான். ஐயோ, இந்த அமைதியைவிட அந்த எதிரொலியே தேவலாம்.

“ஏ இவளே....”

குரல் சரியாக எழவில்லை.

‘அவ பேரு என்னது?’

பயம், சார்லியை பனிக் கட்டியாகக் கடிக்கிறது. “சிந்து உன உன உன....ந்தா....ந்தா....ந்தா....” எதிரொலி அலறுகிறது. மறுபடியும் அமைதி. அந்தப் பெட்டி மீது உட்கார்ந்திருப்பதில் எங்கோ ஏதோ சரியில்லையென்று அந்த அமைதி அவனுக்கு உணர்த்துகிறது. படு வேகமாக எழுந்தவன் அந்த பெட்டியின் கனமான மூடியை ஒரே வீச்சில் திறக்கிறான். அங்கே சிந்து ஒரு வெள்ளை மலரை வயிற்றின் மேல் இரு கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு அமைதியாக படுத்திருக்கிறான். மூக்கில் விரலை வைத்து தனக்கு உயிர் இருக்கிறதா என்று பார்க்கிறான். அவள் மென்மையான நெஞ்சை தொடுகிறான். அரை மணி நேரத்திற்கு முன்னால் அங்கே தொட்டபோது துடித்துக் கொண்டிருந்த இதயம், இப்போது சில்லிட்டு அமைதியாக இருக்கிறது. பெட்டியின் மூடியை அப்படியே விட்டுவிட்டு அவன் ஓடுகிறான். வெளியே வந்துவிட்ட போது மாளிகையினுள் படார் என்று ஒரு பெரிய சத்தம். அந்தப் பெட்டியின் மூடி சிறிது நேரம் அசைந்து விழுந்து மூடியிருக்க வேண்டும்.

அடுத்த இரவு. காட்டன் மில் சங்கொலி. சார்லிக்கு இப் போது வழக்கமான இந்த மரத்தடியே பயமாயிருந்தது. மாளிகையின் வெளிர் நிற சுவற்றின் பின்னணியில் சிந்து சிலுஹொட்டாக நடந்து வருகிறான். 'சார்லி எழுந்து ஓடு!... அவள்... அல்லது 'அது' வருகிறது!...' அவன் உள் மனம் எச்சரிக்க சார்லி எழுந்து, தான் வந்த திசையில் திரும்பி, ஓட....

“சார்லி! நில்லுங்கள்! என்னை விட்டுட்டுப் போகாதீங்க.... ப்ளீஸ்”

அவன் இறக்கப்படுவதற்குள் அவள் அவனைப் பின்னாலிருந்து அணைக்கிறாள். திரும்பியவனின் நெஞ்சில் அவள் பூவாக மணக்கிறாள். வெகு நேரம் அவளை அணைத்துக் கொண்டிருந்தான். தன்னைவிட்டுச் சற்று அவளை விலக்கிக் கொண்டு, “சிந்து என்னோடு வந்துவிடு!”

“ஆயிரமாவது தடவையா அது முடியாது, சார்லி”

“அப்போ இந்தப்பிடியிலிருந்து உன்னை விடப்போவதில்லை!”

“வெல் அன் குட்!” அவள் இன்னும் இருக்கமாக அவளை அணைத்தாள்.... அவள் உடல் ஒரு பளுவாக அவனைத் தரைக்கு இழுக்கிறது.

வானத்திலிருந்து விழுந்த எரி நட்சத்திரம் அவளுக்கு மட்டும் தெரிகிறது.

குளிர் காற்று அவர்களுக்குக் காவலிருக்கிறது.

தன் கையால் அவன் முகத்திலுள்ள வியர்வையைத் துடைத்துத் தன் கூந்தலில் தேய்த்துக் கொண்டவள் பதறிக் கொண்டு எழப் போகிறாள். சார்லி விடவில்லை. இன்று விடுவதாக இல்லை. அவன் கைகள் சிறைக் கம்பிகளாகக் கனக்கின்றன

“சார்லி....சார்லி.....விட்டுடுங்க.....என்னைப் போக விடுங்க” தவிப்பு அவள் கண்களில் பேயாட்டம் ஆடுகிறது.

“சார்லி ஈ ஈ ஈ ப்ளீஸ்....ஐ டோல்ட் யூ”, அவன் கடுமையாக இருக்குகிறான். அவள் வலுவிழக்கிறாள். அவள் போராட்டத்தில் வேகம் தனிகிறது. சார்லி அவள் கழுத்துப்பட்டையின் முடிச்சில் கை வைக்கிறான். அவளுக்கு அதைத் தடுக்கத் தெம்பில்லை. முடிச்சின் ஒரு முனையை வெடுகென்று இழுக்கிறான். கறுப்புக் கச்சை அவிழ்கிறது. அவள் தலை கழண்டு மடியிலிருந்து விழுந்து தரையில் உருள்கிறது.

“சிந்தா ஊ ஊ ஊ ஊ.....”

எங்கும் விற்பனையாகிறது! வாங்கிவிட்டீர்களா?

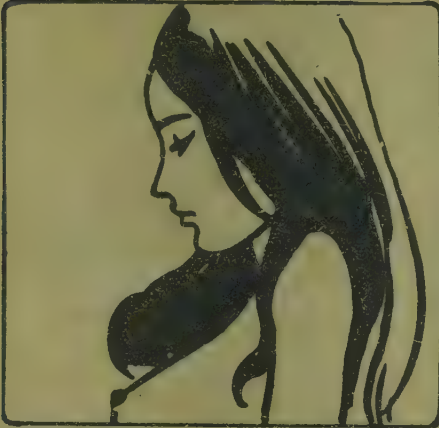
சித்ரா ராசிபலன் 1987

12 ராசிக்கும் தனித்தனி புத்தகம்—விலை ரூ. 1—00

நண்பனுக்கு மமும் மனைவி!

..... புஷ்பா தங்கதுரை .....

1

அந்த ஜந்து நிமிடம் அமரேசனை மிருக மாக்கி விட்டது.

சுரேகாவைக் கொல்லவேண்டும் என்றிருந்தான்.

சுரேகா அவன் மனைவி.

பெங்களுருக்குப் போனவன் தன் சொந்தக் காரில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்

உண்மையில் பெங்களுர் போகவில்லை. சித்தூர் மலைசரிவில் கார் மெதுவாகப் போனபோது அவன் சந்திக்க விரும்பிய தொழிலதிபர் சம்பக்லால் எதிரில் வருவது

தெரிந்து விட்டது.

ஹாரனை அடித்து அவரை நிறுத்தினான்.

இருவரும் அந்த அபூர்வ சந்திப்பில் மனம் மகிழ்ந்து அளவளாவினார்கள்.

—என் காரை டிரைவர் ஓட்டிட்டு வரட்டும்! நான் உங்க கார்லே வந்துடறேன்! என்று லால் அமரேசன் காரில் ஏறிக் கொண்டார்.

இருவரும் பிஸினஸ் விஷயங்களை எந்த இடையூறின்றி பேசுவதற்கு அரிய சந்தர்ப்பமாக அது இருந்தது.

உண்மையில் அமரேசன், எதிர்பார்த்த எல்லா விஷயங்களிலும் லால் அவனுக்கு விட்டுக் கொடுத்தார்.

பிஸினஸ்ஸில் நல்ல பேரம் ஒன்று பேசப்பட்டது என்று அமரேசனுக்கு மகிழ்ச்சி!

சம்பக்லாலும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்.

—அமரேஷ்! நான் மாமல்லபுரம் போறேன்! ரெஸ்ட் எடுக்கத்தான்! நீங்களும் வாங்களேன். ஒரு ரெண்டு நாள் உடம்பைத் தேத்துங்க! பெங்களுர் போனாலும் ரெண்டு நாள் இருந்திருப்பீங்க இல்லையா? மாமல்லபுரத்திலே நீங்க நம்ம விருந்தாளி! என்றார்.

—மகிழ்ச்சி!

இந்த விதத்தில்தான் பெங்களுருக்குப் புறப்பட்ட அன்றே மாமல்லபுரத்துக்குத் திரும்பினான்.

பிரசித்தி பெற்ற கே.பி. ரத்னக் கடற்கரை ஹோட்டலில் தங்கினார்கள்.

வந்து சேர்ந்தபோது இரவு எட்டு மணி.

குளித்து சுத்தமாகி, ஒன்பது மணிக்கு மது அருந்த புறப்பட்டார்கள்.

போகிற வழி ரெஸ்டாரண்ட் பக்கம்.

மாடிப்படிகள் அங்கே ஆரம்பமாகின்றன.

சம்பக்லால் முன்னால் ஏறினார்.

பின்னால் அமரேசன்.

மனசு அன்று உல்லாசமாக இருந்தது. கடந்த பத்து வருடங்களில் அப்படி இருந்ததே இல்லை!

ஒரு இந்தி ட்யூனைச் சீட்டி அடித்தான்.

படி ஒவ்வொன்றிலும் மிதப்பாக ஏறினான்.

ஹோட்டல் ஒரு சுவர்க்க புரி! மெல்லிய விளக்குகள் அச்சாக பூத்து இருட்டைக்கூட இந்திர ஜால அழகில் காண்பித்தது. அந்தத் துளியான வெளிச்சம் ஏனோ மனத்தை மயக்கும் மனோகரத்தில் இருந்தது.

இருட்டில்தான் அந்தரங்கம் விழித்துக் கொள்கிறது. சுதந்திரமாக வெளிவந்து உலாவுகிறது.

படிகளில் ஏறும்போது, அமரேசனின் எதேச்சைப் பார்வை அந்த ரெஸ்டாரண்டுக்குள் விழுந்தது.

ஜால் வேலை செய்த மூங்கில் ரெஸ்டாரண்டின் ஒரு பக்கச் சுவராக இருந்தன.

அந்த 'இண்டு' போன்ற இடுக்குகள் நூற்றுக் கணக்கில் வழியே உள்ளே பார்க்க முடிந்தது.

அமரேசன் பார்வை உள்ளே சென்று அங்குள்ள கும்பலைப் பார்த்த போது—

எட்டாவது டேபிளில் பார்வை படர் என்று விழுந்தது.

ஒரு ஆணும் பெண்ணும் எதிர்எதிராக உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்யோன்யமான பேச்சு!

பெண்ணிடம் ஆணின் இடைவிட்டச் சீண்டல்கள்.

பெண்தான் முதலில் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

யார் அது?

அவர் மனைவி சுரேகாவா?

பெண்ணின் பக்கத் தோற்றம் தெரிந்தது. சுரேகா போலத்தான் இருந்தாள்.

அந்த நீல புடவை ஸாரிகூட அவளதுதான்! முக்யமான சந்தர்ப்பங்களுக்கு அணிவாள். அழகு தூக்கிக் கொண்டு போகும்.

அமரேசன் நின்றான். அவள் திரும்பட்டும் பார்க்கலாம். அந்த பெண் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எதிர் ஆண் ஜோக் அடித்துக் கொண்டிருந்தான். பெரும்பாலான பேச்சை அவனே பேசினான். அப்பா! அவன் முகத்தில் என்ன குதூகலம்! ஒரு சமயம் திரும்பினான்.

ஏற்கெனவே அமரேசன் மனம் ஒரு சோகத்தைத் தழுவக் காத்திருந்தது.

அவள் திரும்பியது அது முழு சோகத்தில் முழுகியது. அவள் சுரேகாதான்! அவன் தொட்டுத் தாலி கட்டிய மனைவி. எதிரே இருந்தது கல்யாண்குமார்! அமரேசன் பிஸினஸ் பார்ட்னர்.

இருபத்தெட்டு வயதுகாரன்! மதன ரூபன். ஒரு அசப்பில் பெண்ணாக பிறக்க வேண்டியவன்.

அந்தக் கண், முகவாய், உதடு, உருவம் எல்லாவற்றிலும் ஒரு பெண்ணின் வசீகரம்.

போதாக்குறைக்கு நல்ல நிறம். சிவப்பிலும் அதே நீல டிண்ட் கலந்தது போல.

பார்வையும், தோற்றமும் எந்தப் பெண்ணையும் வசியம் செய்துவிடும்.

எத்தனைப் பருவ வயசுப் பெண்கள் அவன் முன் தத்தளித் திருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறான்.

ஒரு கண் சொடுக்கினால் போதும். படபடவென்று பல பெண் புறாக்கள் விழுந்துவிடும்.

அழகு மட்டுமா பணமும் இருந்தது.

பணத்துக்காக அவனை பார்ட்னராகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டி வந்தது.

அப்போதுகூட அவனிடம் போக யோசனைதான். ஏனென்றால் அமரேசன் ரொம்ப எச்சரிக்கைக்காரன். தன் மனைவியைப் பாதுகாக்க விரும்புகிறவன்.

அவளே நல்ல அழகிதான். ஆனால் அவளைவிட கல்யாண்குமார் அழகன் என்பதை அவனைப் (கல்யாண்குமாரை) பார்த்த வுடனேயே அவன் மனம் கூறிவிட்டது.

இந்த ஒரு விஷயம்தான் கல்யாண்குமாரை அவன் பார்ட்னராகச் சேர்த்துக் கொள்வதில் கொஞ்சம் காலம் தயக்கம் காட்டவைத்தது.

கடைசியில் பணத்துக்குத் திக்குமுக்காடும் நிலை வந்தபோது வேறு வழியில்லாமல் கல்யாண்குமாரை பார்ட்னராகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டி வந்தது.

அவனைச் சேர்த்துக் கொண்ட பிறகு, அமரேசன் எச்சரிக்கை ரொம்ப ஆகி, கல்யாண்குமாரை தன் வீட்டுப் பக்கம் வரவிடுவதேயில்லை! அதற்கான சந்தர்ப்பம் எதையும் உண்டாக்குவதேயில்லை.

ஒரே காரில் இருவரும் திரும்பினாகூட, முதலில் கல்யாண்குமாரை அவன் வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டுத்தான் தன் வீட்டுக்கு வருவான்.

எப்படித்தான் சந்திப்பு நிகழ விடாமல் வைத்தாலும், பார்ட்னராக இருக்கும் பட்சத்தில் ஏதாவது ஒரு விதத்தில் சந்திப்பு இல்லாமல் போய்விட முடியுமா?

அந்தச் சமயங்களில்கூட அந்தச் சந்திப்பை நீட்டிக்க விடாமல் சீக்கிரமே வெட்டிக் கொள்வான்!

அதை யாரும் அறியாவண்ணம் செய்வதில் அமரேசன் ஒரு நிபுணன்! ஹிஹ்ஹிஹ்ஹ் என்று சிரித்தவாறே —அப்புறம் சந்திப்பமா! என்று வெட்டி விடுவதில் பிரமாத கெட்டிக் காரன்.

இப்படி எத்தனையோ வித யுக்திகளையும் தந்திரங்களையும் பண்ணி எவ்வளவோ பாதுகாப்பு பண்ணியும்...

படியில் அவன் கால் ஒட்டிக்கொண்டு நின்றது.

கண்கள் அவர்கள்மீது தீக் கொழுந்தாக ஓடியது.

என்னமாகச் சிரிக்கிறாள்!

அவனை (அமரேசனை) காதலிக்கும் போதுகூட இதே சிரிப்புத் தானே சிரித்தாள்!

இதே சிரிப்பு!

இதே குழைவு!

தலை ஒரு சுற்று சுற்றியது. காட்சி நிஜந்தானா என்பதை உணர மீண்டும் கண் கொட்டிப் பார்த்தான்.

சொப்பனமில்லை.

பிரமை யில்லை.

உண்மை! நூறு சதவீத உண்மை! அவன் சொந்த மனைவி சுரேகா இன்னொருத்தனைக் காதலிக்கிறாள்.

இந்தக் காதல் முறையான காதல் அல்ல! கள்ளக் காதல்.
கண்டிக்கத்தக்க காதல்.

சில்வென்று முகம் மாறியது.

பற்கள் அழுத்தமாக ஒன்றை ஒன்று நெரித்தன!

பெங்களுர் போய்த் திரும்பிவர நாலு நாள் ஆகும் என்று சொல்லி யிருந்தான்.

—நாலு நாளா! என்று நாலு நிமிடப் பிரிவைக்கூடத் தாங்காதவள் போல் அவள் கேட்டாள்.

மௌனமாகச் சிணுங்கினாள்!

மறுக்கிறாள்!

அவனைப் பிரிய மாட்டாதவள் போல எப்படி நடித்தாள்!

இப்போது...அவன் பெங்களுர் போவதாகச் சொன்ன அன்று இரவே அவள் இங்கே தன் கள்ளக் காதலனுடன் குளாவிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ஒரு நொடியில் உல்லாசம் எல்லாம் கரைந்து போக, படிகளில் உணர்ச்சி இல்லாமல் ஏறினாள்.

மேலே மாடித் தோட்டத்தில் ஒரு கொடி பின்னால் அமர்ந்து மது அருந்தினாள்.

இரண்டு பெக் குடித்த பிறகு—என்ன? பேச்சு மூச்சு இல்லை! என்றார் சம்பக்லால்!

சிரித்தான் அமரேஷ்—பெக் ஏறுது இல்லையா! வாய் அடைச்சிப் போகுது!

சம்பக்லாலுக்காகத் துணை கொடுத்தான் இல்லாவிடில் சீக்கிரமே போயிருப்பான்.

தன்னந்தனியாக பதினேரு மணிவரை ஓட்டிய பிறகு மனசில் கனத்தோடு அறையில் வந்து விழுந்தான்.

எதையும் நினைக்க முடியவில்லை.

மனைவியின் துரோகம் ஒரு தீயாக எரிந்தது. அதைத் தவிர வேறு எதையும் நினைக்க முடியவில்லை.

படுக்கையில் புரண்டான். எல்லா கடவுள்களையும் சபித்தான்.

எண்ணத்தில் சூடு தாங்காமல் படுக்கையிலிருந்து குதித்தான்.

அறையில் ஒரு வேட்டை மிருகம் போல் உலாவினாள்.

சுரேகாவுடன் அனுபவித்த அந்தரங்க காட்சிகள் ஞாபகத் திற்கு வந்தன.

இன்று, இந்தக் கணம் அவைகளை இன்னொருத்தன் அனுபவிக்கிறான் என்பது ஈட்டியாக உறுத்தியது.

உள்ளே இருக்கவும் முடியவில்லை. சட்டையை மாட்டி வெளியே வந்தான். நேராகக் கவுண்ட்டருக்குப் போனான். ஒரே ஒரு பெண் முழித்திருந்தாள்.

—வெல், மேடம்! கல்யாண்குமார் எந்த ரூம்லே இருக்கார்? பெண் பேரேட்டில் பார்த்தாள்.—காட்டேஜ் 26! என்றாள்.

காட்டேஜ் என்றதும் நெருப்பு அள்ளியது.

பிரதான சுட்டிடத்திலிருந்து தள்ளித் தனித்தனி சுவர்க்கங்களாக இருந்தன.

அவற்றினிடையே நடந்தான். 26ஐக் கண்டுபிடித்தவுடன் மனம் பொங்கியது.

பாதி ஆத்திரம். பாதி அழகை இரவு முழுவதும் அவனால் பொறுக்க முடியாதென்று நினைத்தான். தலை மயிரை இழுத்தான். படபடக்கும் மார்புடன் காட்டேஜ் வாசலில் நின்றான்.

ஒருகணம் தாமதித்தான்.

இருக்கும் அவசரத்தில் கதவை உடைத்து சுரேகாவின் குரல் வளையை பொடித்து விடுவான்.

அவனுக்குள் வலுவான ஒன்று அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

வாசல் படியில் மடிந்து விழுந்தான்.

சிறிது நேரம் அப்படியே கிடந்தான். பிறகு எழுந்தபோது சற்று ஆசை சம் வந்தது.

தன்னை அடக்கிக்கொண்டு அறைக்குத் திரும்பினான்.

—இந்தாட! ராட்சசீ! உன்னை சட்டுன்னு முடிச்சுடக் கூடாது! அனுபவிக்காம போயிடுவே! அணு அணுவா அனுபவிக்க வைச்சுக் கொல்றேன் பாரு! என்று முணுமுணுத்தான் அவன்.

அடுத்த நாள் காலையில் சம்பக்லாலிடம் விடைபெற்று நகரத் திற்குத் திரும்பினான்.

சாதாரண ஓட்டலில் நான்கு நாள் தங்கினான்.

ஐந்தாம் நாள் பெங்களூரிலிருந்து வருவது போல் வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

சுரேகா முகம் பிரகாசமாக இருந்தது.

ஒருவேளை கல்யாண்குமார் அவனைவிட சாமார்த்தியசாலியாக இருந்திருப்பான். நிச்சயம் அவனைவிட அழகானவன். அவன் சம்பாத்தியம் அறிவில்கூட மிஞ்சியவன்.

அவனிடம் சுகத்தை அனுபவித்த உடல் அல்லவா!

இப்போது பூரித்து, புசுபுசுத்து, உள்ளே சுரந்த இன்பங்களை முகத்தில் காண்பித்தது.

—யப்பா! எப்போடா வரப் போறீங்கன்னு ஆயிட்டது?

அவள் வார்த்தைகள் காதைக் குடைந்தன. புன்னகை ஒன்று காட்டினாள். அவள் பத்தினி என்றால் அதில் உயிர் இல்லை என்று அவன் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்!

அவள் இன்னும் சிரிப்பிலேயே மிதந்தாள். அவனுக்குத் தெரியும் இதுவரை அவளுக்கு அப்படி தொடர் சிரிப்பு வந்த தில்லை!

இதெல்லாம் காதலின் அடையாளங்கள்தானே!

சிரிப்பு! சிரிப்பு எப்போது எங்கேயாவது பார்க்கும் சிரிப்பு!

இரவு அவளுடன் படுக்கவில்லை. ஏதோ காரணம் சொல்லி வெளியே படுத்தான்.

நட்பு நோக்கி தாரதம்மியம் பிரிக்க, இந்தப் பாதகிக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது.

ஆமாம். கல்யாண்குமார் எவ்வளவோ தேவலை! அவர் முத்தம் இப்படி இருக்கும்: அவர் அணைப்பு இப்படி இருக்கும்.

அடுத்த நாள் ஆபிஸில் கல்யாண்குமாரைப் பார்த்தபோது வெட்கம் மிடுக்கியது!

—ஹல்லோ! அமரேஷ்! ட்ரிப் எப்படி என்று கேட்கும் போதே, அவன் மனசில் 'டேய் உன் மனைவியை அனுபவிச்சேண்டா! ரொம்ப ஷோக்கா இருந்ததுடா!' என்று நினைப்பான் என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

அமரேஷ் ஒரு மக்குப் பட்டம் கட்டிக்கொள்ள நினைத்தான்.

அசடாகச் சிரித்து—ட்ரிப் நல்லா இருந்தது! என்று சொன்னான்.

தொடர்கிறது—நீ எப்படி பொழுதைக் கழிச்சே? என்றான்.

—போர்! போர்! போர்! என்றான் கல்யாண்குமார்.

அமரேஷுக்கு நன்றாகத் தெரியும்! கல்யாணின் முகம் இவ்வளவு தெளிவா என்னிக்கும் இருந்ததில்லை.

கள்ளத்தனமாக ஒரு பெண்ணை அனுபவிக்கும் சுகத்திற்கு உலகத்தில் வேறு நிகர் ஏது?

திருப்தியாக, பூரண திருப்தியாக இருக்கிறான்!

யார் கண்டார்கள்? இவனுக்கு இரவே இன்னொரு நெருங்கிய நண்பனிடம், —டேய்! அமரேஷ் பெண்டாட்டியை எஞ்சாய்

பண்ணினேன் பாரு! என்ன சுகமாயிருந்தது தெரியுமா? என்று உச்சிகுளிரச் சொல்லுவான்! இமாலய மலை ஏறி வெற்றி பெற்றது போல் அவ்வளவு பெருமிதம் அதில் இருக்கும்.

ம்! வரட்டும்! உனக்கும் வழி பார்க்கிறேன்.

ஒரு வாரம் வரை யோசனை!

பிரமாத யோசனை!

ஒவ்வொரு திட்டமாகப் போட்டு அழித்தான்!

முதலில் சுரேகாவுக்கு தண்டனை கொடுத்தால் போதும் என்று நினைத்தான்.

ஆனால் இப்போ கல்யாண்குமார் அவனிடம் பேசிச் சிரிக்கும் நயவஞ்சகத்தைப் பார்த்தால் அவனையும் சேர்த்து தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான்.

ஆமாம்! இரண்டு பேருக்கும் மறக்கமுடியாத தண்டனை!

மேலும் ஒரு வாரம் ஆயிற்று அதை உருவாக்குவதற்கு.

யாரும் எளிதில் கண்டுபிடிக்க முடியாத திட்டம் ஒன்று நினைத்தான்.

பல கோணங்களில் அதை ஆராய்ந்து, ஏதாவது குறைபாடுகள் இருந்தால் அதை நிவர்த்தி செய்து கொண்டான்!

வீட்டிலிருக்க விருப்பமில்லை. மனைவியைப் பார்க்கப் பிடிக்க வில்லை. வெளியில் போக விரும்பினான்.

எங்கே போக?

அப்போது சுரேகா அவனது அறைக்கு வந்தது ஆச்சரியத்தைத் தந்தது.

—டியர் என்று சொல்லி நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

காதலித்த நாட்களிலிருந்து அந்த டியர்!

அமரேஷ் புருவங்களைத் தூக்கினான்.

முகத்தில் வெறுப்பு வர சிரமப்பட்டு அடக்கினான்.

—டாக்டரை பார்த்தீங்களா? என்றாள்.

—எதுக்கு?

—நம்ப பிரச்னைக்கு!

—நேரமில்லை!

அவள் அவனை ஆழ்ந்து பார்த்தாள்.

—என்ன இப்படிச் சொல்றீங்க? என்றாள்.

—ஏன்?

அழுகை வந்தது.

—டியர்; எத்தனை தடவை சொல்லிட்டேன்; ஒரு குழந்தை வேணும்னு என்று அவள் விசித்தாள்.

—உண்மைதான்! பிறக்கும் போது பிறந்துட்டு போகுது! என்று எழுந்தான்.

அலமாரிக்குச் சென்று சட்டை ஒன்றை எடுத்தான்.

மேலே மாட்டிக் கொண்டான்.

—தவித்துக்கிட்டு இருக்கேன் தெரியுமா? என்றாள் அவள் பொருமலோடு.

—என்ன தவிப்பு?

—ஒரு குழந்தை வேணும்னு தவிப்புதான்.

—குழந்தை இல்லாதவங்க எல்லாரும் தவிச்சுக்கிட்டுத்தான் இருக்காளாக்கும்? என்றான் பட்டன்களைப் போட்டுக் கொண்டே.

—என் கேஸ் வித்தியாசமானது! டியர்! எனக்கு அவசியம் வேணும்! நான் ஒரு குழந்தையை சீராட்ட விரும்பறேன். எங்க சிநேகிதிங்க, உறவுக்காரங்க எல்லாரும் கேட்டுக்கிட்டே இருக்காங்க, குழந்தை வேண்டாமான்னு.

—பார்ப்போம் என்றான் அவன்.

—நான் ஒன்னு சொன்னா கோபிசுக்க மாட்டிங்களே? என்றாள் அவள்.

—என்ன? என்று முகத்தைத் தாக்கினான்.

—சாமுண்டிஸ்வரி கோவிலுக்குப் போயிட்டா, குழந்தை பிறக்கும்னு சொன்னாங்க. அதுக்காகத்தான் சொல்றேன்.

—ஓகோ! சாமுண்டிஸ்வரி கோவிலுக்குப் போகணுமர்? இன்னும் பலபேரிடம் கேட்டுக்கோ! பல கோவிலுக்குப் போகச் சொல்லுவாங்க! என்றான் அவன்.

—டியர்! அப்போ என்ன சொல்றீங்க? எதுவும் முயற்சி எடுக்க பிடிக்கலையா? என்றாள்.

—நான்தான் சொல்லிட்டேனே! பிறக்கிற நேரத்திலே பிறந்துட்டுப் போகுது. பிறக்காமலா இருக்கப் போகுது? சிலருக்கு அறுபது வயசில கூட குழந்தை பிறந்திருக்கிறது! என்றான் அவன்.

அவள் முகத்தில் நீர் படிந்திருந்தது. கர்சிப்பை எடுத்து துடைத்தான்.

அவன் அலமாரியில் சென்று மணிபர்ஸை எடுத்து பையில் சொருகினான். —வரேன்! என்று கிளம்பினான்.

அறையை விட்டு வெளியே வந்தான். ஹாலில் பாதி தூரம் போயிருக்க மாட்டாள்.

கண் பார்வை அப்போதுதான் வெளியில் வந்து நிற்கும் காரில் பட்டது.

காரின் முன்கதவை திறந்து கல்யாண்குமார் இறங்கினான்.
அழகான நடையிட்டு நாகுக்காக படிகளில் ஏறி உள்ளே
வந்தான்.

வராந்தாவில் இருந்து அவன் பார்வை அமரேஷ் மீது
விழுந்தது.

அமரேஷ் நின்ற இடத்தைவிட்டு நகரவில்லை.
கடைவாய் கடுகடு என்று அரைத்துக் கொண்டது.

—மிஸ்டர் கல்யாண்! வேலைகெட்ட நேரத்திலே வர்றீங்க?
என்றான் கடுமையாக.

—ஓ! என்று சொல்லி சற்று பின்னோக்கி நின்றான் அவன்!
முகம் மாறியது.

—ஸாரி, அமரேஷ்! சாரி! மன்னிக்கணும் எதிர்பாராம
வந்துட்டேன். காரணம் அந்த டச்சு ஆசாமி வந்திருக்கிறான்!
என்றான் அவன்.

—ஏன்? கல்யாண் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒருநாள் தான்
ரெஸ்ட்டு. அதைக்கூட அனுபவிக்க முடியாம கெடுத்துடறீங்
களே! என்றான்.

கல்யாண் இதுபோல ஒரு வார்த்தை கேட்டது இல்லை.

—சாரி, அமரேஷ்! இனிமே ஒழுங்கா நடந்துக்கறேன்.
டச்சுக்காரன் நாளைக்கு காலையிலே கிளம்பிப் போறான்.
நீ பார்க்க முடியாம போய்டுமோன்னு அழைச்சுட்டு வந்தேன்.

—எங்கே கார்லே இருக்காரா? என்றான் அவன்.

—ஆமாம்! என்றான் அவன்!

—சரி கூப்பிடு! என்று சொல்லி அமரேஷ் ஹாலில் இருந்த
சோபாவில் அமர்ந்தான்.

இத்தனை நேரம் வரை அவனது கடைக்கண் பக்கவாட்டில்
சென்று அறையில் அவள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாள்
என்று பார்த்தது.

கல்யாண் பெயர் கேட்டவுடன் அவளிடம் ஏற்பட்ட மாறு
தல் அவனை கீழே தள்ளியது.

அரை விநாடியில் முகத்தை சரிசெய்து கொள்வது தெரிந்தது
சாரியையும் மடித்துவிட்டு தன்னை சிங்காரித்துக் கொண்டாள்.

டச்சுக்காரரை கல்யாண் உபசாரமாக அழைத்து வந்தான்.

அமரேஷின் முகம் மாறிவிட்டது,

பெரிய புன்னகை முகத்தில் வந்தது.

டச்சுக்காரரும், அவனும் பிஸினஸ் விஷயமாக பேச ஆரம்
பித்தார்கள்.

சுமுகமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த உரையாடல் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது சுரேகா ஒரு தட்டில் மூன்று டம்ளரை வைத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

அதில் குளிர்ந்த பானங்கள் இருந்தன.
கொடுக்கும்போது அமரேஷ் அவளை நோக்கினான்.

அடேயப்பா! முகத்தில் என்ன மாறுதல். கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன் விசித்தவள்! அதற்குள் முகத்தில் பவுடர் பூசி மாறி விட்டாள்!

டச்சுக்காரர் முப்பது நிமிடம் பேசினார். பிறகு விடை பெற்றுக் கிளம்பினார்.

கல்யாண் புறப்பட்டபோது—கொஞ்சம் இருந்துவிட்டுப் போலாமே! என்றான் அமரேஷ்.

வெறுமனே சொன்ன வார்த்தை!

—ஆமாம்! இருந்துட்டுப் போங்க! ஏன் அவசரம்? என்று வீணை போலக் கேட்டாள் சுரேகா.

அவளது குழைவும் கொஞ்சலும் அவனுக்கு நன்றாக புரிந்தது.

கல்யாணை நோக்கினான்.
சும்மா எங்கேயே பார்த்திருந்தான்.

தெரியும் அமரேஷுக்கு! உள்ளூர அவன் மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பான்!

தன் காதலிக்காக இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருப்பதற்கு ஆசைப்பட்டிருப்பான்.

—இல்லை போக வேண்டியிருக்கு! என்றான்.
—பரவாயில்லை! அவனை விட்டுடு! என்றான் அமரேஷ்.
கல்யாண் எழுந்தான்.

திரும்பும்போது ஒரு பொடியான கடைக்கண்ணை அவன்மீது வைத்து அழுத்தினதை அமரேஷ் கண்டு கொண்டான்.

கல்யாண் டக் டக் என்று நடந்து வாசலை நோக்கிப் போனான்.

சுரேகா எச்சில் டம்ளரை எடுத்துப் போனான்.

அதில் கல்யாண் டம்ளரை குறிப்பாக கவனித்தான் அமரேஷ்.

அடியில் பானம் கொஞ்சம் மிச்சம் இருந்தது.

சுரேகா சமையல் அறைக்குப் போனதும் அமரேஷ் பூனை நடையாகச் சென்று மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தான்.

அவன் எண்ணியது சரியாயிற்று.

கல்யாண் உபயோகித்த டம்ளரை வாயில் வைத்து மென்மையாக சூப்பிக் கொண்டு உள்ளே இருந்த திரவத்தை ஒவ்வொரு திவலையாக நன்றாக ரசித்து கொண்டிருந்தாள் சுரேகா.

குடித்த பிறகு அவள் முகத்தில் வந்த பரவசம் எந்த நாளிலும் வந்ததில்லை.

பல்லைக் கடித்து திரும்பவும் சோபாவில் வந்து அமர்ந்தான். ஏதாவது செய்து ஆகணும் என்று மனம் சொன்னது.

செய்ய வேண்டியதுதான். அதுக்காக என் வாழ்க்கையை நான் பாழாக்கிடக்கூடாது. அவளை இந்த கணத்திலே கொன்னுடுவேன். ஆனால் என்னைத் தூக்கிலே போடுவாங்க. அதனாலே வேறு ஏதாவது செய்யணும் என்று நினைத்தான் அமரேஷ்.

சில நிமிடங்கள் கழித்து சுரேகா வந்தாள்.

—இன்னும் புறப்படலியா, டியர்? என்றாள்.

அந்த டியரைக் கேட்கும்போது வயிறு பற்றி எரிந்தது.

அந்தக் கணம் பாய்ந்து அவள் கழுத்தை நெரித்து விடலாம் என்று தோன்றியது.

பொறுமை! பொறுமை! என்றது மனம். அவள் இறக்க வேண்டும் நீ வாழ வேண்டும், என்றது ஒரு மனம்.

உதட்டை மடித்துக் கொண்டு அவளைப் பார்த்தான்.

—ஒரு விநாடியில் உன் அழகை போன இடம் தெரியலையே! என்றாள் கொடூரமாக.

அவளுக்கு அது உறுத்தி இருக்க வேண்டும்.

—உங்க கிட்டே பிஸினஸ் பேசுவதற்கு டச்சுக்காரர் வர்றாரு நான் அப்போ அழுதுக்கிட்டு இருக்க முடியுமா? என் மனசு இன்னும்கூட அழுதுக்கிட்டு இருக்கு! என்றாள் அவள்.

—அழேன்! என்றாள் அவன்.

அந்தக் கணத்தில் அவளது கண்களிலிருந்து நீர் மல்கியது.

சோபாவின் முதுகைப் பிடித்துக் கொண்டு சற்று நேரம் விசம்பினாள்.

பிறகு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு தனது அறைக்குள் சென்றாள்.

அமரேஷ் வெறுமையாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

நேரம் ஓடியது.

ஒரு வேகம் அவனை ஆட்கொள்ள எழுந்திருந்து அவள் அறைக்குச் சென்றாள்.

வாயிலில் நின்று கொண்டு எட்டிப் பார்த்தான்,
உள்ளே அவள் விசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

—டாக்டர் கிட்டே இனிமே போக வேண்டாம்! என்றான் அவன்.

மொட்டையாக அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவள் திரும்பினாள்.

கண்களில் திவளைகளாக கண்ணீர் மறைந்திருந்தன,
—ஏன்? என்றுள் அவள்.

—ஏனா? நீ ஏற்கெனவே கார்ப்பம் ஆகியிருக்கனுமே? சோதிச்சுப் பார்த்துக்கோ! என்று சொல்லி சட்டென்று நகர்ந்தான்.

அந்த வார்த்தைகள் எப்படியும் அவளைத் துளைக்கும் என்று தெரியும்.

மனதில் அதை நினைத்துக் கொண்டு புன்முறுவல் செய்து வாசலில் வந்தான். காரில் ஏறினான். புறப்பட்டான்.

வெவ்வேறு திசைகளில் ஓட்டினான்.
மனம் இழைந்து கொண்டிருந்தது.

அவளது அப்பாவிடம் சென்று சொல்லலாமா?
அப்பாவும் ஒரு கிராதகர்.

‘ஏழு வருஷமா நீ அவளை கொடுமைப் படுத்திட்டிங்க’ என்று திரும்பவும் அதே குற்றச்சாட்டை கூறுவார்.

எந்தக் கொடுமையைச் செய்துவிட்டான் அவன்? எல்லா கணவன்களும் இருப்பது போல அவனும் இருந்திருக்கிறான். பொறுமை இழந்த சமயத்தில் கோபித்திருக்கிறான். சமயங்களில் அவளை அடித்தும் இருக்கிறான். ஆனால் சுரேகா அவ்வளவு சென்ஸிடிவ்வாக இருக்க வேண்டியதில்லை.

ஏன் இருக்கவேண்டும்? பெண்ணாக பிறந்தால் நிச்சயம் கூடாது. பொறுத்துக் கொண்டுதான் போகவேண்டும். ஆனால் அந்த கிராதக மாமனார் என்ன சொன்னார்.

—என் பெண்ணை வளர்த்த விதம் வேறுவிதம்! எனக்கு ஒரே பெண். அவளைத் தொடக்கூட கூடாது! என்றார்.

வாழ்க்கை முழுவதும் ஒரு தண்டனையாக அவளை வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவள் மீது எந்த உரிமையும் கொள்ளக் கூடாது. சீ!

இப்பொழுது மாமனரிடம் சென்றால்கூட அவனைத்தான் ஏதாவது சொல்லிக் கோபிப்பார்!

சுரேகாவின் மனச்சபலங்களுக்கெல்லாம் காரணம் நீயே! என்று சொல்லி விரட்டினாலும் விரட்டுவார்.

காரை இன்னும் திருப்பிக் கொண்டே இருந்தான்.

சாலையில் நேராகச் சென்றது.

கடற்கரை ஓரமாக நின்றது.

சிறு தெருக்களில் இங்கும் அங்குமாக அலைந்தது.

கடைசியில் ஓரிடத்தில் நிறுத்தினான்.

ஒரு பங்க் கடை. இறங்கி ஒரு சோடா சாப்பிட்டான். ஏறிக் கொண்டான்.

சட்டென்று ஒரு நினைவு. திரும்பவும் காரைக் கிளப்பினான்.

அடடா, யோசிக்காமல் இருந்து விட்டோமே என்று நினைத்தான்.

காரை துரிதமாக பறக்க விட்டான்.

கண் மூக்குத் தெரியாமல் ஓட்டி அந்த பிரதான சாலையை நோக்கிச் சென்றான்.

தனது கட்டிடத்து காம்ப்வுண்டுக்குள் நுழைந்தான்.

காரை பார்க்கிங்கில் விட்டபோது அவன் கண் அங்கே கல்யாண்குமார் கார் நிற்பதை அறிந்துவிட்டான்.

கடினமான புன்முறுவல்.

தான் நினைத்தது சரி என்று கூறி ஓடினான்.

கூர்க்காவின் சல்யூட்டை பொருட்படுத்தவில்லை.

லிப்டை அவசரமாக அழுத்தினான்.

வந்ததும் ஏறி தனது தளத்திற்குச் சென்றான்.

லிப்டின் வாயிலிருந்து அவனது அலுவலக வாயில் வரை சிவப்புக் கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. இருபக்கமும் குரோ டன்ஸ்கள் இருந்தன.

பூனை நடை வைத்து மெதுவாகச் சென்றான்.

உள்ளே நுழைந்தான்.

மேஜைகளும், டைப் மிஷின்களும் அமைதியாக உட்கார்ந் திருந்தன.

நடையை மிகவும் மெதுவாக்கி கல்யாண்குமார் அறை நோக்கிச் சென்றான்.

டைரக்டர் என்ற குட்டை எழுத்தின் கல்யாண்குமார் என்று கொட்டை எழுத்தில் போடப்பட்டிருந்தது.

வாசலில் நின்றான்.

உள்ளே குரல் கேட்பது தெரிந்தது.

ஸ்டெனோவின் அறையைத் தாண்டித்தான் அவனது அறைக்கு செல்ல வேண்டும்.

ஸ்டெனோ ருமுக்குள் மெதுவாக நுழைந்தான்.

அவனது அறை வாயில் லேசாக திறந்திருந்தது.

அவன் உள்ளே நுழைந்ததை கல்யாண் கவனித்து இருக்க முடியாது.

போன் பேச்சு இன்னமும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

—நீ எதுக்கும் பயப்படாதே டார்லிங்! நான் உன்னை கடைசி வரைக்கும் விட்டுவிடமாட்டேன். அவன் ஒரு முட்டாள்! என்ன மென்மையா உன்கிட்டே பேசணும்? அவன் பேசிய ரகத்தைப் பார்த்தாயா? எனக்கு அப்படியே மனது வெந்து போச்சு! என்றான் கல்யாண்.

அடுத்து வந்த குரல் என்ன என்று கேட்கவில்லை.

ஆனால் அவள் பேசுகிறாள் என்பது மட்டும் தெரியும்.

உடனே தொடர்ந்தான்.

—நான் வந்திருக்கவே மாட்டேன். அங்கே டச்சுக்காரன் வந்துட்டான்! அவன் நாளைக்கு ப்ளைட்லே போறான். அவனுக்கு நாம் ஏதாவது சொல்லித்தான் ஆகணும். அப்பத்தான் பிஸினஸ் கிடைக்கும். இப்படி இருக்கும்போது நான் எப்படி வராம இருக்க முடியும்? ஆமா நான் கொஞ்சம் டிரிங்கை மிச்சம் வைச்சிருந்தேனே குடிச்சயா....

.....

—நான் எச்சரிக்கையாகத்தான் இருக்கேன். எப்படி அவன் நான் வற்றதை விரும்பலை என்பது எனக்கே ஆச்சரியமா இருந்தது.

—பொறு காலம்வரும். அது வரைக்கும் பொறுத்திரு! ஊரிலே பேரைக் கெடுத்திடக்கூடாது. அதுக்காகத்தான் சட்டென்று எதையும் முடிவு பண்ணக்கூடாது. எப்போதும் உன்கூட இருப்பேன். ரத்தினக் கடற்கரையிலே அனுபவிச்சதை மறக்க மாட்டேன். ஒவ்வொரு வினாடியும் நினைத்து சந்தோஷப்பட்டுக் கிட்டே இருப்பேன்.

அமரேஷுக்கு நீண்டமூச்சு வந்தது.

உள்ளே நுழையலாமா கையும் களவுமாகப் பிடித்து கழுத்தை நெரிக்கலாமா?

நோ....நோ...அப்படிச் செய்யக்கூடாது!

இவனையும் சரி, அவனையும் சரி சித்திரவதை செய்து கொல்ல வேண்டும்.

9/2000

அவர்கள் இறந்த பிறகு முழுமையாக வாழ வேண்டும்.

கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தான். மீண்டும் பூனை நடைவைத்துப் படிகளில் இறங்கினான்.

கூர்க்கா சல்யூட் அடித்தான்.

நேராக காரைத் திறந்து ஏறினான்.

கிளப்பி அவசரமாக வெளியே வந்தான்.

எங்கே செல்கிறோம் என்று யோசனை இல்லை. கார் போய்க் கொண்டே இருந்தது.

நகரத்திற்கு வெளிப்புறம் வந்துவிட்டது.

ஏர்ப்போர்ட் சாலையில் போவது தெரிந்தது. ஒரு மரநிழலில் காரை ஒதுக்கினான். ஸ்டியரிங் மீது சாய்ந்தான். அழுகையாக வந்தது. சிறிது அழுதான்.

நீர் கீழே விழுந்தது. முணுமுணுத்தான்.

கண்களை துடைத்து, யாருக்காக யார் அழுவது என்று நினைத்தான்.

தான் ஒரு கோழையல்ல என்று நினைத்தான்.

தூரத்தில் விமானம் இறங்கும் காட்சி தெரிந்தது.

ஏன் இப்போது நேராக பெங்களுர் போய்விட்டால் என்ன? அங்கே தாசப்பா இருக்கிறானே அவனிடம் சற்று பேசிவிட்டால் மனசு எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கும்?

நல்லவேளை! அவனோடு கைப்பெட்டி இருந்தது. அதில் பணம் இருப்பதும் தெரியும். வேண்டிய உடைகள் இருப்பதும் தெரியும்.

காரை ஏர்ப்போர்ட்டுக்கு செலுத்தினான்.

இரண்டு மணி நேரம் இருந்தது ஃபினைட்டுக்கு.

டிக்ரெட் கிடைத்தது.

2

இரவு ஏழு மணிக்கு மிட்லண்ட் ஹோட்டலில் 126-வது அறையில் இருந்தான்.

பெங்களுர் காற்று சுகமாக இருந்தது. ஏஸி இல்லாமல் குளிர் அடித்தது.

இப்பொழுது வெளியே போவதற்கு உடை அணிந்து கொண்டிருந்தான். பாதி துயரம் போயிருந்தது. மகிழ்ச்சியாகக் கூட இருந்தது.

எத்தனையோ முறை அவசர பிரயாணத்தில் பெங்களுருக்கு வந்திருக்கிறான்.

மனைவியிடம் சில சமயம் சொல்லி விட்டு வருவான் சில சமயம் சொல்ல மாட்டான்.

எங்கேயோ போவது போல் போவான். காரை ஏர்போர் டில் விட்டுவிட்டு பெங்களுர் வந்து அன்று இரவிலோ அல்லது மறுநாள் காலையிலோ ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்று விடுவான்.

பெங்களுர் வருவதற்கு அவனுடைய முக்கிய காரணம் சில இரவு விளையாட்டுக்காக. இங்கே அழகான பெண்கள் இரவுகளில் கிடைத்தார்கள்.

பெங்களுர் வட்டாரத்தில் அவனுக்குப் பேர் அமரேஷ் அல்ல. கோபிநாத்! பெயரை மாற்றிக் கொண்டது மட்டும் அல்ல. தனது வேடத்தையும் மாற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

விமானத்திலிருந்து இறங்கி டாய்லெட் சென்றவுடன் பெட்டியிலிருந்து மீசையை எடுத்து வைத்துக் கொள்வான். தலையை வேறு விதமாக வாரிக் கொள்வான். சட்டையை எடுத்துப் போட்டுக் கொள்வான். புருவத்தைச் சற்று நீளமாக தீட்டி விடுவான். நெற்றியில் மரு போல் புள்ளி வைத்துக் கொள்வான். பார்த்தால் எதோ ராவுஜி போல் தோன்றும். இவ்விதம் பெயரையும், தோற்றத்தையும் மாற்றியதற்கு காரணம் யாராவது அவனது இரண்டாவது வாழ்க்கையை கண்டு பிடித்து விடுவார்களோ என்பதுதான்.

இரவு ஏழு மணிக்கு டிரஸ் சேன்ஜ் செய்து கொண்டு கண்ணாடியில் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்தான்.

வேடம் சரியாக இருந்தது. சுரேகா பார்த்தால்கூட அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாது.

நேராக ஹோட்டலின் மேல் தளத்திலிருக்கும் 'காவேரி' பாருக்கு போய்ச் சேர்ந்தான்.

இருட்டு கலந்த சூழ்நிலை. கவுண்ட்டர் மட்டும் வெளிச்சம் பூசி இருந்தது.

வாடிக்கையாளர்கள் இருட்டில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளே நுழைந்து வழக்கமான மேஜையைத் தேடினான்.

சர்வர் அவனுக்கு ஒரு வணக்கம் போட்டார்.

மேஜைக்குச் சென்றபோது ஏற்கெனவே ஒரு ஆள் உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

—ஓ! தாசப்பா உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக்கிட்டு இருக்கேன்! என்று சொல்லி உட்கார்ந்தான் அமரேஷ்.

தாசப்பாவுக்கு தலைகால் புரியவில்லை.

இன்று அமரேஷ் வந்தது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

தாசப்பா பக்கத்து தெரு ஒன்றில் பார்மசுடிகல்ஸ் கடை ஒன்று வைத்திருந்தார்.

எதோ சில மருந்துகள் தயாரித்து வந்தார். இதைத் தவிர ரகசியமாக சில மருந்துகளை தயாரித்து வெவ்வேறு பெயர்களில் விற்று வந்தார்.

சர்வர் வந்ததும் இரண்டு காக்கை உத்தரவிட்டான் அமரேஷ்.

தாசப்பாவின் அருகில் நாற்காலியை இழுத்து, —மிஸ்டர் தாசப்பா நான் போனவாட்டி வந்தப்போ நீங்க ஒரு விஷயம் சொன்னீங்க. ஞாபகம் இருக்கா? என்றுன்.

—என்ன விஷயம்?

—ஒரு ரகசியமான விஷயம்னு சொன்னீங்க.

தாசப்பாவுக்கு ஞாபகம் வரவில்லை வரவில்லை.

—என்ன சொன்னேன் மறந்துவிட்டதே! என்றார்.

—ஒரு சக்தி வாய்ந்த தூக்க மாத்திரை நீங்க தயார் பண்ண தாச் சொன்னீங்க!

—ஓ! ஞாபகம் இருக்கு! தயார் பண்ணிட்டேனே! என்றார்.

—அப்படியா? என்று சொல்லி நாற்காலியை இன்னும் இழுத்துப் போட்டான், அமரேஷ்.

தாசப்பா தனது கால்களை கீழே மடக்கினார்.

—எனக்கு அந்த தூக்க மாத்திரை வேண்டியிருக்கு! என்றுன் அமரேஷ்.

தாசப்பா திரும்பிப் பார்த்தார். அவர் கண்களில் விஷமும் பரவியது.

—ஓ! நீண்ட தூக்கம் உண்டாக்குனுமா? என்றார்.

அமரேஷுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

தாசப்பாவால் மனசைக்கூட வாசிக்க முடியும் போல இருந்தது.

—ஆமாம்! என்றுன்.

தாசப்பா கோப்பையைக் கீழே வைத்து அமரேஷ் பக்கம் சாய்ந்தார்.

—கோபி! என்றார்.

அமரேஷ் சிரித்துக் கொண்டான். அவன் வைத்துக்கொண்ட புனைப் பெயர் சமயத்தில் அவனுக்கு மறந்து விடுகிறது.

இப்போது சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது கோபிநாத்.

—கோபி! நல்ல சக்தி வாய்ந்த தூக்க மருந்தை தயார் பண்ணிட்டேன். கால் மாத்திரை போட்டால் போதும்! ஒரே தூக்கம்தான். அதுக்கு மேலே போட்டா நேரே மேல் லோகம்! என்றார் தாசப்பா.

அமரேஷ் கோப்பையை சற்று இழுத்து வைத்தான்.

—தாசப்பா! கடவுளைப் போல நீங்க! எனக்கு ஒரு முழு மாத்திரை வேணும்! என்றான் அமரேஷ்.

—முழு மாத்திரையா? ஏம்பா? என்றார் தாசப்பா.

—எனக்குத் தேவைப்படுது.

—அப்போ, நான் சொன்ன சமாச்சாரத்திற்கா? என்றார் தாசப்பா.

—ஆமாம், என்றான் அமரேஷ்.

—யாரு, என்ன சமாச்சாரம்? என்று தனிந்த குரலில் கேட்டார்.

—நான் இங்கே அழைச்சிட்டு வருவேன், இல்லே மாலதின்னு ஒரு பெண்ணு! அது என்னை இப்போ பிளாக்மெயில் பண்ணுது. என்னை நிம்மதியா இருக்க முடியலை. வீட்டில விஷயம் தெரிஞ்சுடும் போல இருக்கு. என்னுடைய அந்தஸ்து முழுதும் ஒரு செகண்டில் பறந்து போயிடும். ஏதாவது செஞ்சதான் ஆகணும்! என்றான் அமரேஷ்.

—ஓ! அவ்வளவு தூரம் வந்துட்டாளா? ஏன் இடம் கொடுத்திங்க? என்றார் தாசப்பா.

—நான் கொடுக்கலீங்க. எடுத்துக்கிட்டா! என்றான் அமரேஷ்.

—இப்போ, என்ன செய்யணும்னு சொல்றீங்க? என்றார் தாசப்பா.

—நீங்க உதவி செய்ய முடியும்தான் நான் மனதைத் திறந்து சொல்றேன்! என்றான் அமரேஷ்.

—ஏன்? நிச்சயம் உதவி செய்யறேன். சந்தேகமா? என்றார் தாசப்பா.

—அப்போ நான் சொல்றேன் கேளுங்க. அந்த மாத்திரையை விட்டமின் மாத்திரை மாதிரி அதே வட்டமா செஞ்சி அது மேல அதே கலர் பூசிடணும்! முடியுமா?

—முடியும்! என்று சொல்லி கண்ணைச் சிமிட்டினார் தாசப்பா.

—அப்ப எனக்கு அது போதுங்க! இதைவிட பெரிய உபகாரம் வேறு கிடையாது. அதை நான் எடுத்துக்கிட்டுப்

போய் அந்தப் பெண் சாப்பிடற விட்டமின் மாத்திரையோடு வச்சடுவேன். நிம்மதியாயிடும்! என்றான் அமரேஷ்.

—ஒன்றும் கவலைப்படாதே! எப்ப எனக்கு நீ ஆத்ம நண்பனாயிட்டியோ உன்னை நான் புறக்கணிக்க மாட்டேன்! என்றார் தாசப்பா.

—எப்போ சந்திக்கலாம்? என்றான் அமரேஷ்.

—நீங்க எப்போ புறப்படறீங்க? என்றார் தாசப்பா.

—நானைக்கு 9 மணிக்கு புறப்பட்டாகணுமே? என்றான் அமரேஷ்.

—அப்படிங்களா? அதுக்கு முன்னாலே நான் தயார் பண்ணிடுவேன். உங்களை வந்து பார்க்கறேன்! என்றார் தாசப்பா.

—சரி! என்றான் அமரேஷ்.

—ஒன்று ஞாபகம் வச்சுக்குங்க கோபி! அவங்க சாப்பிட்டு எமலோகம் போயிட்டாங்கன்னு நீங்க என்ன செய்யணும் தெரியுமா? என்றார் தாசப்பா.

—என்ன செய்யணும்?

—தூக்க மாத்திரை ஒரு பாட்டில் வாங்கி எடுத்துக்குங்க! பாட்டிலை அவ பக்கத்திலே வச்சுடுங்க! சில மாத்திரையை எடுத்து தூர போட்டுடுங்க! என்றார்.

—ஓ! புரியுது. போலீஸ் வந்து பார்த்தா அவளே தூக்க மாத்திரை சாப்பிட்டு செத்துப் போயிட்டதா நினைப்பாங்க அது தானே?

—ஆமாம் மிஸ்டர் கோபி! ஏற்கனவே நான் இதில் வெற்றி கண்டிருக்கேன். நீங்க என் ஆத்ம நண்பன். அதை உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கேன்! என்றார் தாசப்பா.

பிறகு இருவரும் கோப்பைகளில் குதூகலமாய் தங்கள் நேரத்தை செலவழிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

3

மறுநாள் பதினோறு மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்ததும் சுரேகா திக்பிரமையோடு நின்றுள்.

சற்று நேரம் பேசவில்லை.

கண்கள் அசைவற்று நின்றன.

—நீங்கதானா? என்றுள்.

—ஆமாம்! என் ஆவியல்ல! என்றான் அமரேஷ்.

நேராக அறைக்குச் சென்றான்.

—ராத்திரி எங்கே போயிட்டீங்க? என்றுள் தொடர்ந்து!

—சினேகிதங்க வீட்டுக்குப் போனேன்.

தூங்கிட்டேன்!

—ஒரு போன் அடிச்சுச் சொல்லக்கூடாதா? எவ்வளவு கவலைப்பட்டுக்கிட்டு இருந்தேன்?

—கவலையா? நீயா? பட்டேயா? என்று கேட்டான் அமரேஷ், அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே!

சட்டையை அவிழ்த்து அலமாரியில் வைத்தான்.
நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான்

—ஓ! ஓ! கவலைப்படாம நான் நிம்மதியா உறங்கி இருப்பேன்னு நினைச்சீங்களா? என்றான் அவன்.

—அப்படிச் செய்திருந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை என்றான் அவன்.

அவள் சிறிது மௌனமாக இருந்தாள்.

பிறகு—வரவர நீங்கள் ஒரு மாதிரியா ஆகிக்கிட்டு வர்றீங்க?

—நானா? நீயா?

அவள் பதில் சொல்லவில்லை.

உள்ளே போனாள். அங்கிருந்தே கேட்டாள்,—சாப்பாடு தயாரா இருக்கு! வர்றீங்களா?

—எனக்குப் பசியில்லை. அப்புறம் ஆகட்டும்!

சிறிது நேரத்தில் ஆபீஸ் போய் விட்டான்.

ஆபீஸில் வேலை ஓடவில்லை.

அடுத்த அறையில் கல்யாண்குமார் இருப்பது தெரியும். என் மனைவியை அனுபவித்தவன் அடுத்த அறையில் இருக்கிறான் என்ற நினைவு அடிக்கடி வந்தது.

சிறிது நேரத்தில் கல்யாண் அவனது அறைக்கு வந்தான்.

ஒருபைலைக் காண்பித்து சில குறிப்புகளை அவனைப் படிக்கச் செய்துவிட்டு வெளியே போனான்.

அவன் நின்றவரை அமரேஷுக்கு படபடப்பாக இருந்தது. கண்ணாடி குமிழை எடுத்து அவன் நெற்றியில் ஒங்கி அறைந்து விடலாமா என்று தோன்றியது.

நில்லு! அவசரப்படாதே! எதாவது தப்பிதம் செய்துவிட்டு நீயே தண்டனைக்குள்ளாகப் போகிறாய்! மற்றவரை வருத்துவது தான் உன்னுடைய வேலை! நீ அதில் அகப்படக்கூடாது என்றது மனம்.

சாயங்காலம் வீட்டிற்கு திரும்பி வந்தான். சுரேகாவிடம் அதிகம் பேசவில்லை.

காப்பியை இயந்திரத்தனமாக எந்தப் பேச்சும் இல்லாமல் சாப்பிட்டான்.

பிறகு மாடிக்கு போய்விட்டான்.

ஒன்பது மணிக்கு கீழே இறங்கினான்.
 ஹாலில் பார்த்தபோது சுரேகாவைக் காணவில்லை.
 அடுத்த அறையில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. எட்டிப் பார்த்தான்.

அவள் படுத்துக் கொண்டு இருப்பது தெரிந்தது.
 இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பம்.
 நேராக சமையல் அறைக்குச் சென்றான்.

அலமாரியை திறந்தான். அதற்குள் ஒரு பிளாஸ்டிக் டப்பா இருந்தது.

அதில் சுரேகா தனது விட்டமின் மாத்திரைகளை வைப்பது வழக்கம்.

திறந்து பார்த்தபோது மொத்தம் எட்டு மாத்திரைகள் இருந்தன.

அமரேஷ் தனது பைக்குள் கையைச் செலுத்தி பொட்டலத்தைப் பிரித்து ஒரு மாத்திரையை எடுத்து டப்பாவுக்குள் போட்டான்.

பிறகு அதை மூடிவிட்டு மாடிக்குப் போய்விட்டான்.

அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் நிச்சயம் அவள் இறந்து விடுவாள், என்று கவனித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

தினமும் காலையில் அவள் காப்பி கொண்டு வருவதைப் பார்த்து அவனுக்கு அது ஆச்சரியமாக இருந்தது.
 எட்டு நாட்கள் ஓடிவிட்டன.

ஒன்பதாவது நாள் நிச்சயம் அவளுக்கு அந்த மாத்திரை கையில் அகப்பட்டு அவள் இறந்து விடுவாள் என்று நினைத்தான்.

அன்று காலையில் சீக்கிரமே விழிப்பு வந்து விட்டது.

நிச்சயம் சுரேகா தனது அறையில் மீளா தூக்கத்தில் இருப்பாள் என்று நினைத்தான்.

அரைமணி நேரம் படுக்கையில் தூக்கமில்லாமல் புரண்டு படுத்தான்.

பிறகு அறைவாசல் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.
 கதவைத் திறந்தான்.

உள்ளே சுரேகா காப்பியுடன் வந்தாள்.

ஓகோ! தப்பிவிட்டாள் என்று நினைத்தான்.

ஆச்சரியமாக இருந்தது! அவனுக்கு.

அவன் கண் பிரமித்து நின்றது. அதில் ஏற்பட்டிருந்த ஆச்சரியம் கூரைவரை விரிந்தது.

கையில் காப்பியை வாங்கினான். சுரேகாவின் ஆவிதான் காப்பியை கொடுக்கிறதோ என்று நினைத்தான்.

காப்பி உண்மை என்று தெரிந்த பிறகுதான் அவளும் உண்மை என்று தோன்றியது.

சுரேகா போய் விட்டாள்.

அவனுக்கு மூச்சு படபடத்தது. எப்படி இவள் தப்பினாள்? விட்டமின் சாப்பிட்டாளா? சாப்பிடவில்லையா? நிச்சயம் பரிசோதிக்க வேண்டுமே என்று நினைத்தான்.

9-30 வணிக்கு வழக்கம்போல் ஆபீசுக்குப் புறப்பட்டான்.

காரில் ஏறிச் சென்று விட்டான்.

10க்கு ஆபீசை அடைந்ததும் அவனுக்கு நிலை கொள்ள வில்லை.

என்ன காரணம் இவள் இறக்காமல் இருந்து விட்டாளே என்று நினைத்தான்.

இன்னமும் கல்யாண் ஆபீசுக்கு வராதது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஒருவேளை இரண்டு பேரும் எங்கேயாவது சந்திக்கிறார்களோ? வேலை ஓடவில்லை.

திரும்பவும் லிப்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

கீழே இறங்கி வீட்டை நோக்கி போக ஆரம்பித்தான்.

வீட்டை அடைந்தபோது மணி 10-45 ஆகியிருந்தது.

காரை வாசலில் நிறுத்திவிட்டு அவன் உள்ளே சென்றான்.

உள்ளேயிருந்து குரல் வருவது கேட்டது.

சுரேகா போனில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

அமரேஷ் தயங்கி நின்றான்.

அவள் குரல் தெளிவாகக் கேட்டது.

—நல்ல வேளை நீங்க எனக்கு ஆலோசனை சொன்னிங்க! அதன்படி ஒவ்வொரு மாத்திரையா எடுத்து தூரப் போட்டுட்டேன்! என்றான்.

அமரேஷ் திடுக்கிட்டான்.

—எப்பவுமே மாத்திரையை எண்ணிடுவேங்க! அன்னிக்கு எட்டு மாத்திரைதான் வச்சிருந்தேன். அடுத்தநாள் ஒன்பது மாத்திரை இருக்குன்னு தெரிஞ்சவுடனே ஆச்சரியமாப் போச்சு. எப்படி வந்ததுன்னு நினைச்சேன். எனக்குப் புரியலே! உங்க கிட்ட கேட்டேன். நீங்க ஆலோசனை சொல்லிட்டீங்க! ஒவ்வொரு மாத்திரையா எடுத்து வெளியில போட்டுடுனு. நல்ல வேளை தப்பிச்சுட்டேன்! என்றான் அவள்.

பிறகு, திரும்பி ஒரு இடைவேளைக்குப் பிறகு பேசினான்.

—எத்தனை நாள் இவரோட இருக்க முடியும்? என்னை கொல்
றதுக்கு இவர் சதித்திட்டம் பண்ணிட்டு இருக்கிறாரே? இப்போ
மாத்திரையாலே கொல்லப் பார்த்தார். அப்புறம் வேறு என்ன
செய்வாரோ? கல்யாண்! நீங்க நிச்சயமா ஒரு வார்த்தை சொல்
லுங்க! என்றான்.

மீண்டும் இடைவெளி.

அவள் தொடர்ந்தாள்.

—உங்க மேல இன்னும் அவருக்குச் சந்தேகம் வரலேங்க.
நிச்சயமாத் தெரியும்! என்னைத்தான் அவருக்குப் பிடிக்கலை.

அங்கு அதற்கு மேல் நிற்க முடியாது என்று தெரிந்தது.
உடனே வாயில் வழியாக வெளியே வந்தான். படிகளில் இறங்
கினான். வெளியே போய் காரில் ஏறிக்கொண்டான். நேராக
ஆபீஸ் போய் விட்டான்.

4

இரு வாரங்கள் ஓடிவிட்டன.

இப்போது அமரேஷ் முற்றிலும் வேறு
வழிகளைக் கையாள ஆரம்பித்தான். வீட்
டிற்குப் போகும்போது சுமுகமாகச் சென்
றான். சுரேகாவிடம் சிரித்துப் பேசினான்.

தன் மீது எந்தவிதக் குற்றமும் இருக்கக்
கூடாது என்பதுபோல் நடந்துகொள்ள
ஆரம்பித்தான்.

முன்பு கல்யாண்குமார் மீது கோபத்
துடன் பேசுவதுண்டு. இப்பொழுது
தவிர்க்க ஆரம்பித்தான்.

கல்யாணை அடிக்கடி கூப்பிட்டுப்

பேசினான்.

இந்த இரண்டு முனையிலும் தன்னை அப்பழுக்கில்லாதவன்
போல் காட்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

அதே நேரத்தில் அவன் டைரி எழுதவும் ஆரம்பித்தான்.

இவையெல்லாம் அவனது சதித்திட்டத்தின் வெவ்வேறு
அம்சங்களாகும்!

நன்றாக ஆலோசித்து கடைசியில் சதியை நிறைவேற்றக்
கூடிய தேதி அக்டோபர் பதினைந்து என்று முடிவெடுத்தான்.
அதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு தீவிரமாக வேலைகளில் இறங்
கினான்.

முதலாவதாக அவனது பெரிய பாங்க் தொகையை சிறிது
பெரிப்படுத்திவிடுவது எடுக்க ஆரம்பித்தான். அதை பத்திர

மாக பெங்களூரில் உள்ள ஒரு பாங்குக்கு மாற்றி கோபிநாத் பெயரில் போட்டு வைத்தான்.

ஆபீஸில் கடைசி வாரத்தில் முகத்தில் தீவிரமாக வைத்துக் கொண்டான். யாரிடமும் அதிகம் பேசவில்லை. கலகலப்பாகவும் இல்லை.

அக்டோபர் பதினைந்து நெருங்க நெருங்க மனசு தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

எல்லாம் நிறைவேறுமா வெற்றி கிடைக்குமா என்று மனசில் ஒரு போராட்டமாக இருந்தது.

எனினும் நம்பிக்கை குறையவில்லை. எப்படியும் இந்த முறை வெற்றி பெறுவோம் என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டான்.

அக்டோபர் பதினைந்துக்கு நான்கு நாட்கள் முன்னதாக போலிசுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான். பின்னர் தனது நண்பன் நடேசனை சந்தித்தான்.

—நடேஷ் உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை சொல்ல வேண்டும் என்கே பார்க்க முடியும்? என்று டெலிபோனில் முழங்கினான்.

நடேசனும் அவனும் ஒரு சந்திப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

மாலையில் சந்தித்தார்கள். பேசிக் கொண்டே ரெஸ்டாரண்டை நோக்கிச் சென்றார்கள். ஒரு இருட்டான இடத்தில் தங்களுக்கு இடங்களை பிடித்துக் கொண்டு இருவரும் பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

—நடேஷ் வாழ்க்கையிலே ஒரு பெரிய விரக்தியிலே இருக்கேன்! என்றான் அமரேஷ்.

—ஏன்? என்ன ஆச்சு? என்று கேட்டான் நடேஷ்.

—ஒன்றுமில்லை! எனக்கு துரோகம் பண்ணிட்டாங்க! என்றான் அமரேஷ்.

—யார்?

—சொல்றேன்! நீ யார்கிட்டேயும் சொல்லிட மாட்டியே! என்றான் அமரேஷ்.

—சத்தியமா மாட்டேன்!

—கையில் அடிச்சுச் சொல்லு!

—நிச்சயம் சொல்ல மாட்டேன்!

—ஏன்னா இது என் குடும்ப பிரச்சனை. ஊர்லே சிரிக்கிற விஷயமாயிடும், அதனால்தான் உறுதி மொழியை கேட்டுக் கறேன்.

—நிச்சயம்பா!

—என் மனைவி சமீப காலமா எனக்கு உண்மையா இல்லை!
திடுக்கிட்டான் நடேஷ்!

—ஏன் என்ன நடந்தது? என்றான் நடேஷ்.

—கம்பெனிக்கு பணம் கொஞ்சம் அதிகமாக வேண்டியிருக்குன்னு ஒரு பார்ட்னர் சேர்த்துக்கிட்டேன். பார்ட்னர் என்னை விட ஐந்து வயசு கம்மியானவன். இளமையா இருப்பான். துறுதுறுன்னு இருப்பான். பெயர் கல்யாணசுமார். வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவான். பிஸினஸ் பேசுவான். இந்த நிலையிலே அவனுக்கும் என் மனைவிக்கும் எப்போ தொடர்பு ஏற்பட்டதுன்னு தெரியாது. ஆனால் ஒரு நாள் அவளும் அவனுமாச் சேர்ந்து ஒரு ஹோட்டலில் தங்கினுன்னு தெரிஞ்சப்புறம் அப்படியே ரத்தம் கொதிச்சுட்டு வந்தது.

—ஓ! அது உனக்கு எப்படித் தெரியும்? என்றான் நடேஷ்.

—நானே பார்த்துட்டேன். பார்த்த பிறகு ஒரு வெறியனாக மாறிட்டேன்.

—கல்யாணோட இருந்தது உன் மனைவிதான்னு நிச்சயமா தெரியுமா? என்றான் நடேஷ்.

—ஆமா கண்ணாலே பார்த்தாச்சு! காட்டேஜ்லே ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து இருந்தாங்க. அது மட்டுமல்ல, போன் கால்ல பேசினதை நாளை கேட்டாச்சு. இதிலே எனக்கு ஒரே ஒரு பயம் என்னென்னு என் மனைவியை கண்டிச்சு சொல்லிடுவேன். ஆனால் இனிமே என் கண்டிப்புபடி வாழ்வாளா? அதான் பெரிய சந்தேகம்.

—இதுவரைக்கும் கண்டிக்கவே இல்லையா?

—கண்டிச்சேங்க. அடிக்கவே செய்தேன். ஆனால் அவளுக்கும்தான் அவன்மேல் இருக்கும் மோகம் குறையவில்லை. என்னால வீட்டிலே இருக்க முடியலே மனசு ரொம்ப புண்பட்டு போய்து. எதுவும் ஓடமாட்டாங்குது இனிமே அவளோட எப்படி வாழ முடியும்? என்றான் அமரேஷ்.

—நீ எதுக்காக வாழாம இருக்கணும்? நீ வாழணும்னா அவளை விரட்டிடு! என்றான் நடேஷ்.

—விரட்டுங்கறே! முடியுமா? நாளைக்கு வெளியே நாலுபேர் சிரிப்பாங்க.

—அதைப் பார்த்தா முடியுமா?

—அதைத்தான் யோசிக்கறேன். கடைசிலே அதைத்தான் செய்யவேண்டி வரும்! பயமா இருக்கு என்றான் அமரேஷ்.

—கல்யாணசுமார்தான் போய் கேளேன்.

—நான் போய் கேட்கறேன்னு வச்சுக்கோ. உன் பெண்டாட்டிதான்டாவலிய வந்தாடா, நான் என்னடா செய்ய

முடியும் அப்படின்னு சொல்லிட்டா என் மானம் போயிடுமே! என்றான் அமரேஷ்.

அதைக் கேட்க பரிதாபமாக இருந்தது நடேஷுக்கு.

—நீ! இருந்தாலும் நீ அவசரத்திலே எதாவது முடிவு எடுக்காதே! என்றான் நடேஷ்.

இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

மறுநாள் மற்றொரு நண்பன் சேதுராமை அழைத்து இதே விஷயங்களை கூறினான் அமரேஷ்.

சேதுராமனுக்கு உணர்ச்சி அதிகமாகி விட்டது.

—இதை மாதிரி துரோகம் யாராவது செய்வாங்களா? அதுவும் உங்ககிட்டே பார்ட்னரா சேர்ந்துகிட்டு உன் உப்பைத் தின்னுட்டு இந்த மாதிரி செய்வானா? என்று கத்தினான்.

—ஏதோ நடந்தாச்சு இன்னும் என் மனசு கொதிச்சுட்டிருக்கு. நான் என்ன பண்ணுவேன்னு தெரியலை ஆனா அவசரப்பட்டு எதையும் செய்துடக் கூடாது! என்றான் அமரேஷ்.

—நீ இப்போ சொல்லு! நான் கல்யாண்குமாரை விரட்டி டறேன்! என்றான் சேதுராம்.

—அது நடக்கக்கூடிய காரியமா? விரட்டினா, உடனே ஓடிப் போயிடற நாட்களா, இது? என்றான் அமரேஷ்.

—வேறு என்ன செய்வியோ தெரியாது. நான் எதுக்கும் பின்னாலே இருக்கேன்! என்றான் சேதுராமன்.

—ஒரு பயம் எனக்கு! இவங்க என்னை எதாவது செஞ்சுடக் கூடாது! என்றான் அமரேஷ்.

—உன்னை எதுவும் செய்ய முடியாது; வேணும்னா என் வீட்டுக்கு வந்துடு.

சிரித்தான் அமரேஷ்.

—நடக்கக் கூடியதைப் பேசு, சேதுராம்! நான் வீட்டிலேதான் இருக்கனும். அதே சமயத்திலே எனக்கு எந்தத் தீங்கும் வராம பார்த்துக்கணும் அவ்வளவுதான்.

சேதுராமை பிரிந்து வந்த பிறகு அமரேஷுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

தனது திட்டங்களின் அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றாக நிறைவேறி வந்தது.

இன்னும் ஒன்றிரண்டு சின்ன அயிட்டங்கள் பாக்கி!
அடுத்த நாள் அவைகளையும் நிறைவேற்ற முனைந்தான்.
அவனுக்கு தெரிந்த ஹெல்த் கிளினிக் ஒன்றுக்கு சென்றான்.
அங்கே நர்ஸ் ஒருத்தனை நன்றாக பரிச்சயம் உண்டு.

அவனை அணுகி தனது தேசத்திலிருந்து நல்ல அளவு
ரத்தத்தை எடுக்கச் சொன்னான்.

அதை ஒரு பாட்டலில் ஊற்றி ஐஸ் நிறைந்த தெர்மா பிளாஸ்கில்
போட்டுக் கொண்டான்!

வீட்டில் கொண்டு பத்திரமாக வைத்தான்.

இன்னும் என்ன பாக்கி?

அநேகமாக எதுவும் இல்லை.

சம்பவம் நடப்பதற்காக பிரதம கதாநாயகனை கூப்பிட
வேண்டியது தான்.

அதற்கு பிரதம கதாநாயகன் கல்யாண் தான்!

அவனை கூப்பிடுவதற்காக நிறைய ஒத்திகைகளை செய்து
பார்த்துவிட்டான் அமரேஷ்.

வெள்ளிக் கிழமையன்று ஆபீஸ் போனதும் கல்யாணை
அழைத்தான்.

—கல்யாண் வழக்கமாக இந்த மாசமும் சனிக்கிழமை
வெளியே போறோம்! என்றான்.

—ஓ! என்று சொல்லி கண்களை விரித்தான் கல்யாண்.

சனிக்கிழமை வெளியே செல்வதென்றால் மாமல்லபுரம்
பக்கம் சென்று பெரிய காட்டேஜ் ஓட்டலில் தங்கி மதுபானங்களை
அருந்தி உல்லாசமாக இருப்பது அவர்களின் வழக்கம்.

சென்ற இரு மாதங்களாக இதுபோல் உல்லாசத்திற்குச்
செல்லவில்லை. எனவே, இம்முறை அழைப்பு வந்ததும்
கல்யாணனுக்கு உற்சாகமாக இருந்தது.

—நானைக்கு எத்தனை மணிக்கு புறப்படறோம்! என்றான்
அவன்.

—வழக்கம்போல், சாயங்காலமா வச்சுப்போம்! ஞாயிற்றுக்
கிழமை முழுக்க அங்கே இருப்போம்! திங்கட்கிழமை காலையிலே
நாம்ப திரும்பறோம்! என்றான் அமரேஷ்.

மறுநாள் ஆறு மணிக்கு புறப்பட்டார்கள்.

கல்யாண் தனது காரை கொண்டு வந்திருந்தான்.

அமரேஷ் கைப்பெட்டியோடு வந்தான். கையில் இன்னொரு
பையும் இருந்தது;

இருவரும் மாமல்ல புரத்தில் இருக்கும் அந்த பெரிய ஓட்டலை
அடைந்தார்கள்.

காட்டேஜை அமர்த்திக் கொண்டு சாவி வாங்கி அங்கு சென்றார்கள்.

மணி ஏழு.

மது வேண்டி பையனை வரவழைத்தார்கள்.

ஒரு பாட்டில் விஸ்கி எங்கிருந்தாலும் வாங்கிவா என்று கூறி அவனை அனுப்பி வைத்தார்கள்.

ஏழரைக்கு விஸ்கி வந்தது சோடாவும் ஐசும் வந்தன.

அவற்றை அருந்திக் கொண்டு அவர்கள் விருப்பப்படியெல்லாம் பேசி ஒரே இன்பத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

புகைப்பட புதுக் கவிதை போட்டி—8

மேலே இருக்கும் புகைப்படத்திற்கு ஏற்ற புதுக் கவிதை (பத்து வரிகளைத் தாண்டாமல்) எழுதி அனுப்புங்கள்.

முதல் பரிசு ரூ. 20, இரண்டாம் பரிசு ரூ. 10.

எம் கை சேர கடைசி தேதி : 20-12-86.

முடிவு பிப்ரவரி 1987 இதழில்.

உறை மீது மறக்காமல், 'புதுக் கவிதை போட்டி—8' என்று குறிப்பிடவும்.

ஒரு மணி நேரம் சென்றிருக்கும். கடைசி ரவுண்டுக்கு அவர்கள் வந்தார்கள்.

அப்போது கல்யாண் ஒன்றுக்கு போவதற்காக எழுந்து சென்றான்.

அமரேஷ் அவசரமாக கையை பையுள் செலுத்தி ஒரு பொட்டலத்தை வெளியே எடுத்தான். பிரித்தான். அதிலிருந்த வெள்ளைப் பொடியை கல்யாணனுடைய டம்ளரில் போட்டுக் கலக்கி விட்டான்.

பொட்டல சாகிதத்தைக் கிழித்து தனது பாண்ட் பாக்கெட்டிலேயே போட்டுக் கொண்டான்.

கல்யாண் திரும்பி வந்தான். கடைசி ரவுண்டை இருவரும் பருகினார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் கல்யாணுக்கு தூக்கமாக வந்தது.

படுக்கைக்கு போய்விட்டான்.

இதுதான் தருணம் என்று காத்திருந்தான் அமரேஷ்.

அவனது கடைசி திட்டத்தை இப்போது நிறைவேற்ற வேண்டும்.

இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் காத்திருந்தான்.

கல்யாண் நன்றாக தூங்கிவிட்டான் என்பது தெரிந்தது.

தனது பையிலிருந்து துணிகளை வெளியில் எடுத்து ஒரு சின்ன பிளாஸ்டிக் வெளிக் கொணர்ந்தான்.

பிறகு அதே பையிலிருந்து ஒரு கத்தியையும் வெளியில் எடுத்தான்.

பிளாஸ்டிக் உள்ளேயிருந்து ஒரு ரத்த பாட்டிலை வெளியே எடுத்தான்.

பையிலிருந்து துணி கிழிசல்களை கொஞ்சம் எடுத்து ரத்த பாட்டிலை திறந்து ரத்தத்தில் அதை மூழ்கி ஊறவைத்து கத்தியில் தடவினான்.

பிறகு கத்தியின் பிடியைத் துடைத்து, கல்யாண்குமாரின் வலதுகை விரல்கள் அதில் பதியும்படி சிறிது நேரம் அவன் (கல்யாண்குமாரின்) கையில் அழுத்தினான்.

பிறகு கத்தியை துணியால் பிடித்து எடுத்து சன்னலுக்கு வெளியே போட்டான்.

வாங்கிவிட்டீர்களா? - இம்மாத ரேகா காமிக்ஸ்

கீழே அவன் படுத்துக் கொள்ளவேண்டிய இரண்டாவது கட்டிலுக்குக் கீழே ரத்த பாட்டிலில் இருக்கும் ரத்தத்தைத் தெளித்து விட்டான்.

பிறகு கைப்பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

கதவை சாத்தினான். காட்டேஜின் வெளிப்புறத்தில் இருட்டு நன்றாக உமிழ்ந்து இருந்தது.

மணி 11 இருக்கும்.

சற்றுத் தொலைவில் கடல் ஓசை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வெளியே படிகளில் ஒன்றிரண்டு ரத்தச் சொட்டுக்களை சொட்டி காலால் பூசிவிட்டான்.

கடலை நோக்கி நடந்து சென்றான்.

சிறிது தூரத்தில் இருந்த புதரில் தனது கைப்பெட்டியை தூக்கி எறிந்தான்.

இன்னும் சிறிது தள்ளி சென்ற பிறகு கர்ச்சிப்பை ஓரமாக நழுவ விட்டான்.

கடல் விளிம்பு வரை நடந்து சென்றான்.

பிறகு சற்று நேரம் நின்று திரும்பி பாதையைப் பார்த்தான்.

யாரும் அவனைக் கவனிக்கவில்லை என்று தெரிந்தது.

கடல் விளிம்பு வழியாக ஊடாடும் ஈரத்தில் நடந்து வெகு தூரம் சென்றான்.

மூன்று நான்கு பர்லாங் சென்ற பிறகு இடைவெளி தெரிந்தது.

மணலில் சற்று உட்கார்ந்து தனது பையைத் திறந்து தனது பொய் மீசை பவுடர் வகைகளையும் வெளியே எடுத்தான்.

அவைகளை பூசிக்கொண்டு அணிந்த பிறகு அவன் கோபி நாத்தாக மாறினான்.

விரைவாக சாலையை நோக்கிச் சென்றான்.

சாலையை அடைந்த பிறகு எதாவது வாகனம் கிடைக்குமா என்று நடந்து சென்றான் அவன்.

பரபரப்பாக எங்கும் விற்பனையாகிறது !

6

போலீசுக்கு அந்த கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. எங்கெல்லாமோ சுற்றி நாள் பல ஆகி முத்திரைகளோடு வந்திருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் ஆறுமுகம் பிரித்துப் பார்த்தார்.

நல்ல கம்பெனியின் லெட்டர் ஹெட்டில் கையால் எழுதப்பட்டிருந்தது.

கீழே அமரேஷ் என்று கையொப்பம் இருந்தது.

ஆறுமுகம் படித்தார்.

—ஐயா நான் ஒரு உதவிக்காக தங்க

ளுக்கு இந்த கடிதத்தை எழுதுகிறேன்.

நேரில் வந்து சொல்லியிருக்கலாம். எனக்கு அவகாசமும் இல்லை. அதே நேரத்தில் கடிதத்தில் நான் சொல்வதைத் தெளிவாகச் சொல்லலாம் என்று தோன்றியது. எனக்கு சமீப காலமாக சில சமிக்ஞைகள் நடந்து வருகின்றன. என்னை தொடர்ந்து யாரோ வருவது போலவும் இரவு என் வீட்டைச் சுற்றி யாரோ நடப்பது போலவும் தோன்றியது. சமீபத்தில் எனது மாடி அறை வெளியே பலவித கால் தடங்களும் கேட்கின்றன. என்னைக் கொல்வதற்கு யாரோ சதி செய்கிறார்கள். சாதாரணமாக நான் எந்த விஷயத்திற்கும் பயப்படுபவன் அல்ல. அப்படி இருக்கும் போது இது போன்ற சில நிழலான நடவடிக்கைகள் என்னை மிகவும் கவலைக்குள்ளாக்குகின்றன. இது போன்ற காரியங்கள் ஏன் நிகழ்கின்றன என்று பல தடவை யோசித்துப் பார்த்திருக்கிறேன். யாரோ என்னை கொலை செய்ய சதி செய்கிறார்கள்! அப்படியானால் அவர்கள் யார் என்று என்னையே கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு இங்கே மிகவும் நெருங்கிய நண்பனான கல்யாண்குமாரையே நான் குற்றம் சாட்ட வேண்டி இருக்கிறது. மனம் திறந்து முதன் முறையாக பேசுகிறேன். கல்யாண்குமார் எனது நண்பன் மட்டும் அல்ல. எனது பார்ட்னர் கூட. சமீப காலமாக அவனது நடவடிக்கைகள் சரியாக இல்லை. என் மனைவியோடு இரகசிய தொடர்பு வைத்திருக்கிறான். பல ஜாடைமாடைகள் மூலம் இவைகளைக் கண்டு கொண்டேன். முக்கியமாக ஒரு போன் காலும் எனக்கு இந்த விஷயத்தில் ஒரு உறுதியை கொடுத்தது. இந்த நிலையில் எனக்கு இந்த சந்தேகங்கள் வருவதைப் பார்த்தால் என்னைக் கொல்வதற்கு சதித்திட்டம் என் நண்பனே போட்டிருக்கிறானோ என்று தோன்றுகிறது. என் மனைவி என்னிடம் சிரித்துப் பேசுகிறாளோ தவிர எனக்கு அவள் மீது நம்பிக்கை குறைந்திருக்கிறது. அவளும் அந்த நண்பனுமாக சேர்ந்து என்னை எப்படியும் முடித்துக் கட்டுவார்கள் என்று தோன்றுகிறது. எனவே, தயவு செய்து உங்களை ஒன்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீங்கள் யாராவது ஸி.ஐ.டி.ஐ. அனுப்பி என் வீட்டு வட்டாரத்தை கவனித்துக் கொண்டிருக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். எதாவது போலீஸ் செலவு கட்டவேண்டி இருந்தால் கட்டுகிறேன். அவர்கள் நான் தகுந்த பாதுகாப்பில்

இருக்கிறேனா அல்லது நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மையா என்பதை கண்டு கொண்டு எனக்கு தெரிவித்தால் நன்றாக இருக்கும். இது எனது குடும்ப விஷயமாதலால் இதை மிகவும் ரகசியமாக வைத்துக் கொள்ளவும். இந்த கடிதம் கிடைத்த பிறகு தாங்கள் என்னுடன் போன் செய்து என்னிடம் பேசுவதற்கு தயார் என்று சொன்னால் நான் தங்களை சந்திக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்! அல்லது தாங்கள் என்னை ஒரு பொதுவான இடத்தில் சந்திக்கலாம். தங்கள் உதவியை நாடும் அன்பன் அமரேஷ்.

கடிதத்தை முடித்தார் ஆறுமுகசாமி.
அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது.

கடிதத்தின் தலைப்பில் இருக்கும் விலாசத்தைப் பார்த்தார்.
பெரிய கம்பெனி அது.

மணியைப் பார்த்தார், சிறிது நேரம் யோசித்தார்.
பிறகு கம்பெனி போன் நம்பருக்கு டயலை சுழற்றினார்.
பெண்ணின் குரல் கேட்டது.

—நாங்க போலீஸ் நிலையத்திலிருந்து பேசுகிறோம். அமரேஷ் எங்களுக்கு வேணும்.

—அமரேஷ், வரலேங்க! என்று குரல் கேட்டது.

—ஏன் வரல்லே, இன்னைக்கு லீவா? என்று கேட்டார் ஆறுமுகம்.

—தெரியலீங்க! இன்னைக்கு வீட்டிலேயிருந்து வரலீ! என்றாள் அவள்.

போனை கீழே வைத்தார்.

அமரேஷுன் வீட்டு நம்பரைப் பார்த்தார்.

அந்த கடிதத்தில் தென்படவில்லை.

எனவே, கம்பெனியின் டைரக்டரியை திருப்பினார். கம்பெனியின் பெயரைப் பார்த்தார். அதில் வரிசையாக கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் மானேஜிங் டைரக்டர்களின் பெயர்களையும் பார்த்தார். அமரேஷின் பெயர் அதில் இருந்தது.

வீட்டு நம்பரும் இருந்தது.

டயலை திருப்பினார்.

ஒரு பெண் குரல் கேட்டது.

—நாங்க போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து பேசுறோம். மிஸ்டர் அமரேஷ் இருக்கிறாரா? என்று கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

—எங்கேயிருந்து பேசறீங்க? என்று கேட்டது குரல்.

—போலீஸ் ஸ்டேஷனிலிருந்து! என்றார் ஆறுமுகம்.

—அவர் வீட்டுக்கு இன்னும் திரும்பி வரலேங்க! என்றது பெண் குரல்.

—நீங்க யார் பேசறீங்க? என்றார் ஆறுமுகம்.

—நான் அவர் மனைவி சுரேகா பேசுகிறேன்! என்றது பெண் குரல்.

—மேடம்! உங்க புருஷன் எங்கே போயிருக்கிறார்? ஏன் திரும்பி வரல்லே? என்று கேட்டார் ஆறுமுகம்.

—அவரும் அவரது சிநேகிதரும் பிஸினஸ் விஷயமா மாமல்ல புரத்திலே பேசறதுக்கு போயிருக்கிறாங்க! அவர் திரும்பி வரல்லே! என்றாள் அவள்.

—ஏன் வரலேன்னு தெரியுமா?

—தெரியாதுங்க!

—கல்யாண்குமாருக்கு நீங்க போன் பண்ணீங்களா?

—விசாரிச்சேங்க! அவருக்கே ஆச்சரியமா இருக்கு! காலை யிலே எழுந்தபோது என் புருஷரைக் காணல்லைன்னு சொன்னாரு.

—ஓகோ! மணி 1 ஆகுது! இதுவரைக்கும் வீட்டுக்கு வரல்லேன்னு சொல்லறீங்களே காட்டேஜுக்கு போட்டுப் பார்த்தீங்களா?

—ஹாட்டலுக்கு நாலைந்து தரம் போட்டுப் பார்த்துட் டேங்க யாரும் திரும்பி வரலைன்னு சொல்லுங்க!

இன்ஸ்பெக்டருக்கு யோசனை வந்தது.

கடிதத்தில் கண்ட வாசகங்கள் இப்போது அவரது மனதில் சற்று உறுத்தலாக அழுத்தின.

எதாவது நடந்திருக்குமோ என்று யோசித்தார்.

உடனே ஜீப்பை எடுப்பதற்கு உத்தரவு கொடுத்தார்.

தொப்பியை எடுத்து மாட்டி அவசரமாக படிகளில் இறங்கினார்.

நேராக கம்பெனிக்கு விடச் சொன்னார்.

பத்தாவது நிமிடம் கம்பெனி வாசலில் நுழைந்தது.

ஜீப்பிலிருந்து குதித்து லிப்டுக்குச் சென்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

லிப்டில் ஏறி மூன்றாவது தளத்திற்குச் சென்று கல்யாண்குமாரது அறையை நோக்கி விரைந்தார்.

—நான்தான் இன்ஸ்பெக்டர் ஆறுமுகம்! என்றார் ஆறுமுகம். கைகளை குலுக்கினான் கல்யாண்குமார்.

—உட்காருங்க.

உட்கார்ந்தார்.

—எனக்கு ஒரு புகார் வந்ததுங்க! அமரேஷையும் காணலைன்னு உங்க கம்பெனி மானேஜ்ஜிங் டைரக்டர்! என்றார் ஆறுமுகம்.

—யார் கொடுத்திருக்காங்க? என்றார் கல்யாண்குமார்.

ஆறுமுகம் யோசித்தார்.

அமரேஷ் எழுதியிருப்பதை அவர் சொல்ல விரும்பவில்லை,

ஏனெனில் பலவிதத்தில் அது சரியல்ல என்று நினைத்திருந்தார்.

யாரோ சொன்னாங்க அதனாலே நான் வந்திருக்கேன் என்றார்.

—யார் சொன்னாங்க? என்றான் கல்யாண்குமார்.

—அதை வெளியில் விடுவதற்கில்லைங்க! எனக்கு வேண்டியது சின்ன விஷயம்.

—கேளுங்க! என்றார் கல்யாண்.

—நீங்களும் மிஸ்டர் அமரேஷும் சனிக்கிழமை மாமல்லபுரத்தில் இருக்கிற ஹோட்டல்ல தங்கினீர்களா?

—ஆமாம்.

—நீங்களும் மிஸ்டர் அமரேஷும் மாமல்லபுரத்தில் இருக்கிற ஹோட்டல்ல தங்கினீங்களா? என்றார் ஆறுமுகம்.

—ஆமாங்க!

—ஹோட்டல் பெயரென்ன?

—ரத்தனக் கடற்கரை!

—ஓ! அதுலதானா? அவரு என்ன ஆனார்?

—அடுத்த நாள் காணலைங்க!

—எப்போ பார்த்தீங்க நீங்க?

—மறுநாள் காலையிலே ஏழு மணிக்கு எழுந்திருந்தேங்க அவரைக் காணலைங்க.

—ராத்திரி எப்போ கடைசியாப் பார்த்தீங்க?

—பத்துபதினேரு மணி இருக்குங்க. அப்புறம் எனக்கு நல்ல தூக்கம் வந்ததுங்க! தூங்கிட்டேன்.

—ரெண்டு பேரும் குடிச்சீங்களா!

—ஆமாங்க. அதுதான் ரொம்ப அசதியாயிருந்ததுங்க!

—காலையில் 7 மணிக்குத்தான் எழுந்திருந்தீங்க!

—ஆமாம்!

பாடல்

பொங்கல் CUM சினிமா மலர்

ராஜேஷ்குமார்

சூருட்டில்
இரண்டு பேர்

100
பக்க
மலர்
விலை

ரூ 2.50தான்

இ4 பக்கங்களில் பரபரப்பான - சுவையான -

வந்தியாசமான சினிமா செய்திகள்

—அதுக்கு முன்னாடி எழுந்திருக்கல!

—இல்லை!

—எழுந்து என்ன செஞ்சீங்க?

—படுக்கையில் அமரேஷைக் காணலை. பாத்ரூம் போயிருப்பார்னு நினைச்சேன். எழுந்து பார்த்தேன். பாத்ரூம் திறந்திருக்கு. அவரைக் காணலை. பாத்ரூம் போயிருப்பார்னு நினைச்சேன். காத்திருந்தேன். எட்டு மணி ஆச்சு, ஒன்பது ஆச்சு, ஆள் வரல்லை. அப்புறம் போய் கவுண்ட்டரில் கேட்டேன்.

—என்ன சொன்னாங்க?

—‘அவர் இங்க வரலியே’ ‘எங்கே போனார்னு தெரியாது’ அப்படின்னு சொன்னாங்க.

—அப்புறம் என்ன செஞ்சீங்க?

—காட்டே ஜூக்கு திரும்பினேன். என்னடா இது மர்மமா இருக்கேன்னு ரொம்ப ஆச்சரியமா இருந்திச்சு. உடனே மெட்ராஸுக்கு ‘கால்’ போட்டேங்க. அவர் வீடு கிடைக்கலீங்க! இந்த மாதிரி ஆள் செய்ய மாட்டாரே அப்படின்னு கடற்கரையிலே தேட ஆரம்பிச்சுட்டேங்க.

—அப்புறம்?

—கடற்கரையில் கொஞ்ச தூரம் தேடிப் பார்த்துட்டேன். கண்டுபிடிக்க முடியலை. திரும்பி விட்டேன்.

—ஹோட்டல் அறைக்குப் போன அப்புறம் என்ன செஞ்சீங்க?

—யோசனை செய்து பார்த்தேன், வேடிக்கையா இருக்குன்னு நினைச்சேன். ரெண்டு மூணு சிநேகிதங்களுக்கு போன் செய்து பார்த்தேன். யாரும் வரலைன்னு சொல்லிட்டாங்க. சரி எங்கே யாவது போயிருப்பாரு, வந்து சேருவார்னு நினைத்து திரும்பிட்டேன் ஊருக்கு!

—ஒரிஜினல் திட்டப்படி எப்போ ஊருக்கு வரதா இருந்தீங்க?

—திங்கட்கிழமை காலையிலே வரதா இருந்தோம். எனக்கு துணைக்கு ஆள் இல்லைன்ன உடனே, திரும்ப ஃதாணிப்போச்சு, திரும்பிட்டேன்.

—இதுக்கு முன்னாடி வெளியூருக்கு போயிருந்தீங்களா?

—பல தடவை போயிருக்கோங்க!

—எப்பவாவது அவர் காணாமப் போயிருக்காரு?

—இல்லை!

—சரி! அவர் காணாமப் போனதற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்கா?

—எதுவும் இல்லை!

—நீங்க போவதற்கு முன்னாலே யாராவது சிநேகிதங்க வந்தாங்களா?

—இல்லை!

—அல்லது அமரேஷுக்கு தெரிந்தவங்க யாராவது அவனை கவனிச்சாங்களா?

—இல்லைங்க.

ஆறுமுகம் விடைபெற்றுத் தனது ஆபீசுக்குத் திரும்பினார்.

முதன் முதலாக அந்த ரத்ன கடற்கரைக்கு போன் செய்தார்.

அமரேஷ் தங்கிய காட்டேஜை அப்படியே வைத்திருக்குமாறும், அவர் அங்கே சீக்கிரமாக வருவதாகவும் போன் செய்தார் சற்று இளைப்பாறி விட்டு ஜீப்பில் ஏறினர்.

40-வது நிமிடம் ரத்ன கடற்கரை வாசலில் நின்றார்.

அந்தக் கட்டிடத்தின் சொந்தக்காரர் கோபால்ராவ் அவரை வரவேற்றார்.

—என்ன புது பிரச்னையா? என்று கேட்டார் கோபால்ராவ்.

—ஒன்றுமில்லங்க! ஒரு பார்வை பார்த்துட்டா தெரிந்து போகும்! என்றார் ஆறுமுகம்.

கோபால்ராவ் அவரை காட்டேஜுக்கு அழைத்து சென்றார் காட்டேஜ் பூட்டப்பட்டிருந்தது.

சிப்பந்தி ஒருவன் திறந்து கொடுத்தான்.

ஆறுமுகம் உள்ளே நுழைந்தார்.

முதலில் ஹால் பூராவும் ஒரு பார்வை பார்த்தார்.

ரெட்டைக் கட்டில் அங்கே இருந்தது. அதில் ஒருவர்தான் தூங்கப்பட்ட நிலை தெரிந்தது.

மற்றொரு கட்டிலில் போர்வையைக்கூட கலைக்கப்படவில்லை.

ஒவ்வொரு இடமாக மெல்ல அடிவைத்துப் பார்த்தார்.

மேஜை ஒன்று இருந்தது. அதன் டிராயரைத் திறந்து பார்த்தார்.

அடுத்தது அவர் பாத்ரூமுக்குச் சென்றார்.

அங்கே ஒவ்வொரு அங்குல தூரத்தையும் தீவிரமாக நோக்கினார்.

நோட்டம் முடிந்து வெளியே வருவதற்கு 20 நிமிடங்கள் ஆயின.

கோபால்ராவ் வெளியில் காத்திருந்தார்.

—ஏதாவது துப்பு கிடைத்ததா? என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் வந்ததும்.

—இல்லைங்க! என்றார் ஆறுமுகம்.

பிறகு அவர் காட்டேஜை சுற்றிப் பார்க்கத் தொடங்கினார்,

எங்கும் மணற்பாங்கான தோற்றம்.
காலை வைத்து அழுத்திச் சென்றார்.

பின்புறம் சன்னல் பக்கம் வந்ததும் அவர் கால் அழுந்தி நின்றது.

கீழ் குனிந்து மணலைத் தோண்டினார்.
தோண்டும் போதே ஒரு கத்தி கிடைத்தது.
அவசரமாக கர்ச்சிப்பை உறுவினார்.

கத்தியை கர்ச்சிப்பில் இடுக்கிக் கொண்டு கத்தியை எடுத்துப் பார்த்தார்.

அவர் நினைத்தது சரி!

கத்தியில் ரத்தம் இருபக்கமும் பூசி இருந்தது.

கைப்பிடியைப் பார்த்தார். அது அழகான மரக் கைப்பிடி பளபளவென்று வழுக்கலாக இருந்தது.

நிச்சயம் அதில் கைரேகை இருக்கும் என்று நினைத்தார்,

கோபால்ராவ் என்று ப்ரோப்ரைட்டரை அழைத்தார்.

அவரும் வந்து பார்த்தார்.

—இதைப் பாருங்க! எதோ நடந்திருக்கும்னு சந்தேகமா இருக்கு! என்றார் ஆறுமுகம்.

கோபால்ராவும் எதுவும் பேசவில்லை.

கத்தியை பத்திரமாகத் தனது பையில் போட்டுக் கொண்டு மேலும் ஆராய்ந்தவாறு காட்டேஜை சுற்றி வந்தார் ஆறுமுகம்.

பிறகு சற்று நேரம் மணல் வெளியில் நின்று யோசித்தார்.

கீழே குனிந்து கடற்கரை வரை மணலை பார்த்தபோது ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம் வரை கால் தடங்கள் ஓடியிருப்பது தெரிந்தது.

அதைக் குறியாக வைத்துக் கொண்டு நடந்து சென்றார்.
முதலில் பக்கவாட்டத்தில் கைப்பெட்டி ஒன்று கிடந்தது.
விளிம்பு வரை சென்றதில் வேறு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.
ஆறுமுகம் பெட்டியை எடுத்துத் திரும்பி வந்தார்.

பெட்டியில் அந்த 'எ' என்ற எழுத்து அமரேஷ் என்ற பெயருக்காக இருக்கும் என்பது தெரிய வந்தது.

திறந்து பார்த்தார். எளிதாக திறக்க முடிந்தது.

உள்ளே பார்த்ததில் பேஸ்டு, சீப்பு, இரண்டு சட்டைகள். ஒரு பேண்ட் தவிர இரண்டு மூன்று காகிதங்கள் இருந்தன.

ஒரு கடிதத்தில் உறை இருந்தது. அதில் அமரேஷ் என்ற பெயர் இருந்தது. நிச்சயம் அமரேஷின் பெட்டிதான் என்பது தெரிந்துவிட்டது.

ஆறுமுகம் சற்று களைப்புடன் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

—சொல்லுங்க கல்யாண்குமார். அன்றைக்கு நடந்ததை சொல்லுங்க என்றார்! ஆறுமுகம்.

—நடந்தது இதுதாங்க. நல்லா தூங்கிட்டேன்.

—அதை எப்படி எங்களால் நம்ப முடியும்? கத்தி பிடியில் உங்களது கைரேகை இருக்கு! கத்தி முழுக்கும் ரத்தம் பாய்ஞ்சி இருக்கு! நீங்க ஏதோ செய்திருக்கனும்! என்றார் ஆறுமுகம்.

—ஐயோ சத்தியமா எதுவும் செய்யலை ஸார்! கத்தியே கொண்டு போகலை.

—அப்புறம் அவரது கைப்பெட்டியை புதர்ல ஒளிச்சி வச்சிருந்தீங்க, அதைப்பத்தி என்ன சொல்நீங்க?

—அதைப்பத்தி எனக்கு ஒன்னும் தெரியாதுங்க! என்றான் கல்யாண்குமார்.

—நீங்க உங்க நண்பரை கொலை செய்திருக்கீங்க. அவர் உடலை எடுத்து கடற்கரை வரைக்கும் போய் தூக்கிபோட்டிருக்கீங்க. இத்தனைக்கும் ஆதாரம் எங்களுக்குக் கிடைச்சிருக்கு! என்றார் ஆறுமுகம்.

கல்யாண்குமார் கண்ணில் நீர் ததும்பி விட்டது.

—ஸார் அந்த மாதிரி கேவலமான காரியத்தை செய்யலை! அவர் என் நண்பர்! அவரை நான் அப்படி செய்வதற்கு காரணமே கிடையாது.

—ஏன், காரணம் கிடையாது? என்றார் ஆறுமுகம்.

—இருக்கலாம். எனக்கு தெரியாமகூட இருக்கலாங்க! சொல்லுங்க என்றான் கல்யாண்குமார் சற்று கிண்டலாக.

—எனக்கும் தெரியாது. நீங்க சொல்லுங்க! என்றார் ஆறுமுகம்.

—தயவுசெய்து நீங்களே சொல்லுங்கோ!

—கொலையாறதுக்கு முனு நாலு நாளைக்கு முன்னாலே போலீசுக்கு லெட்டர் வந்திச்சுங்க; நீங்க அவருடைய வாழ்க்கைக்கு

குந்தகமாக இருக்கிறீங்கன்னு அவரு எழுதியிருக்காங்க என்றார். ஆறுமுகம்.

—அப்படி எழுதியிருந்தாரா! என்று திடுக்கிட்டுக் கேட்டான் கல்யாண்குமார்!

—ஆமாம்! என்றார் ஆறுமுகம்!

—ஆச்சரியமா இருக்குங்க! ஏன் எழுதினார்! என்றான் கல்யாண்குமார்.

—உங்களுக்குள்ளே ஏதாவது காரணம் இருக்கணும்! அதை நீங்க சொல்லாம மறைக்கிறீங்க. அல்லது சொல்றதுக்கு கஷ்டப்படறீங்க! என்றார் ஆறுமுகம்.

—இல்லை சார். நான் சொல்றதெல்லாம் உண்மை. நாங்க ரெண்டு பேரும் சத்தியமா நல்ல நண்பர்கள்! அவ்வளவுதான்! என்றான் கல்யாண்குமார்.

ஆறுமுகம் எழுந்தார்.

8

—உங்க கணவர் காலையிலே 11 மணி வரைக்கும் வரலேன்னு தெரிஞ்ச பிறகுதான் நீங்க வந்து போன் பண்ணியிருக்கீங்க மத்தவங்களுக்கு!

எதிரே சுரேகா அமர்ந்திருந்தாள்.

அவள் முகம் கலவரத்தில் இருந்தது.

தலை ஒரு முடியாக முடியப்பட்டு பின்னால் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது,

அன்றைய ஆடையில் அவள் அதிகக் கவனம் செலுத்தவில்லை.

சோபாவில் உதிர்ந்தவள் போல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

—அப்படித் தாமதமா வருவது அதிசயம் இல்லே! என்றாள் அவள் மெதுவாக.

—சரி! பதினேரு மணி என்பது பெரிய தாமதம் இல்லேன்னு வச்சுப்போம்! ஒரு மணி, இரண்டு மணிக்கெல்லாம் நீங்க ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கல்ல? என்றார் ஆறுமுகம்.

—நிச்சயம் எடுக்கணும்னு நினைச்சிருந்தேங்க! ஆனா என்ன செய்வதன்னு தெரியாம தவிச்சுக்கிட்டு இருந்தேன்! எப்படியும் வந்திடுவாரு என்ற ஒரு நம்பிக்கைதான்! என்றாள்.

—சரி இங்கே கல்யாண்குமார் அடிக்கடி வருவாரா?

அவள் முகத்தை கூர்ந்து கவனித்தார் ஆறுமுகம்.

சட்டென்று அவள் முகம் சுருங்கியது.

திடுக்கிட்டு அவள் அவரைப் பார்ப்பது தெரிந்தது.

—அவர் எங்க கம்பெனி பார்ட்னர்! பல தடவை வந்திருக்கிறார்! என்றாள் அவள்.

—நீங்க அவர்கிட்டே எப்படி பழகுவீங்க?

—எல்லார் கிட்டேயும் பழகுகிற மாதிரிதான்!

—கொஞ்சம் அதிக ஸோஷியலா பழகுவீங்களா?

—இல்லை! சாதாரணமா ஒரு பெண் பழகுகிற மாதிரி பழகவேன!

—உங்க கணவர் அமரேஷ் இல்லாதபோது அவர் உங்க வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறாரா?

—ஏன்? பலமுறை வந்திருக்கிறார்!

—அப்பொழுதெல்லாம் அவர் உங்ககிட்ட எப்படி பேசுவார்?

—கண்ணியமா நடப்பார்!

—நீங்களும் கல்யாண்குமாரும் தனியா எதாவது ஹோட்டலுக்குப் போய் காபி சாப்பிட்டு இருக்கீங்களா?

—அந்த மாதிரி எதுவும் செய்யலீங்க!

—அமரேஷுக்கும் கல்யாண்குமாருக்கும் வேறுவிதத்தில் எதாவது தகராறு உண்டா?

—கிடையாதுங்க! எப்போதும் சுமுகமாகத்தான் பேசுவாங்க!

—நீங்களும் கல்யாண்குமார் பேசறதையும் பார்த்து உங்க கணவர் எப்பவாவது ஆட்சேபனை தெரிவித்திருக்கிறாரா?

—இல்லீங்க!

—கல்யாண்குமார் உங்க கணவருக்கு எதாவது தீங்கு செய்ய வழி உண்டா?

—நிச்சயம் கிடையாதுங்க. இவருக்கும் அவருக்கும் நல்ல சிநேகிதங்க!

—கல்யாண்குமார் உங்களுக்கு போன் செய்வாரா?

—அவசியம்னா செய்வாருங்க.

—அவளுக்கு ஒருவித ஆத்திரம் முண்டது.

—நீங்க கேட்பதைப் பார்த்தால் எனக்கும் அவருக்கும் தொடர்பு உண்டுன்னு சொல்வீங்க போல இருக்குதே! என்றாள், இன்ஸ்பெக்டருக்கு லேசாக புன்னகை வந்தது.

—முதன் முதல்ல உங்க மேல சந்தேகப்பட்டு விட்டுத்தான் மத்தவங்க மேல சந்தேகம் வைக்க முடியும்! புருஷன் இறந்த

மனைவி இருந்தாலும், மனைவி இறந்து புருஷன் இருந்தாலும் யார் மிச்சம் இருக்கிறாங்களோ அவங்க மேலே நாங்க நிச்சயம் சந்தேகம் வைக்கணும் என்றார்! இன்ஸ்பெக்டர்.

—நல்லா சொன்னீங்களே!என்றாள் சுரேகா.

—சரி இப்போ வீட்டை சோதனை போடணுமே! என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

—தாராளமாக போட்டுக்குங்க. வேலைக்காரி இருந்தாள்ளு சவுகரியம் அவளும் சேர்ந்து செய்வாள்! என்றாள் அவள்.

—பரவாயில்லை நான் பார்த்துக்கறேன்!
இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்தார்.

முதலில் ஹால் முழுவதையும் சோதனை செய்தார்.
ஒரு அலமாரி மட்டும் இருந்தது.

அதை திறந்து பார்த்த பொழுது தினசரிகள் நிறைய அடுக்கப்பட்டிருந்தன. முடி வைத்தார்.

அங்கே ஒரு பத்து நிமிடம் இருந்து கொண்டு வெவ்வேறு அறைக்குச் சென்றார்.

அங்கு இரண்டு மேஜைகள் இருந்தன. ஒரு பெரிய அலமாரி யும் இருந்தது!

மேஜையை திறந்து பார்த்தார்.
சந்தேகப்படும்படி எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

எல்லாம் முடிகிற நிலையில்தான் அவரது பார்வை மேஜை யின்மீது உள்ள மூன்று புத்தகங்கள் மீது விழுந்தது.

1, 2, 3, என்று அது அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அதை எடுத்துப் பார்க்கலாமா என்று கையை வைத்தபோது முதலில் இருந்தது புத்தகம் என்று தெரிந்தது. ஒரு ஆன்மீக நாவல்.

இரண்டாவது அவனுடைய டைரி.

டையரியில் எதாவது குறிப்பிட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தார்.

முதலில் பல பக்கங்கள் வெறுமையாக இருந்தன.
பிறகு பல குறிப்புகள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

அமரேஷ் டைரி எழுதுவதில் ஒரு ஒழுக்கம் கையாள் வில்லை, தன் விருப்பப்படி எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

எழுதப்பட்டிருந்த நாட்களை ஒவ்வொன்றாக திருப்பிப் பார்த்தார்.

சாதாரணக் காய் கறிக் கணக்குகளாக இருந்தன.

தவிர 'இவரைச் சந்தித்தேன்', 'அவரைச் சந்தித்தேன்' என்று உப்பு சப்பற்று எழுதியிருந்தான்.

சமீப காலங்களில் உள்ள குறிப்புகளை பார்த்து விட நினைத்தார்.

அதற்காக கடைசியில் இருந்து திருப்பியபோது கண்கள் அசைவற்று நின்றன.

காரணம் மூன்று நான்கு நாட்களுக்கு குறிப்புகள் வரிசையாக எழுதியிருந்தார்.

முதல் நாளை வாசித்துப் பார்த்தார்.

அவர் தீவிரமாக படிப்பதைப் பார்த்த அவளுக்கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது.

விலகி சற்று தூரத்தில் இருந்த நாற்காலியில் அவள் உட்கார்ந்தாள்.

டெரியில் என்ன எழுதியிருப்பார் என்று சுரேகா யோசித்தாள்.

அவர் இறந்த பிறகு அவர் டெரியை கண்காணித்து இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள் அவள்.

ஆறுமுகசாமி முகத்தை நிமிர்த்துவதாக இல்லை.

மேலும் ஒரு ஐந்து நிமிடம் சென்ற பிறகு அவளைப் பார்த்துத் திரும்பினார்

—மேடம்!

அவர் குரல் கடுமையாக வந்தது.

—நிச்சயம் நீங்க இந்த கொலைக்கு ஒரு கருவியாக இருந்திருக்கீங்க! என்றார் கோபமாக.

—என்ன? என்று திடுக்கிட்டு கேட்டாள் அவள்.

—ஆமாம்! தங்களது நடத்தையில் சந்தேகம் என்று தங்களை கணவர் டெரியில் குறிப்பு எழுதி உள்ளார். என்றார் இன்டெபெக்டர்,

—என்ன எழுதியிருக்கிறார்?

—அதைப்பற்றி அப்புறம் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தங்களுக்கும் கல்யாணகுமாருக்கும் தொடர்பு உண்டா? சொல்லுங்கள்! என்றார் ஆறுமுகம்.

—இல்லை!

—நிச்சயம் இருக்க வேண்டும்! என்றார் அவர்.

—இல்லை.

—சரி பார்ப்போம். இந்த டைரியை நான் எடுத்துக்கிட்டு போறேன்! என்றார் ஆறுமுகம்.

—அதுல குறிப்பு என்ன எழுதியிருக்குன்னு எனக்கு தெரிய னும்! என்றாள் அவள்.

—ஏன்? அதெல்லாம் தெரிஞ்சுக்கணுமா? உங்களைப் பற்றி அவதூறா எழுதியிருக்கு! என்றார் ஆறுமுகம்.

சுரேகா கலவரமடைந்து நின்றாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஆறுமுகம் அவளிடம் விடை பெற்று வெளியே வந்தார்.

டைரி அவர் கையில் இருந்தது.

மறுநாள் காலையில் எட்டு மணிக்கு இன்ஸ்பெக்டர் ஆறுமுகம் அவர்களது பங்களாவிற்கு வந்து விட்டார்.

சுரேகா அப்பொழுது சமையல்கட்டிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

இன்ஸ்பெக்டரைக் கண்டதும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆறுமுகம் அவளது கண்களைப் பார்த்தார்.

வீங்கிப் போய் உள்ளே சிவந்து இருந்தன.

‘இரவு தாங்கி இருக்க மாட்டாள்’

—மேடம்!

—உட்காருங்க!

—என்ன யோசனை பண்ணீங்க ராத்திரி?

—என்ன யோசனை வேண்டிக் கிடக்குது? கணவரை காணவில்லை. நீங்க கண்டுபிடிச்சு கொடுங்க!

—காணலைன்னு சொல்லிடாதீங்க! கொலை ஆகியிருக்கிறார்களேக்கிறேன்!

—நீங்க இன்னவேணும்னாலும் நினைங்க! எனக்கு அவர் காணல்லை!

சிரித்தார்!

—பிடிச்சுக் கொடுக்கும்படி அவ்வளவு சுலபமாக காரியத்தை செய்திருந்தா பிடிச்சுக் கொடுக்காம இருப்பேனா?

—ஏன், என்ன காரியம் செய்திருக்கேன்? என்றாள் ஆத்திரமாக.

புஷ்பா தங்கதுரை

—இந்தா மேடம், நேத்திக்கு உங்ககிட்டே மென்மையா பேசினது போல் பேசமாட்டேன். உங்களைப் பத்தி எனக்கு நிறைய ருசு கிடைச்சாச்சு. நீங்க உண்மையை ஒத்துக்கிடணும்!

—என்ன மிரட்டறீங்களே! என்று சொல்லி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள் சுரேகா.

—நீங்களும் அந்த கல்யாண்குமாரும் ரத்ன கடற்கரை ஹோட்டலுக்கு போயிருக்கிறீர்களா! உண்டா? இல்லையா?

தடும் என்று அவள் காலடி நழுவியது.

கையில் நடுக்கம்!

ஒருகணம் இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்தாள்.

பிறகு, —புது குற்றம் சாட்ட வந்திருக்கீங்களா? என்றுள்.

—புது குற்றமே அல்ல! பழைய குற்றம்! எனக்கு வேண்டுவது நேராக பதில் சொல்வதுதான்! நீங்களும் கல்யாண்குமாரும் தனியாக ஹோட்டலுக்கு சென்றிருக்கின்றீர்களா?

—போனதில்லை.

—மேலும் பொய் பேசிக்கிட்டே இருந்தா உங்களை அரஸ்ட் பண்ண வேண்டி வரும்?

—அதைப் பற்றி கவலைப்படமாட்டேன்!

—இந்தாங்க உண்மையைச் சொல்லிட்டங்கன்னு உங்களுக்கு சாதகமா எதாவது செய்ய முடியும்! நீங்க பொய் சொன்னிருக்கன்னு கடைசி வரைக்கும் உங்களுக்கே பாதகமா போயிடும்!

—உண்மையைத் தாங்க சொல்றேன்.

—இல்லை! உங்களுக்குத் தெரியும், அன்று அவருக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது என்று!

—என்றைக்கு?

—அதுதான் காணாமல் போனாறே அன்றைக்கு. அவர் அன்றைக்கு குளோஸ் ஆகப் போராறனு உங்களுக்குத் தெரியும்.

—தெரியாது.

—நீங்கதான் கல்யாண்குமாரை தூண்டி அவருக்கு தீங்கு செய்யுமாறு அனுப்பியிருக்கணும்.

—சத்தியமா இல்லை. இது மாதிரி எனக்கு மனசை வேதனை படுத்தாதீங்க.

—நான் சொல்லிட்டேங்க மேடம், நாளைக்கு போலீஸ்கிட்டே மட்டும் ஒத்துக்கிட்டு மனசில இருக்கிறதை சொல்லிடுங்க. பேப்பரில் வந்தா உங்க மானம் மரியாதை போயிடும்! என்ன இன்ஸ்பெக்டர்.

திக் பிரமையோடு சில கணங்கள் நின்றாள்.
பிறகு அழுகை!
நிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை.
சோபாவில் சாய்ந்து அழ ஆரம்பித்தாள்,

9

பெங்களூர் ஹோட்டலில் கோபிநாத்
உல்லாசமாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

நாலு நாட்களில் நடந்தவை அவன்
விரும்பிய வண்ணமே!

சென்னையிலிருந்து செய்திகள் பத்
திரிக்கை மூலம் தெரிந்தது.

அமரேஷ் காணாமல் போனதற்குக்
காரணம் கல்யாண்குமார்தான் என்பது
போலீஸார் ஊகம் செய்திருந்தார்கள்.

செய்திகள் பத்திரிகைகளை அடைத்துக்
கொண்டிருந்தன,

கல்யாண்குமார் சுரேகாவுடன் கள்ளத்
தொடர்பு கொண்டிருந்தான் என்றும், சுரேகாவும் கல்யாண்
குமாரும் சேர்ந்து அமரேஷைக் கொன்று விட்டார்கள் என்று
கொட்டை செய்திகள் பிரசுரமாயின.

செய்திகள் மக்களிடையே பரபரப்பை உண்டாக்கி விட்டது.

வெகுகால இடைவெளிக்குப் பிறகு அந்த கொலை ஜனங்களை
திடீரென்று கவ்வி விட்டது.

பத்திரிகைகள் மூன்று பேர் படங்களையும் வெவ்வேறு வடிவங்
களில் பிரசுரித்தன.

ஒரு குடும்பத்தின் அந்தரங்க வாழ்க்கை பகிரங்கமாக அலசப்
பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஒவ்வொன்றையும் வாசித்து மகிழ்ச்சி அடைந்தான்
கோபிநாத்.

அவன் திட்டம் சரியாக நடந்து விட்டது.
சுரேகா நரக வேதனை அனுபவிப்பாள்!

கல்யாண்குமார் மேலே தூக்குக் கயிறு தொங்கிக் கொண்
ருக்கும் என்று நினைத்தான் அமரேஷ்.

மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் முதல் விசாரணை நடந்த பிறகு
செஷன்ஸ் கோர்ட்டுக்கு கேஸ் கமிட் செய்யப்பட்டன.

செஷன்ஸில் ஏராளக் கூட்டம்.

கேஸின் முக்கியத்துவத்தை குறித்து போலீஸார் பந்தோ
லும் செய்திருந்தார்கள்.

தினமும் கல்யாண்குமாரை பார்ப்பதற்கு கூட்டம்!

தனது நண்பனின் மனைவியோடு கள்ளத் தொடர்பு கொண்ட தோடு அவனை கொலை செய்தும் விட்டான் என்பது பலபேருக்கு ஆத்திரத்தை மூட்டியது.

இதுவரைக்கும் கொலை நடந்த விவரத்தை கூறவில்லை என்பதும் சடலத்தை எங்கே போட்டிருக்கிறான் என்பதை சொல்லவில்லை என்பதும் கூட ஜனங்களுக்கு கல்யாண்குமார் மீது ஆத்திரத்தைக் கொடுத்தன.

நீதிமன்றத்தில் மூன்று நான்கு நாட்கள் விசாரணை.

ஒரு நட்சத்திர கேஸாக ஆகிவிட்டது அது. எனவேதான் நான்காம் நாள் அவன் தன்னுடைய ஏற்கனவே நினைக்கப்பட்டிருந்த திட்டப்படி ஓட்டலிலிருந்து வந்து நேராக நீதிமன்றத்தில் அருகே சென்று ஒரு மர நிழலில் நின்று கொண்டான். அவனுக்கு சிறிது நேரம் ஏற்பட்டது. அவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? முடியாது. அதற்கு நிச்சயம் வழி கிடையாது.

அமரேஷ் சென்னைக்கு வந்தான். கோர்ட்டுக்கு போக ஆசை!

அவனது வேடம் நூறு சதவீதம் அவனை மாற்றியிருந்தது. ஒரு மரத்தின் நிழலிலிருந்து நிற்குகொண்டு கல்யாண்குமாருக் காகக் காத்திருந்தான்.

ஒன்பதே முக்காலுக்கு போலீஸ் வேன் வந்து கோர்ட்டின் வாசலில் வந்து நின்றது. கூட்டம் சூழ்ந்து கொண்டது.

திடீரென்று ஜனங்களின் கொந்தளிக்கும் தலைகளுக்கிடையே கல்யாண்குமாரின் முகம் தெரிந்தது.

என்ன சோக முகமாக இருந்தது!

பாண்டிக்குள் கையை செலுத்தி பைனுக்குலரை எடுத்து கல்யாண்குமாரை பார்த்தான். முகம் நன்றாகத் தெரிந்தது.

கண்களில் என்ன கலக்கம்! பழைய கல்யாண்குமாரை பார்க்கவில்லையே! என்ன களையாக வருவான். இப்பொழுது களை எங்கே போயிற்று?

மறுநாள் வழக்கின் ஐந்தாம் நாள் விசாரணை.

இன்று அவனுக்கு இன்னொரு திட்டம் மனசில் உருவாகியது ஒன்பதேகால் மணிக்கு நீதிமன்றம் சென்று விட்டான்.

ஜனங்களோடு கலந்து கொண்டான்.

போலீஸ் வான் தோற்றமாகியது.

கல்யாண்குமார் சோக முகத்துடன் இறங்கினான்.

படிகளை நோக்கி நடந்தான்.

அமரேஷ் குறுக்கே பாய்ந்து சென்றான்.
அவனை ஒரு சிப்பந்தி பின்னால் தள்ளினார்.

ஜனங்களின் ஆரவாரங்களுக்கிடையே கல்யாண்குமாரைப் பார்த்தது—ஹலோ கல்யாண்குமார்! என்றான்.

கல்யாண்குமார் சட்டென்று நிமிர்ந்து பார்த்தான். கண்கள் பளபளத்தன.

இங்குமெங்கும் கண்கள் தேடின.

கூட்டத்தின் இடுக்குகளிடையே இருவர் கண்களும் சந்தித்து விட்டன, சட்டென்று ஒரு விசித்திர உணர்ச்சி கல்யாண்குமாரிடம் ஏற்பட்டிருக்க, அதோ! அதோ! என்று நாக்கால் குழறினான்.

அமரேஷை நோக்கி தாவுவதற்கு முயன்றான்.
போலீஸார் அவனைப் பிடித்து நிறுத்தினார்கள்.
அதோ அதோ என்று குழறினான்.

அமரேஷ் அதற்குள் ஜனங்களின் இடுக்குகளின் இடையே வெளியேறிவிட்டான்.

அன்று மாலை பேப்பர்களில் அந்தச் சம்பவம் பிரதானமாக குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

கல்யாண்குமார் தப்பி ஓட முயற்சித்தான்.
பிரசுரமாயிருந்தன.
ஏழாம் நாளும் கோர்ட்டுக்குச் சென்றிருந்தான்.
இன்றைக்கு ஒரு முக்கியமான ஆசை,

கல்யாண்குமாரின் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கு அதிக ஆவல் இருந்தது.

ஒன்பதே முக்காலுக்கு வான் வந்து நின்றது.

கீழே இறங்கியதுதான் தாமதம் கல்யாண்குமாரின் கண்கள் இங்கும் அங்கும் பறந்து சென்றன.

அதற்குள் கோர்ட்டின் படிகள் குறுக்கிட்டு விட்டன.
வருத்தத்தோடு ஏற ஆரம்பித்தான்.

அமரேஷ் திரும்பினான்.

ஆட்டோ ஒன்று வந்தது. ஏறிக் கொண்டான். நேராக ஹோட்டலுக்கு போகச் சென்றான். ஹோட்டல் வந்த பிறகு படுக்கையிலே படுத்தான்.

ஹோட்டல் பையன் அவரிடம் கேட்டான்.

—சார் நீங்க வெளியிலே போவீங்களே இந்த நேரத்துக்கு! என்றான்.

—இல்லே போகல்லே! என்றான் அமரேஷ்.

—சார் ஒண்ணு சொன்னு கோவிச்சுக்க மாட்டிங்களே?

—இல்லேப்பா!

—உங்களைப் பார்த்தா எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கு சார்.

திடுக்கிட்டான் அமரேஷ்.

—எங்கே பார்த்தே?

—அதுதான் தெரியல்லே சார்.

அவனுடைய கண்கள் சொறுகிக் கொண்டன. அமரேஷுக்கு உள்ளே குழப்பம். எப்படி அவனுக்கு இந்த சந்தேகம் வந்தது?

அமரேஷின் போட்டோக்களை பல பத்திரிகைகள் பிரசுரம் செய்துவிட்டன. இவர்தான் கணவர்! இவள்தான் மனைவி என் றெல்லாம்! அப்படி இருக்கும் போது பையன் தினமும் உள்ளே வருவதனால் அடையாளம் புரிந்திருக்கும்.

—எங்கேயோ பார்த்திருக்கேன்.

—பார்த்திருக்க மாட்டேப்பா. ஏதோ நினைச்சுண்டு இருப்பே நான் இந்த மதராஸ் பக்கம் வாரதில்லே பங்களுரிலேயே இருக்கி றவன். என்றான் அமரேஷ்.

—சரிதான் சார்! என்று சொல்லிவிட்டு அவன் வெளியே போனான்.

கதவை இழுத்து தாழ்ப்பாள் போட்டான், அமரேஷ்.

அடுத்து இரண்டாம் நாள் சுரேகாவின் வாக்குமூலம் பேப்ப ரில் பிரசுரமாகியிருந்தன.

ஆவலுடன் படித்தான்.

ஒவ்வொரு கேள்வியும் போட்டு பதில் போட்டிருந்தார்கள்.

எத்தனை நாளாக உங்களுக்கு கல்யாண் குமாரைத் தெரியும்? என்று கேள்வி?

—முன்று வருஷம் சார்.

—அவரோட எப்படி பழகினீங்க?

—எல்லா ஆம்பிளைங்ககிட்டே பழகின மாதிரித்தான் பழகி னேன்.

—அவரோட தொடர்பு ஏற்பட்டதா?

—இல்லே.

—உங்களுக்கு கல்யாண்குமார் எழுதின கடிதம் போலீசுக்குக் கிடைச்சிருக்கு அதைப்பத்தி என்ன சொல்றீங்க?

—எதுவும் சொல்வதற்கில்லை. அவர் ஒரு தலைக்காதல் வைத் திருக்கிறார். அவர் மேலே எந்தவித உணர்ச்சியும் கிடையாது.

—உங்க கணவரோட நீங்க வாழ்ந்த வாழ்க்கை எப்படி?

—சுமுகமாகத்தான் இருந்தது.

—அவர் அன்பாக நடந்திருப்பாரா?

—அதை மட்டும் சொல்வதற்கில்லை.

—கோபம்தான் அதிகம் இருக்கும்.

—அப்ப நீங்க அதிகமா கஷ்டப்பட்டீங்களா?

—கஷ்டப்பட்டது உண்மை. நான் எல்லாப் பெண்களையும் போலத்தான்.

—அது உங்களுக்கு வருத்தத்தையும் வெறுப்பையும் தந்ததா?

—அப்படி சொல்வதற்கில்லை! வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்ததற்கூட எனக்கு இப்படி ஆயிடுச்சேன்னு நினைச்சேன். அவ்வளவுதான்.

—குழந்தையில்லேன்னு வருத்தப்பட்டிருக்காளா?

—ஆமாம்.

—அதுக்கு உங்கள் கணவர் ஒத்துழைக்கவில்லையா?

—இல்லே, டாக்டர்கிட்டே போனோம். என்னை பரிசோதிச்சு எல்லாம் சரி என்று சொல்லிட்டாரு. அவர் பரிசோதிச்சுக்க விடல்லே.

—அது உங்களுக்கு வருத்தம் தானே?

—வருத்தம்தான்!

—உங்க கணவர் உங்களை அடிக்கடி அடிக்கிறது உண்டுன்னு கேள்விப்பட்டோம், உண்மைதானே?

—சில சமயம் அடிப்பாரு.

—எதுக்கு அடிப்பாரு?

—ஒன்னும் இல்லாத விஷயத்துக்கு கோபம் வந்திடும்.

—அந்த விஷயத்தில உங்க அப்பா தலையிட்டிருக்காரா?

—கேட்டுட்டு வந்திருக்காரு. மருமகப்பிள்ளைகிட்டே கேட்டாரு. இது மாதிரி என் பெண்ணை அடிக்காதே என்று. நான் அடிக்கிறதில்லே என்று பொய் சொல்லிட்டாரு.

—உங்க அப்பா உங்ககிட்டே கேட்டாரா?

—கேட்டாரு? அப்பா நான் சொகப்படல்லே என்று சொல்லிவிட்டேன்.

—ஏன் அப்படிச் சொன்னீங்க?

—உண்மையில ஒரு தாம்பத்தியம் என்பது இருக்கக்கூடிய முறையிலே வாழ்க்கை நடக்கல்லே.

—ஏன் அப்படி?

—என் கணவர் அமரேஷ் பிஸிஸெஸ் அறிவில்லாதவர். பிஸிஸெஸ் செய்யணும் என்று ஆசை. பணத்தைப் போட்டு போட்டு எல்லாத்தையும் மூழ்கடிச்சார். என் நகையெல்லாம் போச்சு.

—அதுதான் உங்க வெறுப்புக்குக் காரணமா?

—என் வெறுப்புக்குக் காரணமில்லே. அவருக்கு என்மேல் வெறுப்பு வர இதுதான் காரணம்.

—என்ன செஞ்சார்?

—என்னாலேதான் எல்லாம் போச்சுன்னார். என் ராசி அப்படின்னார்.

—அப்போ உங்களை நிம்மதியாய் இருக்க விடல்லையா?

—விடல்லே.

—கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாலே நீங்க நல்ல குடும்பம் நடத்தினீங்க என்று சொன்னீங்க? அதுக்கும் இப்போ சொல்றதுக்கும் ரொம்ப வித்தியாசம் இருக்கே.

—இப்பவும் நான் நல்லா குடித்தனம் நடத்துகிறேன்னுதான் சொல்றேன். ஆனால் நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எந்தப் பெண்ணைக் கேட்டாலும் நல்ல குடும்பம் நடத்தறேன்னு

தான் சொல்லுவா. அவங்க வீட்டுலே போய்ப் பார்த்தா ஒரு பெரிய சோகம் மறைந்திருக்கும்.

—ஆமாம். உங்க கணவர் உங்களை வெறுப்பதற்கு அடிப் படைக் காரணம் எதுவும் இருக்கணுமே?

—முதல்லே பிஸினஸ் நஷ்டமுங்க. இரண்டாவது நான் எப் படியும் என் அப்பாகிட்டேயிருந்து இன்னும் பணம் வாங்கிட்டு வரணுங்கிறது அவருடைய விருப்பம். வாங்கி வாங்கி பிஸினஸிலே போடணும் எல்லாம் குளோஸ் பண்ணுவாரு.

—உங்க அப்பா சொத்தெல்லாம் உங்களுக்குத்தானே வரப் போகிறது?

—உண்மைதான்.

—கல்யாண்குமாரை லவ் பண்ண ஆரம்பிச்சீங்களா?

—சத்தியமா லவ் பண்ண ஆரம்பிக்கல்லே. அது ஒருவிதமான ஈடுபாடு. வீட்டில் கஷ்டத்தோடு இருக்கிற நிலையிலே வாசல்லே குடுகுடுப்பாண்டி நல்ல காலம் வருது நல்ல காலம் வருது கவலையெல்லாம் மறைஞ்சு போகிறது என்று சொன்னால் கூட அந்த நாலு வார்த்தை இதமா இருக்கும். அதைப்போல் கல்யாண்குமார் எனக்கு நாலு வார்த்தை சொல்வார். அது இதமா இருக்கும்.

—அந்த இதத்தைத் தேடி அவர்கிட்டே அடிக்கடி பேசுவீங்களா?

—பேசறதுக்கு சந்தர்ப்பம் வந்ததுன்னு பேசவேன்.

—அவருக்கு உங்க குடும்பத்திலே நடக்கிறதெல்லாம் தெரியுமா?

—முழுக்கத் தெரியாது. ஏதாவது கொஞ்சம் தெரிந்திருக்கலாம்.

—நீங்க ரெண்டுபேரும் எங்கேயாவது சந்திக்கிறது உண்டா? அவள் சற்று தயங்கினாள்.

—சொல்லுங்க. நீங்க ரெண்டுபேரும் எங்கேயாவது சந்திப்பதுண்டா?

—உண்டுங்க.

—எங்கே சந்திப்பீங்க?

—எங்கேயாவது ஹோட்டல்லே சந்திச்சு காபி சாப்பிடுவோம்!

—இது உங்க கணவருக்குத் தெரியுமா?

—தயங்கினாள் அவள்.

—சொல்லுங்க. உங்க கணவருக்குத் தெரியுமா?

—தெரியாது.

—அப்ப அவர்கிட்டேயிருந்து மறைக்கத்தானே விரும்பறீங்க?

—அப்படின்னு சொல்வதற்கில்லே. நான் அதை சொல்வதுக்கு சந்தர்ப்பம் வரல்லே.

—ஒரு மனைவி தன் கணவன்கிட்டே நடந்தது எல்லா சொல்ல வேண்டாமோ?

—அவசியம் சொல்ல வேண்டும். அதைப்போல கணவனு நடந்ததையெல்லாம் சொல்ல வேண்டாமா?

—சொல்லத்தான் வேண்டும்.

—அவர் சொல்வதுமில்லை. அதனால் நான் சொல்வதுமில்லை.

—ஓஹோ! உங்கள் சந்திப்பு காப்பியோடு நின்றதா? அல்லது ஹோட்டல் அறைவரை சென்றதா?

—நான் அந்தக் கேள்வியை ஆட்சேபிக்கிறேன்! என்றார் சுரேகாவின் வக்கீல்.

—வொய் நாட். இந்தக் கேள்வி ஒரு முக்கியமான கேள்வி இந்த கேள்வி!

—அம்மா பதில் சொல்லணும்மா. என்றார் நீதிபதி.

—அது என்னுடைய அந்தரங்க வாழ்க்கை சார். அதை சொல்ல வேண்டிய அவசியம் கிடையாது.

நீதிபதி அவளை உற்றுப் பார்த்தார்.

—அந்தரங்க வாழ்க்கைதாம்மா அதனாலே உன்னுடைய வெளி வாழ்க்கை பாதிப்பு அடைந்திடுச்சு. அந்த விஷயம் தெரிஞ்சாத்தான் எங்களுக்கு சரியாக இருக்கும்.

அவளுக்கு கலகல என்று கண்ணீர் வந்தது. கர்ச்சிப்பை எடுத்தாள்.

நீதிபதி அவளை பரிதாபமாகப் பார்த்தார். —சொல்லுங்கம்மா. என்றார் வக்கீல்.

கோர்ட்டு நிசப்தமாக இருந்தது. எல்லாரும் சுரேகாவின் அழகான வதனத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவள் அழுவது சினிமா நடிகை அழுவது போல் இருந்தது.

ஒரு பெண்ணுக்கு பொதுப் பார்வையில் நிற்பது பொருத்தமாக இல்லை.

—ஹோட்டல் அறை வரைக்கும் போயிருக்கோம்! என்றாள் அவள்.

—அங்கே என்ன நடந்தது.

சுரேகா ஜட்ஜை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

—அங்கே போய் பேசினோம்! என்றாள் அவள் அழுத்தமாக.

—அப்புறம்?

—காப்பி சாப்பிட்டோம்.

—இவ்வளவுதான் நடந்ததா?

—ஆமாம்.

—என்ன பேசினீங்க?

—சம்மா உலக விஷயம்.

—ஒரு சிபண்ணும் ஒரு ஆணும் ஒரு தனி அறைக்குள்ளே உலக விஷயம் பேசிண்டு இருப்பாங்களா?

—ஏன் முடியாது? ரெண்டு ஆண்கள் இருக்கலாமில்லையா?

நீதிபதி முகத்தில் புன்னகை வந்தது.

வக்கீல் திணறிக் கொண்டிருந்தார்.

—வேறு எதுவும் நடக்கலீங்க என்று சொல்றீங்க.

—ஆமாம்.

—உடல் உறவு?

—நான்தான் எதுவும் நடக்கலீங்கன்னு சொன்னேனே. இந்தக் கேள்வி அவசியம்.

சுரேகாவுக்கு கோபம் வருவது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

இருந்தாலும் அவரது கேள்விகள் நியாயமானது என்று தோன்றின.

இவ்வளவு தைரியமாக ஒருத்தி பேசுகிறாள் என்பது சிலருக்குப் பாராட்டக்கூடியதாகவும் இருந்தது.

—சரி ஹோட்டல்லே தங்கின ஷஷ்யத்தை உங்க கணவர் கிட்டே சொன்னீங்களா?

—நான்தான் முன்னாலேயே சொல்லிட்டேனே. சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

—ஒரு கண்ணியமான மனைவி அப்படி நினைக்கலாமா?

—ஒரு கண்ணியமான கணவன் என்று இருந்தால் தான் சொல்லணும் அப்படி நினைப்பது தப்புதான்.

—கணவன் கண்யமானவன் இல்லாதபோது அப்படி நினைக்க லாம்.

கடைசி வரிசையில் யாரோ கைதட்டுவது சப்தம் கேட்டது.

நீதிபதியார் கோபத்தோடு அந்த சத்தம் வந்த இடத்தைப் பார்த்தார்.

சலசலப்பு எழுந்து அடங்கியது.

—இந்தக் கொலை நீங்களும் கல்யாண்குமாரும் சேர்ந்து நடத் தினீங்க என்று நினைக்கிறேன்.

—கொலையும் ஆகல்லே, திட்டமும் போடல்லே.

—எப்படிச் சொல்ல முடியுங்க?

—ஒருத்தரு தம் மேலே குற்றம் வரணும்ன வாடகைக்கு ரும் எடுத்து தங்கிப்பாங்களா?

—ரத்தக்கறை படிந்துள்ள கத்தி கிடைச்சிருக்கு.

—அதை நான் பெரிசா எடுத்துக்கிறதில்லை.

—நீங்க கருதவேண்டாம். எங்க ஃபாரன்ஸிக் பரிசோதனை கணவர் ரத்தமும் கத்தியில் உள்ள ரத்தமும் ஒண்ணு இருக்குன்னு சொல்லுது. நீங்களும் கல்யாண்குமாரும் லவ் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்க. அதற்கு உங்க கணவர்தான் குறுக்கே நின்னிருக்கார். அவரை நீங்க கொல்லணும்னு திட்டம் போட்டு இருக்கீங்க. அவரது பிரேதம் தெரியாம மறைச்சு இருக்கீங்க! அதுக்கு காரணம் குற்றம் உங்க மேல வரக்கூடாது என்பதற்காகத்தான்! இது உண்மையா?

—இல்லை. அதை ஆட்சேபிக்கிறேன்!

—சரி, இப்ப உங்க கணவர் இறந்துவிட்டார் என்று நீங்கள் தீர்மானம் செய்து கொள்கிறீர்களா?

—இது ஒரு சந்தேகக் கேள்வி. இதற்கு நான் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

வக்கீல் அனேகமாக வியர்த்து விட்டார்.

அத்துடன் கோர்ட் முடிந்தது.

கோர்ட் செய்திகளைப் பேப்பரில் படித்த அமரேஷ் மௌனமாக உட்கார்ந்து விட்டான்.

அவன் மனத்தில் ஒரு பெரிய கணம் அழுந்தியது.

மேலும் ஒரு வாரம் கோர்ட் நடவடிக்கைகளை ஓடவிட்டான்.

பிறகு ஒருநாள் இரவு பத்து மணிக்கு மேல் கிளம்பினான்.

தனது சொந்த வீட்டுக்கு ஒரு தெரு தள்ளி ஆட்டோவை நிறுத்தினான். பிறகு அங்கிருந்து நடந்து தெரு வழியாகச் சென்று வீட்டை அடைந்து மணியை அழுத்தினான்.

—யார்? என்று அவனது மனைவின் குரல் கேட்டது.

அவன் பதில் சொல்லவில்லை.

கதவு திறந்தது.

அவள் கண்கள் பெரிது ஆக விரிந்தன.

வாய் திறந்து ஒரு வீரிடல் வருவதற்கு இருந்தது.

வாயைப் பொத்தி அழுக்கிக் கொண்டான். இருவரும்

உள்ளே போனார்கள். ஹாலில் அமர்ந்தார்கள். அவள், அவனை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் முகம் நிழலாய் இருந்தது. அவளது தலை அலங்கோலமாய் இருந்தது. அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுவதற்கு அவளுக்கு அதிக நேரமாகவில்லை. கண்கள் அழுது வீங்கி இருந்தன. முகத்தில் முன்பிருந்த பளபளப்பு அழிந்து விட்டது.

—என்னைப் பார்ப்பதற்கு மகிழ்ச்சிதானா? என்றான் அவன்.

அவள் பேசவில்லை. உதடுகளை அடிக்கடி மடித்தாள். பிறகு —இது உங்கள் வேலையா? என்றாள்.

—ஏன், உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா? என்றான் அவன்.

அவள் பதில் பேசவில்லை. உற்றுப் பார்த்தாள். பிறகு —கல்யாண்குமார் உங்களைக் கோர்ட் வாசலில் பார்த்தது உண்மை தானா?

—ஆமாம்!

—ஏன் அந்த மாதிரி செய்திங்க? என்றாள்.

—ஏன் அப்படிச் செஞ்சாத்தானே அவன் மனசிலே செய்யாத கொலைக்கு தண்டனை படறோம்முன்னு வேதனை ஏற்படும்! என்றான்.

—என்ன உங்க கொடூர புத்தி இன்னும் போகல்லையா! என்றாள்.

அவன் பதில் பேசவில்லை. புன்னகை ஒன்று முகத்தில் விழுந்தது.

அதை அவள் ரசிக்கவில்லை.

—இங்கே ஏன் வந்திங்க? என்று கேட்டாள்.

—உனக்கும் அமைதி கொடுக்க வேண்டாமா? என்றான் அவன்.

—எனக்கு அமைதியா? வாழ்க்கையிலே எனக்கு எப்ப அமைதி கொடுத்திங்க? என்னை திருமணம் பண்ணிக்கிட்ட அன்னியிலிருந்தே என் அமைதியை இழந்தாச்சு! என்றாள் அவள்.

—ஏன்? உனக்கு நான் எதுவும் செய்யலையா? என்றான் அவன்.

—ஒரு புருஷனாகச் செய்ய வேண்டிய சமாச்சாரங்கள் எதுவும் செய்யல்லே! உங்களுக்கு அதற்கு எந்தவித தகுதி கிடையாது.

நீங்க என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிட்டதே உங்களுடைய பெருமைக்குத்தான்! நானும் ஒரு அழகான பெண்டாட்டியைக் கொண்டு வந்திருக்கேன் என்று சொல்வதற்காகத்தான், பொம்மை மாதிரிதான் வச்சுக்கத் தெரியும். படுக்கையிலே உங்கள் கிட்டேயிருந்து நான் சுகம் அனுபவிக்கல்லே! என்று அலறினாள் அவள்.

அவன் பல்லைக் கடித்தான்,

அவன் கண்ணில் கொழுந்து விட்டு தீ எறிந்தது.

—அப்போ நீ இன்னும் மாறாமல்தான் இருக்கிறாயா? என்று கேட்டான் அவன்.

—நான் ஏன் மாறணும்? மாறுவதற்கு என்ன இருக்கு? என்றாள் அவள்.

—இந்தப் பாரு ஒன்னு சொல்கிறேன் நான் உன்னை மன்னிச் சுடுவேன். போயிட்டுப் போறது. கல்யாண்குமார் தூக்கு மேடை ஏறுவதற்காகக் காத்திருக்கேன். அப்புறம் நான் சாகல்லேன்னு சொல்லித் திடீரென்று திரும்பி வந்துடறேன். என்றான் அவன்.

—ஓஹோ, போலீஸ் உங்களைச் சும்மா விட்டு விடுவாங்களா? என்றாள் அவள்.

—ஏன் என்ன செய்ய முடியும்? நான் சொல்வேன் என் நினைவு மறந்து போச்சுன்னு. என்னை கல்யாண்குமார் அடிச் சுட்டான், நினைவு போயிட்டுது. என்னுடைய சுயநினைவு இல்லாமலே இத்தனை நாளும் இருந்துட்டேன். இப்போது திடீரென்று வந்துடுத்து, அப்படின்னு சொல்லுவேன்.

அவளை சற்று உற்று பார்த்துவிட்டு—நீயும் கஷ்டப்படுவே என்றான் அவன்.

—ஓஹோ! என்ன கொடூர நெஞ்சம் உங்களுக்கு? இன்னும் கூட உங்களுக்கு சும்மா விடறதுக்கு இஷ்டமில்லையா? கடைசி வரைக்கும் எங்களை கொடுமைப்படுத்திக் கொண்டேதான் இருப்பீங்களா?

—ஆமாம் சுரேகா. நீ என்னை லேசலே விட்டிருந்தாயா? நான் இங்கே நெஞ்சை அறுத்துண்டு கஷ்டப்பட்டிருந்தேனே அப்போ நீ ஹோட்டல்லே இன்னொருத்தனோடு படுக்கையில்லே படுத்துண்டு இருந்தியே! அது சரியா? என்று கேட்டான் அவன்.

—படுத்தேன் காரணம் என்ன? உங்கூட படுத்ததிலே பலன் இல்லாமல் போச்சு!

அதில் ஒன்றில் தான் அவன் பலவீனம் என்று தெரியும். காரணம் சிறு வயதிலேயே அவன் நிறைய அனுபவித்துவிட்டான். சுரேகா வந்தபோது அவன் அவளுக்கு தகுந்த புருஷனாக இருக்க முடியவில்லை. முதலில் அவளை ஏமாற்றினான். உடல் உறவு இவ்வளவுதான் என்று சொல்லி ஏதோ சில காரியங்களைச் செய்தான். அவளும் அதை உண்மை என்று கருதி இருந்தாள். ஆனால் போகப் போக அவளுக்கு அதில் ஏதோ ஒரு வேகமும் ஒரு அதிருப்தியும் தோன்றி விடவே அவள் அவளை மேலும் தூண்டி இன்னும் அதிகமாக முயற்சிகள் எடுக்கச் சொன்னாள்.

அப்போதும் அவளுக்கு உறவு முறை என்ன என்று தெரியாது. யாரும் அவளுக்கு தெரிவித்ததில்லை. இந்த நிலையில் கல்யாண்குமாருடைய கண்கள் அவள் மீது விழுந்து இருவரும் பரஸ்பரம் நட்பாகி அது காதலாகிக் கடைசியில் அவளோடு படுக்கையில் செல்லக்கூடிய ஒரு நிலைமை வந்த பிறகு “ஆஹா, வாழ்க்கையில் ஒரு உன்னதமான உறவையும் இன்பத்தையும் இழந்து விட்டோம்” என்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது.

கல்யாண்குமார் மூலம் தான் ஒரு புது உறவை அவளால் பெற முடிந்தது.

அதன் பிறகு அவள் ஒரு ஆவேசக் காளியாகிவிட்டாள்.

வீட்டில் அமரேஷை விடுவதில்லை.

நீங்கள் அநியாயக்காரர் என்று சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

அது அவன் நெஞ்சில் ஒரு முள் தைத்தது போல் உறுத்தியது.

ஒவ்வொருதரமும் அதை அவன் சொல்லும் போது வாழ்க்கையில் அதைப்போல் நரகமான வேதனை வேறு கிடையாது என்று நினைத்தான்.

—ஓஹா! எனக்கு முடியல்லேன்னா நீ ஊர்மேல போயிடுவியா? என்று கோபத்தில் கேட்டான் அவன்.

—நீங்க அந்த முடியாமையை நான் உணர்ந்திட்டேன் என்பதை நீங்க உணர்ந்துட்டீங்க! அதுக்கு மேலே உங்களாலே தாங்க முடியல்லே! அதுக்காக நீங்க என்ன செய்ய ஆரம்பிச்சீங்க? என்னை வெறுக்கிற மாதிரி விடாமே திட்டிக்கிட்டும் நேரத்தைப் போக்கினீங்க.

எனக்கு நிம்மதியே கொடுக்கறதில்லை. எதுக்கு எடுத்தாலும் எரிஞ்சு விழுந்தீங்க. எதுக்கெடுத்தாலும் கோச்சுட்டு இருந்தீங்க. எதுக்கெடுத்தாலும் அடிக்க ஓடி வந்தீங்க. இதெல்லாம் ஏன் செஞ்சீங்க?

உங்கள் கிட்டே இருக்கிற குறையை மறைக்கத்தான். இந்த வேதனை தாங்க முடியல்லே. ஒருநாள் நான் வெளியில் போயிட்டேன்.

என் மனம் அப்படி திரும்ப ஆரம்பிச்சுடுச்சு! என்னுள் அவள்.

—திரும்பட்டும். இப்போ கல்யாண்குமார் தூக்குக்குப் போயிடுவான். அப்புறம் என்ன செய்வே?

—நான் பேசாமல் இருந்துட்டுப் போறேன். எனக்கென்ன! என்னுள் அவள்.

—நாம இரண்டு பேரும் ஒண்ணு வாழலாம். நான் மாறிட்டேன்.

—நீங்க மாறவே முடியாது. இப்போ சொல்றதெல்லாம் பொய்.

—உனக்கு அந்த திமிரு இன்னும் போகல்லே.

—எனக்கு ஏன் திமிரு போகணும்? உங்களுக்கு இந்த திமிரு போகாதபோது எனக்கு மட்டும் ஏன் போகணும்! என்னுள் அவள்.

—என்னை போலீசுக்கு காட்டிக் கொடுக்கலாம் என்று ஏமாறுதே.

அவன் எழுந்து வாசல் கதவருகே போனான்.

அதற்குப் பிறகு இரண்டு வாரங்கள் ஓடிவிட்டன.

தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது கல்யாண்குமாருக்கு. அதை எதிர்த்து அப்பீல் செய்திருந்தான்.

அமரேஷிற்கு ஒரே சந்தோஷம். தனது சந்தோஷத்தை சுரேகாவோடு அனுபவிக்க விரும்பினான். திரும்பவும் ஒருநாள் பத்தரை மணிக்கு வீடு வந்து சேர்ந்தான். மணியை அடித்தான். கதவு திறந்தது.

இருவரும் உள்ளேபோய் உட்கார்ந்தார்கள்.

—என்ன சுரேகா? எப்படி இருக்கு? என்றான் அவன்.

—எனக்கு எப்போதும் போல்தான் இருக்கிறது! என்றாள் அவள்.

—ஏன் கல்யாண்குமார் தூக்கில் தொங்கப் போகிறானேன்னு வருத்தமா? என்றான் அவன்.

—தொங்கிட்டுப்போகட்டும். எனக்கு என்ன? என்றாள் அவள்.

—என்ன சுரேகா என்மேலே அநாவசியமா கோச்சுக்கிறே என்றான். —நான் நிறைய தப்பு செய்திருக்கிறேன் ஆனால் இதே நேரத்திலே நீயும் தப்பு பண்ணியிருக்கே.

சுரேகாவின் முகத்தில் ஒரு போதை ஏற்பட்டது.

அதைப் பார்த்து அவன் திடுக்கிட்டான்.

எப்போதாவது அவன் கொடுத்து சாப்பிட்டிருக்கிறானே ஒழிய தனியாக ஒரு கோப்பை கூட சாப்பிட்டதில்லை.

இப்பொழுது அவள் குடிப்பதைப் பார்த்து அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

—ஏது விஸ்கி சாப்பிடுகிறாயா? என்றான் அவன்.

—எனக்கு நிம்மதியைக் கொடுக்கிறது இது. என் மனவேதனையைத் தாங்கமுடியல்லே. இதைச் சாப்பிடிறேன். தூங்கறேன்.

—இல்லே. இன்னியிலிருந்து நாம்ப ஒண்ணாகிறோம். நாம்ப கல்யாண்குமார் இறந்ததை இன்னிக்கு கொண்டாடலாம்! என்றான் அவன்.

—கனவிலேயும் நினைக்காதீங்க. நான் அதுமாதிரி செய்யமாட்டேன்.

அலமாரிக்குச் சென்றாள். ஒரு கோப்பையில் விஸ்கி ஊற்றி அவனிடம் கோப்பையை நீட்டினாள். —என் நினைவு மறந்து போறதற்கு விஸ்கி சாப்பிடுகிறேன். உங்க நினைவு மறந்து போவதற்கு நீங்களும் விஸ்கி சாப்பிடுங்க. நீங்களும் ரொம்ப மனவேதனைப் பட்டுட்டீங்க இல்லையா? என்றாள்.

அவள் தனது கோப்பையை அருகில் கொண்டுவந்தாள் அவள். இருவரும் ட்ரிங் என்று தட்டிக் கொண்டார்கள்.

அவன் மடக் மடக் என்று பாதியை உடனேயே உறிஞ்சி விட்டான். பிறகு ஒரு காரத்தோடு பார்த்து—சுரேகா இன்னும் ஏன் கோபம் வச்சுண்டு இருக்கே? என்றான்.

—கோபம் வச்சுக்கவே இல்லே! என்றாள் அவள்.

—அப்போ நான் திரும்ப வந்துடறேன்!

—உங்களுக்கு ஆண்மை இருந்ததுன்னு அவரைத் தூக்குப் போடறதுக்கு முன்னாலே ஆஜராகி உதவி பண்ணுங்க. இல்லாட்டி உங்களுக்கு என்னிடமிருந்து எந்தவித அனுசரணை பதிலும் வராது தெரிஞ்சுதா? என்றாள் அவள்.

அவன் மீண்டும் பல்லைக் கடித்தான்.

—இனிமே என்னை ஒண்ணும் சொல்லி பயமுறுத்த முடியாது! என்று சிரித்தாள் அவள்.

—முடியாதா? பண்ணிக் காட்டறேன் பாரு! என்றான்.

—என்ன மிஸ்டர் அமரேஷ் உங்களாலே இங்கலிட்டு எங்கே யும் போக முடியாது. இப்ப நீங்க விஸ்கி சாப்பிட்டீங்களே அதுலே நான் பக்கவாதம் உண்டாக்கும் மருந்து கலந்திருக்கேன். உங்க கால் நடக்காது! என்றாள்.

திடுக்கிட்டான் அமரேஷ். சட்டென்று எழுந்திருக்கப் பார்த்தான். அவள் சொன்னது உண்மையாக இருந்தது. கால் நிற்க முடியவில்லை. அதில் உணர்வு போயிருந்தது. எழுந்திருந்த போது விழுந்துவிடுவோமோ என்று பயம் வந்தது.

—அடிப்பாவி! என்றான் அவன்.

—கால் மட்டும் இல்லை, கொஞ்ச நேரத்திலே உங்க ஒவ்வொரு உறுப்பும் இதே மாதிரி வாதம் வந்தாப்போலே மாறிகிட்டே வரும். கை, கால், கண் எதையும் நீங்க இயக்க முடியாது. இப்போ வாயாலே பேசுகிறீங்களே, அந்த வாயாலே நிறைய துன்பம் தரீங்களே அந்த வாய் கடைசியாக பேச முடியாம மரத்துப் போகும்.

—அடிப்பாவி 'ஒரு புருஷனைக் கொன்ன துரோகம்' உன்னை போலீஸ் விடாது! என்றான் அவன்.

—போலீசாவது? விடாதாவது? நீங்க இறந்து போயாச் சுன்னுதானே கல்யாண் குமாரைத் தூக்கில் போடப்போறாங்க. இப்போ நான் உங்களை கொலை பண்ணி குழியிலே வச்சு முடிட்டாக் கூட போலீஸ் என்னை எதுவும் சொல்லாது. குழியைத் திறந்து உங்களை எடுத்தால்கூட போலீஸ் என்னை எதுவும் செய்யாது. காரணம் கல்யாண் குமார்தான் உங்களைக் கொன்னு குழியிலே புதைச்சதா நினைச்சப்பாங்க. நீங்க எதுவும் என்னை செய்ய முடியாது.

—துரோகி! அடிப்பாவி. இதைமாதிரி செய்யாதே! என்று கூறினான் அவன்.

—ஏற்கனவே கை மரத்துப் போவது தெரிந்தது.

—ஒண்ணும் கவலைப்படாதீங்க மிஸ்டர் அமரேஷ்! அட்வான்ஸா தண்டனை கிடைச்சாச்சு. ஆனா அதுக்கு உரிய குற்றம் இனிமேதான் நிறைவேறப் போகுது! என்றாள் அவள்.

அவன் கண்கள் உணர்வை இழக்க ஆரம்பித்தன. சிறிது சிறிதாக உடல் முழுவதும் வாதமாகிவிட்ட நிலைமை வேந்தது. சோபாவில் சாய்ந்தான் அவன்.

அவனது கண்களில் கடைசி உருவமாக சுரேகா இன்னும் சிரித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

முற்றும்

கருப்புக்கச்சை

கதை, ஐனியம்:

சி ஜே 000

இருட்டில் அவன் கண்களுக்கு வழி தெரியவில்லை. ஆனால் அவன் கால்களுக்கு தெரிகிறது. நிலவின் மங்கிய ஒளியின் பின்னணியில், மிக உயரமான கருப்பு மனிதனைப் போல், காற்றிலாடிக் கொண்டிருந்த அசோக மரத்துக்கு பின்னால் அந்த ஐதர் காலத்து மாளிகை சுமாராகத் தெரிகிறது. அது அவள் வரும் நேரம் தான் என்று அவனால் உறுதிப் படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை; காரணம் கையில் வாட்ச் இல்லை. இரண்டு கிலோ மீட்டருக்கு அப்பாலுள்ள இரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அருகில் இருக்கும் காட்டன் மில் சங்கு பிடிக்கும் ஒலி லேசாகக் கேட்கிறது. அப்படியானால் மணி இரண்டு. இரண்டேதான்! அதோ அவள் வந்து கொண்டிருக்கிறாள். நிலவு ஒளியில் வெளிர் நிறமாகத் தெரிந்த மாளிகையின் ஒரு பக்கத்துச் சுவர் அவளுக்கு பின்னணி. அவள் அவசரமாக நடந்து வருவது 'சிலுஹோட்டில்' தெரிகிறது.

சார்லி இப்போது காற்றிலிருந்த குளிரை உணரத் தொடங்குகிறான். அவள் என்ன செய்கிறாள்? அவனுடைய அவசரமான கைகளுக்குள் புதைகிறாள். அவளுடைய கருப்பு மேக்ஸி இருளில் அவன் மேனியை பாதிக்கு மேல் சாப்பிட்டுவிடுகிறது. அவள் ஏறக்குறைய அவனைப் பிடித்துத் தொங்கவே இருவரும் சரிந்து படுத்துக்கொண்ட போது அவர்களுக்குக் கீழே மாட்டிக்கொண்ட இலைச் சருகுகளின் முனகல் மட்டும் கேட்கிறது.

கருப்பு மேக்ஸியின் மேல் பகுதியில் அழகான சங்கு கழுத்து. அதைச் சுற்றி பட்டையான கருப்பு கச்சை. அதன் முடிச்சிலுள்ள பளபளப்பு அதன் இருக்கத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

வெகுதூரம் பயணம் செய்து வந்த அவன் கை, அவள் கழுத்துப்பட்டை முடிச்சில் வந்து நின்றது. வெடுக்கென்று அவன் கையை தன் கழுத்தோடு அழுத்திக் கொண்டு, "அதை மட்டும் அவிழ்க்காதீங்க....அதை மட்டும்" அவள் சிரித்தாள். அவன் ரசித்தான். ஆள் அரவமற்ற அந்த பயங்கர தனிமை அவர்களுக்கு வழக்கம்போல் இனிப்பாய் இனித்தது.

கிழக்கே பொழுதுக்கு மயக்கம் தெளியத் தொடங்குகிறது. அவள் அவனைவிட்டு அவசரமாக ஓடி அந்த மாளிகையின் இருளில்

மறைகிறாள். அப்பொழுது 4 மணியென்று அவனுக்கு தெரியும். வியர்த்து நனைந்திருந்த அவனுடைய சட்டையில் காலையின் குளிர் விளையாதத் தொடங்குகிறது. அவன் வெகுதூரம் நடக்கிறான். அவன் அறையை பூட்டுமுன் எரியவிட்டிருந்த விளக்கொளி வெளியே சிந்திக் கொண்டிருந்த ஜன்னல், மெல்ல மெல்ல அவனை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மறுபடியும் இரவு இரண்டு மணி. அதே அழகி, அதே கருப்புப் பட்டை, அதே கருப்பு மேக்ஸி, அதே காதல், அதே...! அதே பிரிவு.... அதே.... இல்லை இல்லை கொஞ்சம் இருங்கள். இப்போது அவன் அந்த மாளிகையை நோக்கி நடக்கிறான். அவள் புகுந்து மறைந்த வாசலுக்குள் நுழைகிறான். ஒரு மெல்லிய பட்டுத் துணி அவன் முகத்தில் படிவது போல் இருக்கிறது. கவனித்து பார்த்தால் அது வேறொன்றும் இல்லை, ஒட்டடை. கலையாத ஒட்டடை! அதை விலக்கிவிட்டு சென்றான். மறுபடியும் கலையாத ஒட்டடை! அப்படியானால் அவன் இந்த வழியாகப் போகவில்லையா? வேறு வழி? என்னமோப்பா பயமாக இருக்கிறது. அவள் வேறு அவனை இங்கு வரக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறாளே. மேலே பார்த்தான். கூரை தெரியாத அரை இருட்டு. நடக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. அது அவனுடைய நடை தான். அங்கே எதிரொலிக்கும் சத்தத்தை அவனால் தாக்குபிடிக்க முடியாது போலிருக்கிறது.

அருகிலே ஒரு நீண்ட கருப்புப் பெட்டி. அதன் மேல் சத்தம் இல்லாமல் உட்காருகிறான். ஐயோ, இந்த அமைதியைவிட அந்த எதிரொலியே தேவலாம்.

“ஏ இவளே....”

குரல் சரியாக எழவில்லை.

‘அவ பேரு என்னது?’

பயம், சார்லியை பஸிக் கட்டியாகக் கடிக்கிறது. “சிந்தா உன ஊ ஊ ஊ....ந்தா....ந்தா....ந்தா....” எதிரொலி அலறுகிறது. மறு படியும் அமைதி. அந்தப் பெட்டி மீது உட்கார்ந்திருப்பதில் எங்கோ ஏதோ சரியில்லையென்று அந்த அமைதி அவனுக்கு உணர்த்துகிறது. படு வேகமாக எழுந்தவன் அந்த பெட்டியின் கனமான மூடியை ஒரே வீச்சில் திறக்கிறான். அங்கே சிந்து ஒரு வெள்ளை மலரை வயிற்றின் மேல் இரு கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு அமைதியாக படுத்திருக்கிறான். மூக்கில் விரலை வைத்து தனக்கு உயிர் இருக்கிறதா என்று பார்க்கிறான். அவள் மென்மையான நெஞ்சை தொடுகிறான். அரை மணி நேரத்திற்கு முன்னால் அங்கே தொட்டபோது துடித்துக் கொண்டிருந்த இதயம், இப்போது சில்லிட்டு அமைதியாக இருக்கிறது. பெட்டியின் மூடியை அப்படியே விட்டுவிட்டு அவன் ஓடுகிறான். வெளியே வந்துவிட்ட போது மாளிகையினுள் படார் என்று ஒரு பெரிய சத்தம். அந்தப் பெட்டியின் மூடி சிறிது நேரம் அசைந்து விழுந்து மூடியிருக்க வேண்டும்.

அடுத்த இரவு. காட்டன் மில் சங்கொலி. சார்லிக்கு இப் போது வழக்கமான இந்த மரத்தடியே பயமாயிருந்தது. மாளிகையின் வெளிர் நிற சுவற்றின் பின்னணியில் சிந்து சிலுஹொட்டாக நடந்து வருகிறான். 'சார்லி எழுந்து ஓடு!... அவள்....அல்லது 'அது' வருகிறது!....' அவன் உள் மனம் எச்சரிக்க சார்லி எழுந்து, தான் வந்த திசையில் திரும்பி, ஓட....

"சார்லி! நில்லுங்கள்! என்னை விட்டுட்டுப் போகாதீங்க.... ப்ளீஸ்"

அவன் இறக்கப்படுவதற்குள் அவள் அவனைப் பின்னாலிருந்து அணைக்கிறாள். திரும்பியவனின் நெஞ்சில் அவள் பூவாக மணக்கிறாள். வெகு நேரம் அவளை அணைத்துக் கொண்டிருந்தான். தன்னைவிட்டுச் சற்று அவளை விலக்கிக் கொண்டு, "சிந்து என்னோடு வந்துவிடு!"

"ஆயிரமாவது தடவையா அது முடியாது, சார்லி"

"அப்போ இந்தப்பிடியிலிருந்து உன்னை விடப்போவதில்லை!"

"வெல் அன் குட்!" அவள் இன்னும் இருக்கமாக அவளை அணைத்தாள்.....அவள் உடல் ஒரு பளுவாக அவளைத் தரைக்கு இழுக்கிறது.

வானத்திலிருந்து விழுந்த எரி நட்சத்திரம் அவளுக்கு மட்டும் தெரிகிறது.

குளிர் காற்று அவர்களுக்குக் காவலிருக்கிறது.

தன் கையால் அவன் முகத்திலுள்ள வியர்வையைத் துடைத்துத் தன் கூந்தலில் தேய்த்துக் கொண்டவள் பதறிக் கொண்டு எழப் போகிறாள். சார்லி விடவில்லை. இன்று விடுவதாக இல்லை. அவன் கைகள் சிறைக் கம்பிகளாகக் கனக்கின்றன

"சார்லி....சார்லி.....விட்டுடுங்க.....என்னைப் போக விடுங்க" தவிப்பு அவள் கண்களில் பேயாட்டம் ஆடுகிறது.

"சார்லி ஈ ஈ ஈ ப்ளீஸ்....ஐ டோல்ட் யூ", அவன் கடுமையாக இருக்குகிறான். அவள் வலுவிழக்கிறாள். அவள் போராட்டத்தில் வேகம் தனிகிறது. சார்லி அவள் கழுத்துப்பட்டையின் முடிச்சில் கை வைக்கிறான். அவளுக்கு அதைத் தடுக்கத் தெம்பில்லை. முடிச்சின் ஒரு முனையை வெடுகெடுத்து இழுக்கிறான். கறுப்புக் கச்சை அவிழ்கிறது. அவள் தலை கழண்டு மடியிலிருந்து விழுந்து தரையில் உருள்கிறது.

"சிந்தா ஊ ஊ ஊ ஊ....."

எங்கும் விற்பனையாகிறது! வாங்கிவிட்டீர்களா?

சித்ரா ராசிபலன் 1987

12 ராசிக்கும் தனித்தனி புத்தகம்—விலை ரூ. 1-00

நினைவுக்கு திரும்பியதும் கேட்டான். “இப்ப என்னை எங்கே கூட்டி கொண்டு போகிறாயாம்?”

“சின்ன வேலையிருக்கிறது. உன்னால் எனக்கு ஆகவேண்டிய—”

“என்ன வேலை? எதுவாயிருந்தாலும் சரி. இது பயனற்ற பயணம். உன்னுடைய சங்காத்தமே எனக்கு வேண்டாம். உனக்காக இந்த வாழ் நாளில் ஒரு சுண்டு விரலைக் கூட அசைக்கப் போவதில்லை. வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லி இறக்கி விடு. வீண் ஏமாற்றத்தை தவிர்க்கலாம்”

“உன் கோபம் எனக்கு புரியும். அதை தீர்க்கும் வகை? அதுவும் எனக்கு தெரியும். வாங்கியே வந்துவிட்டேன்.”

காலடி பக்கமிருந்து இரண்டு காலாலும் துழாவி தேடிப் பிடித்து உயர்த்தியபோது இரண்டு சீமை சாராய புட்டிகள் வந்தன.

“ஸ்காட்ச்! இதன் வாசனைக்கே நீ இந்த உலகத்தையே விற்க தயாராகி விடுவாய்.”

ஆசையுடன் தொட்டுப் பார்த்தான் பெஞ்சமின்.

அந்த வைஜயந்தியின் கைகளை வருடுவதுப் போலவே உணர முடிந்த தும்—

மெய் சிலிர்த்தது.

வைஜயந்தி! தாவணி கட்டிய இளமைக் கனவுகளின் உருவம்.

புத்தம் புதிய ரூபாய் நாணயங்களை தரையில் கொட்டிய ஓசைபோல சிரிக்கும் ஓசையுள்ள இனிய அழகி — வைஜயந்தி.

நேரே நடக்காமல் விறு விறுவென்று குறுக்கும் நெடுக்குமாக பாம்பு மாதிரி நடந்து வேகமாய் போகும் அவசரப் பெண் — வைஜயந்தி.

“அதில் பார் பெஞ்சமின்! மாற்று ஜாதியில் பிறந்ததை தவிர நீ செய்த தப்பு எதுவுமில்லை. உன்னை விரும்பறேன். உன் அழகை — உன் கம்பீரத்தை — உன் திறனை எல்லாம் விரும்பியும் உன்னைப்பற்றி கனவுகளை வளர்த்துக்க முடியல.”

“ஏன்?”

“ஜாதி! ‘முட்டை தூக்கறவனை காதலிச்சாலும் காதலி — ஆனால் அவன் இந்துவாக இருக்கட்டும். மாற்று இனக்காரன் அவன் மகாராஜாவாகவே யிருந்தாலும் கூட — ஐயாம் ஸாரி — நோ’ என்கிறது என் அப்பாவின் அபிப்பிராயம்.”

“அது அப்பாவின் அபிப்பிராயம்? மகள் மனசு என்ன சொல்கிறது? எனக்கு அதுதான் முக்கியம்?”

“மனதைப் பார். மதத்தை பார்க்காதே என்கிறது. இன்றே காதலி. அதுவும் இப்போதே காதலி என்கிறது.”

“அவ்வளவு காதல் கூடாதும்மா. துபாய் நட்சத்திர ஹோட்டல் கட்டும்போது அநேகமாக நானும் அங்கே போக வேண்டி வரலாம். வந்த பிறகுதான் பணம் — காதல் — கல்யாணம் — பிள்ளைகுட்டி எல்லாமே”

“போய் எல்லாம் முடிஞ்சு எப்ப திரும்புவாய்? வர்ற வெள்ளிக் கிழமை?”

சிரித்து விட்டான்.

அவளுக்கு எல்லாமே அவசரம்.

படிப்பை முடிப்பதில் — டபுள் பிரமோஷனாக வாங்கி அண்டர் ஏஜ் — என்பதற்காக வருஷம் காத்திருந்து எஸ். எஸ். எல். ஸி பரீட்சை எழுதிய தில் அவசரம்.

பணிரெண்டாம் வயதை தொடும்போதே — சொல்லியிருக்கிறாள். அவசரமாக வந்த வயதைப் பற்றி.

அதே மாதிரி அவசரமாக —

கண்களை இறுக மூடி அண்ணாந்துப் பார்க்க தண்ணீர் வழிந்து மோவா யில் தேங்கியது.

பக்கத்திலிருந்த சதா தொடையை தட்டி கவனத்தை ஈர்க்க திரும்பி கண்களை திறந்தான்.

“மற. நடந்ததெல்லாத்தையும் மற. எனக்கு உன் தேவையிருக்கிறது. நிறைய இருக்கிறது.”

“அவ்வளவு சுலபத்தில் மறக்க கூடிய சம்பவங்களில்லை நம்ம உறவு கள், உற்சாகமில்லாத ஈரமற்ற உண்மைகள். உலர்ந்துப் போன நினைவுகள் நீக்க முடியாத கறைகள்.”

“மற” சதா சொன்னான். “அனைத்தையும் உன்னை மறக்கச் சொன் னேன்.”

“மன்னித்துக் கொள். அது எனக்கு ‘திறக்க’ சொன்னதாகத்தான் காதில் விழுகிறது.” என்ற அந்த பெஞ்சமின் புட்டியின் கழுத்தை பிடித்து திருகி திறக்க—

காரினுள்ளே விஸ்கியின் மணம் ‘கும்’மென்று நிரவியது.

அவசரமாக வாயில் கவிழ்க்கப் போன புட்டியை நிறுத்தி பிடுங்கிக் கொண்டான்.

“காட்டான் மாதிரி குடிக்காதே. கிராமத்தில் என் பங்களா இருக்கு. அங்கே என் மகளை விட்டு வைச்சிருக்கேன்.”

“ஏன்?”

“அவங்கம்மா வாணி மாதிரி வந்துரக் கூடாதே என்கிற பயம்தான். வேறென்ன?”

“ஏன் அவங்கம்மாதானே அவ? அவளுக்கென்ன குறைச்சல்?” கேட்டான். “என்ன இல்லே அவகிட்டே?”

“எல்லாமிருக்கு. எட்டு பவுன்லே ரெட்டைப் பேடு செயிணு — இரு பது சவரன்லே காசு மாலை எல்லாமிருக்கு தாலியை தவிர.”

சட்டென்று நிமிர்ந்துப் பார்த்தான்.

“ஆமா. எங்களுக்கு கல்யாணம் ஆகல்லே. ஒண்ணாக வாழ்ந்துகிட்டிருந்தாலும் உறவு விஷயத்தில எனக்கிருக்கிற அதே சுதந்திரம் அந்த வாணிக்கும் உண்டு.” கார் கதவை திறந்து இறங்கினான்.

“காரிலேயேயிரு. உள்ளே போய் ஒரு நோட்டம் பார்த்துட்டு வந்துடறேன்.”

“வாணி வந்திருக்கிறாளென்னுதான். அவ இருக்கிறச்ச உன்னை கூட்டிட்டு வருகிறது நல்லதில்லே.”

“அவளுக்கா?”

“இல்லே உனக்கு. இரு வரேன்.”

வீட்டினுள் போனபோது அவனுக்கு அதிசயம் காத்திருந்தது.

சோபாவில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்த வசந்திரா டீச்சர் இவனை உணர்ந்து நிமிர்ந்து எழுந்தாள்.

“என்ன டீச்சர். இந்த நேரத்தில வந்திருக்கீங்க? என்ன விஷயம்?”

மவுனமாக நிமிர்ந்துப் பார்த்தாள்.

“டியூஷனுக்கு வந்தேன்”

“முடியல்லையா?”

“ஆச்சே.”

“பின்னே போக வேண்டியதுதானே?”

“உங்க மிஸஸ்தான் போன்லே சம்பளம் வாங்கிட்டு போய்டுங்கன்னு சொன்னாங்க.”

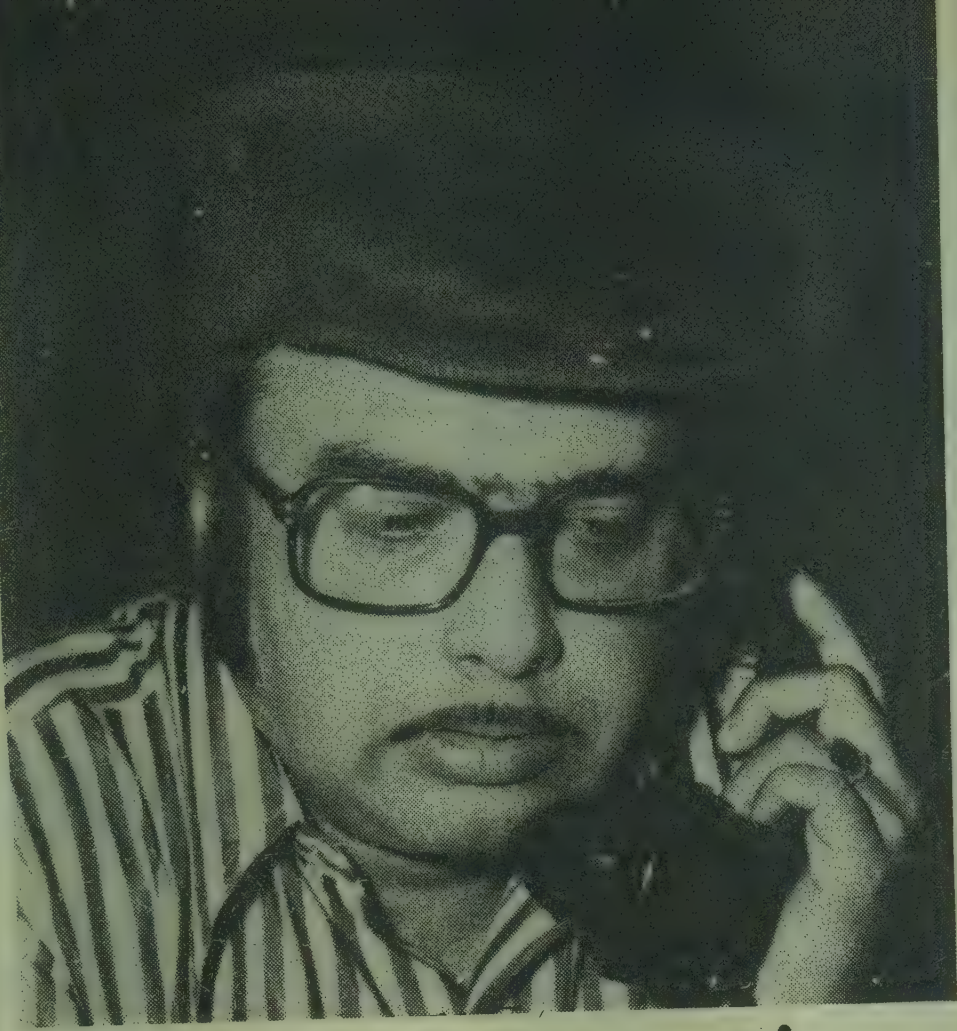
“வந்திருக்காளா?”

“இல்லே போன்ல சொன்னாங்க.”

“பின்னே வாங்கிக்க வேண்டியது தானே?”

“கணக்குப் பிள்ளை இன்னும் வரல்லையே”

ராஜேந்திர குமார்

காத்திருக்கு
கருப்புநீலா!

ரேகா பப்ளிகேஷன்ஸ்

41, ஃபோர்ட் 'B' தெரு

பெங்களூர் - 560 002

போன் : 601735

ரேகா மாத மலர்

பிப்ரவரி 1987

மலர் 2]

[இதழ் 5

ஆண்டு சந்தா ரூ. 25

ஆறுமாத சந்தா ரூ. 13

பொருளடக்கம்

காத்திருக்கு கருப்பு நிலா	...	...	5
நெருப்பு	...	...	67
குலுக்கல் பரிசு சீட்டு	...	...	73
புதுக்கவிதை போட்டி முடிவுகள்	...	...	75
திரை மலர்கள்	...	...	76
காதோடு..	...	...	79
குலுக்கல் பரிசு சீட்டு முடிவுகள்	...	...	80
மலர்ந்த நெஞ்சங்கள்	...	...	82

ரேகா மாத மலர்—அச்சிட்டு வெளியிடுபவரும் ஆசிரியரும்
என். சுந்தர்ராஜன். ரேகா பப்ளிகேஷன்ஸ், 41, ஃபோர்ட்
'B' தெரு, பெங்களூர்-560002. அச்சகம்: பெங்களூர்-53,
ஸ்ரீ சத்யநாராயண பிரஸ். தொலைபேசி: 601735

காத்திருக்கிடு கருப்புநீலா! பாஞ்சந்திரகுமார்

“பெஞ்சமின் இன்றைக்கு உனக்கு சீமைச் சாராயம் பறிமாறக் கூடாது அனுமதியில்லை” எனும் சர்வரை முறைத்துப் பார்த்தான் பெஞ்சமின்.

உயரத்திலும், நீல நிற கண்களிலும் மேல்நாட்டு வாடையிருந்தாலும் அவன் இந்தியன். இந்தியாவில் பிறந்த இந்திய மண்ணுக்கே சொந்தம். அவன் மூதாதையர்கள் பிரான்ஸிலிருந்து வந்து பாண்டிச் சேரியில் செட்டிலாகி இப்போது சுத்தமாக இந்திய ‘குடி’ மக்களாகி விட்டவர்கள்.

அவன் கண்களில் தெரிந்த சோர்வும் நிற்க வோட்டாமல் தள்ளும் பலஹீனமும் அவனது அபரிமிதமான பசியை காட்டினாலும் வயதுக்கு பொருந்தாத அவன் உடலமைப்பிலிருந்து பளிச் சென்ற தன்மையும்—கண்களின் காந்த கவர்ச்சியும் எந்த ஒரு பெண்ணையும் எளிதில் சுண்டிய முக்கக் கூடிய தன்மையுடையது.

“ஏன்?” அழுத்தமாக கேட்டான் “ஸ்டாக் தீர்ந்து விட்டதா?”

“இல்லை. பழைய அறுநூறு ரூபாயைத் தந்தாலொழிய பறிமாறக் கூடா தாம்.”

பெஞ்சமின்

“யார் சொன்னது?”

“மேலிடத்து உத்திரவு.”

“யார் அந்த மேலிடம்?”

“எங்கள் எஜமானி. மதிப்புக்குரிய மிஸஸ் ஜோன்ஸ்.”

“என்னைக் கூட்டிப் போ அவரிடம்; நானே பேசிக் கொள்ளுகிறேன்.”

“வேண்டாம் பெஞ்சமின்” அவசரமாக சொன்னான் அந்த ஆள்
“அந்தப் பெண் ஒரு முகடு. முரடு. ஏதாவது ஏடகூடமாக கேட்டு வைத்
தால் வீண் அசிங்கமாகி விடும். எழுந்துப் போ பேசாமல்”

பிடிவாதமாக எஜமானியின் அறையை நோக்கிப் போனான்.

அந்த மிஸஸ் ஜோன்ஸ் இவனை உணர்ந்ததும் சோபாவை விட்டு
எழுந்து வந்து இவன் அருகில் நின்று காதலுடன் பார்த்தாள்.

“இதோ பார் பெஞ்சி. என் பேச்சைக் கேட்டால் ஒரு பெக் என்ன?
முழுசு முழுசாக புட்டிகளாகவே கிடைக்கும்.”

அவனது பூரிப்பான தோள்களைத் தொட்டாள்.

“வாவ். வாட் ஏ ஹேண்ட்ஸம் யூவார்? நீ கல்யாணமே செய்துக்
காதது பெண் குலத்துக்கு பெண் சமுதாயத்துக்கே பெரிய நஷ்டம்.”

அவன் கழுத்துக்குப் பின்னால் கைகளை கோர்த்துக் கொண்டாள்.

“உன் மேனி கிளப்பும் இளமை மணம் இன்னமும் குறையாதது அதிச
யம் தான். கமான் டார்லிங்” என்றாள் வெறியோடு.

அவன் அச்சமாக தாள் சாத்தப்படாத கதவைப் பார்த்தான்.

“பயப்படாதே. இக்னோர் இட். என் அறை கதவை திறக்கும் துணிச்
சல் எவனுக்கும்வராது, உன்னைத் தவிர. அப்பவே சிகப்பு விளக்கை தட்டி
விட்டுத்தான் வந்தேன்.”

அவன் காலர்களை இறுக பற்றி இழுத்த இழுப்பில்—

அத்தனை சட்டை பித்தான்களும் தெரித்தும் பறந்தும் போக—

கோபமாய் பார்த்தான்.

அலட்சியமாக சிரித்தான்.

“டோண்ட் வெர்ரி. பழசாகிப் போன கிழிசல் சட்டைதானே? புதுசு
வாங்கித் தருவேன். என் கருணைப் பார்வையிருக்கும்வரை நீ இழக்கும் —
அதுவும் என்னிடம் நீ இழக்கும் எதற்கும் ஈடு உண்டு. புதுசு. அப்கோர்ஸ்.
நான் புதுசு அல்லதான். ஆனால் நான் வாங்கித் தருபவை புத்தம் புதுசா
கவே இருக்கும். கமான் யா.”

இழுத்த இழுப்பில் அவளோடு தரையில் சரிந்தான்.

“முதலில் எனக்கு விஸ்கி”

“ஸ்காட்சே தரேன்.” கண் அடித்தாள் “நான் திருப்தியானால்—”

சதா நந்த தத்தாத்ரேயா.
(சொல்லிப் பாருங்கள் சிரமமா
யில்லை? அதனால் தான் அவனாக
பெயரை யார் கேட்டாலும் சதா
என்கிறான்.)

சதா பணத்தின் பின்னால் ஓடும்
சதா.

சாதாரணமாகவே தப்பு செய்யும்
கபாவம் — சதா.

பேசும் போதே 'மார்க்கெட்
வால்யூவுக்கு வாங்கி தரேன்' என்று
சொல்லி திராபையாக எதையாவது
தலையில் கட்டும் சாமர்த்தியம் உள்ள
வன் சதா.

அளவுக்கு மீறின மூனையின் பிர
யோகம் முன்னுச்சி மயிரை கணிச
மாக பிள்ளோக்கி தள்ளியிருந்தது.

மனைவியை "வாணி ஏய்" என்
பான் அதிகாரமாக. இரவு பத்து
மணிக்கு மேல் மட்டும் "வாணி...
வா நீ..." என்று கொஞ்சுவான்.
அது வேறு விஷயம்.

"உன்னையே பூ மாதிரிதானே
வச்சிருக்கேன் உனக்கு எதுக்கு காசு
கொடுத்து பூ வாங்கி வரணும்?"
என்பானே தவிர—

"அஞ்சு லட்சம் ரூபாய்க்கு பிஸி
னஸ் தரேன்" என்கிற ஆளுக்கு ஆயி
ரக் கணக்கில் செலவு செய்து
ஸ்காட்ச் குளியல் நடத்த கொஞ்சம்
கூட தயங்க மாட்டான்.

பிறவி குணம் அப்படி. அடுத்த
வன் பாக்கெட்டில் சரளமாக கை
விட்டே வழக்கம்.

சதா

உள் நாட்டு விமான நிலையத்திலிருந்து கோபமான கோபமாய் வந்து காரில் ஏறி அறைந்து சாத்தினான்.

‘வருகிறேன்’ என்று தந்தி கொடுத்த பம்பாய் பார்ட்டி வரவில்லை.

மனசுக்குள் கணக்குப் போட்டான்.

அவன் வராததினால் நஷ்டம் எவ்வளவு?

கால்குலேட்டரின் கம்ப்யூட்டர் எழுத்துக்களில் எண்கள் நான்கு வரிசைகளை கடந்து ஐந்து இலக்கங்களை தொட்டதும்—

—சலிப்புடன் மூடி பாக்கெட்டுக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டான்.

அந்த பம்பாய் ஆள் வராததினால் முக்கியமான கட்டிட பிளானும் வரவில்லை. வந்திருந்தால்?

நானே காலை புறப்பட இருக்கும் துபாய் பார்ட்டியிடம் காட்டி அப் ரூவல் வாங்கி இருந்தால்—

ஓஹ்! பணம்! பணம்! பணம்! திகட்டுமளவுக்கு பணம் கிடைத்திருக்கும்.

சிலையில்லாமல் நின்ற மேடையை சுற்றிப் போகும் போதுதான் மனதில் சலிப்பு வந்தது.

கூடலே அவன் நினைவும் வந்தது.

பெஞ்சமின்!

வாட் ஏ ப்ரில்லியண்ட் ஃபெலோ. உங்களுக்கும் எனக்கும் மண்டையில் மட்டும்தான் மூளை.

அவனுக்கு உடம்பு பூராவுமே மூளை. அவன் மட்டுமிருந்து இருந்தால் இரவோடிரவாக கட்டிடத்துக்கு ப்ளான் என்ன அசெஸ்மெண்டே ஆகியிருக்கும்.

அது ஒரு காலம்.

பிஸினஸில் பார்ட்னர். பணம் இவனுடையது. மூளை அவனுடையது. இவன் கொழுத்தான் — அவன் ஏமாறும் வரை.

இவன் ஏமாற்றினான் அவன் விழித்துக் கொள்ளும்வரை.

எங்கே இருப்பான் இப்போது? பெஞ்சமின்?

“வாத்திச்சியம்மா ஸ்கோல் முடிஞ்சு வராப்பலயா?”

கையில் பையை தொங்க விட்டு குடையை பிரித்து விட்டுக்கொண்டு நடந்த வசந்திரா நின்று திரும்பிப் பார்த்து அழகாக சிரித்தாள்.

“என்ன கடைக்கார் பஸ் ஸ்டாண்ட்ல நிக்கறீங்க?”

“பயணந்தேங். என் சின்னப் பொண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கப் போறேன்”

உதட்டை சுழித்து சிரித்தாள்.

“போன வருஷம்தான் எட்டாங்கிளாஸ் முடிச்சா. அதுக்குள்ளே கல்யாணமா?”

“அது போறும் புள்ளே. அது என்ன கலக்டராவ போவதா? ஏதோ கடுதாசி படிக்க தெரிஞ்சா சர்தேங். நாலெழுத்துக்கு மேலே படிச்சா பொண்ணுக கெட்டு போயிடும்.”

ஆச்சரியமாக பார்த்தாள். “உம்?”

“உங்களை தவிர? நீங்க ஆயிரத்துல ஒண்ணில்லா? டவுனு பக்கம் போறேன். ஏதாச்சும் வேணுமா?”

“நல்ல மாப்பிள்ளையா பார்த்து கொண்டு வாங்க.”

“யாருக்கு? உங்களுக்கா?”

“இல்லீங்க. உங்க சின்ன மகளுக்கு.”

“ஐயா. வாரீகளா?” என்ற கண்டக்டரின் குரலுக்கு தொந்தி குலுங்க ஓடினார்.

சிரித்துக் கொண்டே திரும்பி நடந்தாள். கொஞ்சம் தூரத்தில்

வசந்திரா

வந்த சேதுவுக்காக நின்றாள். இவள் ஒதுங்க—அவனும் அதே பக்கமாக ஒதுங்கினான்.

“என்ன டீச்சரம்மா? பசங்க தொல்லை தாங்கல்லையா? சீக்கிரமே கிளம்பிட்டா போலயிருக்கு?”

“சேது. வழியை விடறியா. நான் போகணும்.”

“அன்னைக்கு சவுக்கு தோப்பில நான் கேட்ட பதிலை சொல்லு. வழி விட்டுடறேன்.”

“கல்யாணம் தானே?”

“ஆமா.”

“அது இந்த ஜென்மத்தில் கிடையாது. போய் வா.”

“அட! ஆம்பிள்ளை துணையில்லாம தனியா வாழ்ந்துடுவீங்களோ? இப்ப என்ன இருட்டக்கூட இல்லே. பொது இடம். நான் உன் கையை பிடிச்சு இழுக்கறேன்னு வை.”

பார்த்தாள்.

“என்ன செய்வே? துணைக்கு கூப்பிடுவியா? அது யாரவன் இந்த சேதுவை மடக்கற தைரியமிருக்கிற ஆண்பிள்ளை.”

சட்டென்று அவள் இடது கையை இவன் பற்றிய அதே வேகத்தில்— அவள் வலது கை ஓங்கி அவன் கன்னத்தில் ஓய்ந்தது.

விட்டுவிட்டான்.

“தன்னம்பிக்கை இல்லாதவங்கதான் அடுத்தவங்களை உதவிக்கு கூப்பிடுவாங்க. நான் இல்லே. இது வெறும் சாம்பிள். இதுக்கும் மேலே நரம்பு தட்டற வேலை எல்லாம் தெரியும். பீ கேர் புல். நகாறியா?”

நகர்ந்தான்.

“அவன் கேட்டாதான் சொல்லமாட்டே. நான் கேட்டா கூடவா?”
பொன்னியம்மா கேட்டாள் “உங்க ஆத்தா மாதிரி நின்னு கேட்கறேன். ஏம்மா நீ என்ன கல்யாணமே பண்ணிக்க போறதில்லையா?”

முகம் மாறினாள். “இல்லே ஆத்தா. எனக்கு அந்த அதிர்ஷ்டமில்லே”

“ஏம்மா?”

இவள் மனதுக்குள்ளே வந்து நின்ற அக்கா அலறினாள். “வேணும் வச. உனக்கு இந்த சோதனை வேண்டாம். கல்யாணமே செய்துக்காதே. நீ நியாக இரு. அடிமையாயிடாதே. வேண்டாம் வச—வேண்டாம்”

இவள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே—

‘திக்’ கென்று எரிந்தாள் அக்கா.

“அக்கா” என்ற இவள் மெலிதான அலறலுக்கு—

அந்த பொன்னியம்மாவே ஆடிப் போனாள். “வேணும் தாய். நீ பதில் சொல்ல வேணும். வேதனை படவும் வேணும். உட்டுரு.”

‘அரையடிக்கு மேல் துணி உபயோகித்தால் கொலை செய்யப்படுவாய்’ என்று யாராவது அந்த காபரே அழகியை பயமுறுத்தியிருக்க வேண்டும்.

சிக்கன் உடையுடன் கொஞ்சமும் கூச்சமில்லாமல் நெளிந்தாள். வளைந்தாள். போலியாக சோம்பல் முறித்தாள்.

ஒதுங்கி இருட்டில் அமர்ந்து ரகசியமாய் எட்டிப் பார்க்கும் பாலைவன தலையரிடம் துணிச்சலாக இழைந்தாள். “ஆ! என் படுக்கைக்கு ஆள் தேர்ந்தெடுத்து விட்டேன்” என்று சொல்லி —

இளவட்டங்கள் கத்தவே —

“ஸ்ஸு” என்று போலியாக அதட்டினாள். “இவரிடம்தான் என்கற்பு பத்திரமாக பாதுகாக்கப்படும். நீங்கள் நாசப் படுத்தி விடுவீர்கள்.”

அந்த கிழவன் எழுந்த ரோஷமான ஆவேசத்துக்கு விலகிப் போய் சிரித்தாள். “அடேயப்பா ரோஷம் மீதமிருக்கிறது. நீயும் எனக்கு வேண்டாம். விடிவதற்குள் பஞ்சு பஞ்சாகி விடுவேன்.” ஆடிக்கொண்டே போனவளின் கண்களில் அவன் தென்பட்டான்.

ஜாடி நிறைய பீயரை உறுஞ்சிக் கொண்டிருந்தான் சதா.

“ஹேய் சதா! பெஞ்சமினை தேடி வந்தாயா?”

திடுக்கிட்டு பீயரை வைத்து விட்டு எழுந்தான். “எங்கே?”

கட்டிக் காட்டிய திசையில் சாத்திய அறைக்கு மேலே சிகப்பு விளக்கு எரிந்துக் கொண்டிருந்தது.

மற்றவர்கள் தடுக்க வருமுன் —

சடாரென்று கதவை தள்ளி திறந்து உள்ளே போய் விட்டான்.

“டாம் இட். யார் அது காட்டு மிராண்டி. எச்சரிக்கை விளக்கை பார்க்கல்லே?” என்று கத்தும் அந்த மேடமை அலட்சியப் படுத்தினாள்.

“பெஞ்சமின் உன்னோட பேசணும். வெளியே காத்திருக்கேன் வா —”

“உன்னோட எனக்கு பேச்சில்லே.”

“எனக்கு உன் கோபம் புரியுது. உன்னை சமாதானப்படுத்தறேன். தயவு செய்து வெளியே வா.”

கதவை திறந்தவன் “பரவாயில்லே முடிச்சிட்டே வா. நான் காத்திருக்கேன்” என்று வெளியேறி கதவை சாத்திய மறுவினாடி —

பீங்கான் ஆஷ் ட்ரே ஒன்று கதவில் மோதி உடைந்து சிதறுவது ஒலி சித்திரமாக கேட்டது.

வெளியேறி வந்து ஹாலில் காத்திருந்தான்.

பீரோவை திறந்தாள் மிஸஸ் ஜோன்ஸ்.

ஏகமாய் ஸூட்டுகள் ஹேங்கரில் தொங்கின. “உனக்காக பரிகப் பொருள். எது தேவையோ அதை எடுத்துக் கொள்”

“அத்தனையும் தேவையென்றால்?”

“அத்தனை தடவை நீ வர வேண்டியிருக்கும்”

சிரித்தார்கள்.

“என்ன பார்க்கிறே?”

“இங்கேயிருந்து வெளியேறிப் போக வேறு வழியிருக்கான்னு பார்க்கிறேன்.”

“துணிச்சலாக போவதானால் இருக்கிறது.” கையை பிடித்து பல கணிக்கு போனாள். இதிலிருந்து அந்த ஒன்றரையடி பாரபெட் வாலில் நகர்ந்து அந்த சுருள் இரும்பு படிக்கட்டை பிடித்து இறங்கினால் அடுத்த தெருவில் நிற்பாய். ஆட்டோ பிடிச்சு போயிடு.”

“இதில் துணிச்சலுக்கென்ன சவால்?”

“பதினைந்தடி தூரம் பாரபெட் வாலில் நகருகிறதுதான். முன்னுவது மாடி. விழுந்தால் எலும்பு தேருது.”

அலட்சியமாய் இறங்கினாள். சுற்றி— சுற்றி— சுற்றி— தரையை தொடும்போது பக்கத்து தெருவிலிருந்தான்.

ஆட்டோவுக்காக தெருவை ஆராய்ந்தான்.

தொலைவில் கறுப்பு அம்பாஸ்டர் ஒன்று மட்டுமே தெரிந்தது. அதன் டிரைவர் இறங்கி சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருக்க —

நடந்தான்.

“இந்தாப்பா ப்ளீஸ். என்னை கொஞ்சம் ஆட்டோ ஸ்டாண்ட் வரை கொண்டு விட்டுடேன். அவசரம்.”

சிகரெட்டை சுண்டி எறிந்து நிமிர்ந்து பின் கதவை திறக்க —
உள்ளே நுழைய முயன்றவனை முரட்டுத்தனமாக உள்ளே தள்ளி
கதவை சாத்தினான்.

மோதிய உருவத்தை நிமிர்ந்து ஆராய்ந்தான்.

சதா!

“பரவாயில்லை. இந்த தெரு வழியாகவே போகலாம். நோ
பிராப்ளம்.”

கார் ‘திக்’கென்று வேகம் பிடித்ததும் —

தளர்ந்தான் தற்காலிகமாக.

பக்கத்தில் மந்தகாசமாக சாய்ந்திருக்கும் சதாவைப் பார்க்க பார்க்க
எரிச்சலாக வந்தது.

மனம் திரும்பிப் பார்த்தது —

இரண்டு பேரும் சின்னப் பையன்களாக இருந்தார்கள்.

விறு விறுப்பாக பரீட்சை எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த பெஞ்சமினின் முகத்திலிருந்த அமைதியும் தெளிவும் சத்திய
மாக அந்தப் பையன் சதாவிடமில்லை.

“கேள்வி எல்லாம் ரொம்பவும் கஷ்டமா யிருக்கில்லை?”

“இல்லே சதா — இன்னமும் கொஞ்சம் ஸ்டராங்காகத்தான் எதிர்
பார்த்தேன். இட் ஈஸ் ஸோ ஈஸி.”

“அது உனக்கு. எனக்கு மூச்சுத் திணறுகிறது.”

“பார்த்து கொஞ்சம் கவனமா எழுது. உங்கப்பாவோட கோபம்
ஊருக்கே தெரியும். பரீட்சை போச்சோ — வெட்டி எடுத்துடுவாரு.”

“அதை நினைச்சா பயமாதானிருக்கு. ஆனாலும் வேறு வழி? ஒரு மண்
ணும் புரியலயே. ஒண்ணு செய்.”

“என்ன?”

“நீ எழுதின ஆன்சர் பேப்பரை இப்படித் தள்ளு.”

“காப்பியடிக்க நேரமில்லையே. மொத்தமே அஞ்சு நிமிஷம்தான்
பாக்கியிருக்கு. பெயரை எழுதி நிரப்பி கொடுக்கத்தான் சரியாக இருக்கும்”

“இரு. உன் பேனாவாலேயே அதில் என் பெயரை எழுது.”

“சதா.”

“வெட்டிடுவேன் எழுதுடா.”

எழுதினான்.

“நம்பரை எழுது ஏழு ஆறு மூணு மூணு நாலு”

எழுதினான்.

வாங்கிக் கொண்டு தனதை அவன் பக்கமாக தள்ளிவிட்டான். அநேகமாக எல்லாமே வெள்ளை தாள்கள்.

“அப்ப என் பரீட்சை?”

“போச்சி” கை விரித்தான் சதா. “இதுக்காக உன்னை ஸ்பெஷலாகவனிச்சுப்பேன்.”

“எப்படி?”

“நீ எப்ப ஆசைப்பட்டாலும் சினிமாவுக்கும் பிரியாணிக்கும் காகதருவேன். தம் அடிப்பியா?”

“சே. சே.”

“செலவு மிச்சம்.” பெல் அடிக்கவே எழுந்து பரீட்சை தாள்களை தந்து விட்டு வெளியேறி போகும்போது பெஞ்சமின் கேட்டான்.

“ஏய். வீட்டிலே கேட்பாங்களே. ஏண்டா பரீட்சை சரியாக எழுதல் லேன்னு? என்ன பதிலை சொல்ல?”

“சொல்ல வேண்டியதில்லை செய்தாலே போதுமானது. சின்ன வேலை.” அழைத்துப் போய் சிமெண்ட் பெஞ்ச் மீது அமர்த்தி கைப்பையிலிருந்து ஒரு வெங்காயத்தை எடுத்து ஓரங்கையால் அடித்து நசுக்கினான். “கையிடுக்குல வைச்சுக்க.”

“ஏன்?”

“கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் கணகண்ணு ஜூரம் வந்துறும்.”

“அயய்யோ.”

“என்ன அயய்யோ. வீட்டுக்கு போயி பாதி பரீட்சை எழுதறச்ச ஜூரம் வந்து எழுதவே முடியலே. அதனால் பரீட்சை போயிடும்னு இப்பவே சொல்லி வைச்சிரு. நாளைக்கு கேள்வியே வராது. எப்படி?”

“நல்ல கிரிமினல் மூளைடா உனக்கு”

“தெட் ஈஸ் சதா.”

எங்கும் விற்பனையாகிறது!

“ரேகா காமிக்ஸ்”

நீங்கள் படித்தீர்களா?

இல்லையேல்

இன்றே வாங்கி படியுங்கள்

விலை ரூ. 2 மட்டும்

2

உண்மை!

அவன் கிரிமினல் முளையை வாழ்க்கையின் பல கட்டங்களில் நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறான் — அதுவும் இந்த பெஞ்சுமினிடமே.

கணவனையிழந்த சோகத்துடன் பெஞ்சுமினின் பரிதாப அம்மா இந்த சதாவின் அப்பாவிடமே வந்து மகனுக்கு ஒரு

சின்ன வேலை கேட்கவே —

தனது காண்ட்ராக்ட்ஸ் அன்ட் கன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸிலேயே சேர்த்துக் கொண்டார்.

ஆரம்ப நிலையில் குமாஸ்தாவாகத்தானிருந்தான்.

ப்ளான் எழுதும் நிக்கோலஸ் என்கிற பிரிட்டிஷ் காரனின் சினேகிதத்தை சம்பாதித்து — உதவி — ஒரு வருஷத்துக்குள் —

“மிஸ்டர் மொலானியார். (முதலாளி என்கிறார் அவ்வளவு அழகாக.) பையன் ப்ரில்லியண்ட். நிறைய கத்துகிட்டான். இவனை எனக்கு அனிஸ் டண்டா போடு. ஒரு வருசத்தில் தயார்பண்ணி டிபார்ட் மெண்ட்டை இவன் கிட்டே குடுத்துட்டு நான் பொண்டாட்டியை பார்க்க லண்டன் போவுது.”

“சொன்னதுப் போல செய்தும் காட்டினார். ஒரே ஆண்டுக்குள்ளாக வீட்டுக்கான ப்ளான் வரைவதில் விற்பன்னாகி விட்டான் பெஞ்சுமின்.

அவன் செய்த டிசைன், டைப் ஆப் லேயவுட்டுகளுக்கு நல்ல கிராக்கி. ஏக டிமாண்ட். மார்க்கெட் சூடு பிடித்த சமயம் பார்த்து —

சதாவின் அப்பா காலமாகவே வியாபாரம் முழுக்க முழுக்க சதாவின் கீழே வந்தது.

அப்போதுதான் முதல் தடவையாக ஏமாற துவங்கினான் பெஞ்சி.

“சம்பள கூலிக்கார வேலையெல்லாம் வேண்டாம் பெஞ்சுமின். இன்று முதல் நீயும் கம்பெனியில் ஒரு பார்ட்னர். வர்க்கிங்—பார்ட்னர். உற்சாகமாக வேலை செய். நிறைய லாபம் சம்பாதிச்சு கொடு. அதிலே உனக்கு கணிசமான பங்கு உண்டு” என்றான் சதா.

நம்பினான். பூரித்தான்.

“இனிமேல் நீ அட்டெண்டென்ஸ்ல கையெழுத்து போட வேண்டிய தில்லை. சம்பளம் கிடையாது. உனக்கு என்ன தேவையோ அதை வாங்கிக் கொண்டு போய்விடு. அக்கவுண்ட்ஸில் சொல்லி வைக்கிறேன். நீ எந்த கவலையும், பிரச்சனையுமில்லாமல் சுதந்திர பறவையாக உன் வேலையைப் பார். உள்நாட்டு நட்சத்திர ஹோட்டல்காரன் ஒருத்தன் வெளிநாடு கள்லே ஏகமாய் பிராஞ்ச் குரூப் ஆஃப் ஹோட்டல் கட்டரூன். பெரிய காண்ட்ராக்ட். முழுசாக எனக்கே கிடைக்கும் போலிருக்கு.”

“ஐ ஸீ”

“உன்னுடைய டிசைன் மேலே பைத்தியமாயிருக்கான். டெல்லிக்கு நீ கொடுத்த டிசைன்லே கட்டின ஹோட்டல்ல செம லாபமாம். அதனால ராசின்னு வேற நம்பரூன். சிங்கப்பூர், மலேயா, பிளங்கு, ஹாங்காங் ஆகிய நாடுகளில் — என்ன சிரிக்கிறே?”

“இல்லே பல்பொடி ரேடியோ விளம்பரம் ஞாபகம் வந்தது.”

“நோ. இன்னும் இரண்டொரு வருஷத்துக்கு உனக்கு வேறு எந்த ஞாபகமும் வரக்கூடாது. ஃபைவ் ஸ்டார் ஹோட்டல்கள் ஐந்து — இந்தி யாவுக்குள்ளே நர்ஸிங் ஹோம்ஸ் ஆறு. இதுதான் நினைப்பிலிருக்க வேண் டும்” என்று உறுதியாக மிக இறுதியாக.

“நோ. நடுவே ஒரு நாளில் குறைந்த பட்சம் ஒரு மணி நேரமாவது கவனம் சிதறும் தான்”

“ஏன்?” கொஞ்சம் கோபமாகவே கேட்டான். “வேறு யாருக்காக ஒதுக்கப் போகிறாய் அந்த நேரத்தை?”

“என் இன்னொரு பார்ட்னருக்காக.”

“வாட்? பார்ட்னரா? அதுவும் இன்னொரு பார்ட்னரா?”

“யா. கைப் பார்ட்னர்.” கண் சிமிட்டினான் “காதலி”

“பார்ரா. இது வேறயா?” அந்த சதாவின் பூரிப்பில் மெலிதான போலி தன்மையிருந்தது. “சீக்கிரம் இந்த கமிட்மெண்ட்ஸை முடி. இந்த னிட்யிலேயே நடக்காத அளவு பெரிய அளவில் இந்த கல்யாணத்தை நாளை நடத்தி தரேன். ஆமா. பெண் யாருன்னு சொல்லல்லேயே.”

“டயம் வரட்டும் சொல்றேன்”

“சரி விடு. இந்த ஆபீஸ் நெரிசலில் உனக்கு தேவையான அமைதி கிடைக்கிறது கஷ்டம். பேசாமல் உனக்காக ஒரு ஏ.ஸி. பங்களாவை ஏற் பாடு செய்யறேன். அங்கேயே தங்கி அங்கே உழைச்சி” மெலிதாக கண் அடித்தான். “அங்கேயே காதலிச்சு--”

“ச்சீய்”

நம்பினான்.

“மாசமான சம்பளம் எவ்வளவு?”

“அறுபது ரூபாய்”

சலவைத்தாளாக நூறு ரூபாய் நோட்டெடுத்து நீட்டினான் — மிக அலட்சியமாக. “போய் வா.”

வாங்காமல் ரூபாயையும் அவனையும் மாறி மாறி பார்த்தாள்.

“ஸாரி. நான் பணம் வேணும்னு கேட்கல. அவங்களாகத்தான் வாங்கிட்டுப் போகச் சொன்னாங்க.”

“அதான் தரேன் வாங்கிக்க.”

“நீங்க தருகிறதை பார்த்தா சம்பளமாகத் தெரியல்லே. ஐயாம் ஸாரி. எனக்கு வேண்டாம். ஏதோ கடனுக்கு அழற மாதிரியிருக்கு. நான் நாளைக்கு கணக்கப்பிள்ளை கிட்டேயே வாங்கிக்கறேன்.” கும்பிட்டு கிளம்பினாள். “நான் போயிட்டு வரேன்”

படியிறங்கிக் கொண்டிருந்தவள் கண்களில் அப்போதுதான் காரை விட்டிறங்கி வந்துக் கொண்டிருந்த பெஞ்சமின் பட்டான்.

இவளைக் கண்டதும் —

“வைஜயந்தி” என்றபடி கைகளை விரித்துக் கொண்டு அவன் ஓடி வரவே விலகிக் கொண்டாள்.

தடுமாறி படியில் விழுந்தவளை திரும்பிக்கூட பார்க்காமல் படியிறங்கிப் போனாள் வசந்திரா. தெரு முனையில் அவள் திரும்பும்வரை அவன் கூவுவதும் கூப்பிடுவதும் கேட்டவாறிருந்தது.

“வைஜயந்தி! போகாதே வைஜயந்தி.”

முகம் இறுக திரும்பி பார்க்காமல் நடந்துப் போனாள்.

உள்ளே வந்து நின்று கத்தினான் பெஞ்சமின். “வைஜயந்தி ஏன் இங்கே வந்து போகிறாள்? சொல்லு ஏன்?”

தன் சட்டையை பிடித்து உசுப்பும் அவனை எளிதாக விலக்கினான் சதா.

“முட்டாளே. என்ன உளர்றே? அவள் செத்துப் போய் பல வருஷமாகிறது. அவள் இப்போ உயிரோட வருகிறதாவது. இடியாடிக்.”

“இல்லே. நான் பார்த்தேன்”

“யார்? இப்போது போயிற்றே அந்தப் பெண்ணு?”

“ஆமாம். நான் பார்த்தேன்”

“அவள் வைஜயந்தி இல்லை. வசந்திரா. என் மகளின் மச்சர். ஸ்கூல் மச்சர்”

“பொய். எனக்கு தெரியும். என் கண்கள் என்னை ஏமாற்றாது. என்காதலியை எனக்கு அடையாளம் தெரியும்.”

“உளறிக் கொண்டிருக்காமல் வா உள்ளே. பாட்டிலோட பார்ட்டியை ஆரம்பிக்கலாம். வா.”

வந்தான். தயக்கமாக வந்து பார்த்தான். இருந்தார்ப் போலிருந்து சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

“முட்டாளே. ஏன் சிரிக்கிறே?”

“உன் எதிர் பார்ப்புகள் எனக்கு தெரியும். அதுதான் சிரிக்கிறேன். அதே பழைய சரித்திரம் திரும்புகிறது. மறுபடியும் நான் ஏமாற வேண்டுமென்று நீ எதிர்பார்க்கிறாய்.”

“பெஞ்சமின். ஏமாற்றுவது என் குறிக்கோளில்லே. வேணுமானால் உன் பங்கு பணத்தை முதல்லேயே தந்து விடிறேன்.”

“உன் பிச்சைக்கார புத்தி உன்னை விட்டுப் போகாது. உன் பணம் யாருக்கு வேணும்? என் தேவையே வேறு.”

“என்ன வேணுமோ கேள். எதையும் தருவேன்.”

“உன்னால் ஏமாற்றப்பட்டு வெறுத்துப் போன மனதோடு நான் வீணாகிய இந்த பத்து வருஷ வாலிபம் எனக்கு திரும்ப வேண்டும். தர முடியுமா உன்னால்?”

தயங்கினான்.

“என் காதலி! எனக்காக வாழ்ந்த என் வைஜயந்தியை என்னை விட்டு நிரந்தரமா பிரிச்சிட்டியே இப்ப எனக்கு அவள் வேணும். அதுவும் அதே பழைய வைஜயந்தியாக வேணும். தர முடியுமா உன்னால்?”

தடுமாறி போனான்.

“முட்டாளே! பணம். உன் பணத்தால் எதை வாங்க முடியும் என் கிறதற்கு ஒரு வரைமுறையுண்டு. எதையும் வாங்கிடலாம்னு நினைச்சா நீ ஒரு முட்டாள். முழு முட்டாள். விடு என்னை.”

“இல்லே. ப்ளீஸ் இரு. போயிடாதே. எனக்கு நீ தேவை. உன் உதவி தேவை. நான் நம்பின பம்பாய் ஆள் சமயத்தில் காலை வாரி விட்டுட்டான். எந்த வகையில் பார்த்தாலும் இப்ப நீ தேவை எனக்கு.”

“நரகத்துக்கு போ”

“ப்ளீஸ். எனக்கு உதவு. பெரிய அரபு பார்ட்டி. கைவிட்டுப் போய் விடும் போலிருக்கிறது. கூடாது. விடிவதற்குள் ரஃப் ப்ளான் தயாரானால் கூட போதும். அவனை இன்னும் ஒரு வாரத்துக்கு பிடித்து வைக்கலாம்.”

பிடிவாதமாக கிளம்பி வாசல் வரை போனவன் நின்று திரும்பிப் பார்த்தான்.

“ஒரு தடவை உன்னிடம் ஏமாந்தவன் நான். அந்த கசப்பு அனுபவத்தை வைத்து சொல்கிறேன். எனக்கு அதிகாரம் தருவாயா? அதுவும் எழுத்தில்.”

“என்ன அதிகாரம்?”

“கனையண்ட்டுகளை நீ சந்தித்து பேசும்போது நானும் கலந்துக் கொள்வேன். கிடைக்கும் பணம் எத்தனை லட்சமானாலும் சரி. சம்பங்கு உனக்கும் எனக்கும். சம்மதமானால் சொல்லு. திரும்ப வருவேன். மறுத் தால் அதையும் சொல்லிவிடு. திரும்பவும் போய் விடுகிறேன்.”

“பெஞ்சமின்”

“எஸ் ஆர் நோ. இரண்டில் ஒரு சின்ன வாசகம் போதும் எனக்கு”

“எஸ்” என்றான் மகிழ்ச்சியோடு. “நீ என்ன சொன்னாலும் சம்மதிக் கிறேன். ஏன் தெரியுமா? மிஸஸ் ஜோன்ஸ் மாதிரி நிம்போமேனியாக்குகள் இருக்கும் வரை உன் போன்ற கம்பீர ஆண்மகனுக்கு பணப்பஞ்சம் வராது. அதனால்தான் நான் இந்த அளவுக்கு இறங்கி வரத்தயார், உன்னை விலைக்கு வாங்க.”

“உங்கள் பட் ஜெட்டை சொன்னால் அதற்கேற்றபடி பிளான் போட வசதியாகயிருக்கும்” என்ற பெஞ்சமினின் பேசும் முறை—

அந்த அராபிய ஷேக்குகளுக்கு மிகவும் பிடித்துப்போயிற்று.

“மிஸ்டர் சதா, உங்களின் நண்பரின் பேச்சே எனக்கு கணிச

3

மான நம்பிக்கையை தருகிறது. கோ அஹெட். பட்ஜெட் பற்றி கவலை வேண்டாம். நீங்கள் தருவது தான் பிளான்.”

சதா பூரித்துப் போனான்.

“அதற்கு முன்னால் நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்த மண்ணை டெஸ்ட் பண்ண வேண்டும். இருபத்தேழு மாடிகட்டிட பிளான் ஒன்று இருக்கிறது. மேல் நாட்டு கட்டிட கலை விற்பன்னர்களுக்கு சவால் விடும் வகையிலிருக்கும். அந்த உறுதியை என்னால் தர முடியும்.”

“நானைக்கே எங்களோடு வருகிறாய். மண்ணை டெஸ்ட் பண்ணிவிட்டு அங்கேயே ஸ்கெட்ச் போட்டு காட்டுகிறாய். திரும்பும்போது எங்கள் அன்பளிப்பாக சிறுதொகை தரப்படும். மூன்று லட்சம் ரூபாய்.”

சுட்டு விரலை அசைத்து மறுத்தான்.

“அன்பளிப்பு வாங்கும் பழக்கமில்லை. என் தொழிலில் திருப்தி வந்தால் அதுவே கோடி ரூபாய் தந்ததற்கு சமம்”

“அவர்களிடம் நீயாக கேட்டால்தான் தப்பு. அவர்களாக தந்தால் வாங்க மறுக்காதேடா. முண்டம்”

“பணத்துக்கு அலைய நான் நீயில்லே. என் தேவைகள் நியாயமானவை. எஸ் லுக். என் தேவை உனக்கிருந்தால் என் போக்கில் என்னை போக விடு. இல்லே என்னை மறந்துடு”

“வீக் பாயிண்டை பார்த்து தட்டாதே. வேண்டாம்னா விட்டுடு.” என்ற சதா நினைத்துப் பார்த்தான்.

பழசை மீண்டும் அசை போட்டான்.

“நோ மெடியர் சார். பெஞ்சமின் ஏகப்பட்ட பிணி. வேறு ஆளை விட்டு உங்களுக்கு ப்ளான் எழுதி தருகிறேன்.” என்ற இவன் வார்த்தைக்கு அதிர்ந்தவர் மிக சாதாரணமானவரல்ல.

பெரிய புள்ளி. இந்தியாவில் அவர் ஸ்டார் ஹோட்டல் இல்லாத ட்ரூரிஸ்ட் சென்டர் எதுவுமே கிடையாது.

அவருடைய அப்போதைய குறிக்கோள் — எப்படியாவது லண்டனில் உட்காண்டஸுக்கு போட்டியாக மசால் தோசை விற்க வேண்டும்.

“இல்லை மிஸ்டர் சதா. பெஞ்சமினின் ப்ளானில்தான் எனக்கு ராசி. அந்த நம்பிக்கை இருக்கிறதினால் எதையும் செய்ய தயார். எப்படியாவது இந்த மாசு கடைசிக்குள் ப்ளானின் ப்ரொப்ரிண்ட் லண்டன் போயாகணும்”

“அப்ப அவனை ஸ்பெஷலாக கவனிக்க வேண்டி வரும்.”

“எவ்வளவு?”

“ஜஸ்ட் ஏ லாக் அண்ட் ஃபிப்டி.” என்றான் மிக சுலபமாக, தயங்கினாலும் கொடுத்து விட்டார்.

“ஒரு சின்ன ஆர்டர். உள்ளூர் ஆசாமி. உன் கைதான் ராசி என்கிறான். வேறு யாரையும் போட்டுத்தர விடமாட்டேனென்கிறான். உன்மேல் அவ்வளவு நம்பிக்கை.” என்று வைத்த ஐனில்—

ஒரே நாளில் கட்டிட பிளானை ரெடி பண்ணி கொடுத்து விட்டான் இதே பெஞ்சமின்.

நோகாமல் கொள்ளாமல் இருந்த இடத்திலேயே ஒன்றரை லட்சம் ரூபாயை சுருட்டியது ஒரு காலம் — அதுவும் அவனுக்கு தெரியாமலேயே.

பதறிக் கொண்டெழுந்தான்.

இன்றைய நிலவரம் — மூன்று லட்ச ரூபாய்கள். பெரிய தொகையை மிக எளிதாக அவனாக மறுக்கிறான். அதுவும் என் எதிரிலேயே. எதுவும் சொல்ல முடியாத கையாலாகாத நிலையில்...சே! நான் அமைதி காக்கிறேன்.

வெட்கம்!

அது ஒரு காலம். சுலபமாக ஏமாந்தான். ஏமாற்றினான்.

“நானே நியூயார்க் கிளம்ப தயாராக இரு பெஞ்சமின்.”

“ஏன்?”

“அங்கே கட்டிய பிரைவேட் நர்னிங் ஹோம் திறப்பு விழாவில் கலந்துக் கொள்ளுகிறாய். அப்படியே முழு தொகையும் தருவார்கள். அத்தனையும் தங்க கட்டிகளாக. எடுத்து வந்து விடு”

“தங்க கட்டிகளா? ஆர்யூ க்ரேனி? நம்ம ஊர் கஸ்டம்ஸ் என்ன தூங்குகிறதாக நினைப்பா உனக்கு? போன தடவை மூன்று புட்டி ஸ்காட்ச் கொண்டு வந்ததையே பிடுங்கிக் கொண்டு முன்னூறு சதம் டாக்ஸ் தீட்டிட்டான். இது வேறு? எனக்கு பயமாயிருக்கு.”

“அதுக்கெல்லாம் பயந்தால் பிஸினஸ் பண்ண முடியுமா? அதற்கெல்லாம் அவர்கள் பாதுகாப்பு தருவார்கள். தைரியமாக போய் வா”

“நேர்மையான முறையில் பணம் அனுப்பச் சொல்லு”

“முட்டாளே. அப்புறம் பாதிக்கூட தேரூது. உனக்கு பயமாயிருந்தால் நான் போகிறேன். விடு”

“சரி போ. என்னை வம்பில் மாட்டி விடாமலிரு. அது போதும்”

“சரி போகிறேன்.” என்றான் வேண்டா வெறுப்பாக. (முழுப்பணமும் நேர் வழியிலேயே வந்து சொந்த கணக்கில் சேர்க்கப்பட்டுவிட்ட ரகசியத்துக்காக மனதுக்குள்ளாக சிரித்தான்.)

“பதினைந்து நாள் டார்ஜிலிங் காஷ்மீர் என்று சுற்றி விட்டு, ஒரு மாத தாடி மீசையும் கண்களில் ஏகமாய் சோகமுமாக வந்து நின்றான்.

“என்னடா ஆச்சு?” என்று அந்த பெஞ்சமினே பதறி போகுமளவு —

“தலை தப்பியது பெரிய விஷயமா போச்சுடா பெஞ்ஜி. பாம்பே ஏர்—போர்ட்டிலே மடக்கிட்டாங்க. அது என் பெட்டியே இல்லேன்னுட்

டேன். அதிலே ஒரு சின்ன முட்டாள்தனம் பண்ணிட்டேன். ஒரேயொரு வினிடிக் கார்டை செருகி வைச்சிருந்தேன் உள்ளே. பதினைஞ்சு நாள் சும்மா பொணம் புரட்டு புரட்டிட்டாங்க. நல்ல வேளையாவக்கீல் பிரண்ட் ஒருத்தன் வந்து விசிட்டிக் கார்டு இருக்கிறதை வைச்சே குற்றவாளின்னு சொல்லிட முடியாது. யாருக்கு கொடுத்த கார்டோ பெட்டியில இருந்திருக்கு. அதை மட்டும் வைச்ச ஒண்ணும் சொல்ல கூடாதுன்னு ஏகமா ரகளை பண்ணி ஒரு வழியா வெளியே கூட்டிட்டு வந்துட்டான். அவன் பீஸ் வேற ஏகமா ஏறி போயி — ஏகத்துக்கு நஷ்டம்” என்றதை —

அப்படியே நம்பினானே—

அந்த பெஞ்சியா இவன்?

இன்னொரு தடவை —

“கட்டிட காண்ட்ராக்ட்டை மட்டுமே நம்பாமல் வேறு ஒரு தொழிலும் செய்யலாம்னு அபிப்பிராயம். நீ என்ன சொல்றே பெஞ்சி?”

“தெரிஞ்சதை செய்தால் போதும்னு நினைக்கிறேன். அதிக ஆசைப் பட்டு அகலக் கால் வைச்ச அப்புறம் அசம்பாவிதம் நடந்தால் வம்பாகி விடும். இருக்கிறதை வைச்சே சந்தோஷப்படேன் சதா.”

“இந்த தொழில் நல்ல தொழில்தான். ஆனாலும் நச்சுப் பிடிச்ச தொழில். அங்கே ஓடு, இங்கே வா, பணத்தை போட்டு காத்திருந்து திரும்ப எடுன்னு தொல்லையாதானிருக்கு. உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்தே சம்பாதிக்கணும். அதுதான் பெஸ்ட். எதிலும் மாறுதல் வேணும் எனக்கு”

“எனக்கு உடன் பாடில்லாத சங்கதி. காதலியிலிருந்து தொழில்வரை எதுவும் மாறக்கூடாது எனக்கு. தொட்டால் தொட்டதுதான். எடுத்தால் எடுத்ததுதான்.”

“காதலி என்றதும் நினைவு வருகிறது. மத்தியானமாக ஒரு போன் வந்தது உனக்கு. வைஜயந்தி என்கிற பெண் பேசியது”

“அவளேதான்.” என்றான் பூரிப்பாக.

“சொல்லத்தான் சொல்கிறாயே தவிர ஒரு தடவை கூட அறிமுகப் படுத்தியதில்லை நீ. அவங்கப்பா பேர் என்ன?”

“நீதான் கல்யாணத்தை முன்னின்று நடத்தப் போகிறே. உனக்கு அறிமுகப் படுத்தாமல் என்ன? சாயங்காலமே அவங்க வீட்டுக்கு கூட்டிப் போறேன்.”

“சாயங்காலமா? பிஸினஸில் புது பார்ட்டியோட சின்னதாக ஒரு டிஸ்கஷன் இருக்கிறது. ஆறரை மணி ஆயிடும். ஒண்ணு செய்யேன். அவங்க விலாசத்தை சொல்லு. நான் நேரே அங்கேயே வந்துடறேன்.”

“இந்த சர்ச் இருக்கில்லையா? அதுக்கு நேர் இதிரே—” என்று ஆரம்பித்தான்—

தன் தலையில் தானே மண்ணை அள்ளி போட்டுக் கொள்ளுவது தெரியாமலே.

மாலை மணி ஆறு ஏழு என்று போய்க் கொண்டேயிருந்தது.

வைஜயந்தியின் அப்பா ஸ்ரீநாத் பலமுறை கேட்டுவிட்டார்.

“எங்கே உங்க பிரண்டு வரல்லியா?”

“வருவான். மீட்டிங் முடிய நேரமாகியிருக்கலாம். வந்துடுவான்” என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்து —

எட்டு மணிக்கு கிளம்பினான் அவனை சந்திக்காமலே.

“பரவாயில்லே மிஸ்டர் பெஞ்சமின். உங்களை எங்களுக்கு பிடிச்சு போச்சு. மேற்கொண்டு ஸ்பார்மாலிட்டி பேச்சுக்கள்தானே? அதை எப்ப வேணும்னாலும் அவர் வந்து பேசலாம். பிரச்சனையில்லே.”

“மதத்தைப் பற்றி—”

“பேசக்கூடாது. எங்க மதத்தை பற்றிய கர்வமுமில்லே. உங்க மதத்தை பற்றிய அலட்சியமுமில்லே. அதனால உங்களுக்குள்ளே நாளைக்கு கும்பிட வேண்டியது முருகனா ஜீஸஸா என்கிறதை தீர்மானம் பண்ணிக்குங்க. அது போதும். மத்ததெல்லாம் எங்களைப் பொறுத்தவரை ப்பூ.”

மகிழ்ந்தான்.

“ஏண்டா வரல்லே? எவ்வளவு எம்பாரனிங்கா போச்சுது தெரியுமா? நல்ல வேளை அவங்க தப்பா நினைக்கல்லே.”

“ஸாரிடா. மீட்டிங் முடியவே மணி ஒன்பதாயிடுச்சு. அதனாலென்ன... நாளைக்கு போய் பேசிட்டு வருவோம்.”

“நான் வரல்லே. நீ மட்டும் போய் பேசிட்டு வா.”

“அதுக்குள்ளே நீ ஒரு சின்ன வேலையை செய்யறியா?”

“சொல்லு”

“மிஸ்டர் வர்மா ஒரு ப்ரீஃப் கேஸை தருவார். அவருடைய பெண் செகரெட்டரியோட சேர்ந்து போய் மெட்ராஸில் பார்ட்டியை பார்த்து அதை கொடுத்துட்டு வரணும்.”

“என்ன பெட்டி அது?”

“அந்த மெட்ராஸ் நண்பருக்கு பிறந்த நாளாம். ஏதாவது பரிசு அனுப்புவானோ என்னமோ. பெண் செகரட்டரி மட்டும் தனியாக போக தயங்கரு. துணைக்கு உன்னை அனுப்ப முடியுமானு கேட்டார். ஐ ஸெட் ஓ கே. போய்ட்டு வாயேன்”

“சரி. எப்ப கிளம்பணும்?”

“அரை மணியில் போன் வரும். தயாராயிரு.”

“கொடுத்துட்டு வந்துட வேண்டியது தானே? டிரஸ் எடுத்துக்கணுமா என்ன? தேவைதானா?”

“பயணம் போன முகத்தோடதான் பிறந்த நாள் பார்ட்டியும் அட்டென்ட் பண்ணப் போகிறாயா என்ன?”

வடமேற்கு பகுதியில் வானம் உறுமியது.

“மழை வரப் போகிறதா என்ன?”

“புயலே கூட வரலாம். யார் கண்டது? தொழில்னு இறங்கிவிட்டால் இதையெல்லாம் பார்க்கக் கூடாதுப்பா. என்ன கிளம்பறியா?”

“ஷ்யூர்”

அன்று மாலை கார் ஏறும்போதுதான் அந்தப்பெண்ணை கவனித்தான். பார்க்கும் பார்வையிலேயே ஒரு அழைப்பு தெரிந்தது, செக்ஸி அழைப்பு.

காரணமில்லாமல் தொட்டுப் பேசினாள்.

“வெரி ஜோஷியல் ஐயாம் யூ நோ.” என்றாள்.

இப்போது நினைத்தாலும் நெஞ்சில் கொதித்தது பெஞ்சமினுக்கு.

சென்னைக்கு போவதற்குள் அவளுடைய பச்சையான கொச்சை பேச்சுகள் அருவருப்பை தர பேசாமல் மௌனியானாள்.

கழுத்தை சாய்த்து இவனையே நேர் பார்வை பார்த்தாள்.

“என்ன பார்க்கிறே?”

“நீ அப்பாவி என்கிறதுவரை கேள்விப்பட்டிருக்கேன். எந்த அளவு அப்பாவின்னு அளந்துப் பார்க்க முடியுமானு பார்க்கிறேன்.”

“வாட் டூ மீன்?”

“பின்னே? உன் உழைப்பு பூராவும் இன்னொருத்தன் கழுத்தில மாலையா விழுகிறது. அதை கவனிக்கக்கூட தெரியாமலிருக்கிற நீ அப்பாவி யில்லையா? வேறென்ன?”

“என்ன சொல்றே?”

“கஷ்டப்பட்டு கம்ப்யூட்டர்ல அடுப்பு முறை கண்டுபிடிச்சது நீ தானே?”

“ஆமாம்”

“அதை - அந்த பார்முலாவை - தன் பேரால வெளியிட்டு போன வருஷம் ஜனாதிபதி பரிசு கூட வாங்கிட்டானே உனக்கு தெரியுமா?”

அது அவனுக்கு செய்தி!

வெளியுலக விஷயங்கள் தெரிய வரக்கூடாதென்பதற்காக தனிமை சிறை மாதிரி ஏ.ஸி. மாளிகையில் பூட்டி...

“சே! எத்தனை முட்டாள்தனமாக இருந்துவிட்டேன். வண்டியை திருப்பு.”

“இப்பவேயா? ஏன்? பார்ட்டியை பார்க்காமலா? பரிசுப் பொருளை கொடுக்காமலா?”

“எதுவும் வேண்டாம். அவனை கேள்வி கேட்காமல் விட மாட்டேன்”

“இந்த அவசரம்தான் கூடாது. அது நடந்து ஒரு வருஷமாகிறது. அதுக்கான சண்டையை இப்பவே போட்டாகணும்னு அவசியமில்லே. திரும்பி வந்த பிறகும் கூட போடலாம். உனக்கொன்று தெரியுமா?”

“எது?”

“நேற்றைப் பற்றி கவலைப் படுகிறவன் முட்டாள். நாளைப்பற்றி நினைக்கிறவன் எச்சரிக்கையானவன். இன்றைய பற்றி நினைப்பவன்தான் புத்திசாலி.”

“என்ன சொல்றே? இன்றைக்கு என்ன நடக்க இருக்கிறது? ஏதோ முன் பின் தெரியாத ஆள் பிறந்த நாள் கொண்டாடுகிறான். யாரோ அனுப்பிய பரிசை எடுத்து சம்பந்தமேயில்லாத நாம் போகிறோம். இதில் நடப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?”

“நிறைய இருக்கிறது. முதலாவது பிறந்த நாள் பார்ட்டி. அது உனக் கெப்படி தெரியும்? உன் சினேகிதர் சொன்னதை தவிர வேறு ஆதார

மேதும் இருக்கிறதா? உதாரணம் அழைப்பிதழ், கடிதம்? குறைந்த பட்சம் குறிக்கப்பட்ட விலாச சீட்டு?"

"உனக்கு தெரியும் நீ கூட்டிப் போவாய்ன்னு சொன்னான்."

"அழைத்துப் போகிறவள் நானானால் என் வண்டியை கொண்டு வந்திருக்க மாட்டேனா? இந்த வண்டியிலா வருவேன்."

"இது யார் வண்டி? சதாவுடையதா?"

மெலிதாக தலையிலடித்துக் கொண்டாள். "உன்னைப் போல ஒரு அப்பாவியை நான் பார்த்ததே கிடையாது. போனவருஷம் வந்த லாபத்தில் உங்க பங்கு பணத்துக்கு பதிலாக உங்க பேர்ல ரிஜிஸ்டர் பண்ணி உங்க பெயராலே வாங்கிய உங்க சொந்தக் கார். இப்ப இதில் நல்லதோ கெட்டதோ எது நடந்தாலும் அது உன்னை பாதிக்கும். நேரடியாக பாதிக்கும்"

"என்ன சொல்றே? அப்படி ஏதாவது விபரீதம் இதில் ஒளிஞ்சிருக்கா?"

"நான் அப்படி சொல்லல்லே. இருந்தால் பாதிக்கும்னு சொன்னேன். தெட்ஸ் ஆல்"

"வண்டியை நிறுத்து—"

"நோ. பார்டர் செக்போஸ்ட். இந்த இடத்தில் நிறுத்தக்கூடாது."

"மடியில் கனமில்லாதவரை பயப்பட வேண்டியதில்லை. கமாண்டாப் இட் ஐ ஸே."

நிறுத்தினாள்.

"ஹேய். என்ன பண்றே?" என்று அவள் கத்த கத்த—

அந்த பெட்டியை கொண்டு வந்து கல்லால் பூட்டை அடித்து உடைத்து நொறுக்கினாள்.

"சொன்னால் கேள். திறக்காதே. ஒரு வேளை அந்த ஆளை கொல்ல ஏதாவது குண்டு வைச்சிருந்தாலுமிருக்கலாம். யார் கண்டது? இப்பதான் என்னென்னமோ நடக்கிறதே! டெர்ரரிஸ்ட்டுகள்னு ஒரு ஜாதியே உருவாகி இருக்கே. வேண்டாம்" என்று தடுக்கும்போதே—

பெட்டியை படரென்று திறந்தவன் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

தங்க பிஸ்கட்டுகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டு—

"முட்டாள். நியொரு முட்டாள். அவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காம நீ செய்த காரியத்தின் ப்லனை அனுபவிக்கப் போகிறே." என்று அவள் சொல்லும் போதுதான்—

உள்ளே எட்டிப் பார்த்தார்கள் சுங்கச் சாவடி அதிகாரிகள். திறந்திருந்த பெட்டியைக் கண்டதும்—

பரபரப்புக்கு மாறினார்கள்.

சீற்றும் எதிர்பாராத சம்பவங்கள் ஒன்றன் மேல் ஒன்று நடக்க குழம்பிப் போனான் பெஞ்சமின்.

“நான் கொடுத்த பரிசுப் பெட்டி எங்கே? எத்தனை நாளாக இந்த நிழலான காரியங்களை செய்கிறாய்?” என்று சதாவே கேட்ட போது—

அதுவும் போலீஸ் அதிகாரிகள் முன்னிலையில் கேட்ட போது—
முற்றிலுமாக துவண்டுப் போனான்.

முன் பின் தெரியாத அந்த தினுசான பெண்தான் கடைசிவரை இவனுக்காக போராடியது. சமயத்தில் அந்த சதாவையே எதிர்த்து வாதாடியது.

விபரீதமே அங்கேதான் உருவானது.

“காரை சீஸ் பண்ணியிருக்கிறோம். வழக்கு முடியும் வரை பாண்டிச் சேரியை விட்டு வெளியே போகக்கூடாது.” என்ற நிபந்தனையுடன் வெளியில் போக விட்டார்கள்.

ரொக்க ஜாமீன் — தனி நபர்கள் ஜாமீன் என்று இதுவரை கேள்விப்படாத சங்கதிகள்.

“நன்றி சொல்லும் முன் ஒரு விஷயம் தெரிய வேண்டும் பெண்ணே?”

“என்ன?”

“திடீரென்று என் வாழ்க்கையில் பிரவேசித்தாய். ஆரம்பத்தில் எரிச்சலூட்டி—அப்புறம் உண்மையை உணர்த்தி—அப்புறம் நிறைய உதவி, இவ்வளவும் செய்த உன் பெயர் கூட எனக்கு தெரியாது? யார் நீ?”

“லீனா. உன் காதலி வைஜயந்தியின் சினேகிதி.” கண்ணீருடன் பார்த்தாள். “நான் தான் காதல் — கல்யாணம் — குடும்பம் எதற்கும் அருகதை இல்லாதவளாகி விட்டேன். அவளாவது வாழ்ணும், அதை நான் பார்க்கணும் என்கிற ஆசைதான். ஆனால் அந்த என் ஆசை நிறைவேறும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கில்லை.”

“ஏன்?”

உலர்ந்த சிரிப்பாக சிரித்தாள்.

“சொல்லு. ஏன் அப்படி சொல்கிறாய்?”

“உனக்கு புரியாத உலகம் எனக்கு புரிகிறது. அதுதான். என் கதை முடியப் போகிறது. என் நிமிஷங்கள் எண்ணப் படுகின்றன. எந்த நிமிஷமும் முடிவை சந்திக்க நான் தயாராகத்தானிருக்கிறேன்.”

“லீனா! நான் இருக்கேன். உனக்கு பாதுகாப்புதருகிறதில் என் கடைசி ரூபாய் வரை செலவு செய்ய தயாராக இருக்கேன்.”

“என்னிடமில்லாத பணமா? என்னைக் கொல்ல நினைக்கிறவனை நன்றி யோடு நினைக்கிறவள் நான். காரணம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அழுகி சாகி றதை விட ஒரேயடியாய் சாகிறது எனக்கு சம்மதமே. நேற்று காலையில் தான் டாக்டர் உறுதி செய்தார். நான் நோயாளி. பயங்கர எய்ட்ஸ் நோயாளி.”

பார்சல் வந்ததும் பெஞ்சமின் தான் பயந்தான்.

சிரித்தாள். “பம்பாய்லேர்ந்து மருந்து வரவழைச்சேன். அதுவாக தானிருக்கும். நீ சீக்கிரம் போய் வைஜயந்தியை பாரு. உன்னைப் பற்றிய செய்தி அவ காதுக்கு எப்படியெல்லாம் போயிருக்கிறதோ? போ.”

அவன் வெளியேறிப் போய் தெருவில் ஆட்டோவுக்காக காத்து நின்ற போதுதான் அந்த குண்டு வெடித்த பெரிய ஓசை கேட்டது.

உள்ளே ஓடியபோது — புகை மண்டலத்தின் நடுவே தெரிந்தாள்.

அவள்தான் — சிதறியிருந்தாள், துண்டு துண்டாக.

வசுந்திரா டீச் சர்ஸ்கூலுக்கு கிளம் பும் அவசரத்திலிருந் தாள்.

இரண்டு தட்டு களை எடுத்து வைத்து தயிர் சாதம் பிசைவ தற்காக ஒன்றில் கொஞ்சம் சாதத்தை பரப்பி உலரவிட்டு —

இன்னொன்றில் பறிமாறிக் கொண்டு தானே சமைத்ததை போட்டுக்கொண்டு —

5

(அவசர சமையல். உப்பு குறைவு — காரம் அதிகம் — நெய்விட்டு சமாளிக்கும் அளவுக்கு —)

— சாப்பிட்டு மோர்சாதம் பிசைந்து இஞ்சியை சன்னமாக நறுக்கி போட்டு புளிக்காமல் தாளித்து டப்பாவில் அடைத்து — டப்பாவில் அடைக்கும் போது —

“டீச்சர்.”

திரும்பி வாசலை பார்த்தாள்.

பெஞ்சமின் நின்றிருந்தான்.

நினைவு திரும்பிப் பார்த்தது.

அக்கா வைஜயந்திக்காக அடிக்கடி வீட்டுக்கு வரும் காதலன்.

“என் தங்கை வசு” என்று அக்கா அறிமுகப்படுத்தும் போதெல்லாம் —

“ஹலோ பாப்பா.” சின்னப் பொண்ணான இவள் கன்னத்தைத் தட்டிக் கொடுத்து கவர்ச்சியாக சிரிப்பாள்.

அவனது கம்பீரமான உயரத்துக்கு வியந்திருக்கிறாள்.

அப்பாவும் அம்மாவும் “வாங்க மாப்பிள்ளை” என்று கூப்பிட்டபோது அக்காவை விட சந்தோஷப் பட்டிருக்கிறாள்.

அக்காவை விட அதிகமாக அவன் வரவை எதிர்பார்த்த காலமும் உண்டு — (அவர் கொண்டுவரும் சாக்லேட்டுகளுக்கு — பிஸ்கெட் — கேக்குகளுக்காக.)

அன்றைக்கொரு நாள் நன்றாக நினைவிலிருக்கிறது.

“கல்யாணம் பேச என் சினேகிதன் ஆறு மணிக்கு வருகிறான்” என்று எட்டு மணி வரை காத்திருந்து ஏமாந்து திரும்பிப் போனார்.

அவர் சினேகிதன் வரவேயில்லை.

மறுநாள்தான் வந்தார் அந்த பயங்கர செய்தியோடு.

“பெஞ்சமினை கள்ளக்கடத்தலுக்காக போலீஸ் கைது செய்திருக்கிறது. எனக்கே தெரியாமல் இப்படியொரு வேலை செய்திருக்கிறான் பாவி. போய் ஜாமீனில் கூட்டி வரப் போறேன். எப்படியும் இரண்டு தனி நபர் ஜாமீன் கேட்பாங்க. வேறு யாரையும் கூப்பிட தோணல. நீங்க வர்றீங்களா சார் ப்ளீஸ். என்னதான் ஆனாலும் உங்க வருங்கால மாப்பிள்ளையில்லையா?”

“ஜாமீனுக்கு தானே? தாராளமா வரேன்” அப்பா சொன்னார் கோபமாக. “ஆனா ஒரு நாளும் அந்த கிரிமினல் எனக்கு மாப்பிள்ளையாக முடியாது.”

அக்காவை விட அதிகம் வருந்தியவள் இவள்தான்.

சில விஷயங்களில் அப்பா பிடித்தால் பிடித்ததே. மாறமாட்டார்.

அக்கா கெஞ்சி பார்த்தபோது பிடிவாதமாக சொல்லிவிட்டார்.

“அதைவிட என்னை தற்கொலை செய்துக்க சொல்லும்மா செய்துக்க தயாராயிருக்கேன். ஆனா எக்காரணத்தை கொண்டும் சமூக விரோதிகளை

மட்டும் மன்னிக்கச் சொல்லாதே. என்னை பொறுத்தவரை அது சித்ர வதை.”

“நீங்கதானே டீச்சர்?” என்றான் அவன்.

இன்னமும் வாசல்லேயே நின்றிருந்தான்.
தலையசைத்தான்.

“உங்க பேர்?”

“உங்களுக்கு தேவையில்லாத விஷயம் அது.” தட்டை கழுவி
துடைத்து வைத்தான்.

மேஜை புத்தகங்களை அள்ளினான். டிபன் டப்பாவை மேலே வைத்து
சாவியை எடுத்துக் கொண்டான்.

அங்கே யாருமேயில்லாத மாதிரி கிளம்பினான்.

“உள்ளே வரச் சொல்ல மாட்டியா வைஜயந்தி?”

“ஷட் அப். நான் வைஜயந்தியில்லே.” என்று இவள் சொன்னதை
அலட்சியப் படுத்தி பரிதாபமாகக் கேட்டான் —

“என்னை மறந்துட்டியா வைஜயந்தி?”

“ப்ளீஸ். வைஜயந்தி செத்துட்டா. நான் அவ தங்கை வசந்திரா.”

“இல்லே. நீதான் என் வைஜயந்தி!”

“அவ செத்தது உங்க நண்பருக்கு தெரியும். சொல்லியிருப்பாரே”

“சொன்னான்”

“நீங்க நம்பல்லையா?”

“நம்ப விரும்பல்லே. என் வைஜயந்தியை அவ்வளவு லேசில மறக்க
கூடிய அளவு நான் பழகல்லே. என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் அவ
சாகல்லே. இருக்கா. உன் உருவத்தில என் முன்னால் இருக்கிறா.”

வெளியேறி வந்து கதவை சாத்தி பூட்டினான்.

“ஓ.கே. குட் பை”

“வைஜயந்தி.”

“கால் மீ வசந்திரா.”

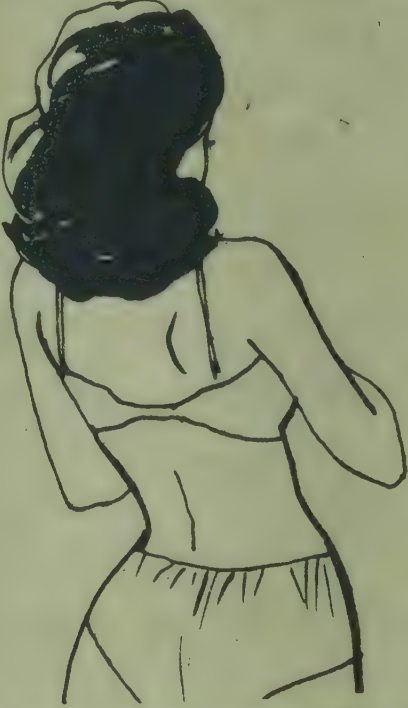
“ஊருக்கு நீ வசந்திராவாகயிரு. ஆனால் தயவு செய்து என்னை பொறுத்த
வரை வைஜயந்தியாகவே இரு” கை எடுத்துக் கும்பிட்டான். “ப்ளீஸ்
மறுத்துடாதே. என்னால் உனக்கு எந்த தொல்லையும் இருக்காது. தூர
நினை என் வைஜயந்தியாக பார்த்துட்டு போயிருவேன். நெருங்கி வந்தா
லும் உனக்கு எந்த விபரீதமும் நடக்காமலிருக்கும். அந்த உத்திரவாதத்தை
தர என்னால் முடியும். என்னை நம்பு...”

“நான் உன் அக்காவின் காதலனே தவிர பெண் வெறியனில்லே. அப்படியிருந்திருந்தா அவளை எப்பவோ மறந்து இந்நேரம் பெண் மடியிலே புரண்டு கிடந்திருப்பேன். எங்க காதல்லே தெய்விகமிருந்ததோ என்னமோ தனித்தன்மையிருந்ததென்னமோ நிஜம்.”

அவள் பார்வையில் நம்பிக்கை வந்தது.

குழப்பமாக பார்த்தாள். அவன் படியிறங்கி போனான்.

இவன் சொல்லி வைத்திருக்கிறான்.

“நான் இல்லாமல் பேமெண்ட் கொடுத்தால் அடுத்த முறை உங்களுக்கு வேலை செய்ய மட்டேன்” என்று —

அநேகமாக எல்லா பார்ட்டிகளிடமுமே!

சிலர் கேட்டம்கூட இருக்கிறார்கள் “ஏன் மிஸ்டர் பெஞ்ஜி உங்க நண்பரை நம்பலையா?” என்று —

“இப்போதெல்லாம் பண விஷயத்தில் என் நிழலை கூட நான் நம்புவதில்லை” என்றிருக்கிறான்.

செட்டில்மெண்டை முடித்துவிட்டு ஊர் கிளம்ப வேண்டும் என்று பார்ட்டி காத்திருக்கிறது. லட்சக்கணக்கான கறுப்பு பணம் கைக்கெட்டும் தூரத்தில் ப்ரீப் கேஸில் உட்கார்ந்திருக்கிறது.

ஆளும் எழுந்து ஓட தயாராக ஸீட் நுனியில் காத்திருக்கிறான்.

இவனை காணோம்.

எங்கேதான் போயிருப்பான்?

சுதாவின் மூளை யின் கொதிப்பு கொஞ்சம் உச்சத்தை எட்டியிருந்தது.

“நடு ராத்திரி போய் கேட்டாலும் பேமெண்ட் கொடுக்கிற நல்ல பார்ட்டி” பொறுமினான். “இப்போது ‘மிஸ்டர் பெஞ்சமின் இல்லாமல் பத்து ரூபாய்கூட தருவதற்கில்லை’ என்று கை விரிக்கிறார்.”

6

வந்து விட்டான்!

“நல்ல வேளை” பார்ட்டிக்கு முச்சு வந்தது “வந்தீங்க. இன்னும் அரை மணி பொறுத்து வந்திருந்தால் ப்ளேன் பிடிச்சிருக்க முடியாது. சீக்கிரம் சீக்கிரம்—”

கையெழுத்துக்களை வாங்கிக் கொண்டு இரண்டு ப்ரீஃப் கேஸுகளை தூக்கி ஆளுக்கொன்றாக கொடுத்தார்.

“நானே ஈக்வலாக பிரிச்சே கொண்டு வந்துட்டேன். அப்ப ப்ளானை என்னைக்கு அனுப்பி வைக்கறீங்க?”

“இப்பவே” என்று கவனமாக சுருட்டி பாக் செய்த பழுப்பு அட்டையை நீட்டினான்.

“ஸ்கேல் டிராயிங்கே ரெடி. அதனால்தான் லேட்.”

திருப்தியோட அவர்கள் போன பிறகு கோபமாக கேட்டான் சதா. “யாரை கேட்டு டிராயிங்கை கொடுத்தே. நோ. நோ. இதை என்னால் அனுமதிக்க முடியாது.”

“முடியல்லேன்னா என்ன செய்யறதாக உத்தேசம்? என்னை துரத்திட போறியா? செய்யேன். மைண்ட் யூ—நீ கேட்டு நான் சம்மதிச்ச நடக்கிற சங்கதி இது. அதர்வைஸ் ஐ டோண்ட் கேர். இந்த நிமிஷம்கூட நான் வெளியே போக தயாராயிருக்கேன்.”

சதா அதிர்ந்தான்.

“மைண்ட் யூ. நான் ஒரு சுதந்திர பறவை. என்னை கட்டுப்படுத்த உன்னால் மட்டுமில்லே எந்த கொம்பனாலும் முடியாது.”

வாயடைத்துப் போய் நின்றான் சதா. மனதுக்குள் கறுவினான். செய்ய வேண்டும் —

இவன் திமிரை அடக்க ஏதாவது செய்யத்தான் வேண்டும்.

செமர்த்தியாக — பயங்கரமாக.

அன்று மாலை வசந்திராவை பார்க்கப் போனபோது —

கதவை திறந்து வைத்து “உள்ளே வாங்க” என்று சொல்லி திரும்பி போனவள் திரும்பிப் பார்த்தபோது —

அவன் இன்னமும் வாசல்லேயே நிற்பதை பார்க்க வியப்பும் சிரிப்பும் வந்தது.

“என்ன அங்கேயே நிக்கறீங்க? உள்ளே வரச் சொன்னேன்.”

“வேண்டாம். இப்படி திண்ணையிலேயே உட்கார்ந்து பேசலாம்.”

“ஏன்?”

“உன்னை வைஜயந்தியா நினைச்சு பார்க்கிற என் அற்பமான சந்தோஷத்துக்காக உன் வீடு தேடி வந்திருக்கேன். அது எத்தனை பேருக்கு புரியும்? நான் உள்ளே வந்து உட்கார்ந்து அதைப் பார்த்து ஊர் வம்பு ஏதும் பேசினால் — அதை நீ தாங்க மாட்டே என்னை வரக்கூடாதுன்னு சொல்லிடுவே. அதை தாங்கிக்க என்னுல முடியாதுமமா.”

“உங்க மனசிலே உறுதியிருந்தா ஊருக்கு பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. அப்படியே யாராவது நான்சென்ஸ் பேசினு அதை எப்படி எடுத்துக்கணும்னு எனக்குத் தெரியும். உள்ளே வாங்க.”

வியப்பாக பார்த்தவாறு உள்ளே வந்தான்.

“என் மேல் உனக்கு கோபமில்லையா?”

“இருந்தது. அதுவும் பேர்லயில்லை. உங்க அப்பாவித்தனத்தின் மேலே. ஆரம்ப நாளில எல்லாரையும் போல உங்களை நானும் வெறுக்கத்தான் செய்தேன். என் கண் முன்னால அக்கா தீக்குளிச்சப்ப உங்களை

புகைப்பட புதுக்கவிதை போட்டி — 10

மேலே இருக்கும் புகைப்படத்திற்கு ஏற்ற புதுக்கவிதை (பத்து வரிகளைத் தாண்டாமல்) அஞ்சல் அட்டையில் எழுதி அனுப்புங்கள்.

சிறந்த கவிதைக்கு முதல் பரிசு ரூ20. இரண்டாம் பரிசு ரூ 10.

எம் கை சேர வேண்டியகடைசி தேதி : 17-2-1987

முடிவு மற்றும் பரிசு பெற்ற கவிதைகள் ஏப்ரல் 1987 இதழில்.

உறை மீது மறக்காமல் ‘புதுக்கவிதை போட்டி—10’ என்று குறிப்பிட்டு உதவவும்.

பழி வாங்கியே தீரணும்னு துடிச்சேன். ஆனா உண்மை தெரிஞ்சதுக்கு அப்புறம் தான் உங்கள் பேரில் அனுதாபமே வந்தது.”

“உண்மை?”

“அணு அணுவிலும் நீங்க ஏமாந்த உண்மை. அக்காவின் சாவுக்கு முன்னால் நடந்த சில விஷயங்களை கூட்டி கழிச்சு பார்த்தேன். அப்பதான் உங்கள் பேரிலிருந்த ஆத்திரம் அழிஞ்சு அனுதாபம் பிறந்தது.”

“புரியல”

“எப்படியாவது உங்க காதலை அழிக்கணும். உங்களை தனிமைப் படுத்தி முழுக்க முழுக்க உங்க உழைப்பின் பயனை அனுபவிக்கணும்னு துடிச்ச உங்க நண்பர் மிஸ்டர் சதா செய்த செய்கைகளை சொல்றேன்.”

“வசந்திரா.”

“நோ. ஸே வைஜயந்தி. உங்களை பொறுத்தவரையிலாவது என் அக்கா உயிரோடயிருக்கட்டும். அந்த இமேஜை அழிச்சிடாதீங்க. ப்ளீஸ்”

“அப்படியானால் எனக்கு நீயொரு சின்ன உதவி செய்யணும்” என் றுன் ஆழமான குரலில்.

“எனக் கொரு லேடி அசிஸ்டண்ட் தேவை. விளம்பரம் செய்யலாம்னு இருக்கேன்” என்ற பெஞ்சு மினை வியப்பாக பார்த்தான் சதா.

“பெண்களனு சொன்னாலேயே எரிஞ்சி விழற நியா— உனக்கா—ஒரு பெண் உதவியாளரை கேட்க்கறே? நம்ப முடியல் லேயேப்பா.”

“ஆனால் நிஜம். தனிமை எனக்கு போரடிக்கிறது. அதற்காக மிஸஸ் ஜோன்ஸ் மாதிரி ஆட்களை தேடிப் போகவும் பிடிக்கல்லே.”

“சொன்னதும் தான் நினைப்பு வருது. நேற்று அவள் என்னை மார்க் கெட்டில் பார்த்து விசாரித்தாள். நான்தான் உன்னை ஒளிக்க வைச்சிருக்கிறதாக அவள் அபிப்பிராயம்.”

“இல்லேன்னு சொல்ல வேண்டியதுதானே?”

“சொல்லிப் பார்த்தேன். நம்புகிற மாதிரியில்லே. கடைசிலே கோவம் வந்து ‘ஆமாம்டி கிழவி. அதுக்கென்னங்கரே’ன்னு கத்திட்டு வந்துட்டேன்.”

சிரிக்காமலிருந்தான்.

“ஒரு விஷயத்தில் உனக்கு ஹேட்ஸ் ஆஃப் சொல்ல வேண்டியது தான்.”

“எது”

“வேலை. அது எந்த வேலையானாலும் சரி. நீ அதில் நம்பர் ஒன். அதில் சந்தேகமேயில்லை.”

அதற்கும் சிரிக்காமலிருந்தான்.

“சரி. விளம்பரம் தருகிறாயா? நான் ஏற்பாடு செய்யணுமா?”

“டோண்ட் பீ ஸில்லி. நீ உன் வேலையைப் பார். நான் போய் கொடுத்துட்டு வரேன். எனக்கும் ஒரு பி. ஏ. தேவைப்படுகிறது”

“மறுநாளே பத்திரிகையில் விளம்பரம் வந்தது. ‘விண்ணப்பங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன’ என்ற தலைப்பில்.

நிறைய வந்தன.

அவைகளில் தேடி எடுத்தான் பெஞ்சமின். அதை பிடுங்கிப் பார்த்து “இந்த அப்ளிகேஷன் எனக்கு வேண்டும்” என்றான் சதா.

“ஏன்? அவங்களை உனக்கு தெரியுமா?”

“என் மகளோட டீச்சர். வேலையை விடப் போகிறாங்களா என்ன? பெரிய வேலைக்கு ஆசைப்படறாங்களோ என்னமோ?”

“அவங்க குறிப்பிட்ட தகுதிகள் எனக்கும் என் வேலைக்கும் பொருத்தமாகத்தான் தெரியுது. அதனால் எனக்குத்தான்.”

“நோ. விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன்.” என்றான் பிடிவாதமாக.

போட்டி கணிசமாக வளர்ந்ததும் பெஞ்சமின் சொன்னான்.

“சரி. பிரச்சனையை அவள் பொறுப்பிலேயே விட்டுடலாம். அவள் யார்கிட்டே செகரட்டரியாயிருக்க விரும்பாளோ—சாய்ஸை அவள் கிட்டேயே விட்டுடலாமே. என்னங்கறே?”

“சரி.”

“அப்பசரி. உடனே அவளுக்கு அழைப்பு அனுப்பு.”

“இண்டர்வியூக்கா?”

“இல்லே. இரண்டு அப்பாயிட்மெண்ட் ஆர்டர்கள்.”

மறுநாள் காலை வசந்திரா வந்தாள். இவர்களைப் பார்த்ததும் —

சிரித்து விட்டாள்.

“வேலை கிடைக்காமல் ஆயிரமாயிரம் பேர் அவதிப்படுகிற நாள்ல ஒரே அப்டின்கேஷனுக்கு இரண்டு நியமன பத்திரங்களா? இதில் எதை திருப்பி கொடுக்கட்டும்?”

“அதை நீயே தீர்மானம் செய்துக்க வைஜயந்தி.” என்ற பெஞ்சமினை திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“என் அசல் பேர் சொல்லி கூப்பிடவே மாட்டீங்களா?”

“இல்லே. நீ என் வைஜயந்தியை நினைப்பூட்டுகிறாய். உன்னில் அவளையே பார்க்கிறேன். அதனால்தான் உனக்கு நியமன பத்திரமே அனுப்பினேன்.”

திருப்பிக் கொடுத்து விட்டாள்.

“அது ஆபத்து. அந்த வைஜயந்தி உங்கள் காதலி. என்னில் அவளை பார்க்கிறீர்கள் என்றால் எந்த நேரமும் அது எனக்கு ஆபத்தானதுதான். இவர் ஆள் எப்படிப் பட்டவர் என்கிறது எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் அந்நியர். உடனடியாக வாலாட்ட மாட்டார். நாளாகும். அதற்குள் அவரை புரிந்துக் கொண்டு தொடர்வதா விலகுவதா என்கிற முடிவுக்கு வரலாம். அதனால் இவருடைய நியமன பத்திரத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.”

சதா பூரித்துப் போனான்.

“என்னிடம் நீ வைத்திருக்கும் நம்பிக்கைக்கு என் நன்றி.”

மெலிதான சிரிப்புடன் குளுமை கண்ணாடியை உயர்த்திப் பார்த்தாள்.

“இதற்கு பெயர் நம்பிக்கையல்ல, தைரியம். உங்க மனைவியும் மகளும் எனக்கு சினேகிதம். அதனால் என்னிடம் தப்பாக நடந்துக் கொள்ள மாட்டீர்கள் என்கிற நம்பிக்கைதான். வேறென்ன?”

உண்மை!

அன்று ஆபீஸுக்கு வந்த வாணி நேரே இவளிடம் வந்தாள்.

“ஸ்கூலை விட்டுட்டியா? இந்த இடம்தான் கிடைச்சதா? ஜாக்கிரதை. இங்கே என் கணவன் என்கிற மிருகமிருக்கிறது.”

“சே. என்னைப் பொறுத்தவரை டிஸண்டாகத்தான் பழகறார். மரியாதையா பேசறார். அதோ வருகிறார் பார்.”

“அவரைத் தேடி வரல்லே நான். உன்னைப் பார்த்துட்டு அப்படியே இன்னொருத்தரை பார்த்துட்டு போகலாம்னு வந்தேன்.”

“யாரை பார்க்க வந்தாய் டார்லிங்?” என்ற சதாவின் கேள்விக்கு —

தமிழ்நாடு

சுருதி

பெரியதங்கதாமி

சொல்லு சொல்லு சொல்லு

சொல்லு
சொல்லு

பதில் சொல்லாமல் அலட்சியப் படுத்தியவள் அதே கேள்வியை வசந்திரா கேட்டபோது ரசனையுடன் சொன்னாள் —

“பெஞ்சமினே!”

“அவரை சந்திக்கிறதுன்னு அவ்வளவு சுலபமில்லையே மேடம்”

“ஏன்?”

“அதுக்கு என் பாஸ் அனுமதி வாங்கணும். அப்பாயிண்ட்மெண்ட் வாங்கணும். சிரமமான விஷயம்.”

“இந்த வாணி எதையும் எதிர்பார்க்க மாட்டாள். மை ஃபுட்”

“மேடம்”

“எனக்கு நினைக்கத்தான் தெரியும். அது நிறைவேறத்தான் வேணும்”

“வாணி.” சதா அதட்டினாள். “இது ஆபீஸ். உன் வீட்டில்லை. போ வீட்டுக்கு.”

“போகிறேன். பட் ஒன் கண்டிஷன். எனக்கும் முன்னால் அந்த பெஞ்சமின் வீட் டிலிருக்க நீ உத்திரவாதம் தரணும்”

“யூ நிம்போ — ”

“ஷட் அப். தாலிகட்ட தைரியமில்லாத கோழை நீ. பேசறியா? ஊரை கூட்டி மானத்தை வாங்கிடுவேன். ஜாக்கிரதை.”

கதவை திறந்து எட்டிப் பார்த்தான் பெஞ்சமின்.

“என்ன இங்கே கூச்சல்?” என்றவன் இவளை கவனித்ததும் சினேகிதமாக சிரித்தான் “ஹாய்”

“ஹலோ ஹாண்ட்ஸம். உன்னைத் தேடித்தான் வந்தேன்”

“என்னையா? கணவரையா?”

“கணவரை நான் தேட மாட்டேன். எப்போதும் அவர்தான் என்னை தேடுவார். நான் தேடி வரும் முதல் ஆண்மகன் நீதான்.”

“பின்னே ஏன் அங்கே நிற்கறீங்க. உள்ளே வரலாமே.”

“நோ.” சதா கத்தினாள். “பாம்பே பார்ட்டி வருகிறதுக்குள் பிளான் ரெடியாகணும். நீ போய் வேலையைப் பார். அவள் காத்திருப்பாள்.”

“அப்போ வேலை முடிச்ச பிறகுதான் பேசலாம் என்கிறாயா?”

“ஆமாம்”

“நீங்க வாங்க மேடம்”

“பெஞ்ஜி”

“கத்தாதே சதா. டிராயிங் எப்பவோ ரெடியாயிடுச்சு. ஐயாம் ஃப்ரீ நௌ. நீங்க வரலாம் மேடம். அதுக்கு முன்னால் யூ மிஸ் வைஜயந்தி

பம்பாய் பார்ட்டிக்கு பார்மல் லெட்டர் டைப் பண்ணி கொடுக்கிறீங்களா? என் டைப்பிஸ்ட் லீவ்.”

“ஆகட்டும்”

“ஹேய் அவர் ஏன் உன்னை வைஜயந்தின்னு கூப்பிடறார். உன் பெயர் வசந்திரா இல்லே?”

“அது அவர் காதலியின் பெயர். அதை வைச்சு என்னை கூப்பிடறார்.”

“காதலிக்கிறாரா?”

நெஞ்சை தொட்டு கும்பிட்டு மறுத்தாள்.

சிலிர்த்துக் கொண்ட சதா அந்த வாணியை இழுத்துப் போய் வெளியே தள்ளினான்.

“பேசாமல் வீட்டுக்குப் போ. முரண்டு பிடிச்சா வெட்டி கொளையே செய்துடுவேன். பீ கேர் :புல்”

“பொறுமை... உனக்கு பொறுமை”

ஓங்கி இவன் அறைய அவள் அலற —

சின்னதாக ஒரு கூட்டமே சேர்ந்து விட்டது.

“என்னையா கொலை செய்வேன் என்கிறே? முயற்சி செய்துப்பாரு. எதுவும் நடக்காது. என்னை சாதாரண பெண்ணாக நினைக்காதே. நான் நினைச்சா இந்த நிமிஷமே உன்னை கவிழ்க்க முடியும். எஸ் யுவார் குட் ஃபார் நத்திங்”

அறைந்தான். மீண்டும் — மீண்டும் —

யாரோ தொழிலாளர்கள் வந்து விலக்கி விட்டதும் —

அவள் மட்டும் கோபமாக கார் ஏறி போய் விட்டாள்.

என்ன தப்பு செய்தேன்?”

“யூ ஸன் ஆஃப் பிட்ச்”

கை விரல்களை இறுக மூடிக்கொண்டு கத்தும் சதாவை ஒரு சாதாரண புழுவை பார்க்கும் அலட்சியத் துடன் பார்த்தான் பெஞ்சமின்.

“என்னை திட்டு கிறான் என்கிறவரை புரிகிறது. ஆனால் ஏன் என்றுதான் புரிய வில்லை. அப்படி

“வாணியை — என் மனைவியை — ”

“இரு” கையமர்த்தினான். “முதலில் சொன்னாய் சரி. இரண்டாவது சொன்னாயே அது அவ்வளவு சரியில்லையே. தாலிகட்டி ஊரறிய ஏற்றுக் கொண்டால் தான் மனைவி. அதர்வைஸ் இட்ஸ் ஒன்லி கீப். ஒருவழி விப சாரம்.” பாய்ந்தவனை — மிக எளிதாக விலக்கினான் பெஞ்ஜி.

“முதலில் போய் அவள் கழுத்தில் தாலிகட்டிட்டு ரிஜிஸ்டர் செய்து விட்டு வா. அப்புறம் நான் நெருங்கினால் வாயால் பேசாதே. கால் செருப் பால் பேசு. இப்ப நகர்.”

அவனை விலக்கி விட்டு நடந்தான். வாசலுக்கு போனவன் நின்றான்.

“ஏய் லுக். உனக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவு இந்த ஆபீஸின் நாலு சுவர்களுக்கு நடுவில்தான். வெளியே என் நடத்தை என் சொந்த விவகாரம் அதில் நீ தலையிட்டால் மானம் போய்விடும் ஜாக்கிரதை. இது உனக்கு எச்சரிக்கை. அதுவும் கடைசி எச்சரிக்கை.”

“கெட் லாஸ்ட்”

போய் விட்டான்.

சாலையில் அவள் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

காற்றில் மிதப்பதுப்போல ஆழ்ந்து நெகிழ்ந்து மெதுவாக வந்து அவள் அருகில் நின்றது அந்த சின்ன பச்சை பியட். திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பெஞ்சமின்! காரோட்டி ஸ்தானத்திலிருந்து சிரித்தான்.

“என்ன வைஜயந்தி எங்கே போகிறே?”

“சுடு காட்டுக்கு.”

“ஸாரி” வருந்தினான். “அபசகுணமா கேட்டுட்டேனா?”

சிரித்தாள் அழகாக.

“சே... சே... அதுக்காக சொல்லல்லே. நிஜமாகவே சுடுகாட்டுக்குத் தான் போறேன்” கையிலிருந்த சின்ன பூங்கொத்தை உயர்த்திக் காட்டினான். “என் அக்காவுக்கு பூவைக்கப் போறேன்.”

“சமாதியா கட்டியிருக்காங்க?”

“இல்லே. அவளை எரிச்ச இடத்தில பூவைச்சிட்டு வருவேன்” கண்ணீருடன் பார்த்தாள் “இரண்டாவது தடவையாக எரிச்ச இடத்தில”

கார் கதவை திறந்து விட்டான்.

“உனக்கு ஆட்சேபணையில்லாவிட்டால் நானும் வரலாமா?”

மவுனமாக ஏறி அமர்ந்துக் கொண்டாள்.

“சாதாரணமா உங்கள்லே பெண்கள் அங்கெல்லாம் போக மாட்டங்களை அதுவும் குறிப்பாக கன்னிப் பெண்கள்.”

“ப்யூனரலுக்கு போக மாட்டாங்க. கன்னிகழியாத பெண்களை பேய் பிடிக்கும் என்கிற பயமும் உண்டு. ஆனா நான் அலட்சியப் படுத்துவேன்.”

கார் நகர்ந்தது.

“சொல்லு”

“எதை?”

“உன் அக்காவின் தற்கொலை காரணத்தை. அப்ப நான் ஜெயில்ல இருந்ததினால் எனக்கு எதுவும் தெரியாம போயிடுச்சு.”

“இனிமே தெரிஞ்சுகிட்டு என்ன செய்யப் போறீங்க? பழிவாங்க போறீங்களா? ஏற்கெனவே ஜெயிலில் வீணான காலம் போதும்.”

“இல்லே. அவ்வளவு சீக்கிரம் உணர்ச்சி வசப்படறதும், லேசில ஏமாந்தும் போகிறதுமான பெஞ்சமின் இல்லே நான். இப்ப மாறிட்டேன். என்னை துரும்பா நினைச்ச அவனே இப்ப என் இரும்பு பிடியில திணறிகிட்டிருக்கான்.”

“பின்னே எதுக்காக அதை தெரிஞ்சுக்க ஆசைப்படறீங்க?”

“ஒரு க்யூரியாஸிடிதான். நடந்ததை தெரிஞ்சுக்கணும்”

“உங்களைப் பற்றி எங்கப்பாகிட்டே தாறுமாறாக சொல்லி தப்பு அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தி தன்னை மட்டும் நல்லவனாகவே காட்டிட்டு இருந்தான் சதா...”

“ஒருநாள் அவங்க வீட்டு பெரியவங்க எங்கப்பாவை பார்த்து முறைப்படி பெண் கேட்டாங்க. உங்க மேலேயிருந்த ஆத்திரத்தில் அப்பா உடனே சம்மதிச்சிட்டார். பாவம் அக்கா. அழுது புரண்டு பார்த்தது. அப்பா பிடிவாதத்தை மாத்திக்கல்லே...”

“ஒரு நாள் யாருமில்லாத நேரத்தில் இந்த சதா வந்தார். நல்லா குடிச்சிருந்தாரு. கொஞ்சம் அதிகமாவே பேசிட்டாரு. நடந்துட்டாரு. கோபம் தாங்காம அக்கா அவரை திட்டி கன்னத்தில் அறைஞ்சிட்டாங்க...”

“திமிர் பிடிச்சவனே. அறைஞ்ச இந்த அறைக்கு மூணு முடிச்சை போட்டுட்டு அப்புறமா பதில் தரேண்டி. ஆயுள் பூராவும் பழிவாங்கறேன். என்னை எதிர்த்தவங்களை நான் வாழ விட்டதில்லே. உதாரணம் உன்னை காதலிச்ச ஒரே பாவத்துக்கு இன்னைக்கு கம்பி எண்ணுறானே உன் காதலன் னாரு.”

“உன் அப்பாவுக்கு தெரியாதா?”

“இல்லே. தெரிஞ்சே கண்ணை மூடிட்டிருந்தார். அவரோட நொடிஞ்சுப் போன தொழிலுக்கு கை கொடுத்து உதவினான் என்கிற ஒரே காரணத்துக்காக என்ன ஆனாலும் அக்காவை அவனுக்கே கட்டி வைக்கிறது என்கிற முடிவிலிருந்தார்.

“இரண்டு பக்கமும் போராடி அக்கா அலுத்துப் போயிட்டா. முகூர்த்த நாள்கூட நிச்சயம் பண்ணிட்டாரு அப்பா.

“அந்த நிலையில்தான் ஒரு நாள் — நான் ஸ்கூல்லேர்ந்து திரும்பி வந்தப்ப அக்கா விபரீதமா சாய்ஞ்சிருந்தா. துணி எல்லாம் கந்தர கோளமா கிழிஞ்சி போயிருந்தது. என்னை கட்டிகிட்டு ரொம்ப நேரம் அழுதா.

“ ‘என்ன ஆச்சு அக்கா?’

“ ‘அவன்... அந்த பாவி வந்திருந்தாண்டி.’ கதறிட்டா. ‘வசு. தப்பி போயிடு வசு. உனக்கு இந்த கோரமெல்லாம் வேண்டாம். காதல் — கல்யாண வாழ்க்கை இதெல்லாம் உனக்கு வேண்டாம். கடைசிவரை நீயாவது சுதந்திரமா இரு.’ சொல்லிக்கிட்டே குளியலறைக்குள்ளே போயிட்டா. கெரசின் நெடி — கதவை தட்டி கத்தினேன்.

“ ‘போயிடு. தப்பிப் போயிடு’ன்னு சொன்னா —

“செய்யறது தெரியாம கண்ணாடி கதவை ஸ்டூலால் உடைச்சேன்.

“பார்த்தேன். என் அக்கா ‘திக’க்குன்னு எரிஞ்சதை என் கண்ணால் பார்த்தேன்.”

Statement of ownership and other particulars about news paper 'REKHA MATHA MALAR' Bangalore, as required to be published under section 19 D sub sec (b) of the Press & Regulation of Books Act read with Rules 6 of the Registration of Newspapers (Central Rules as amended). 1. Place of Publication: Bangalore 2. Printer's Name: N. Sunder Rajan 3. Nationality: Indian. 4. Address: 31, G. B. Lane, Cottonpet, Bangalore-53, 5. Publisher's Name: N. Sunder Rajan, 6. Nationality: Indian, 7. Address: 41, Fort 'B' Street, Bangalore-2. 8. Editor's Name: N. Sunder Rajan. 9. Nationality: Indian. 10. Address: 41, Fort 'B' Street, Bangalore-560 002. 11. Name and Address of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than 1% of the total capital: N. Sunder Rajan (Sole Proprietor)

I, N. Sunder Rajan, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

N. SUNDER RAJAN

Signature of Publisher

Date: 1-3-1987

காரை நிறுத்தினான். சுடுகாட்டின் வாசலில் உள்ளே எங்கோ எரியும் சிதையின் வரட்டி புகையில் கமறல் நெஞ்சை நெருடியது.

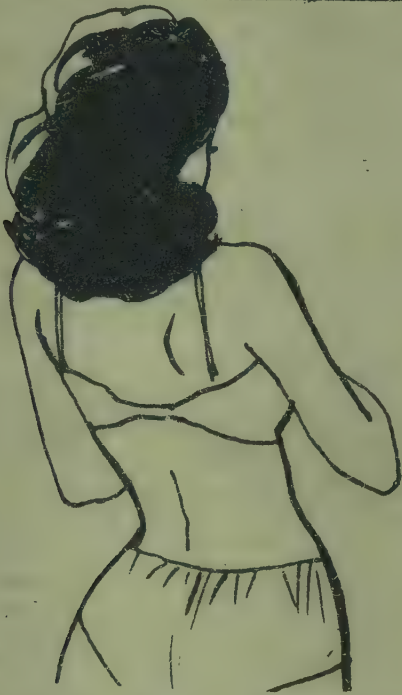
இறங்கி நடக்கும்போது சொன்னான் —

“அப்பவே தீர்மானிச்சிட்டேன். பழிவாங்கணும். பழிக்குப் பழி வாங்கணும்”

ஒரு இடத்தில் மண்டியிட்டு அமர்ந்தான்.

“அக்கா. இந்த வருஷம் உன் இறந்த நாளுக்கு ஒரு சிறப்பு விருந்தினரை கூட்டி வந்திருக்கேன். உன் காதலனுக்கு வெல்கம் சொல் அக்கா. ப்ளீஸ்”

தரையில் காற்றுதான் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன சதா?”

என்று அபூர்வமாக தனது அறைக்குள் வந்தவிட்ட பெஞ்சமினைக் கண்டதும் —

கொஞ்சம் திணறித்தான் போனான்.

‘நானேக் காலே மூன்று மணிக்கு சரியாக வழக்கமான இடத்தில்...’

பேசிக் கொண்டிருந்த டேப்லை நிறுத்த முயன்ற

9

கையை தட்டி விட்டான் பெஞ்சமின். “பேசட்டும் விடு. நமக்குள்ள என்ன ரகசியம்?”

‘மொத்தம் ஆறு கோடி ரூபாய்க்கான சரக்கு. கவனம் அதிகம் தேவை. பணம்தான் பெரிய பணமே தவிர பார்சல் கைக்கடக்கமானதுதான். ஆனால் உள்ளேயிருக்கும் வைரம் ஒவ்வொன்றும் பல லட்சம் பொறுமான முள்ளவை. ஆப்ரிக்க நதியிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டு நேரடியாக வருகிறவை. மெலிதாக பட்டை தீட்டினால் அவை லட்சத்திலிருந்து கோடிக்கு மாறும். ஏற்பாடு செய்து வழக்கம் போல் தேவை தீர்ந்ததும் தீர்த்து விடவும் — பட்டை தீட்டிய ஆளை.’

“சே! உன் தனிப்பட்ட பிஸினஸ் சம்பந்தப்பட்டதா? நான் என்ன தான் ஏமாற்றுகிறாயோ என்று சந்தேகப்பட்டேன்” கிளம்பினான் “யூ கேரி ஆன்.”

“இரு பெஞ்சி. கேட்க கூடாத ரகசியத்தை கேட்டு விட்டாய்.”

A/020000

திரும்பாமல் நின்றான்.

“அதற்காக என்னை கொல்லப் போகிறாயா? செய்யேன். நான் என்னை வையந்தி செத்தப்பவே செத்துப் போய்விட்டேன். இது வெறும் நடைபிணம். என்னை கொன்றால் அது செத்த பாம்பை அடிக்கிற மாதிரி. செய்.”

“இல்லே. இரு.”

“சீக்கிரம் சொல்லு. எனக்கு வேலையிருக்கு.”

“இந்த மாதிரியான ரகசிய வேலைகளில் கசிவு ஏற்பட்டால் அது தீருகிறவரை ஆளை வெளியே விடமாட்டோம். அல்லது தீர்த்து கட்டி விடுவோம்.”

“இரண்டாவதாக சொன்னதை நிச்சயமா நீ செய்ய மாட்டே. அது தற்கொலைக்கு சமம். முதலாவது உன்னால் முடியாது. அது உனக்கே தெரியும்”

தடுமாறிப் போனான் சதா.

“அதனால் பேசாமல் உன் வேலையைப் பார். இந்த கண்ணராவியை யெல்லாம் இந்த நிமிஷமே மறந்துவிட்டேன். தைரியமாக நடத்து. நான் எந்த வகையிலும் குறுக்கிட மாட்டேன்”

சதா தவிக்க தவிக்க —

கதவை தள்ளி திறந்து போய் விட்டான்.

“நம்பறேன்” சொல்லிக் கொண்டான் சதா. “பெஞ்ஜி உன்னை நான் நம்பறேன்.”

மிரக்காணம் போகும் வழியில் — (கடல் இருக்கிறதா என்ன?)

நிழலாக இறங்கிப் போன பாதையில் அம்பாஸடரை சேறிட்டு போய்க் கொண்டிருந்தான் சதா.

கண்கள் எச்சரிக்கையாக இரண்டு பக்கமும் அலைபாய்ந்துக் கொண்டும் திரும்பிக் கொண்டுமிருந்தன.

ஒரு திருப்பத்தில் சரேலென வெளிப்பட்ட உருவத்துக்காக முழு அளவு பலத்தையும் பிரயோகித்து பிரேக்கை அழுத்தினான்.

காரின் முன் ஒளியில் பளிச்சென்று தெரிந்தாள் அவள்.

வாணி!

“ஏய்” எட்டிப் பார்த்து கத்தினான். “நீ எங்கே இங்கே வந்தே?”

“தப்பு செய்ய வந்த என் கணவனே? நான் மட்டும் தப்பு செய்யக் கூடாதா?”

“என்ன உளர்றே?”

“பெஞ்ஜியை சந்திக்க வந்தேன்.”

அதிர்ந்தான். “வந்திருக்கிறானா?”

“இன்னமும் இல்லை. ஆனால் வருவார். அந்த நம்பிக்கையிருக்கு.”
சிரித்தாள்.

“நீ ஏன் காத்திருக்கே? உன் தப்பை எப்படி நான் தடுத்து நிறுத்த முடியாதோ அதே போல் என் தப்பையும் உன்னால் நிறுத்த முடியாது. போய் வா”

கோபமாக இறங்கிப் போய் அவளை அறைந்து தள்ளிவிட்டு திரும்பினான்.

“நாயே. உன்னோட பேச எனக்கு நேரமில்லை. அப்புறம் பேசிக்கிறேன்.”

“பேசிக் கொல்கிறேன் என்கிறாயா என் கணவனே? கொல்வதற்கு துணிச்சல் வேண்டும். அது இல்லாத கோழை நீ.”

கோபம் வந்தும் அதை காட்ட முடியாத நிலையில் அமைதியாக நகர்த்தினான் வண்டியை.

மனதுக்குள் ஆசை வந்தது பிரதானமாக —

‘இவ்வளவு கேவலமாக பேசும் இவளை கொலை செய்தால் என்ன? பாவம் கூட வராது’

ஒட்டிக்கொண்டு போய் விட்டான்.

“டாய்... ஆய்...” என்று குனிந்து நிமிர்ந்து சுட்டிக்காட்டி சிரித்தவன் தனக்குப் பின்னால் மிக அருகாமையில் யாரோ நடந்து வரும் ஓசை கேட்கவே இருட்டில் ஊடுருவிப் பார்த்தான்.

மெதுவான குரலில் கூப்பிட்டான். “பெஞ்சமின்”

காலடி சத்தம் மட்டுமே கேட்டது.

“யாரது? கேட்கிறேனில்லை? பதில் சொல்லு யார் நீ?”

மேலும் மேலும் அந்தக் காலடியோசை நெருங்கி வரவே பயந்த போய் —

திரும்பி கண் தெரியாத இருட்டை துளைத்துக் கொண்டு ஓடினாள்.

பின்னால் எங்கோ தெரிந்த சாலை ஒளியில் பின்னால் ஓடி வரும் உருவத்தில் — அவுட்டில் தெரிந்தது. ஜீன்ஸ் அணிந்த பெண்போல..

அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முயன்ற அவள் முயற்சி முற்றிலும்தோற்றது.

தட்... தட்.. தட்...

நிற்காமல் ஓடினாள். ஏகமாக மூச்சு வாங்கினாலும் ஓடினாள்.

எது?

திரும்ப திரும்ப ஆராய்ந்தான்.

மெல்ல மெல்ல படகுகள் கரையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டான் —

“துண்டு மீன் தருவியா? பாதி துண்டு மீன்?”

சட்டைப் பையை தொட்டுப் பார்த்தான்.

கிழிக்கப்பட்ட டாலர் நோட்டு துண்டு மோர மொரத்தது. இது ஒரு பாதி ‘துண்டுமீன்’.

இதற்கு ஜோடி நோட்டு வைத்திருக்கும் ஆள்தான் அந்தப் பெட்டியைத் தருவான். வைரப்பெட்டியை.

மெலிதாக விடிய துவங்கியிருந்தது.

படகுகள் கரையேற ஏற மீன் ஏலம் பிடிக்க கும்பல் வந்தது.

ஒவ்வொருவரிடமும் போய் கேட்டான் “ஒரு துண்டு மீன் கொடேன்”

சிலர் சீறி விழுந்தார்கள்.

பலர் சிரித்தார்கள்.

இன்னும் சிலர் பைத்தியத்தை பார்ப்பதுப் போல பார்த்தார்கள்.

ஒரு ஆள் மட்டும் கண் அடித்தான்.

“வெறும் பாதி மீனை வச்சி என்ன பண்ணது? மீதி மீனுமிருந்தால் பெட்டி நிறைய நல்ல, நல்ல மீனா தருவேன்.”

நிறைய படகு

கள் நிறுத்தப்பட்ட இடத்துக்கு பக்கத்தில் நிழலாக காரை நிறுத்திவிட்டு காத்திருந்தான் சதா.

மீன்பிடி படகு கள் திரும்பிக்கொண்டிருந்தன, ஏராளமாக.

தேடினான்.

நான் தேடும் படகு; எனக்கு தேவையான படகு

10

“தரேனே.”

இவன் எடுத்து தந்த ரூபாய் நோட்டையும் இடுப்பு கந்தலிலிருந்த நோட்டையும் இணைத்து பார்க்க — பார்க்க —

இவன் அச்சமாக இப்பாலும் அப்பாலும் பார்த்தான்.

“இவ்வளவு பயமிருந்தா நீ ஏன் சார் மீன் வியாபாரத்துக்கெல்லாம் வரே? கொஞ்சம் நல்ல தண்ணீர் குடிக்கிறியா?” என்று தோளில் தொங்கிய தண்ணீர் பையை திறந்து கொட்ட கறுப்பும் நீளமும் கொண்ட ஒரு மரப்பெட்டி வந்து தரையில் விழுந்தது. அதை —

இவன் குனிந்து எடுக்கு முன் —

மூன்றாவதாக ஒரு கை சட்டென்று குனிந்து எடுத்துக் கொண்டு விட்டது.

அதிர்ச்சியும் கோபமுமாக நிமிர்ந்தான் — பையிலிருந்து துப்பாக்கியை உருவி — திரும்பி நின்ற ஆளை பிடிவாதமாக திருப்ப முயல —

அவன் திரும்பாமலே சொன்னான். “ரகளை பண்ணுதே சதா. மீன் வாங்க வந்த கும்பலில் கஸ்டம்ஸ் ஆயுத போலீஸ் உன்னை கண்காணிக்கிறது. பேசாமல் கொஞ்சம் மீனை விலைக்கு வாங்கி நல்லபிள்ளையாக காரில் ஏறி ஆபீஸுக்கு போ. இந்த பெட்டி உன் மேஜை மேலிருக்கும்.” என்ற குரலை அடையாளம் தெரிந்தது.

பெஞ்சமின்!

“ஏய் நீ எப்படி இங்கே வந்தே?”

“நான் வந்த காரணத்தை கேட்காதே. அது உன்னை சீண்டி விடும். பேசாமல் போ. அதுவுமில்லாமல் காரணம் உனக்கே தெரியும்.”

போய் விட்டான்.

அவசரமாக ஒரு கூடை மீனை விலைபேசி டிக்கியில் ஏற்றி திரும்பிவரும் போது — சொல்லி வைத்தார்ப்போல போலீஸ்காரர் ஒருவர் குறுக்கே கையிலிருந்த பிரம்பை ஆட்டி நிறுத்தச் சொன்னார். நிறுத்தியதும் —

ஒரு பெரிய கும்பலே வந்து காரை சூழ்ந்துக் கொண்டுவிட்டது.

சுங்க இலாகா அதிகாரிகள்.

இறங்கிக் கொண்டான். கண்களில் அலட்சியம் தெரிய சுற்றிலும் பார்த்தான். “என்ன விஷயம்?”

“அதே கார் நம்பர் சார்.”

“இன்ஸ்பெக்டர் எனக்கு விபரம் தேவை.”

“என்ன விஷயம்?” அவன் கேட்கக் கேட்க —

“எங்கே போய் வருகிறீங்க?”

“மீன் வாங்கி வரேன். ஸீட்டிலே விசேஷம்”

“எங்களுக்கு வந்த தகவல் கள்ளக்கடத்தல் சரக்கு வருகிறதாக சொல்கிறது.”

“ஒஹ்” கண்களில் சலிப்பு காட்டினான் — “ஸர்ச் மீ. மீன் கூடையை யும் ஆராய்ந்துவிட்டு — நோ, உங்கள் சந்தேகம் மீன் உடம்புக்குள்ளும் பாயலாம். பணம் தருகிறேன் உங்கள் ஆட்களை விட்டே ஜீப்பில் போய் வேறு ஒரு கூடை மீனை வாங்கி வரச் சொல்லுங்க. காரை நீங்க சீஸ் பண்ணலாம். தேடிக் கொள்ளலாம். சாவகாசமாக ஆராயுங்க. நான் உங்க ஜீப்பிலேயே வீடுவரை போய் கூடையை இறக்கிட்டு வரேன்”

“நோ” சுங்க இலாகா அதிகாரி மாதிரி ஒருவர் சொன்னார். “தேடல் முடிஞ்சு எதுவுமில்லென்னு ஆகிறவரை நீங்க எங்கேயும்போக முடியாது.”

மெட்டல் டிபெக்டர் வைத்து மீன் கூடையை தடவி ஆராய்ந்து, கார் ஸீட்டை பிரித்து பீய்த்து —

சற்றுத் தள்ளிப் போய் அமர்ந்து கொண்டான்.

மிஸ்டர் சதா.”

“இட்ஸ் ஒ. கே. இந்த நேரத்துக்கு மேல் இதை கொண்டு போயும் பயனிருக்காது. ஆயவோ ஆக்கவோ நேரமில்லை.”

காரை நகர்த்தினான்.

ப க ல் பனி ரெண்டு மணிக்குத் தான் போக விட்டார்கள்.

கோபமாக மீன் கூடையை இழுத்து தரையில் கவிழ்த்து கோபத்தை காட்டி விட்டு — கார் ஏறி கேட்டான். “போக லாமல்லவா?”

“எங்கள் டியூட்டியை செய்கிறோம். உங்கள் கோபம் அர்த்தறம் அற்றது

11

‘ரேகா காமிக்ஸ்’ படித்தீர்களா?
பரபரப்பாக எங்கும் விற்பனையாகிறது

வீட்டுக்கு போனதும் தோட்டக்காரரை கூப்பிட்டான்.

“டிக்கியில் மீன்வாடை சகிக்கல. பினாயில் ஊற்றி கழுவிவிடு. பத்து நிமிஷத்தில் வரேன்”

படி ஏறி வீட்டுக்குள் போனதும் எரிச்சலாக மனைவியை தேடினான்.

சமையல்காரம்மாள் தயக்கமாக காப்பி கொண்டு வந்தாள்.

“அவ எங்கே?”

“காலையிலேர்ந்து நான் பார்க்கல்லேங்க. படுக்கை வேற போட்டது போட்டபடி இருக்கு. படுத்ததாகவே தெரியல.”

“சரி. சரி. வந்துடுவா. நீ போ” கூப்பிட்டான் “இந்தா.”

“ஐயா.”

“அம்மா வந்தால் உடனே ஆபீஸுக்கு போன் பண்ணச் சொல்லு”

“கவலையாயிருக்குதுங்க.”

“எதுக்கு?”

“எப்பவுமே அவங்க ராத்தங்க மாட்டாங்க. மிஞ்சிப் போனாலும் நாலு மணிக்கெல்லாம் வந்துடுவாங்க.”

“வருவாங்க”

“மணி ஒண்ணடிக்க போகுதே எஜமானே.”

“அதுக்கென்னை என்ன பண்ணச் சொல்றே? எங்கே போய் தேட?”

சமையல் அம்மாள் பயந்தாள்.

“வந்தால் உடனே போன் பண்ணச் சொல்லு”

ஆபீஸில் நுழைந்து — லிப்ட் ஏறி — இறங்கி நடந்து — வழியில் வணக்கங்களை ஏற்று — தன் தனியறை கதவை திறந்தவனுக்கு வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஒரு சேர தாக்கின.

மேஜை மேல் குந்தியிருந்தது அந்த சின்ன கறுப்பு பெட்டி!

ஸீல் பிரிக்கப்படாத நிலையில் அதைக் கண்டது மகிழ்ச்சி ஒரே பிரவாகமாக வர மேஜையை சுற்றிப் போய் நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

இன்டர் காமில் பெஞ்சமினை அழைத்தான்.

“மேஜை மேலேயேயிருக்கே பார்க்கலையா?”

“நோ பார்மாலிடீஸ் ப்ளீஸ்” என்றவன் தொடர்ந்தான் —

“உனக்கெப்படி தெரிந்தது போலீஸ் வருகிறதுன்னு?”

“முதல்லே உன் ருமுக்கு வெளியே நிக்குறானே அட்டெண்டர் அவனை வீட்டுக்கு அனுப்பு.”

வீர்ப்பணியாகிறது!
புரவர்திதழில்

கொஞ்சார வீர்ப்பணியாகிறது?

முழுநிலைப்படக் கதைபுனை

சோசலிசமாதிரி

தொடர்கதை

மற்றும் இவர்கள் குழந்தைகளுக்காக
ரூ 50 பரிசு கொடுக்கும் வண்ணம் தீட்டும்
போட்டி, வந்தகாட்டுங்கள்,
வண்ணம் தீட்டி வீர்ப்பணியாக
பாடுங்கள், வீர்ப்பணியாக
கண்டுபிடிப்புகள், வந்தகாட்டி
இதயங்கள் என பல வசூலான
ஆர்வம் நிக்க பகுதிகள்
'ரேகா' அளவில் ரூ-பக்கங்கள்
விலை ரூ 2-00 மட்டுமே.

எங்கும் கிடைக்கும் - இன்றே
இவர்கள் குழந்தைகளுக்காக
வாங்கிக் கொடுங்கள்.

“ஏன்?”

“நேற்று நான் திடீர்னு உன் ருமுக்கு வந்ததுக்கு காரணமே அவன் நீ டேப்பில் கேட்கிறதை ஒட்டுக் கேட்கிறதை பார்த்ததினால்தான். அவனையும் பல தடவை சுங்க இலாகா ஆட்களோட போறதை பார்த்திருக்கேன். நேற்று ஒரு சந்தேகத்தினால் அவன் போன் பேசறதை ஒட்டுக் கேட்டேன். இல்லையானா நீ போகிற ஸ்பாட் எனக்கெப்படித் தெரியுமாம்?”

“தாய்யு”

“டாம் — இட் ஐ ஸே. பார்மாலிடீஸ் வேண்டாம்னு சொன்னேனில்லே? வச்சுடட்டுமா?”

“ஒரு நிமிஷம்”

“என்ன? சீக்கிரம் சொல்லு.”

“வீட்டில் என் மனைவியை காணோம்”

“வாணியா? ஏன் என்ன ஆனாள்?”

“உனக்கேதாவது தெரியுமானு கேட்கத்தான் நினைச்சேன்.”

“நான் சென்ஸ். அவளைப் பற்றி எனக்கெப்படி தெரியும்?”

“அவள் உன்னை பார்க்க அங்கே வந்ததாக என்கிட்டேயே சொன்னாள்”

“ஹைலி இடியாடிக். இப்பவே போய் கேட்கிறேன் பார். ஏன் எதற்காக என் பெயரை வச்சுப் பொய் சொல்லணும்? டாம் — இட்”

“அவள் வீட்டில் இல்லை. ராத்திரியிலேர்ந்து இன்னமும் வரலை.”

“வாட் டூ மீன்? இரு உன் ருமுக்கு வரேன்”

அவன் வருமுன்பே இன்ஸ்பெக்டர் வந்தார். “மிஸ்டர் சதா.”

“எஸ்”

“இது உங்களுடைய செருப்பா?” என்று உயர்த்தி காட்டினார்.

“ஆமாம். இதைப்படி உங்க கைக்கு?”

“சொல்றேன். அதுக்கு முன்னால் சொல்லுங்க. உங்க பர்ஸை கொஞ்சம் பார்க்கலாமா?”

“நேற்றிலிருந்து காணோமனு தேடிட்டிருக்கேன்.”

“கடைசியா அதை எப்ப பார்த்திங்க?”

“மீன் வாங்கினப்ப — மரக்காணம் போகிற வழியிலே பீச் —”

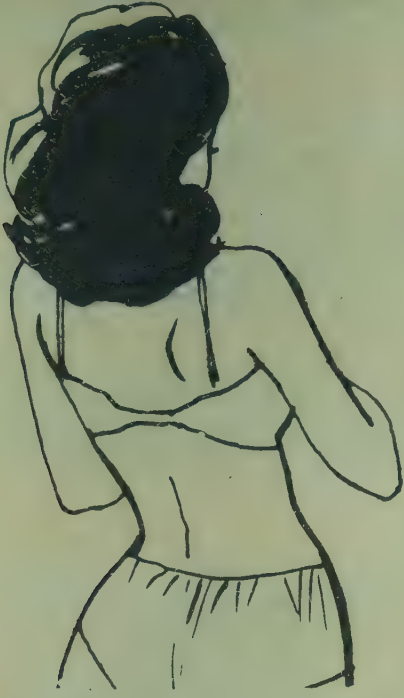
“அப்போ அங்கே போயிருக்கீங்க இல்லையா?”

“ஆமாம். ஏன் சார்? நீங்க கேட்கிறது எனக்கு புரியல”

கதவை திறந்து உள்ளே வந்தான் பெஞ்சமின். நின்றான்.

“மிஸ்டர் சதா. உங்க மனைவி மிஸஸ் வாணியை கொலை செய்த குற்றத்துக்காக உங்களை கைது செய்கிறேன்.” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் பதவியின் கம்பீர குரலில்.

12

கவிழ்ந்த நிலையிலிருந்தாலும் அசையாத அந்த முதுகின் அமைதியே வாணி இனி இல்லை என்றது.

பனிரண்டு மணி நேரத்தக்கும் அதிகமாக ஆகியிருந்ததினால் ரத்தத்தில் பயங்கர வாடை குமட்டிற்று. கடைசినேர உயிர் போராட்டம், கையும் காலும் இயற்கையற்ற நிலையில்

கோணியிருந்தன.

கண்கள் விழித்த நிலையிலேயே நிலைகுத்திப் போயிருந்தன.

என்னதான் வேண்டாத மனைவியேயானாலும் கூட அந்த நிலையில் பார்த்தபோது சதாவுக்கு வயிற்றில் சங்கடம் புரட்டியது.

“வாணி.” என்றான் புலம்பலாக.

“மிஸ்டர் சதா. எதுக்காக உங்க மனைவியை கொலை செய்தீங்க?”

“நோ.” அழுத்தி சொன்னான். “நான் கொல்லல்லே. எனக்கு தெரியாது. என்ன நடந்தது? இது எப்படி நடந்தது எதுவுமே எனக்கு தெரியாது.”

“உங்களுக்கும் உங்க மனைவிக்கும் உள்ள விரிசல் எல்லாருக்கும் தெரியும். சாட்சிகள் உண்டு.”

“அப்படியே ஒப்புக் கொள்ளுவேன். ஆனாலும் அது வெறும் கணவன் மனைவி தகராறு -- கொலை செய்யுமளவு வெறி அதிலில்லை. ப்ளீஸ்பிலீவ் மீ.”

“நோ. தப்பு பண்ணீங்க. உங்க நண்பரின் ஸ்டேட்மெண்ட்டே சொல்கிறது, நீங்கதான் குற்றவாளின்னு.”

அதிர்ந்தான்.

“பொய். இவனை பார்க்க வந்ததாக அவளே என்கிட்டே சொன்னாள். அங்கேயே ஓங்கி அறைஞ்சவன் நான்”

“ஸோ. அங்கே சந்திச்சிருக்கீங்க. சண்டையும் போட்டு அடிச்சும் இருக்கீங்க. வெரி குட்.”

தான் சொன்னது தனக்கே எதிராக திரும்புவதை உணர்ந்து தவித்துப் போய் நெளிந்தான் சதா. திசை திருப்ப விரும்பினான்.

“அவளுடைய ஸ்டேட்மெண்ட்டை இந்த பெஞ்சமின்தான் அவளை அங்கே வரச் சொன்னதாக சொன்னாள்.”

“நான்சென்ஸ். எனக்கென்ன அங்கே வேலை?”

“நீ அங்கே இருந்தாய்”

“இல்லே. ராத்திரி பூராவும் ஒரு பெண்ணோட அவள் வீட்டிலேயே தங்கினேன். சந்தேகமானால் இப்பவே நீங்கள் கூப்பிட்டு விசாரிக்கலாம் வசந்திராவை.”

வசந்திரா வந்து தெளிவாக சொல்லி விட்டாள் —

“இரவு பூராவும் அவரும் நானும் என் வீட்டிலேயேயிருந்தோம். ஏன் பாஸ்? உங்களுக்கு ஏதாவது ஆட்சேபணையுண்டா?”

“நோ. நான் நம்பவில்லை. நீ அப்படிப்பட்ட பெண்ணில்லை. அது எனக்குத் தெரியும்”

“உங்க மகளுக்கு மச்சராக இருந்தவரை நானும் நல்லவளாகத்தான் இருந்தேன். உங்களுக்கு செகரெட்டிரியானதும் பாதை மாறிவிட்டேன். அது உண்மை.”

திணறிப் போனான் சதா.

“இல்லை. இவன் அங்கேயிருந்தான். எனக்கு தெரியும். அங்கேயிருந்தான்.”

“நான் அங்கே இருந்தால் என்ன செய்தேன்னும் உங்களுக்கு தெரிஞ்சிருக்கணுமே மிஸ்டர் சதா. சொல்லுங்களேன்.

“கமான் சதா. கம் அவுட் வித் ட்ரூத். எப்ப என்னை பார்த்திங்க — என்ன, செய்கிறப்ப பார்த்திங்க?”

“மீன்... மீன் வாங்குகிறப்ப நீயும் வாங்கினாய்”

“நம்ப முடிந்தால் நம்பலாம் இன்ஸ்பெக்டர். நான் குடும்பம் இல்லாதவன். எனக்கு சாப்பாடே இவன் வீட்டிலிருந்துதான் வருகிறது. நான் மீன் வாங்கிப் போய் யாருக்கு கொடுக்கப் போகிறேன்? நண்பர் ஏதோ குழப்பத்தில் பேசுறாரு நினைக்கிறேன்.”

“பெஞ்ஜி”

“பின்னே சொல்லிட வேண்டியது தானே? ஏன்வந்தேன் எதுக்காக வந்தேன் எதை வாங்கி வந்தேன்னு.”

மீண்டும் திணறினான்.

“எதையாவது சொல்லி சமாளிக்கப் பார்க்காம உண்மையை ஒப்புக் கொண்டுவிட்டால் தண்டனை குறையும். தூக்கு மேடை என்கிறது ஆயுள் தண்டனையாகலாம். அதை விட்டு அவங்களை அலையவிட்டு அவதிப்பட்டு நிரூபிக்க வைச்சால் உன்னைக் காப்பாற்ற ஆண்டவனாலும் முடியாது.”

மெலிதான கேலியுடன் பார்த்தான் பெஞ்சமின்.

“பெஞ்ஜி”

“ஓ! பீஸ்மார்ட் மை பாய். தவறு செய்கிறது மனித சுபாவம். மறைக்கப் பார்க்கிறது மனித இயல்பு. ஆனால் அது முடியாதுன்னு நிச்சயமாகத் தெரிஞ்சிட்டா உண்மையை அப்படியே ஒத்துக்கணும். அதுதான் நல்லது.”

“ஷட் அப் யூ சன் ஆஃப் பிட்ச்”

“களைச்சப் போயிட்டேன் இன்ஸ்பெக்டர். இனிமேலும் இவனுக்கு புத்தி சொல்வ என்னால் முடியாது. பழகின தோஷத்துக்கு எச்சரிக்கை செய்துட்டேன். இனிமே நீங்க பேசுங்க. நீ வா வைஜயந்தி” என்றவன் —

வேண்டுமென்றே அந்த வசந்திராவின் இடையை வளைத்துக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தான்.

எதிரே வரும் ஆம்புலன்ஸுக்காக வழிவிட்டான்.

“அக்கா. உன் எதிரியை பழி வாங்கிட்டேன்.”

“வாங்கிட்டோம்னு சொல்லு”

மோட்டார் பைக்குக்கு போகுமுன் திரும்பிப் பார்த்தபோது —

அவளை (ஸாரி ‘அதை’) வண்டிக்கு மாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டர் சதாவின் கையில் விலங்கை மாட்டிக் கொண்டு இருந்தார். முரண்டு பிடித்து கத்திக் கொண்டிருந்தான் அவன் முரட்டுத்தனமாக.

13

ஆபீஸுக்கு வந்ததும் அந்த சதாவின் அறைக்குபோய் உட்கார்ந்து போனை எடுத்து முதல் வேலையாக போலீஸை கூப்பிட்டான்.

“அவன் ஜெயிலுக்கு போய் விட்டதினால் அவன் ஆபீஸ் அறையையும் சார்ஜ் எடுக்க திறந்தேன். சட்ட விரோதமாக எதுவோ கண்ணில் உடனே வாருங்கள்.”

தட்டுப்படுகிறது. சுங்க இலாகா அதிகாரிகளுடன்

கும்பலாக வந்து விட்டார்கள்.

கடத்தி வந்த கையடக்கமான பெட்டியில் வைரங்கள் —

லிவரம் பேசி பதிவு செய்து அனுப்பப்பட்ட டேப் அனைத்தையும் அளிக் கொண்டு போனார்கள்.

“இதெப்படி வந்தது? அன்றைக்கு தரோவாக செக்கப் செய்துதானே அனுப்பினோம்?”

“அவன் யமன். ஏமாற்றுவது சுலபமாக வரும். முதல்நாளே வரவழைத்திருப்பான். உங்கள் கவனத்தை சிதறடிக்க இப்படியொரு டேப் போட்டு சரக்கு வரும் சமயத்தில் நீங்கள் வராமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் அல்லது ஆள் வைத்து கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்து இருக்கலாம். இவ்வளவு பெரிய இண்டர்நேஷனல் ஸ்மக்ளர் என் பார்ட்னர் என்று நினைத்து இப்போது வெட்கப்படுகிறேன். வேதனைப்படுகிறேன். தலைகுனி கிறேன்.”

அவன் விதைத்த இரண்டாவது விதை உடனடியாக வளர்ந்து பெருகி படர்ந்து விட்டது.

கோர்ட்டில் தரப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளை படிக்க படிக்க வியர்த்து விறுவிறுத்துப் போனான் சதா.

படிக்கும்போதே தூக்குக் கயிறு கழுத்தை இறுக்குவதுப் போன்ற பிரமையினால் மூச்சுத்தினறினான்.

14

சிறையில் —

கம்பிக்கு பின்னால் பலமாத தாடி பரவிய முகத்துடன் வெறித்துப் பார்த்தான் சதா.

மெலிதான சிரிப்புடன் நெருங்கி வந்து நின்றான் பெஞ்சமின்.

“உனக்கொரு விஷயம் தெரியுமா சதா? கம்பெனிக்கு தனி முதலாளியாக

என்னை பிரகடனப்படுத்திட்டேன். உன் பங்கு பணத்தை உன்மகள் பேருக்கு மாத்தியிருக்கேன். அவ மேஜர் ஆகிறவரை அதுக்கு கார்டியனை யும் நியமிச்சிட்டேன்.”

பார்த்தான்.

“யாருன்னு கேட்கலையே? உன் பி.ஏ. வசந்திராவை. எந்த உரிமையிலேன்னு கேட்கறியா? அதையேதான் அவளும் கேட்டாள். எந்த உரிமையில உன் மனைவிக்கு முன்பின் தெரியாத அந்நியனாக இருந்தும் நான் கொள்ளி வைச்சேனோ அதே உரிமையிலே தான்”

அவளையும் மீறி கண்ணீர் விட்டான் சதா.

“நீ செய்தது சரி. நியாயம். நான் திரும்ப மாட்டேன். திரும்பவும் முடியாது. என் மரணத்தேதி நிச்சயிக்கப்பட்டு விட்டது.”

“அதுக்கு முன்னால் உனக்கு சொல்ல வேண்டிய சில விஷயங்கள் மீதமிருக்கு.”

“சொல்லீடு. அப்புறம் வாய்ப்பு கிடைக்காது.”

“அன்றைக்கு நடந்த சம்பவத்தை சொல்றேன் கேட்டுக்க.

“நான்தான் அவளை வரச்சொல்லியிருந்தேன் — வாணியை. ஆரம்பத்தில் அவளைக் கொல்லுகிற அபிப்பிராயம் எனக்கில்லை...

“எப்படியாவது உன்னைக் கொல்லணும். பழி வாங்கணும் என்கிற எண்ணம் தான் அதிகமாயிருந்தது...

“ஆனால் அவள் உன்னை சந்திச்சதும் உன்னை உதாசீனப்படுத்தி சண்டை போட்டது — நீ அவளை அடிச்சதை பார்த்ததும் எனக்குள்ளே ஒருதிட்டம் உருவாச்சு. உன்னை கொலைசெய்து நான் ஏன் குற்றவாளியாகணும்?...

“அதைவிட சட்டத்துக்கு முன்னால் உன்னை குற்றவாளியாக்கி அதன் மூலமாக தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்தால் என்னன்னு தோணிச்சு...

“கூடியிருந்த என் வைஜயந்தியை கேட்டேன். அவளும் சொன்னாள் ‘ஏமாந்ததை தவிர தப்பே செய்யாத நீங்க ஏன் குற்றவாளியாகணும்?'

அவனையே தண்டனை அனுபவிக்க விடலாம். அது நியாயம்தான்'னு சொன்னான்...

"அதுமட்டுமில்லாம அமானுடமா இருட்டில அவனை பயமுறுத்தி துரத்தி துரத்தியே நான் இருந்த இடத்துக்கு கொண்டு வந்துட்டா..."

"காத்திருந்த நான் என் ஆத்திரமெல்லாம் ஒண்ணுசேர்த்து கத்தியால சீவி தள்ளிட்டேன்..."

"வெட்டுப்பட்ட கோழி மாதிரி அவதுடிச்ச துடிப்பைப் பார்த்து எனக்கு துளிக்கூட அனுதாபமே வரல்லே..."

"அவனைப்போல அலங்கோல அசிங்கங்கள் இருக்கிறது — பெண்கள் சமுதாயத்துக்கே கேடு. அவமானம்..."

"கத்தியை கடல்லே தூக்கி எறிஞ்சிட்டேன்..."

"வைரப் பெட்டியை நான் எடுத்து உன்னை எச்சரிச்சப்ப மீன்குடைக்கு பணம் கொடுத்து தற்செயலா பர்ஸை நழுவவிட்டேன்..."

"திரும்பி நடக்கறச்ச கால் செருப்பு வார் அறுந்துப் போச்சுன்னு தூக்கி தூர விசி எறிஞ்சே..."

"அங்கேதான் உன் துரதிர்ஷ்டம். அந்த செருப்பு நேரே போய் அந்த பிணத்துக்கு பக்கத்திலேயே தற்செயலா விழுந்தது..."

"நீ நகர்ந்து போனதும் என் சைரேகை படாம பர்ஸை எடுத்துப் போய் பிணத்துக்கு பக்கத்திலேயே போட்டுட்டேன்..."

"மை டியர் பிரண்ட். நீ வல்லவன் என்கிறதை நான் ஒத்துக்கரேன். ஆனா உனக்கும் வல்லவன் நான் என்கிறதை — ஐயாம் ஸாரி நீயும் ஒத்துக் கிட்டேயாகணும்..."

"அதனாலதான் உனக்கு உதவற மாதிரி வைர பெட்டியை தூக்கி வந்தேன். வந்த கையோட போலீஸுக்கு கொலையை பற்றிய அநாமதேய போன் கால் செய்தவனும் நானேதான்"

"அடப்பாவி"

"திட்டு. எது வேணுமானாலும் ஆசை தீர திட்டு."

"கொலை விஷயத்தில் மாட்டி வைச்சதோட திருப்தியடைய முடியல. அதனாலதான் நீ அனாதையா விட்டுட்டுப்போன வைர பெட்டியையும் ஒப்படைச்ச உன்னை நகர முடியாம செய்துட்டேன்"

"ஸோ. குற்றவாளி நீ." அழுத்தமாக கேட்டான் சதா.

"மறு பேச்சில்லாம ஒத்துக்குவேன்"

"என் மேல் வீண் அபாண்டமா பழி சுமத்தியிருக்கே."

"அப்கோர்ஸ்"

"ஏன்?"

"சார் நேரமாச்சு கிளம்புங்க."

"இரு. சொல்லிட்டு போ. ஏன்? ஏன் இப்படி செய்தே?"

"ஒரே நிமிஷம் கான்ஸ்டபிள்."

"சீக்கிரம் ஆகட்டும்"

"என்ன கேட்டே? ஏன் இல்லே? யூ பாஸ்டர்ட். நான் செய்த நல்லது எல்லாத்தையும் நீ செய்ததாக சொல்லி அதன் பலனை நீ அனுபவிச்சே. இப்ப நான் செய்த தப்புக்கான தண்டனை? அதையும் நீயே அனுபவியேன். அதிலே தப்பேயில்லே."

வேகமாக நடந்து வெளியேறினான்.

(முற்றும்)

Casual Interview சென்குனம்

சுண்டை, டான்ஸ், சென்டி மெண்ட் என்று பார்முலா கதை பண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்களின் மத்தியில் உணர்வுகளை படம் பிடித்துக் காட்டி — அதில் ஜெயித்து — கம்பீரமாக நம் மனங்களில் இடம் பிடித்திருப்பவர் மணிரத்னம். திரையுலக சம்பந்தப்பட்டவர்களே படத்தின் டெக்னிக் அம்சங்களை பார்த்து வியந்து திரும்ப, திரும்ப படத்தை பார்த்து பாராட்டி வருகிறார்கள்.

இதில் பெரிய சிறப்பு என்னவென்றால் இவர் யாரிடமும் அசிஸ்டெண்ட் டைரக்டராக பணிபுரிந்து தொழில் கற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதுதான்!

முக்தா பிலிம்ஸாருக்காக இவர் கமலை வைத்து இயக்கவரும் புதுப் படத்தின் படப்பிடிப்பில் இருந்த மணிரத்னத்தை பார்த்து பேசிக் கொண்டிருந்தபோது :

“யாரிடமும் அசிஸ்டெண்டாக பணிபுரியாத நீங்கள் டெக்னிக் அம்சங்களை எப்படி கற்றுக் கொண்டீர்கள்?”

“சினிமாவில் அடிப்படையான டெக்னிக் அம்சம் என்பது ரொம்ப எளிதில் ஒரு வாரத்தில் தெரிந்துக் கொள்ளக்கூடிய விஷயம். டைரக்ஷன் என்பது முழுக்க முழுக்க கிரியேட்டிவான சமாச்சாரம். கதையை யோசிக்கும் போதே விசயலாக யோசிக்க வேண்டும். அதை அப்படியே எடுக்க வேண்டும், அவ்வளவுதான். நான் என் சினிமா அறிவை

படம் பார்த்துத்தான் வளர்த்துக் கொண்டேன். ஒவ்வொரு படத்தின் போதும் தவறுகள் செய்து திருத்திக் கொண்டு வளர்ந்து வருகிறேன். ‘மௌனராகம்’ படத்தை முழுமையாக எடுத்த பிறகும் பல விஷயங்களை இன்னும் சிறப்பாக செய்திருக்கலாம் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றியது.”

“‘மௌனராகம்’ படத்தில் கார்த்திக் வரும் காட்சிகள் மெயின் கதையோடு ஒட்டாமல் இருப்பதாக தெரிகிறதே?”

“நான் ‘மௌனராகம்’ கதையை எடுக்கும்போது, அந்த பகுதியே கிடையாது. ரேவதி முன்பின் தெரியாத மோகனோடு என்னால் வாழமுடியாது என்று கூற அழுத்தமான காரணம் வேண்டும் என்று பலரும் அபிப்பிராயப் படவே, அந்த பிளாஸ் பேக் பகுதியை இணைத்தேன். மனதால் நெருங்காமல் வெறும் உடலால் நெருங்குவது என்பது மிருக செயல் என்று எண்ணினான் என் நாயகி. பலருடைய திருமண வாழ்க்கை சரியாக அமையாததற்கு காரணம் அவர்கள் வெளித் தோற்றத்தை பார்த்து மயங்கி, இணைந்த பிறகு விருப்பப்படாத கேரக்டரோடு வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உண்டாகிப் போவதுதான்”

“கன்னடத்தில் ‘பல்லவி அனு பல்லவி’ மலையாளத்தில் ‘உணரு’ போன்ற நல்லப் படங்களை இயக்கிய பிறகு ‘இதயக் கோயில்’ மாதிரி ஒரு

படத்தை எப்படி உங்களால் எடுக்க முடிந்தது?"

“நான் அப்படத்தில் வெறும் டைரக்டர் மட்டும்தான். அவர்கள் கொடுத்த கதையை நான் அப்படியே எடுத்துக் கொடுத்தேன். கதை கேட்டபோதே எனக்கு சரியாக பட வில்லை. அதை நாம் மாற்றி அமைத்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில்தான் படத்தை இயக்க ஒப்புக் கொண்டேன். ஆனால் அவர்கள் பிடிவாதமாக கதையை அப்படியே எடுத்துத் தரவேண்டும் என்ற போது என்னால் மீற முடியவில்லை. தனியாக காமெடி ட்ராக்கை வைத்து படம்

பண்ணுவது என்பது என்னால் ஜீரணிக்க முடியாத விஷயம். மதர் லேண்ட் பிக்சர்ஸ் ஏற்கனவே பல வெற்றிப் படங்களை தந்த பேனர். வியாபார நோக்கத்திற்காக காமெடி டிராக் எல்லாம் எடுத்தாக வேண்டும் என்பதும் அவர்கள் பக்கம் நியாயமான விஷயமே!”

“நீங்கள் ‘மௌனராகம்’ படத்தில் கஷ்டப்பட்டு படமாக்கிய விஷயமென்ன?”

“நல்ல வெயில் நாளில், ரேவதி மழையில் நனைந்து கொண்டு பாடும் பாட்டை படமாக்கினோம். ரியல்

மழை எபைக்ட் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக லாரி லாரியாக தண்ணீரை ரோட்டிலும், மரம், செடிகொடிகள் மீதும் ஊற்றி படம்பண்ணினோம். பிறகு கார்த்திக் சம்பந்தப்பட்ட காட்சிகள்கூட ஜனநேரிசல் மிகுந்த இடங்களில் படமாக்கும் போதும் ரியலாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டோம்.

“இந்த கதையை சிம்பிளாக வீட்டுக்குள்ளாகவே சிக்கனமாக படம் பிடித்து விட்டதாக நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். உண்மை அதுவல்ல! இப்படத்திற்காக மூன்று பெரிய லொக்கேஷனில் படம் பிடித்தோம். ஊட்டி, பெங்களூர், டில்லி போன்ற இடங்களில் அவுட்டோர் ஷூட்டிங் வைத்துக் கொண்டதால் அதிக பட்ச செலவு ஆனது. என் அண்ணனே தயாரிப்பாளராக இருந்த தால்தான் இது சாத்தியமானது. இதே கதையை வேறு ஒரு பிரபல தயாரிப்பாளருக்கு சொல்லி ஏகே ஆன பிறகு டில்லியில் நடப்பதாக இருக்கும் கதையை சென்னை என்று

மாற்றிச் சொல்லுங்கள் என கூறினார். நான் மறுத்து விட்டேன்.”

“அவார்டு வாங்கும் எண்ணத்துடன் இப்படத்தை இயக்கினீர்களா?”

“அவார்டுக்காக படத்தை இயக்குவதும் வியாபார நோக்கத்துக்காக எடுப்பதும் எல்லாம் ஒன்றுதான். இந்த கலை மனித ரசனை உயரவும், நல்ல விஷயத்தை வெளிப்படுத்தவே ஒரு படம் பயன்பட வேண்டும். வெறும் பொழுது போக்கு மட்டுமல்ல சினிமா.”

“தமிழ் சினிமாவின் வளர்ச்சியைப் பற்றி?”

“கேரளா, பெங்காலி போன்ற மொழிப்படங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நாம் வளர்ந்திருக்கவில்லை. தேய்ந்துக் கொண்டுப்போகிறோம் என்றுதான் குறிப்பிட வேண்டும். தமிழ் சினிமாவை பொறுத்தவரை நம் முன்னோடிகள் கையாண்ட டெக்னிக்கைகூட நாம் இப்போது கையாளவில்லை என்பதுதான் உண்மை.”

அடுத்த இதழ் முதல்...

வாசகர் நகைச்சுவை

உங்கள் அலுவலகத்தில், கல்லூரியில், பிரயாணத்தில், சினிமா கொட்டகையில், ஷாப்பிங் சென்ற பொழுது, நடந்துச் சென்றுக் கொண்டிருந்த பொழுது, காத்து நின்றிருந்த பொழுது, இப்படி பல சந்தர்ப்பங்களில் நீங்கள் பார்த்து அல்லது கேட்டு ரசித்த நகைச் சுவை சம்பவங்கள் பல இருக்கலாம்.

இந்த சம்பவங்கள் பிறருடன் பகிர்ந்து மகிழக் கூடியவை, படித்து ரசிக்கத்தக்கவை என நீங்கள் நினைத்தால் சுருக்கமாக (கதையைப்போல உபமான, உபமேயங்கள் எழுதி விடாதீர்கள், ப்ளீஸ்) 20—25 வரிகளுக்குள் அடங்கும்படி எழுதி அனுப்புங்கள்.

பிரசுரிக்கப்படும் ஒவ்வொரு நகைச் சுவைக்கும் இருபது ரூபாய் அன்பளிப்பு உண்டு.

நகைச்சுவையுடன் கூட உங்கள் பாஸ்போர்ட் அளவு (ப்ளாக் அண்ட் வைட்) புகைப்படத்தை அனுப்பி வைத்தால் பிரசுரிக்க முயற்சிக்கிறோம்.

இதற்கு முடிவு தேதி கிடையாது. நீங்கள் எழுதிக் கொண்டே இருக்கலாம்! நாங்களும் தகுதி வாய்ந்தவைகளை பிரசுரித்து பரிக் கொடுத்துக் கொண்டே இருப்போம்.

— ஆசிரியர்

நெருப்பு நாஜேஷ்குமார்

போய்க் கொண்டிருந்த பஸ்ஸின் பெண்கள் பகுதியிலிருந்து அந்த குரல் திடீரென்று ஒரு கத்தியின் கூர்மையாய் எல்லோருடைய காதுகளையும் தாக்கியது.

“வெள்ளச் சேல கட்டியிருக்கிறவ தானே...? உரசிகிட்டு நின்னா மசிஞ் சிடுவான்னு நினைச்சிட்டியாடா...! செருப்பு பிஞ்சி போயிடும் ஜாக்கிரதை...!”

பஸ்ஸின் வேகம் சரேலென குறைய—பஸ்ஸில் உட்கார்ந்திருந்த அனைவருமே எழுந்து குரல் வந்த பக்கமாய்ப் பார்க்க—கடைசி சீட்டில் உட்கார்ந்திருந்த நானும் எழுந்தேன் மெதுவாய்.

வெள்ளைச் சேலை உடுத்தியிருந்த அந்த இளம் விதவையான கிராமத்துப் பெண், தனக்குப் பின்னால் உட்கார்ந்திருந்த அந்தப் பெரியவரைப் பார்த்துச் சீறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“நானும்... உக்காந்ததிலேருந்து பார்த்துட்டே வர்றேன்... வேசா காலை விடறதும்... நோண்டறதும் பாக்கிறதுக்கு பெரிய மனுஷனாட்டம் இருக்கே... ஏண்டா இந்த சின்ன புத்தி... உனக்கு ஒரு மக இருந்தா அவ என் வயசு இருப்பாளா...?”

நான் அந்தப் பெண்ணை ஏறிட்டேன். அழகான முகம் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும்... திருத்தமான முகம். மாநிறம்.

நீண்ட கூந்தலை கோடாலி முடிச் சாக்கியிருந்தாள். துளர் வெற்றிலை மாதிரி தளதளப்பு உடம்பு பூராவும் ததும்பிக் கொண்டிருக்க—மார்பகங்கள் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு பம்மியிருந்தன.

பெரியவர் பதில் சொல்லத் திணறிக் கொண்டிருந்தார் “...தெ... தெரியாமே கால் பட்டுடுச்சம்மா!”

அவளுடைய கோபம் அதிகமாகியது. “ஓ...கோ! தெரியாமே பட்டுடுச்சா...? அதெப்படி தெரியாமே படும்...? நீ உக்காந்திருக்கிறது அங்கே... நான் உக்காந்திருக்கிறது இங்கே... உன்னோட காலு எத்தினி நீளம் இருந்தா என்னோட காலை தொடும்? வெள்ளச் சேல கட்டியிருக்கிற இவ—புருஷன் இல்லாமே காயஞ்சு கிடப்பான்னு நினைச்சுட்டியா...? சீவக்கட்டை பிஞ்சுடும்...”

பெரியவர் முகம் வியர்க்க ஆரம்பித்து — எல்லோரையும் பரிதாபமாய் பார்க்க ஆரம்பித்து—அழுகிற குரலில் சொன்னார்... “இந்தப் பொண்ணு என்னைத் தப்பா நினைச்சுட்டு பேசுறாங்க... சட்டைப் பையிலிருந்த காசு உருண்டு அந்தப் பொண்ணோட கால்கிட்ட போய் டுச்சு... அதை எடுக்கிறதுக்காக காலை கீழே விட்டேன்... அப்போ... கால் பட்டிருக்கலாம்...”

பெரியவர் பேசப்பேச குறுக்கே புகுந்து பிலுபிலுவென்று பிடித்துக்

கொண்டாள் அந்தப் பெண். “காக விழுந்திருந்தா என்கிட்டே சொல்ல வேண்டியதுதானே...? நான் எடுத்துக் குடுக்க மாட்டேனா...? காசை துழாவற சாக்கில என் னோட தொடை வரைக்கும் காலை விடறியே...? சொறிய சொறிய உடம்பைக் குடுத்துட்டிருக்கிற மாடு என்று நினைச்சிட்டியா...? அரிப் பெடுத்துக்கிட்டு திரியற எவகிட்ட யாவது உன்னோட வேலையை வெச்சுக்க! என்கிட்ட காட்டினா கரைச்சு தலையில் ஊத்திடுவேன்...”

வார்த்தைகள் கிராமியத்தனமாய் அனலாய்த் தெரிக்க—முகம் பூராவும் ரத்தமாய்ச் சிவக்கக் கத்தினாள் அந்தப் பெண்.

டிரைவர் பஸ்ஸை மரக்கடை ஸ்டாப்பில் நிறுத்தி—இக்னீஷியனை அணைத்தார். பஸ் உதறுவதை நிறுத்திக் கொண்டது. டிரைவர் அந்தப் பெண்ணிடம் வந்தார். “இந்தாம்மா...! பெரியவர்தான் சொல்லுரே... தெரியாமெ பட்டுச்சன்னு...! பேச்சை அடோட விட்டு வேண்டியதுதானே...! ஒரு சின்ன விஷயத்தை எதுக்காக பெரிசு படுத்தறே...?”

டிரைவரின் பக்கமாய் திரும்பினாள் அந்தப் பெண். “டிரைவர் அண்ணே! எது சின்ன விஷயம்...? நாதியில்லாத ஒரு முண்டச்சி பொண்ணை ஒருத்தன்—பட்டப்பகல்ல ஓடற பஸ்ஸில சிலுமிஷம் பண்ணி கூப்பிடறான்... இது சின்ன விஷயமா...? கையைப் புடிச்சு இழுத்தாதான் பெரிய விஷயமா நினைப்பீங்களா...?”

பெரியவர் தட்டுத்தடுமாறியபடி எழுந்தார். “இந்தாம்மா! நீ என்னை தப்பா புரிஞ்சு ஏதேதோ பேசிட்டே போறே... வயசானவனாயிருந்தாலும் பரவாயில்ல உன்னை கையெடுத்து கும்புடறேன்... என்னை மன்னிச்சுடு... நானும் நாலு பொண்ணைப் பெத்து

குடும்பத்தோட இருந்தவன்தான். ஒரு பொண்ணுகிட்டே சின்னத்தனமா நடந்துக்குற அளவுக்கு எனக்கு சில்லரைத்தனம் வந்துடல்லே...”

ரோட்டில் போய்க் கொண்டிருந்த வர்களெல்லாம் சத்தம் கேட்டு பஸ்ஸைச் சுற்றி நிற்க ஆரம்பித்தனர். கண்டக்டர் டிரைவரைப் பார்த்து கத்தினார்.

“மாணிக்கம்... நீ வண்டியை எடு...”

“அவனவனோட அக்கா தங்கைச் சியா இருந்தா ரோஷம் வரும்... காலை விட்டு சிண்டினவனை மொத்து வாங்க! எவளோ ஒரு கிராமத்து முண்டச்சிதானே...? எவன் வேணுமின்னாலும் உரசிகிட்டு போகட்டும்னு, நினைச்சீட்டங்களா?”—அந்தப் பெண் இன்னமும் ஆங்காரமாய்க் கத்த—பஸ்ஸில் இருந்த மற்ற பெண்கள் அவளை சமாதானப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டனர்.

“சரி... விடும்மா... பேசினதையே திரும்ப திரும்ப பேசிகிட்டு...”

“பெரியவருதான் மன்னிப்பு கேட்டுட்டாரே... அப்புறங்காட்டியும் என்ன?” கூடைக்காரி யொருத்தி சொல்ல—வெள்ளைச் சேலை கட்டிய பெண் பொருமினாள்.

“மன்னிப்பு கேட்டுட்டா...சரியாயிடுமோ...? ஒருத்தன் செருப்பில அடிச்சுட்டு வெல்லம் குடுத்தானா நீ வாங்கிக்குவியா?”

நான் பஸ்ஸின் கடைசி சீட்டில் உட்கார்ந்தபடியே அந்தப்பெண்ணை வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என்னமாய் சீறுகிறாள்...? பெரியவரின் கால் அவள் மேல் தெரியாமல் பட்டதோ... இல்லை தெரிந்தே பட்டதோ... எப்படியிருந்தாலும் அந்தத் ‘தொடல்’ அவளுள் எவ்வளவு

அருயையைக் கிளப்பி விட்டிருக்கிறது...? கட்டியிருக்கிற வெள்ளைச் சேலை மாதிரியே உடம்புக்கு அந்த தூய்மையைக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறாளா...? ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணின் இதயத்தில்தான் இந்த நிர்மலம் இருக்கும்...! இந்தச் சிறல்... இந்த வார்த்தைகள்... அவளை படம்போட்டுக் காட்ட—நான் என்னுள் சிலிர்த்தேன்.

அவள் இன்னமும் கனன்று கொண்டிருந்தாள். “வயசு பையனை நம்பி தாராளமா அவன் பக்கத்தில் உக்காந்துட்டு வரலாம்... வயசான இந்த சபலங்களை மட்டும் நம்பி உக்காரக் கூடாது... ஏமாந்தா கையை தோளில் போட்டுடும்...”

டிரைவர் கோபமாய் அவளைப் பார்த்தான்.

“இந்தாம்மா... நீ வாயை மூட மாட்டியா...? பஸ்ஸில் வந்துப்போக கூட்டத்தில் ஒருத்தரோட கையும் காலும் இன்னொருத்தர் மேல படாமலா இருக்கும்...?”

“டிரைவர் அண்ணே...! எவனோட கால் தெரியாம பட்டது... எவனோட கால் தெரிஞ்சே படுத்து... இதெல்லாம் ஒரு பொம்பளைக்கு நல்லா தெரியும்... இந்த ஆளு... வேணுமின்னே உக்கடத்திலிருந்து.....”

அவள் பேச்சை முடிக்கவில்லை; டிரைவர் குறுக்கிட்டான் கோபமாய்...

“சரி...! வண்டியை பி. ஒன் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓட்டிட்டு போய் உன்னையும் அந்தப் பெரிய வரையும் இறக்கி விட்டுடறேன்... அங்கே கம்பளைண்ட் பண்ணிக்க...”

பஸ்ஸைக் கிளப்பினான்.

அவள் நிதானமாக ஆரம்பித்தாள். “டிரைவர் அண்ணே! உங்க பேச்

சுக்கோசரம் அந்த ஆளை சும்மா உடறேன்...”

டிரைவர் பெரியவரைப் பார்த்து கத்தினான். “முன்னாடி பின்னாடி பொம்பளைங்க உட்கார்ந்திருந்தா கையையும், காலையும் பார்த்து நீட்டணும். பெரியவரே...! வீட்ல இருக்கிற மாதிரி நினைச்சுக்கிட்டு இஷ்டத்துக்கு நடந்துக்கக்கூடாது”

“நல்லா முனையில உறைக்கிற மாதிரி இன்னொரு வாட்டி சொல்லுங்க அந்த ஆளுக்கு...” —படபடத்தாள் அந்தப் பெண்.

டிரைவர் மெல்ல சிரித்தான். “சரி...சரி... மறுபடியும் நீ வாயைத் தொறந்துடாதே...”

பஸ்ஸில் இருந்தவர்கள் லேசாய் புன்னகைக்க—அந்தப் பெண்ணின் முகம் மட்டும் கடுகடுவென்றிருந்தது.

பஸ் மேம்பாலத்தைத் தாண்டி—டாக்டர் நஞ்சப்பா ரோட்டினில் திரும்பி—சிதம்பரம் பூங்காவை கடந்து காந்திபுரத்தைப் பார்க்க ஒடியது.

நான் அந்தப் பெண்ணையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

உலகத்தில் இன்னமும் பசுமை இருக்கிறதென்றால்—அதற்குக் காரணம் இந்த மாதிரியான பெண்கள் தான்.

மானசீகமாய் அவளைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டேன்.

“க்ராஸ்கட் ரோட்...”

கண்டக்டர் குரல் கொடுக்க—நான் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கித் தங்கியிருந்த லாட்ஜை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன். சென்னையிலிருந்து ஆபீஸ் வேலையாய் வந்த நான் இங்கே லாட்ஜ் எடுத்துக் கடந்த நான்கு நாட்களாய் தங்கியிருக்கிறேன்.

ஃ ஃ ஃ

12	13
21	30
39	44

A. N. 10000

இரவு மணி எட்டு.

உணவை முடித்துக் கொண்டு—
லாட்ஜின் ரிசப்ஷன் அறையில்
அமர்ந்தபடி நாளிதழைப் புரட்டிக்
கொண்டிருந்தேன். கௌண்டரில்
உட்கார்ந்திருந்த ஓட்டல் மாணேஜர்
கேட்டார்.

“என்னிக்கு ஸார்... ஊருக்குப்
புறப்படறீங்க?”

நான் ‘உச்’ கொட்டினேன். “எப்
படியும் இன்னும் பத்து நாளாயிடும்.
ஆபீஸ் வேலையா வந்துட்டு உடன
டியா வீட்டுக்கு போயிட முடியுமா
என்ன?” — நாளிதழினின்றும்
கண்ணை எடுக்காமல் பதில் பதில்
சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

அதே நேரத்தில் கௌண்டர்
அருகே ஒரு குரல் கேட்டது. ஆண்
குரல்.

“டபுள் ரும் ஒண்ணு வேணும்...”

குரல் எங்கேயோ கேட்டதுபோல்
இருக்கவே தலையை உயர்த்தினேன்.

அடுத்த விநாடி—

என் உடம்பு பூராவும் மின்சார
மாய் அதிர்ச்சி பாய்ந்தது.

நான் காலையில் பார்த்த டிரைவர்
மாணிக்கம் வெள்ளை பேண்ட், ப்ரூ
சர்ட்ட்டில் ஹீரோத்தனமாய் நின்று
ருக்க—அவனுக்கு பின்னால் பஸ்ஸில்
பெரியவரோடு சண்டை போட்ட
அந்தப் பெண் நின்றிருந்தாள்.
வெள்ளைச் சேலை இல்லை; அதற்குப்
பதிலாக ஆரஞ்சு வண்ண டெரி
கோஸா சேலையிலும், அதே வண்ண
பிளவுனிலும் பளிச்சென்றிருந்தாள்.
முகத்தில் லேசாய் பவுடர் பூச்சு.
நெற்றியில் சின்னதாய் ஒரு ஜிக்ஸ்
பொட்டு.

மாணேஜர் லெட்ஜரை அவன்
பக்கமாய் நகர்த்தி—பெயரையும்
விலாசத்தையும் எழுதிக் கொண்டு—

கி போர்டில் இருந்த சாவியை
எடுத்து நீட்டியபடியே சொன்னார்.

“ஐம்பத்தி ஆறும் நெம்பர்
ரும்...! லக்கேஜ் இல்லையா?”

“இல்லை...” — டிரைவர் மாணிக்
கம் சொல்லிக் கொண்டே மாடிப்
படிகளை நோக்கி நடக்க—அந்தப்
பெண் ஒரு சிறு சிரிப்போடு அவளை
இடித்துக் கொண்டு பின் தொடர்ந்
தாள்.

நான் வியப்பால் பொடிப் பொடி
யாய் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தேன்.
மாணேஜர் என்னைப் பார்த்துக் கண்
னைச் சிமிட்டினார்.

“இது ஒரு சட்ட விரோத
ஜோடி!”

என்னுள் ஆத்திரம் அலையடித்தது.

காலையில், பஸ்ஸில் அந்தப்
பெரியவரோட கால் பட்டதுக்காக
—அந்தப் பெண் பேசிய பேச்
சென்ன...? இந்த நிமிஷம் அதே பஸ்
டிரைவரோடு லாட்ஜில் தங்க வந்தி
ருப்பதென்ன?

சீட்டுக்கட்டால் கட்டின
கோட்டை ஒரே ஊதலில் படபட
வென்று சரிவதைப் போல்—எனக்
குள் சகலமும் நொறுங்கியது.

“சட்ட விரோத ஜோடின்னு
தெரிஞ்சும் ஏன் ரும் தர்றீங்க...?”
ஓட்டல் மாணேஜரை கோபமாய்
கேட்டேன்.

அவர் புன்னகைத்தார். “நான்
என்ன ஸார் செய்யட்டும்...? இந்த
ஓட்டல் முதலாளிக்கு அந்த ஆளு
தெரிஞ்சவன்... அவன் எப்ப வந்து
ரும் கேட்டாலும் தரும்படியா
சொல்லியிருக்கார்...”

என் உடம்பில் அரிலத்துளிகள்
பட்ட மாதிரி எரிச்சல்.

“இங்கே... பக்கத்தில ஏதாவது
லாட்ஜ் இருக்குமா?”

“ஏன் எதுக்கு கேக்கறீங்க...?”—
மானேஜர் நெற்றியைச் சுருக்கினார்.

“நான் ருமை காலி பண்ணேன்.”

மானேஜரின் முகம் மாறியது.
“ஸார் லாட்ஜின்னு இருந்தா, இது
மாதிரியான ஜோடிங்க் வந்துட்டும்
போயிட்டும் தான் இருப்பாங்க...
அதையெல்லாம் நாம கண்டுக்காமே
இருந்துக்க வேண்டியதுதான்...”

நான் மானேஜரையே சிறிது
நேரம் பார்த்தேன்.

இவருக்கு எப்படி புரிய வைப்பது?

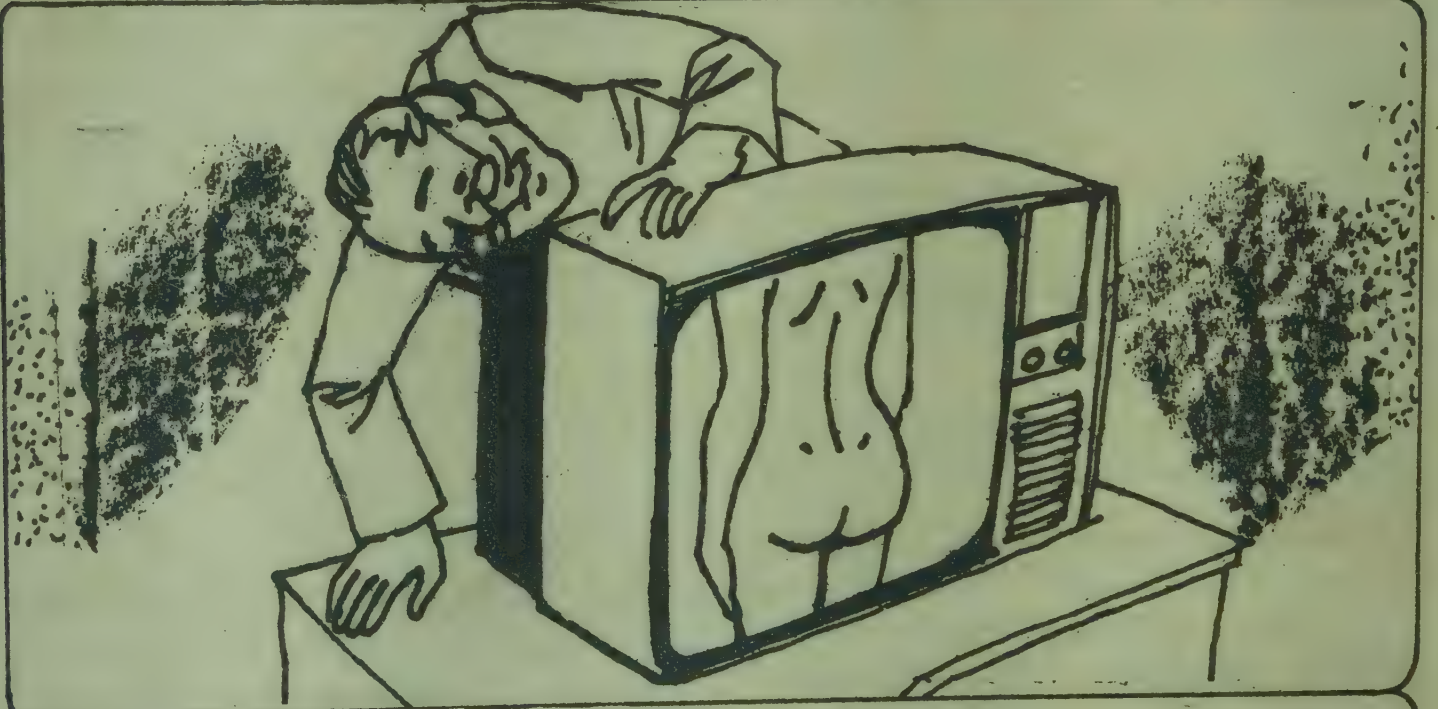
காலையிலிருந்து என் மனசில் தங்க
சிம்மாசனம் போட்டுக் கொண்டு
உட்கார்ந்திருந்த ஒரு பெண், இந்த

நிமிஷம் என் கண்ணெதிரிலேயே
உருண்டு—குப்பை மேட்டில் புரண்டு
கொண்டிருப்பதை பார்க்கக்கூடிய
தெம்பும் தைரியமும் எனக்கில்லை
என்பதை இவருக்கு எப்படி புரிய
வைப்பது?

“ஹாரி...! பில் போட்டு அனுப்
புங்க... நான் ருமை காலி பண்ணிட
றேன்!”

படபடவென்று சொல்லிவிட்டு—
மனசில் ஏறிக் கொண்ட திடீர்
கனத்தோடு அறையை நோக்கி
நடந்தேன்!

ஒட்டல் மானேஜர் இன்னமும்
வியப்பில் இருந்தார். ○

கொலைக்கு சூட சூலை!

புஷ்பாதங்கதாரை

சந்து என்ற அந்த இளைஞன் இன்ஸ்பெக்டர் துரையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று மன்றாடினான்.

கடைசியில் உள்ளே அனுமதிக்கப்பட்டு, உள்ளே துரை எதிரில் உட்கார்ந்தபோது — ஸார் நான் வச்சனூரிலிருந்து வரேன். சென்னையின் துணை ஊரில் ஒன்று.

— எங்க ஊர் பக்கத்திலே வில்வ மலையிலே போயிருந்தப்போ... ஒரு பயங்கரம் நடக்கிறதைப் பார்த்தேன் ஸார்! நான் கூட வந்திருக்க மாட்டேன்! என் அக்கா அருணா தான் என்னை வற்புறுத்தி அனுப்பினாங்க.

— சரி, விஷயத்தைச் சொல்லுங்க!

— அந்த மலை மேலே ரெட்டைப்பாறைன்னு இருக்குங்க. அது ரெண்டுக்கும் நடுவிலே ஒரு கீறல் இருக்கும் ஸார். அது வழியே நான் எதிர்த்திசையைப் பார்த்தேன் ஸார்.

— ஸார்! என் கையிலே அப்போ பைனாக்குலர் இருந்திச்சு. அது வழியே பார்த்தேன். மல்லன் குன்று நல்லாத் தெரிஞ்சது. குன்று மேலேயும் கீழேயும் வீடுகளும் தோட்டங்களும் தெரிஞ்சது. அதிலே ஒரு மேட்டு மேலே ஒரு வீடு தெரிஞ்சது! அது முன்னால் தோட்டம்! மலைச்சரிவிலே அதுவும் சரிஞ்சு இருந்திச்சு.

— அதிலே ஒரு சிமெண்ட் பெஞ்சு தெரிஞ்சது! அங்கே நிறைய செடிங்க வளர்ந்து கிடந்துதுங்க!

— பெஞ்சிலே ஒருத்தர் உட்கார்ந்திருந்தாரு. சும்மாத்தான் இருந்தாரு! அவர் முதுகுப்புறம்தான் எனக்குத் தெரிஞ்சது.

— நான் அவரைப் பார்த்துட்டு இருக்கும் போது, செடி மறைவிலேர்ந்து ஒரு ஆள் வந்தாங்க!

— உட்கார்ந்திருந்த ஆள் பின்னாலே மெதுவாகப் போனான்.

— கையிலே கழியோ, கம்போ இருந்திச்சு! தோட்டவேலை செய்ய ருன்னு நினைச்சேன்.

— ஆனா அந்த பெஞ்சு ஆள் பக்கத்திலே போய் இந்தக் கழி ஆசாமி, கழியை மேலே தூக்கி, தலையிலே 'டமார்'ன்னு போட்டான். நான் பதறிப் போயிட்டேன்.

— உட்கார்ந்திருந்தவன் அப்படியே கீழே விழுந்தான்.

— அடிச்சவன் என்ன செஞ்சான்?

— கீழே விழுந்தவனை பார்த்துக் குனிஞ்சான். அவன் பாக்கெட்டில் இருந்து எதையோ எடுத்தான்! என்னதுன்னு தெரியலை.

— ஏன்?

— அவன் முதுகு மறைச்சிடுத்து.

— சரி அப்புறம் என்ன செஞ்சான்?

— உடனே ஓரே வேகமாகப் போயிட்டான். அப்போ மணியைப் பார்த்தேன். 5-30.

— ஓ! நேரம் கூட குறிச்சுக்கிட்டிங்களா?

— ஆமாம் ஸார்! நான் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியைப் பார்க்கிறதாகத் தோணிப்போச்சு.

— சரி! அப்புறம் என்ன நடந்திச்சு?

— நான் எழுந்துட்டேன் ஸார்! உடனே காருக்கு ஓடினேன். அதைக் கிளப்பி வேகமா மல்லன் குன்றத்துக்கு ஓட்டினேன். அங்கே போனா எத்தனையோ கச்சா சாலை இடமும் வலதுமா ஓடுது!

— எதிலே போனா எதிலே கொண்டு போயிவிடுமுன்னு தெரியலை.

— ஒன்று ரெண்டு சாலையிலே போய்ப் பார்த்தேன். சுற்றிச் சுற்றி வந்தேன். அந்த வீட்டைக் கண்டு பிடிக்க முடியலை.

இன்ஸ்பெக்டர் துரை எல்லாவற்றையும் கேட்டார்.

எதிரே உட்கார்ந்திருந்தவன் கண்ணியமானவன் என்று தெரிந்தது.

— எப்படி வந்தீங்க? என்று ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

— என் கார் இருக்கு! என்றான் சந்து.

— சரி வாங்க! நான் ஜீப்லே வர்றேன் இடத்தைக் காட்டுங்க!

வில்வமலை ஒரு சிறு குன்று. சுலபமாக ஏறலாம். கொஞ்சம் வியர்வை வழியும்.

அடிவாரத்தில் கார்களை நிறுத்தி மேலே ஏறினார்கள்.

இரட்டைப் பாறைக்கு வந்தார்கள்.

சக்தி வாய்ந்த பைனாகுலர் வைத்திருந்தார் துரை.

பாறை இடுக்கில் கீறல் இருந்தது.

அது ஒரு காமிரா திறப்புப் போல தெரிய அதன் வழியில் பைனாகுலரை குறிவைத்தார்.

கொஞ்சம் தொலைவில் மல்லன் குன்று.

இரு பக்கமும் சதிபதிகள் போல இரண்டு சிறு குன்றுகள்.

மேலே தணிவான ஆகாயம்.

முதலில் அந்த வீடு தெரியவில்லை.

பைனுக்குலரில் சிதறியது.

தோற்றத்தை இழுத்து நிறுத்துவது கடினமாக இருந்தது. கடைசியில் 'சட்'டென்று கூரை தெரிய, முகப்பு தெரிய, தோட்டம் தெரிய, எல்லாம் அத்துபடி.

— ஹும் என்று மூச்சு!

சந்து ஆவலோடு காத்திருந்தான்.

— வீட்டைக் கண்டு பிடிச்சாச்சா?

— ஆச்சு!

— தோட்டம் தெரிஞ்சுதா?

— ஆமாம்!

— பெஞ்சு?

— தெரிஞ்சுது!

— ஆளுங்க யாராவது?

— இல்லை!

துரை திரும்பினார்... வாருங்க வீட்டுக்குப் போகலாம்.

மலையைச் சுற்றி பின்புறத்துக்குப் போக கல்லும் சரளுமாக பாதை.

ஜீப்பும் காரும் குதித்துச் சென்றன.

மலைக் காட்சிகள்! மேலே நீல ஆகாயம்! கீழே பசுமையும் சிவப்புமான செடிகள், குட்டை மரங்கள்! பறக்கும் பட்சி வகைகள்! எங்கும் கீச்சு இரைச்சல்கள். பூமிக்கு ஒரு விநோத குல்லாய் வைத்திருந்தது போல் இருந்தது.

மல்லன் குன்று மற்ற குன்றுகளை விட அதிகப் பசுமை.

சிறிது தூரம் கார் போக அங்கே சின்ன மைதானம்.

கார்களை நிறுத்தி, பாதையில் நடந்தார்கள்.

‘போகன் வில்லா’ என்று வீட்டின் பெயர். புதிய வார்னிஷ் வெளிச் சத்தில் கண்ணைக் கூசியது.

முன் தோட்டம் பெரிது! மேடும் பள்ளமுமாக அமைப்பு.

— இந்த வீடுதானா?

— ஆமாம் ஸார்!

கேட் வெளியே நின்றார்கள்.

— அந்த பெஞ்ச் இருக்கா?

— உள்ளே இருக்கணும்.

— யாரும் தென்படலையே?

கதவைத் திறந்தார்கள், உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

பல வர்ணப் பூக்கள் இரு பக்கமும் தீக்கொழுந்துகளாகத் தெரிந்தன.

நடுவே சரல் பாதை நெளிந்தது.

போர்டிகோ வரை கொண்டு நிறுத்தியது.

படிகளில் ஏறிப் பார்த்ததில் கதவு பூட்டியிருந்தது.

— யாருயில்லை!

துரை அங்கும் இங்கும் பார்த்தார்.

சன்னல்கள் மூடியிருந்தன.

நீள வராந்தா! அத்தனை விளிம்பிலும் குரோட்டன்ஸ் தொட்டிகள், வரிசையாக ஓடியிருந்தன.

வராந்தா முழுதும் சென்று திரும்பினார்கள்.

யாரும் தென்படவில்லை.

துரை திகைத்து நின்றார். சந்துவைப் பார்த்து, — மிஸ்டர்! இந்த வீடு தானா? நிச்சயம் தெரியுமா? என்றார்.

சந்துவுக்கு யோசனை. திரும்பத் திரும்ப பார்த்தான். — இதுதான் ஸார்!

துரை அதைத் தாண்டிப் போனார். அவுட் ஹவுஸ் மாதிரி சின்ன வெள்ளைக் கட்டிடம்.

அதற்குச் சற்று தள்ளி ஒரு ஷெட்! ஆஸ்பெஸ்டாஸ் போட்டது.

தட்டிகளால் மூடியிருந்தார்கள்.

ஷெட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள். உள்ளே பணி மேஜை, அலமாரி, சுவர்களில் கருவிகள் தொங்கின.

துரை யோசித்தார்.

தடியாகவும், பருமனாகவும், நீளமாகவும் உள்ள கருவிகளை எடுத்தார். பர்சோதித்தார்.

ரத்தம் கிடைக்குமோ என்று யோசனை!

ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துப் பொறுமை போயிற்று. வெறுப்போடு வெளியே வந்தார்.

— ஸார்! என்று இழுத்தான் சந்து.

— அவுட் ஹவுசைப் பார்த்துடலாம்.

பார்த்தார்கள்.

பூட்டியிருந்தது. இரண்டு சன்னல்களும் மூடியிருந்தன.

அலுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தார்கள்.

ஒரு இடத்தில் நிறைய கம்புகள் கிடந்தன. அவற்றின் பின்புறமாக ஒரு சின்ன தள்ளு வண்டி. கட்டிட வேலைகளில் பயன் படுத்துவது.

துரையின் பார்வையிலும் அது விழுந்தது.

— அதைப் பார்த்து விட்டு வரேன்! என்று துரை விரைந்தார்.

உடனே திரும்பவில்லை.

சந்து மெதுவாக அவரை அடைந்தான்.

— என்ன ஸார்?

— இந்த டயர்லே ரத்தம் இருக்கு!

சந்து பார்த்தான்.

கெட்டியாக உறைந்து இருந்தது. அதைச் சுற்றி ஈக்கள்.

— ஸார்! பிரேதத்தை இதிலே போட்டுக் கொண்டு போயிருப்பான்!

— இருக்கும்!

— நல்ல வேளை! இந்தத் தடயமாவது கிடைச்சதே! பயந்துட்டேன் ஸார்!

— சடலம் எங்கே இருக்கு?

துரை சுற்றி வரத் தரையைப் பார்த்தார். பிறகு வெளியே வந்து பார்த்தார். எந்த இடத்திலும் பூமி கொத்தப்படவில்லை. கெட்டியாக இருந்தது.

இருவரும் தோட்டத்தின் பல பகுதிகளைக் கடந்து பார்த்தார்கள்.

புதைத்த இடம் தெரியவில்லை.

இரண்டு மணி நேரம் போயிருக்கும். இருவரும் களைத்தார்கள். சந்து இன்னும் முனைப்பாக இருந்தான். அங்குமிங்கும் ஓடினான்.

கடைசியில் அந்த இடம் தெரிந்தது. அதன் மேல் ஒரு கொத்து பழைய சறுகுகள் கிடந்தன.

அசப்பில் பார்த்தால் புதிய மண்ணைத் தெரியவில்லை.

அந்த இடத்தில் இருந்த சரிவு அப்படி ஒரு பிரமை கொடுத்தது.

துரையை விளித்தான்.

ஓடி வந்தார். மண்ணை ஒரு முறை பார்த்தார்.

நிச்சயம் வித்தியாசம் இருந்தது. — தோண்டலாம்.

முதல் வெட்டில் உறுதியான மண் இல்லை என்பது தெரிந்தது. இரண்டடி போவதற்குள் தலைமயிர் கிடைத்தது. பிறகு சுற்றி வரத் தோண்ட, சடலம் கிடைத்தது.

— ஆ! இதுதான் இருக்கும்! தலையிலே சரியான அடி!

என்னமோ சத்தம்! திரும்பினார்கள்! வாசல் கேட்டைத் தாண்டி ஒரு கார் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தது.

பெரிய டோயடா போர்டிகோவில் போய் அணைந்தது.

— வீட்டுக்காரங்களா இருப்பாங்களா?

— இருக்கலாம்!

— நம்மைக் கவனிச்சாங்களா?

— கவனிச்ச மாதிரி தோணித்து.

— போய் சொந்தக்காரரை மட்டும் அழைச்சுட்டு வா! மற்ற பேர் வேண்டாம்.

கம்பீரமான தோற்றம். ஸபாரி உடுத்தி படிந்த கிராப்புடன் சொந்தக்காரர் நின்றார். முப்பத்தெட்டு வயது இருக்கும்.

சுறு சுறு என்ற பார்வை.

— இன்ஸ்பெக்டர் குட் ஈவினிங்.

துரை நிமிர்ந்து புன்னகை சூட்டினார்.

— ஸாரி! உங்க அனுமதி இல்லாம தோட்டத்திலே நுழைஞ்சுட்டேன். இதுக்குத்தான்! என்று சடலத்தைக் காட்டினார்.

சடலத்தின் புகம் நன்றாகத் தெரிந்தது.

— பாருங்க! இது யார் உடல்?

இளைஞன் உற்றுப் பார்த்து, — இது யாருன்னு தெரியாது ஸார்!

— தெரியாதா? துரை திடுக்கிட்டுக் கேட்டார்.

— தெரியாது.

— இந்த வீட்டிலே எத்தனை காலமாக இருக்கீங்க?

— எட்டு வருஷமா!

— ஓ! அப்போ எப்படி இந்தத் தெரியாத ஆள் இங்கே வந்து மண்ணுக்கு அடியிலே மறைஞ்சுக்கிட்டார்?

— புரியலை ஸார்.

— உங்க பேர் என்ன?

— நித்யன்.

— நீங்க எங்கே போயிருந்தீங்க நித்யன்?

— மருவத்தூர் வரை போயிருந்தேன்.

— எப்போ போனீங்க?

— முந்தா நாள் போனோம்.

— வீட்டிலே யாருமில்லையா?

-- இல்லை! நேத்து சாயங்காலம் மட்டும் தோட்டக்காரன் வந்திருப்பான்!

— அவன் பேர் என்ன?

— சின்னசாமி.

— அவன் வீடு எங்கே?

— கீழே தெரு இருக்கு! அங்கே இருக்காரு.

— மிஸ்டர் நித்யன்! நேத்து அஞ்சு முப்பதுக்கு இந்த ஆள் கொலை ஆயிருக்கான்.

— இந்த தோட்டத்திலேயா?

— ஆமாம்! இதை இவர்தான் கண்டு பிடிச்சாரு! இவர் பெயர் சந்து.

— ஓ! எப்படிக் கண்டு பிடிச்சார்?

— வில்வமலைக்கு வந்திருக்கார். அங்கேயிருந்து ரெட்டைப் பாறை வழியே இங்கே பைனாகுலர்லே சும்மா பார்த்தப்போ, இந்த ஆள் தலை மேலே ஒருத்தர் ஒரு கழியை 'டமால்'ன்னு போடறது தெரிஞ்சது!

— போட்டது யாரு?

— தெரியலை! ஒரு ஆள்! ஆனா அடையாளம் தெரியாது.

— அப்புறம்?

— அதை இவர் போலீசிலே ரிப்போர்ட் பண்ணினார். நாங்க வந்திருக்கோம்.

— நித்யன் பேசவில்லை.

— நீங்க வீட்டிலே இருங்க நித்யன்! நாங்க வந்து கலந்துக்கோம்! என்றார் துரை.

— நித்யன் கிளம்பிப் போனார்.

சூரிய கிரணங்கள் சாய்வாக வர ஆரம்பித்தன.

துரை அந்தத் தோட்டத்தின் நடுவே இருப்பில் கையை வைத்து நின்றார்.

கீழே கிடந்த சடலத்தை தீவிரமாகப் பார்த்தார்.

— ஐம்பத்தைந்து வயது இருக்கும்! என்றார் அருகில் இருந்த கான்ஸ்டபிள் கந்தசாமியிடம்.

— ஆமாம்! என்று தலையசைத்தார் கான்ஸ்டபிள் கந்தசாமி.

— பார்த்தால் கொஞ்சம் அந்தஸ்துக்காரர் மாதிரி தோன்றுகிறார்! என்றார் துரை.

பாண்ட்டும் சட்டையும் போட்டிருந்தது சடலத்தில்.

பாண்ட்டின் மேல் உள்ள மினுமினுப்பு புதுசாகவே தோன்றியது.

சட்டையும் அதுக்கு மேட்சிங்காக மெல்லிய நீலத்தில் இருந்தது. அதில் கோடு போட்டிருந்தது. கையில் வாட்ச் ஒன்று, சுற்றி வரப் பதிந்திருந்தது. தலைமயிர் பாதி நரையோடு இருந்தது. காலில் இரு நல்ல செருப்புகள் ஒட்டியிருந்தன.

— அந்தப் பக்கம் திருப்புங்கள்! என்றார்.

ஊழியர்கள் திருப்பினார்கள்.

பின்புறத்தைப் பார்த்தார்.

சட்டை மீது ரத்தம் ஒழுகியிருந்தது.

தலைதான் காயம்பட்ட இடம். அதுவும் பின்புறத் தலை. அங்கே தலைமயிரில் ரத்தம் உறைந்து கெட்டியாக உறைந்திருந்தது.

வேறு எந்த இடத்திலும் அடியில்லை.

— கந்தசாமி! என்றார். — சட்டையில் ஏதாவது லாண்டரி அடையாளம் இருக்கிறதா பார்! என்றார்.

கந்தசாமி கீழே குனிந்தார். சட்டை நுனிகளை இழுத்து சிரமப்பட்டு பார்த்தார்.

இன்னும் உள்ளே பார்த்தால் தான் சரியாக இருக்கும் என்று தோன்றியது.

— சார்! சட்டையைக் கழட்டட்டுமா? என்றார்.

— சரி, அப்புறம் பார்த்துக்கலாம், இப்போ விட்டுடுங்க! என்றார் துரை.

பிறகு குனிந்து சடலத்தின் காலிலிருந்த ஒரு செருப்பை வெளியே எடுத்தார்.

அதில் ஏதாவது குறியீடுகள் தெரிகிறதா என்று பார்த்தார்.

சமீபத்தில் வாங்கப்பட்ட செருப்புதான் அது. இருந்தாலும் அதில் உள்ளே இருந்த குறியீடுகள் அழிந்து போயிருந்தன.

செருப்பை மீண்டும் கீழே வைத்தார்.

— கந்தசாமி! இன்னும் கொஞ்சம் ஏதாவது கிடைக்கிறதா என்று பாருங்க! நான் போய் விட்டுக்காரரைப் பார்த்துட்டு வரேன்! என்று கூறினார்.

— எஸ் ஸார்! என்றார் கந்தசாமி.

— மிஸ்டர் நித்யன்! நீங்க மருவத்துருக்குப் போனதாகச் சொன்னீங்க! ஏதாவது பிரார்த்தனையா? என்றார்.

— ஆமாம் ஸார்! ரொம்ப நாள் பிரார்த்தனை! என்றார் நித்யன்.

— இதுக்கு முன்னாடி அங்கே போயிருக்கீங்களா?

— நான் போனதில்லே! கேள்விப்பட்டிருக்கேன். நிறையத் தெரியும்.

— இப்பத்தான் சந்தர்ப்பம் கிடைச்சது இல்லையா?

— ஆமாம்!

— சரி! போயிட்டு திரும்பி உடனே வந்துட்டீங்களா?

— இல்லை சார்! அங்கிருந்து பாண்டிச்சேரிக்கு போனோம். அங்கே ஒரு நாள் தங்கிட்டு இன்னிக்கு காலைலே தான் புறப்பட்டு வந்தோம்.

— எல்லா ஊருக்கும் காரிலேயே போயிட்டீங்க இல்லையா?

— ஆமாம் ஸார்!

— பாண்டிச்சேரியிலே எந்த ஹோட்டல்லே தங்கினீங்க?

— சீசைடு ஹோட்டல்லே தங்கினோம்!

— இன்னிக்கு காலைலே ருமை விட்டீங்களா?

— ஆமாம் ஸார்!

— ஆமாம்! இந்தச் சடலம் யாருன்னு தெரிகிறதா?

— அதான் சொன்னேனே ஸார்! தெரியல்லே!

— இந்த மாதிரி ஆசாமி உங்க வீட்டுக்கு இதுவரை வந்ததே இல்லையா?

— இல்லை ஸார்!

— தோட்டக்காரர் கீழே தெருவிலே இருக்கார்ன்னு சொன்னீங்க! அவர் நல்ல ஆள் தானா?

— நல்ல ஆள்தான் ஸார்! ரொம்ப கண்ணியமானவரு. வேலையைக் கரெக்டா செய்வாரு! நேரத்தோடு வருவாரு! நேரத்தோடு போய்டுவாரு!

— நேத்திக்கு எத்தனை மணிக்கு போயிருப்பாரு என்று நினைக்கிறீங்க?

— என்ன இருந்தாலும் ஸார், வேலையைச் செஞ்சுட்டு கரெக்டா ஐந்து மணிக்கு போய்டுவாரு ஸார்!

— வீட்டிலே எல்லாம் செக்கப் பண்ணிட்டீங்களா?

— ஸார்! வீட்டுக்குள்ளே வந்த உடனே அதான் முதல் வேலை! எல்லாதையும் செக்கப் பண்ணிட்டேன். நல்ல வேலை உள்ளே நிறைய சாமான் களும் இருந்தது, பணமும் இருந்தது. எதுவும் திருடு போகல்லே.

— நல்லா பார்த்துட்டிங்களா மிஸ்டர் நித்யன்! அப்புறம் ஏதாவது திருடு போயிருக்கப் போகுது!

— இவ்வே ஸார்! இத்தனை நாழி அதைத்தான் தேடித் தேடிப் பார்த்தோம். எல்லாம் சரியாக இருக்குது!

— சரி! நீங்க வெளியூர் போறது யாருக்காவது தெரியுமா?

— யாருக்கும் தெரியாது! எங்க தோட்டக்காரனுக்குத் தெரியும். அவ்வளவுதான்.

— வேறே யாருக்கிட்டேயாவது இதைப்பத்தி சொன்னிங்களா?

— அப்படிச்சொன்னதாக நினைவில்லை!

— வீட்டிலே வேலைக்காரி கிடையாதா?

— சமையற்காரி இருக்கிறா!

— அவ நேத்திக்கு வரல்லையா?

— ரெண்டு நாளைக்கு அவளுக்கு லீவ் கொடுத்துட்டோம்!

— அப்போ நாளைக்குத்தான் வருவாங்களா?

— ஆமாம்! நாளைக்குத்தான் வருவாங்க.

— சரி! எனக்கு இது ரொம்ப ஆச்சரியமாக இருக்கு ஸார்! என்றார் துரை.

— எனக்கும் அதை விட ஆச்சரியம். எப்படி ஒரு முன்பின் தெரியாத ஆசாமி எங்க வீட்டிலே வந்து கொலையாகி எங்க வீட்டுத் தோட்டத்திலேயே கிடக்கிறார்ன்னு!

துரை உடனே பேசவில்லை.

— ஏன் சார்! இங்கே தான் கொலையானார்ன்னு சொல்றீங்க! அது உண்மைதானா என்றார் அவர்.

— ஆமாம்! நேரிலே பார்த்த ஆள் இருக்கே!

— எப்படிப் பார்த்தாங்க?

— தூரத்திலே வில்வ மலை இருக்கில்லே! அதிலே ரெட்டைப்பாறை நடுவிலே ஒருத்தர் போயிருக்காரு! பைனுக்குலர்ஸ் வழியே பார்த்தபோது இங்கே சிமெண்ட் பெஞ்சிலே இந்த ஆள் உட்கார்ந்திருக்கிறதையும் தலையிலே யாரோ அடிக்கிறதையும் பார்த்துட்டாரு!

— அதை வச்சு கொலென்னு சொல்றீங்களா?

— ஆமாம்!

— ஸார்! அவர் கண்ணிலே பார்த்த அந்த சம்பவத்துக்கும் ஏற்கனவே சடலம் புதைச்சிருக்கிற இந்த சம்பவத்துக்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் இல்லாமல் இருக்கலாம் இல்லையா? என்றார் நித்யன்.

'சட்'டென்று முகத்தை மேலே தூக்கினார் இன்ஸ்பெக்டர் துரை.

— அதுகூட இருக்கலாம். ஆனா அந்தச் சடலம் இறந்திருக்கக்கூடிய நேரம் கிட்டத்தட்ட அதே சாயங்கால நேரமா இருக்கணும்!

— அது எப்படி திட்டவட்டமா சொல்றீங்க? போஸ்ட் மார்ட்டம் பண்ணியாச்சா? என்றார் நித்யன்.

— இல்லே. பண்ணறதுக்கு அனுப்பிச்சாச்சு, தெரிஞ்சிடப்போவுது. இருந்தாலும் ரத்தம் உறைஞ்சிருக்கிறதைப் பார்த்து எனக்கு தெரிஞ்சு போச்சு.

— ரத்தம் எங்கே இருந்தது? என்று கேட்டார் அவர்.

— தோட்டத்து வேலைக்காக சின்ன வண்டி வச்சிருக்கீங்க இல்லே அதிலே இருக்கு.

— ஒ! அந்த வில் பரோவிலேயா?

— ஆமாம் ஸார்!

இன்ஸ்பெக்டர் எழுந்தார். மேலும் மூன்று மணி நேரம் துரை அந்த வீட்டுத் தோட்டத்தில் இருக்க வேண்டி வந்தது.

போலீஸ் வேன்கள், கை ரேகை நிபுணர்கள், போட்டோக்காரர்கள், நாய் நடத்துபவர் ஆகிய வெவ்வேறு நபர்களுக்கு செய்தி சொல்லிவிட்டு அவர்கள் வந்து ஆராய்ச்சிகள் எல்லாம் முடிவதற்கு நேரமாகிவிட்டது. நாய் வாலை ஆட்டிக்கொண்டு வாசல் கேட் வரை சென்றது. அதற்கு மேல் செல்லவில்லை.

கை ரேகை நிபுணர்களுக்கு எந்த விதத் தடயமும் கிடைக்கவில்லை.

போட்டோகிராபர்கள் மட்டும் நிறைய படங்கள் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

ஏற்கனவே இறந்து ஒருநாள் ஆகியிருக்க வேண்டும் என்று போலீஸ் ஸர்ஜன் தெரிவித்தார்.

கடைசியில் சடலம் பரிசோதனைக்காக ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பப் பட்டது.

அதன் பிறகுதான் அந்தத் தோட்டத்தை விட்டு போலீசார் விடுதலையானார்கள்.

துரையும் களைத்திருந்தார்.

கான்ஸ்டபிள் கந்தசாமியும் களைத்திருந்தார்.

இருவரும் ஜீப்பில் ஏறினார்கள்.

நேராக ஆபீஸ் போனாலோ அல்லது வீடு போனாலோ உடம்பு துவண்டு போய்விடும். போக விரும்பவில்லை.

நேராக குன்றுக்குக் கீழே சென்றார்கள்.

கீழே மேட்டுக்குக் கீழே சற்று சம வெளி போன்ற பகுதியில் தடுக்குகள் இருந்தன.

அந்தக் காலத்து கிராமங்கள் அவை.

நகரம் விஸ்தாரமானவுடன் இவைகளுக்கு மவுசு வந்து விட்டது.

தோட்டக்காரர் சின்னசாமி வீட்டை விசாரித்துக்கொண்டு அவர்கள் அவர் வீட்டை அடைந்தார்கள்.

அப்பொழுது இரவு ஆறாக இருந்தது.

சின்னசாமிக்கு வயது ஐம்பதுக்கு மேல் ஆகியிருக்க வேண்டும்.

பார்வை மந்தமாக இருந்தது.

தலையில் தலைப்பாகை கட்டியிருந்தார்.

மேலே சட்டை போட்டு பாதி டிராயர் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இன்ஸ்பெக்டரைக் கண்டதும் வணக்கம் தெரிவித்து நடுக்கத்தோடு நின்றார்.

இன்ஸ்பெக்டர் விசாரித்தபோது — ஸார்! நான் அஞ்ச மணிக்கு கரெக்டா புறப்பட்டு விடுவேன் ஸார்! உடனே வந்துடுவேன். என் பேரன் பேத்திகளைப் பார்க்க ஆசை வந்துடும்! என்றார்.

— ஓ பேரன் பேத்திகள் இங்கே இருக்காங்களா?

— ஆமாம்! ஸ்கூலுக்கு போய்விட்டு வந்துடுவாங்க. கரெக்டா அஞ்சுக்கு வந்துடுவாங்க. நானும் இங்கே வந்துட்டேன்னு அவங்களோட பொழுது போக்குவேன். அதுக்காக இந்த நேரத்தை நான் சரியாகவே பார்த்துக்குவேன் ஸார்! என்றார் அவர்.

— நேத்திக்கு போன போது ஏதாவது விசேஷம் தெரிஞ்சுதா?

— ஒன்னும் தெரியல்லே ஸார்! என்னிக்கும் போல் தான் இருந்தது.

— உங்க எஜமானர் ஊருக்குப் போயிருந்தாரே அந்த நேரத்திலே யாராவது அங்கே ராத்திரி வந்தாங்களா?

— அது மாதிரி யாரும் வந்ததா தெரியல்லே சார்!

— நீங்க இருக்கும்போது யாராவது புது மனுஷங்க வந்தாங்களா?

— வரல்லே ஸார்!

— அப்போ அந்தச் சடலம் எப்படி வந்திருக்க முடியும்?

— அதான் ஸார் எனக்கு ரொம்ப ஆச்சரியமா இருக்கு!

— சரி! பின் கேட் எப்போதும் திறந்துதான் இருக்குமா?

— திறந்திருக்காது ஸார்! உள் தாழ்ப்பாள் போட்டிருக்கும். ஆனாலுமே இருந்தே நெம்பித் திறந்திடலாம்.

— அப்படி யாராவது திறக்கிற வழக்கம் உண்டா?

— இது வரைக்கும் நான் பார்த்தது இல்லை!

— சரி! உன் எஜமானர் ஊரில் இல்லை என்பது யாருக்காவது தெரியுமா? என்று கேட்டார் துரை.

— யாருக்கு சார் தெரியப் போறது? எங்களுக்குத்தான் தெரியும். நாங்க சொன்னாத்தான் யாருக்காவது தெரியப்போகுது! என்றார்.

— நீங்க யாருகிட்டேயாவது சொன்னீங்களா? என்று கேட்டார் துரை.

— இல்லை! நான் யார் கிட்டேயும் சொல்லல்லே! என்று சொன்னார் தோட்டக்காரர்.

எங்கும் பரபரப்பாக விற்பனையாகிறது!

“ரேகா காமிக்ஸ்”

இன்றே வாங்கி படியுங்கள்

விலை ரூ. 2 மட்டும்

நாள் முழுதும் சென்ற பிறகு தான் போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட் அவர் கைக்கு வந்தது. இறந்த நேரம் ஐந்து மணியிலிருந்து ஆறு மணி என்று குறிப்பிட்டிருந்தது. தலையில் பட்ட அடி தான் மரணத்திற்குக் காரணம். தலையிலிருந்து ரத்த சேதம் அடைந்தது மட்டுமில்லாமல் மண்டைக்குள்ளும் ரத்த ஒழுக்கம் இருந்திருக்கின்றது. உடனே மரணம் சம்பவித்திருக்க வேண்டும்! மரணம் ஆனவர் வயது ஐம்பத்தேழு வரை இருக்கலாம்! இடது கணுக்காலில் பெரிய மச்சம் இருக்கிறது. ஏதாவது ஆபரேஷன் அல்லது வேறு ஏதாவது நடந்திருக்கலாம். மற்றபடி சட்டை பாண்ட்டுகளைத் தவிர குறிப்பிடும்படி சடலத்தில் வேறு எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

சட்டையும் பாண்ட்டும் ஃபோரன்ஸிக் லாபரட்டரிக்குப் போயிருப்பது துரைக்குத் தெரியும்.

அங்கிருந்து ரிப்போர்ட் வருவதற்கு இன்னும் இரண்டு முன்று நாட்கள் ஆகும்.

இருந்தாலும் ஏதாவது குறியீடுகள் இருக்கிறதா என்பதை கண்டு பிடிக்க விரும்பி இருந்தார்.

உடனே போன் போட்டு டாக்டர் வெங்கட்டராமனிடம் வினவினார்.

டாக்டர் வெங்கட்டராமன்தான் அந்த லேபரட்டரிக்கு முக்கிய அதிகாரி.

— சட்டையும் பாண்டையும் ஆராய்ச்சி பண்ணிட்டு இருக்காங்க! நீங்க கேட்டது குறியீடு பற்றித்தானே? என்று கேட்டார் வெங்கட்டராமன்.

— ஆமாம் ஸார்!

— சட்டை, பாண்ட்டிலே எந்தக் குறியீடும் கிடையாது. அது எங்கே தைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற அடையாளமும் கிடையாது. அது உள்ளூர் துணியா அல்லது வெளியூர் துணியா என்ற விபரம் சீக்கிரம் சொல்கிறோம், நாங்க பார்த்துட்டு.

— ரைட் ஸார்! என்று சொல்லி போனைக் கீழே வைத்தார் இன்ஸ்பெக்டர் துரை.

அவர் ஏற்கனவே போலீஸ் கண்ட்ரோல் ரூம் வழியாக அந்தப்பிராந்தியத்து போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு எல்லாம் துரை செய்தி அனுப்பியிருந்தார்.

அவரவர் பிரதேசத்தில் ஐம்பத்தைந்து வயது ஆண் யாராவது காணாமல் போயிருக்கிறார்களா என்று விசாரித்திருந்தார்.

போலீஸ் நிலையத்தில் ஏதாவது புகார்கள் வந்திருக்கின்றனவா? அப்படி வந்திருந்தால் நான்கு மணி நேரத்துக்குள் அவருக்கு செய்தி கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். கிட்டத்தட்ட ஒரு நாளாகியும் எந்தச் சேதியும் வரவில்லை. இதிலிருந்து அவருக்கு புரிந்து விட்டது, அந்தப் பிராந்தியத்தில் யாரும் காணாமல் போகவில்லை என்று.

இது தெரிந்த பிறகு பிரதேசத்தை விட்டு சற்று விசாலமாக மாநிலம் முழுவதையும் கவனிக்க முடியுமா என்று யோசித்தார்.

அது ஒரு பிரயாசையான வேலை. நிறைய முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும்.

எல்லா போலீஸ் ஸ்டேஷனிலும் கேட்டு முடிக்க மூன்று நாட்கள் ஆயின.

எல்லா இடத்திலும் 'மறுப்பு' பதில் தான். துரைக்கு அதிருப்தி. ஏதாவது ஒரு நிலையத்திலிருந்தாவது தகவல் கிடைக்கும் என்று நம்பினார்.

— இனி என்ன செய்ய? என்று கந்தசாமியைக் கேட்டார்.

— ஸார்! நாம் எல்லாரையும் விசாரிச்சோம்! வில்வ மலை போலீசைக் கேட்கலையே! என்றார் அவர்.

— அவங்களுக்கும் தான் செய்தி போச்சு! என்றார் துரை.

— நான் சொல்ல வந்தது, நித்யன், சின்ன சாமி, இவங்களைப் பற்றி விசாரணை! என்றார் கந்தசாமி.

வில்வ மலையில் ஹெட்கான்ஸ்டபிள் வீரய்யாதான் அதிகாரம் வகித்தார்.

ஐம்பது வயது இருக்கும்.

தொந்தி கீழே சரிந்து விழாமல் பெல்ட் பற்றியிருந்தது.

ஏராள பின்புறம்! பாதி போதை போல் எப்போதும் கண் சொறுகல்! நெற்றியில் நாமம். பார்த்தாலோ குடிப்பாரோ என்று தோன்றும். ஆனால் அப்படி எந்த விதப் பழக்கமும் கிடையாது.

— க்ரைம் ரிப்போர்ட் எங்களுக்கும் வந்திச்சு. அந்த பங்களாவிலே நித்யன்னு இருக்காரு! ஒன்பது வருஷமா இருக்காரு! தங்கமானவரு! நல்ல குடும்பம்!

— பரம்பரைச் சொத்தா அது?

— அப்படித்தான் இருக்கணும். நான் இங்கே வரறதுக்கு முன்னாலே நித்யன் இருக்காரு.

— ஏதாவது வியாபாரம் செய்யுரா?

— மின் படகு மூணு வச்சிருக்காரு! எல்லாம் மார்டர்ன் படகுங்க! எல்லா விதக் கருவியும் இருக்கும்.

— சுபாவம் எப்படி?

— தான் உண்டு, தன் வேலை உண்டு, எதிலேயும் தலையிட மாட்டாரு.

— யாரும் அவரைப் பற்றி தப்பிதமா சொன்னதில்லையா?

— சொன்னதில்லை.

— சரி வேலைக்காரன் எப்படி?

— அவனும் நல்லவன்தான்! வம்பு தும்புகளுக்குப் போகமாட்டான்.

— வேறே அந்த பங்களாவுக்கு வந்து போகிற ஆள் யாராவது தெரியுமா?

— அபூர்வமாகத்தான் யாராவது வருவாங்க! இந்த விஷயம் நடந்ததே ஆச்சரியமா இருக்கு!

துரையும் அப்படித்தான் நினைத்தார்.

யாரோ அங்கே வந்து யாரையோ கொலை பண்ணி தோட்டத்தில் புதைத்துவிட்டுப் போய் விட்டிருக்க முடியுமா?

அந்த குறிப்பிட்ட பங்களாவை, அதுவும் அதன் சொந்தக்காரர் இல்லாத நேரம் பார்த்துத் தேர்ந்தெடுத்து ஒரு அக்கிரம காரியத்தை யாரோ செய்திருக்கிறார்கள்.

யோசிக்கும்போது அந்த யாரோ என்பவர் அந்த பங்களாவை உள்வறிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

— ஆ! என்றார் துரை! — அந்த சமையல்காரி! என்று துள்ளினார்.

— ஐயோ அவங்களை மாதிரி அப்பாவி கிடையாது! என்றார் கான்ஸ்டபிள் வீரய்யா.

— அவங்க அப்பாவிதான்! அவங்ககிட்டேந்து யாராவது செய்தி கேட்டுக் கிட்டுப் போகலாமில்லே!

சமையல்காரிக்கு 30 வயது இருக்கும்.

உண்மையில் அப்பாவி யாகத் தோன்றினாள்.

ஆனால் அவளிடம் தேகக் கவர்ச்சி இருந்தது.

கதுப்பான உடம்பு! பூசி விட்டது போன்ற அமைப்பு! குட்டை! அங்கு மிங்கும் கொஞ்சம் மிகையான பருமன்கள். அவையும் அவள் நடையும் தான் மனசை இழுக்கக் காரணங்கள்.

— நித்யன் பங்களாவுக்கு யாராவது

வது புது மனிதருங்க வருவாங்களா?

— எப்பவாவது வருவாங்க!

— யாரையாவது அடையாளம் தெரியுமா?

— குறிப்பாகத் தெரியாது.

— வந்தவங்க யாராவது சண்டை போட்டிருக்காங்களா?

— அப்படி யாரும் தெரியலை.

— வேறே சொந்தக்காரங்க யாராவது வீட்டுக்கு வருவாங்களா அம்மா? என்றார் துரை.

10000

— ஸார்! இவங்களுக்கு சொந்தக்காரங்களே கிடையாது! அது மாதிரி யாரும் வந்து பார்த்ததில்லை.

— ஒரு ஆள் கூட வரல்லியா?

— இல்லை ஸார்! அது மாதிரி பார்த்ததே இல்லை! ரொம்ப ஆச்சரியமா இருக்கு.

— இது பத்தி கேட்டிருக்கீங்களா?

— வீட்டுக்கார அம்மாக்கிட்டத்தானே? கேட்கமாட்டேன் ஸார்!

— ஏன்?

— அவங்ககிட்டெல்லாம் அதிக பழக்கம் வச்சுக்கறது கிடையாது.

— வீட்டிலே வேலை செய்யறவங்கதானே! அதனாலே கேட்கலாம் இல்லையா?

— கேட்கலாங்க! ஓரளவு தூரத்திலேயே இருந்திடறது நல்லது. பெரிய மனுஷங்க. எத்தனையோ விஷயம் இருக்கும். அதை நம்ப கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்கக் கூடாது.

— எப்பவாவது அந்த அம்மா மனம் திறந்து ஏதாவது சொல்ல மாட்டாங்களா?

— பொதுவா ஒரு பொண்ணுன்னு இருந்தா அவங்க தன் மனசு உளைச்சலை இன்னொருத்தங்க கிட்டே சொல்லுவாங்க. அதுவும் வீட்டிலே பேசறதுக்கு வேறே ஆள் இல்லைன்னா நிச்சயம் என்னைப் போல சமையல் காரிகிட்டே சொல்லி விடுவாங்க. ஆனா இந்த அம்மா எல்லாத்துக்கும் விதி விலக்கு.

— சரி! இவங்களாவது சொந்தக்காரங்களைத் தேடிக்கிட்டு போவாங்களா?

— அந்த மாதிரியும் இல்லை ஸார். வெளியே போனாக்கூட எங்கேயாவது பாண்டிச்சேரி அல்லது மதுரைன்னு இருந்துட்டு அடுத்த நாள் வந்துடுவாங்க.

— அப்போ அந்தப் பொண்ணுக்கு சினேகிதியே கிடையாதா?

— இங்கே இருக்கிறவரைக்கும் கிடையாது ஸார். பேசாம இருப்பாங்க! புஸ்தகம் நிறைய வாங்கிப் படிப்பாங்க.

— நித்யனும் இதே மாதிரி தானா?

— ஆமாம் ஸார், இதே மாதிரி தான்.

— சரி, வீட்டிலே இவங்க ரெண்டு பேரும் எப்படிப் பேசிப்பாங்க?

— அவங்க சகஜமாப் பேசிப்பாங்க ஸார். அதிலே ஒன்னும் வித்தியாசம் கிடையாது.

— ரெண்டு பேருக்கும் பொழுது எப்படித்தான் போகுது?

— நித்யனுக்கு பொழுது போயிடும் ஸார். அவருக்கு படகுகள் இருக்குதே!

— ஓ! மீன் பிடிக்கும் படகுதானே?

— ஆமாம்!

— பெண் சகவாசம் ஏதாவது உண்டா?

அவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது — எனக்குத் தெரிஞ்சு எதுவும் இல்லை ஸார்!
— குடிப்பாரா?

— குடிக்கலாம். எனக்கு அதுவும் தெரியாது ஸார்!

— சரி, புருஷன் பெண்டாட்டி எப்படி இருப்பாங்க?

— ரொம்ப அதிகமா பேசிக்கிட மாட்டாங்க, ஆனா பேசிக்கவும் செய்வாங்க. அது ஒரு மாதிரியான குணம். ஆனா ஒருத்தர் மேலே ஒருத்தர் ரொம்ப மதிப்பாக இருக்காங்க.

துரை உடனே எழுந்தார்.

கீரம் இலாகாவில் இருப்பதில் இன்பமும் துன்பமும் உண்டு.

துப்பறிவது ஒரு புதிரை அவிழ்ப்பதுபோல.

சமயங்களில் சுவாஸ்யமாக இருக்கும். புதிரும் அழகாக அவிழ்ந்து கொண்டு வரும். ரொம்ப உற்சாகமாக இருக்கும்.

அதே சமயம் சில கேஸ்கள் லேசில் அவிழ்ந்து விடாது.

எந்தப் பக்கம் இழுத்தாலும், துளி நெக்கு விடாது.

இந்தச் சமயங்களில் பொறுமை அவசியம்.

அதை இழக்காமல் இருந்தால் எங்கேயாவது துப்பு கிடைக்க சந்தர்ப்பம் உண்டு.

— ஸார்! என்றார் கந்தசாமி. — கொலை செய்தவனை உள்ளூர்னு வச்சுக்கலாம். கொலை ஆனவனை வெளியூர்ன்னு வச்சுப்போம்! என்றார்.

— ஆமாம்! ஆனவன் வெளியூர்க்காரன்தான். உள்ளூர்க்காரனனு இதுக்குள்ளாற யாருன்னு தெரிஞ்சிருக்குமே!

— வெளியூர்க்காரன் அங்கே வரணுமின்னு பஸ்தான் ஒரே வழி!

— சரி.

— மூணு பஸ் போறது வில்ல மலைக்கு. மூணையும் விசாரிச்சா போச்சு.

— ரைட்!

மீண்டும் வில்ல மலைக்கு ஜீப்பில் பறந்தார்கள். பஸ்ஸுக்கும் காத்திருந்தார்கள். கண்டக்டரிடமும், டிரைவரிடமும் போட்டோவைக் காண்பித்துக் கேட்டார்கள்.

இறந்த மனிதரின் போட்டோவைப் பார்த்து, மூன்றாவது பஸ் கண்டக்டர் 'சட்'டென்று நெற்றியில் கை வைத்தார். நினைவு போய் எல்லாம் புறக்கூடு தேடுவது போல தெரிந்தது.

— ஸார்! இவரைப் பார்த்தேன், ஸார்! என்றார் தகையை ஆட்டிக் கொண்டு.

'சிறுக்' என்று துரைக்கு நெருப்பு பற்றியது.

— என்னிக்கு?

கதிர்வேலு என்ற அந்த கண்டக்டர் இன்னும் தலையைத் துழாவினார்.

— சனிக்கிழமை ஆறாம் தேதி. சரிதானா? என்றார் துரை.

— ஆமாம்... ஆமாம்... தேதி, கிழமை சரியா ஞாபகமில்லை! நீங்க சொல்ற அன்னிக்கே தான் இருந்திருக்கணும். அதுக்கு முன்னாடி கூட இரண்டு வாட்டி பார்த்திருக்கேன்.

துரைக்கு பரவசமாகியது.

— சொல்லுங்க! சொல்லுங்க! எங்கே ஏறுவாரு?

— ஸார்! அவர் லேசாகக் கால் தாங்கி நடப்பாரா?

துரை யோசித்தார். — அந்த விஷயம் தெரியாதுங்க.

— அவர் வழுதாலூர் ரோட்டே நிற்பாருங்க! அங்கே தான் பஸ் ஏறுவாரு!

துரையின் முகத்தில் திகைப்புக் குறி!

— அவர் கூட வேறே யாராவது ஏறினாங்களா?

— இல்லைங்க!

— அந்த ரோட்டுக்கு அவர் எப்படி வருவாரு? பக்கத்திலே ஊர் இருக்கா?

— சின்னச் சின்னக் கிராமங்கதான் இருக்கு.

— இவரைப் பார்த்தா கிராம ஆசாமியா தோணல்லையே!

— எனக்கு ஒரு யோசனை தோணுது ஸார்!

— என்ன?

— பாண்டிச்சேரி பஸ் எல்லாம் வழுதாலூர் ரோட்டைக் கடந்துதான் போகும். அந்த பஸ் எதிலேயாவது வந்திருக்கணும்.

அதுதான் துரைக்கும் சரியாகப் பட்டது.

— நன்றி!

வழுதாலூர் ரோட்டில் பல பாண்டி பஸ்கள் போய்க் கொண்டிருந்தன.

ஒவ்வொன்றையும் நிறுத்தி இரவு பத்து மணி வரை விசாரித்தார் துரை.

யாரும் சரியான பதில் சொல்லவில்லை.

இரவில் ஊர் திரும்பிவிட்டு காலையில் கந்த சாமியை அழைத்துக் கொண்டு அங்கே போய் சேர்ந்தார்.

இரண்டாவது பஸ் கண்டக்டர் பதில் சொன்னார். அவர் பெயர் ராமமூர்த்தி. இறந்த நபர் தமது பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்திருக்கிறார் என்று உறுதிப்படுத்தினார்.

— இந்த ரோட்டிலே தான் இறங்குவாரா?

— ஆமா ஸார்! நானும் ஆச்சரியப்பட்டிருக்

கேன், இங்கே இறங்காரான்னு!

— என்ன ஆச்சரியம்?

— இங்கே இறங்கினு சுத்தி வர குக்கிராமங்கதான் இருக்கு!

— சரி!

— இப்படி பாண்ட்டும், சட்டையுமே போட்ட நவீன மனிதர் அந்தக் குக்கிராமத்திற்குப் போகிறது என்னவோ பொறுத்தமில்லாமல் இருந்திச்சு.

— நீங்க சொல்றது உண்மை தான்! அவரைப் பற்றி ஏதாவது சொல்ல முடியுமா?

— லேசா கால் தாங்கி நடப்பார் ஸார்!

— வயது?

— ஐம்பது இருக்கும்!

— ஏதாவது பேசுவாரா?

— மாட்டார் ஸார்!

— எங்கே பஸ் ஏறுவாறு?

— பாண்டிச்சேரி ஒதியன் சாலையிலே தான்!

— பஸ் ஸ்டாண்டிலேயா?

— ஆமாம்! ஒரு பொண்ணு இவரை சைக்கிள் ரிக்ஷாவிலே கொண்டு விட்டுப் போகும்.

— ஓ! எத்தனை வயது இருக்கும்?

— இருபத்தெட்டு அல்லது முப்பது இருக்கும்! அவங்க அழகா இருப்பாங்க!

— ஓ! நீங்க எப்படிப் பார்த்தீங்க?

— ஒரு சமயம் நான் வெத்திலை பாக்குக் கடையிலே நின்னப்போ, ரிக்ஷாவிலே இவர் பஸ் ஸ்டாண்ட் உள்ளாற போறதைப் பார்த்திருக்கேன்.

— அந்தப் பொண்ணைப் பற்றி ஏதாவது தெரியுமா?

— அந்தஸ்தா தோணினுங்க! கச்சிதமா இருந்தாங்க! அவரை நல்லா கவனிச்சுக்கிட்டாங்க!

— வேறே?

— இதுக்கு மேலே எதுவும் சொல்றதுக்கு இல்லை ஸார்.

பாண்டிச்சேரி செல்லும் எண்ணம் துரைக்குள் ஓடியது.

மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்து விட்டு புறப்பட்டார்.

பாண்டிச்சேரி நிறைய மாறி இருந்தது.

ஒதியஞ்சாலைப் பகுதி 'ஜே ஜே' என்று இருந்தது. பஸ்களுக்குக் கணக்கு வழக்கு இல்லை.

ரிக்ஷாக்காரர்களை விசாரிக்க ஆரம்பித்தார்.

பொறுமை நிறைய தேவைப்பட்டது.

ஒரு இளம்பெண் ஒரு பெரியவரை பஸ் ஸ்டாண்டில் கொண்டு விட்டாளா? குறிப்பாக வெள்ளிக்கிழமை ஆறாம் தேதி அன்று!

ஒரு பெண்ணையும், ஒரு வயசானவரையும் அழைத்து வந்ததாக யாருக்கும் ஞாபகம் இல்லை என்று ஒவ்வொருத்தரும் கையை விரித்தார்கள்.

கிட்டத்தட்ட ஒருநாள் முழுவதும் விசாரணை செய்தார்.

பிறகு ஒரு யோசனை!

இதுவரை பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வந்தவர்களை விசாரித்து விட்டார்.

பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வராதவர்கள் யாராவது இருக்கலாமா? இருக்கலாம்! எதாவது அசௌகரியத்தில் அன்று ரிக்ஷா ஓட்டாமல் இருக்கலாம். அந்த யோசனையோடு ஒரு சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டார்.

ஊரைத் தெருத் தெருவாக சுற்ற ஆரம்பித்தார்.

பாண்டிச்சேரியை எளிதில் சுற்றி விடலாம் என்று அவருக்குத் தெரியும்.

ஏனெனில் முக்கால் வாசித் தெருவும் நேர் கோடுகளாக ஒன்றை ஒன்று வெட்டிக் கொண்டிருந்தன.

ரங்கம் பிள்ளைத் தெருவில் அவரது கண் ஒரு ஓரமாக விழுந்தது.

அங்கு ஒரு பழைய வீட்டின் முன்னால் ஒரு ரிக்ஷா நின்று கொண்டிருந்தது.

அருகில் ஒரு கிழவன் படுத்திருந்தான்.

அவனது மனைவி சட்டிப் பாணையில் எதையோ. கொதிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

புகை குழ்ந்து கொண்டு எரிந்தது.

— ரிக்ஷாக்காரரே! என்று கூப்பிட்டார் துரை.

— ஏங்க? அவங்களுக்கு ஜூரங்க! வரமாட்டாரு! என்றாள் மனைவி.

— ஓஹோ! எத்தனை நாளா ஜூரம்? என்றார் துரை.

— நாலு நாளாச்சுங்க!

அதற்குள் போர்வையை மேலே சுத்திக்கொண்டு ரிக்ஷாக்காரன் எழுந்தான்.

வயது கிட்டத்தட்ட நாற்பது நாற்பத்தைந்து இருக்கும்.

கொஞ்சம் ஒல்லியான சரீரம். முகம் கிழடு தட்டியிருந்தது. தலையில் பாதி நரைத்திருந்தது. ஏதோ நம்பிக்கையில் வாழ்க்கையினை ஓட்டுகிறான். கண்களில் அச்சம். பாதி அவநம்பிக்கையும் தெரிந்தது.

— என்னங்க! ரிக்ஷா வேணுங்களா? என்றான் அவன்.

— இதப்பாரு! நீ ரிக்ஷா ஓட்டக்கூடாது! என்றாள் மனைவி.

துரை அவன் அருகில் சென்றார். ஐந்து ரூபாயை கையில் வைத்தார்.

பிறகு அருகே உட்கார்ந்து கொண்டார்.

— பெரியவரே! நீங்க பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு போவது உண்டா? என்று கேட்டார்.

-- எல்லா இடத்துக்கும் தான் போவேன்!

— அப்படியானா கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னாலே ஒரு பெரியவரையும், ஒரு சின்னப்பெண்ணையும், பஸ் ஸ்டாண்டிலே கொண்டு வந்து விட்டீர்களா?

ரிக்ஷாக்காரன் தலையை குனிந்தான். பிறகு 'பளிச்'சென்று திரும்பி

— அவங்களை நான்தான் கொண்டு விட்டேன்! என்றான்.

- ஒஹோ! அங்கே தான் பஸ் ஏறினாங்க இல்லையா? என்றார்.
- ஆமாங்க! மதராஸ் பக்கமா ஏதோ ஒரு ஊருன்னு சொன்னாங்க.
- ஒ! பெரியவரும், சின்னப்பெண்ணும் இருந்தாங்களா?
- ஆமாம் ஸார்! இருந்தாங்க.
- எங்கேருந்து புறப்பட்டாங்க தெரியுமா?
- ஒ! அது தெரியும்.
- சொல்லுங்க!
- டியூப்ளே ஹோட்டல் இருக்கு பாருங்க அங்கேருந்து கிளம்பி
னாங்க.

புகைப்பட புதுக்கவிதை போட்டி—11

மேலே இருக்கும் புகைப்படத்திற்கு ஏற்ற புதுக்கவிதை (பத்து வரிகளைத் தாண்டாமல்) அஞ்சல் அட்டையில் எழுதி அனுப்புங்கள்.

சிறந்த கவிதைக்கு முதல் பரிசு ரூ 20. இரண்டாம் பரிசு ரூ 10. கவிதைகள் எம் கை சேர கடைசி தேதி : 17-3-1987

முடிவு மற்றும் பரிசு பெற்ற கவிதைகள் மே 1987 இதழில்.

அஞ்சல் அட்டை மீது மறக்காமல் 'புதுக்கவிதை போட்டி—11' என்று குறிப்பிட்டு உதவவும்.

டியூப்ளே ஹோட்டல் தென்னஞ்
சோலைக்குள் அமைதியாக அமர்ந்தி
ருந்தது.

கிழக்கே அதன் கண் பார்வைக்கு
கடலில் மதிய வெய்யிலை மினுமினுத்
துக் கொண்டிருந்தது.

ஆகாயத்தில் அங்கங்கு துணுக்கு
மேகங்கள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்
தன.

துரை ஹோட்டலின் முகப்பை
அடைந்தார்.

தன்னை யார் என்று அறிமுகப்
படுத்திக் கொண்டார்.

உடனே கவுண்ட்டரிலிருந்த பெண்களுக்கு அதிக பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

— வாங்க... வாங்க... என்று மாணேஜர் அறைக்கு அழைத்துப்
போனான்.

மாணேஜர் தலையை அசைத்து முகத்தில் புன்முறுவலோடு உட்கார்த்தி
னார்.

துரை வந்த காரியத்தை கூறிவிட்டு பையிலிருந்த ஒரு போட்டோவை
எடுத்தார்.

— இந்த ஆள் இங்கே தான் தங்கியிருந்தாரா? எனக்குத் தெரியணும்!
என்றார்.

மாணேஜர் மேலும் கீழும் பார்த்தார். பிறகு — என்னை விட என்னு
டைய சிப்பந்திகளுக்குத்தான் இதை கண்டு பிடிக்க முடியும்! என்று கூறி
— வனிதா! என்று அழைத்தார்.

கவுண்ட்டர் பெண் ஓடி வந்தாள்.

அந்தப் பெண்ணுக்கு இருபத்திரண்டு வயது இருக்கும்.

ஒடிசலான மேனி.

கண்ணில் ஏகமான குறுகுறுப்பு!

யாரையும் பார்வையால் விழுங்கி விடுவாள்!

— இந்த நபர் நம்ம ஹோட்டல்லே தங்கி இருந்தாரா? பார்த்து
சொல்லம்மா! என்று சொல்ல போட்டோவை கையில் கொடுத்தார்.

அந்தப் பெண் ஒரு பார்வை பார்த்தாள்.

‘சட்’டென்று திரும்பி — இங்கேதான் இருந்தாரு! என்றாள்.

துரைக்கு மனசுக்குள் ஒரு துள்ளல்! அதை வெளியில் காட்டிக்
கொள்ளவில்லை.

— அப்ப எனக்கு விவரம் வேணும்மா! எப்ப தங்கியிருந்தாரு?

— கொஞ்சம் வரீங்களா என்று அவரை இழுத்தாள்.

— போங்க! அவங்களால் தான் நிறைய சேதி சொல்ல முடியும்! என்
ருர் மாணேஜர்.

— நன்றி! என்று சொல்லிவிட்டு வனிதாவை பின் தொடர்ந்தார் துரை. கவுண்ட்டர் ஓரமாக அவரை அவள் உட்கார்த்தினாள்.

சுளத போன்ற லெட்ஜரை மேஜையின் மீது எடுத்துப் போட்டாள்.

ஒவ்வொரு இதழாக பிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

அவளது நளினமான விரல்கள் அதில் மென்மையாக புகுந்து திருப்புவதைப் பார்க்க அவருக்கு நேர்த்தியாக இருந்தது.

அவள் முகத்தில் காட்டிய புன்னகை அப்படியே இருந்தது. இன்னும் கலையவில்லை.

குறிப்பிட்ட பக்கம் வந்ததும் நிறுத்தினாள்.

— இதப் பாருங்க! என்றாள்.

துரை கண்களை தூக்கினார்.

315-ம் நம்பர் பற்றி விபரங்கள் அதில் குறிப்பிட்டிருந்தன.

— இதோப் பாருங்க! இவர் தான்! என்று கூறினாள் அவள்.

அவள் விரல் வைத்த இடத்தில் எல். எம். வி. சுரன் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அதற்குக் கீழ் ஒரு சென்னை விலாசமும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

சுரன் தன் பெயருக்கு நேரே கையெழுத்தும் போட்டிருந்தான்.

28 ம் தேதி அந்த அறைக்கு வந்திருந்தான்.

ஆறாம் தேதி காலையில் அவன் அந்த அறையை விட்டிருந்தான். இத்தனை செய்திகளும் அவள் தெரிவித்து விட துரை மகிழ்ச்சியோடு அவளை திரும்பிப் பார்த்தார்.

— மேடம்! ரொம்ப நன்னு உதவி செஞ்சீங்க? என்று சொல்லி இந்த ஒரு தடவை தான் வந்து தங்கினாரா இதுக்கு முன்னாலே வந்திருக்காரா? என்று கேட்டார்.

— இதுக்கு முன்னாடி கூட வந்திருக்கார்! ரெண்டு வாட்டி வந்திருக்கார்! என்றாள் அவள்.

— அந்தத் தேதிங்களைச் சொல்ல முடியுமா?

— சொல்லலாம் ஸார்! நீங்க கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுக்கணும். பழைய லெட்ஜர் இருக்கு. அதைப் புரட்டணும்! என்றாள் அவள்.

— சரி! பார்த்து சொல்ல முடியுமா? என்று கேட்டார் அவர்.

— ஏன் ஸார் அப்படி கேட்க்கிறீங்க! உங்களுக்கு உதவறதுக்குத் தானே நாங்க இருக்கோம்! என்றாள் அவள்.

— சரி! இந்த 315 க்கு அன்னிக்கு சிப்பந்திகள் சேவை செஞ்சிருப்பாங்களே! அவுங்க யாருன்னு சொல்ல முடியுமா? என்று கேட்டார் துரை.

— ஓ! சொல்றேங்க! என்று கூறி பக்கத்தில் இருந்த அறையை நோக்கினாள்.

உள்ளே இரண்டு இளம் பெண்கள் நிறைய கணக்குப் புத்தகங்களுக்கு இடையே உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் அருகே சென்று மெல்லிய குரலில் கிச முசு என்று பேசிவிட்டு வந்தாள்.

துரை பொறுமையாக உட்கார்ந்து இருந்தார்.

இதுவரை வந்ததற்கு ஒரு திருப்தியான பதில் கிடைத்து விட்டது.

சிறிது நேரத்தில் அறைப் பெண்களில் ஒருத்தி எழுந்து வந்தாள்.

கையில் ஒரு ஷீட் வைத்திருந்தாள். அதை அவள் வனிதாவிடம் கொடுக்க அவள் அதை அவர் கையில் நீட்டினாள்.

நான்கு சிப்பந்திகள் பெயர் அதில் எழுதப்பட்டிருந்தன.

— இவங்க தான் அன்னிக்கு வேலை பார்த்தாங்களா? என்று கேட்டார்.

— ஆமாங்க!

— இவங்களை நான் சந்திக்கணுமே!

— ஓ! சந்திக்கலாம். விசாரணை பண்ணணுமா?

— ஆமாங்க!

— நீங்க அந்த ரூமலே இருங்க! அவுங்க ஒவ்வொருத்தரா அழைக்கணும்! என்று கூறி அவள் அவரை அழைத்து கணக்குப் பெண்களின் அறைக்கு இழுத்துச் சென்றாள்.

உள்ளே போய் ஐந்து நிமிடம் இருக்காது. ஒரு சிப்பந்தி வந்து சேர்ந்தான்.

பெயர் ரகுராமன் என்று கூறினான்.

குறிப்பிட்ட தினத்தில் அவன்தான் 315-ம் நம்பர் அறையில் வேலை பார்த்து வந்தவன்.

— இந்த ஆளைப் பார்த்திருக்கிறீங்களா? என்று சொல்லி போட்டோவை எடுத்தார் அவர்.

பிரேதத்தின் போட்டோ!

— இவரைப் பார்த்திருக்கிறேன்! இவர் தான் ரூமலே இருந்தார்! என்று கூறினான், ரகுராமன்.

— உனக்கு பகல் ட்யூட்டியா? இரவு ட்யூட்டியா? என்று கேட்டார் துரை.

— ஒரு நாள் பகல் ட்யூட்டிங்க! ஒரு நாள் இரவு ட்யூட்டிங்க! ராத்திரி ட்யூட்டியிலே பார்த்திருக்கேங்க! என்று கூறினான்.

— சரி! இந்த ரூமலே இவரும், அந்தப் பொண்ணும் இருந்தாங்களா?

— பொண்ணு? என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் அவன்.

— ஏன், பொண்ணு இல்லையா? என்று கேட்டார் அவர்.

— அங்கே பொண்ணு யாரும் இல்லைங்க! என்று கூறினான் அவன்.

— அவர் தனியாத்தான் இருந்தாரா?

— ஆமா!

— யாராவது அவரைத் தேடிக்கிட்டு வர்றது உண்டா?

— உண்டுங்க!

— ஆண்களா, பெண்களா?

— ஆண்கள் ஒன்று ரெண்டு பேர் வந்திருக்காங்க! பெண்களும் வந்திருக்காங்க!

— என்ன காரணத்துக்காக வந்திருக்காங்க என்று சொல்ல முடியுமா?

— தெரியாது ஸார்!

துரை சற்று யோசித்தார்.

ஒரு விஷயத்தில் அவருக்குத் திருப்தி.

இறந்த சடலம் யாருடையது என்று அடையாளம் தெரிந்து விட்டது.

இதவே ஐம்பது சதவீதம் முன்னேற்றம்.

மீதியை போதிய அவகாசத்தில் கண்டு பிடித்து விடலாம். அனேகமாக தப்பித்துப் போகாது. கொஞ்சம் கஷ்டங்கள் கொடுக்கலாம். அவ்வளவுதான்.

— சரி, செலவு விஷயத்தில் அவர் எப்படி இருந்தார்? என்று கேட்டார் துரை.

— ஸார்! ரொம்ப தாராளம் என்றும் சொல்ல முடியாது. ஆனால் சிக்கனமாகவும் இல்லே. சுமாரா செலவு பண்ணிக்கிட்டு இருந்தாரு!

— சரி, அவரைப் பொறுத்தவரைக்கும் வேறே என்ன கண்டு பிடிக்க முடிஞ்சது?

— எனக்கு புதுசா ஒண்ணும் தெரியல்லே ஸார்!

— ரைட், நீங்க போகலாம்! என்று கூறினார் துரை.

அடுத்து மக்கள் பலரை விசாரித்தார்.

எல்லோரும் கிட்டத்தட்ட அதே விவரங்களைத்தான் கொடுத்தார்கள்.

பிறகு பழைய லெட்ஜர்களைக் கொண்டு வரச் சொல்லி அவற்றில் குறித்துள்ளவைகளைத் தேடினார்.

இதற்கு முன் தடவை வந்து போன விவரங்களை அவர் கவனிக்க முடிந்தது.

அதிலும் இதே போல் தான் எல். எம். வி. சுரன் என்று பெயர் எழுதியிருந்தார்.

அப்போது கொடுக்கப்பட்டிருந்த அவருடைய வீட்டு விலாசத்தைக் குறித்துக் கொண்டார் அவர்.

79, ரெங்கன் தெரு, சூளை மேடு என்று போடப்பட்டிருந்தது, அதில். நிச்சயம் அது ஒரு உண்மையான விலாசமாக இருக்காது என்று நம்பினார்.

அன்று இரவிலேயே தமது சென்னை நண்பருக்கு போன் செய்து குறிப்பிட்ட ரெங்கன் தெரு நம்பர் 79 ல் சுரன் என்று ஒருத்தர் இருக்கிறாரா என்பதை விசாரிக்கச் சொன்னார்.

அவர் குறிப்பிட்ட பிறகு மூன்று மணி நேரத்தில் பதில் வந்தது.

ரெங்கன் தெரு என்ற பெயரில் ஒரு தெருவும் சூளைமேட்டில் கிடையாது. எனவே அதில் குறிக்கப்பட்ட விலாசம் பொய்யானது என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தது.

இரவில் ஹோட்டலில் தங்கி மேலும் எப்படி சுரனைப் பற்றி விவரங்கள் கண்டு பிடிக்கலாம் என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தார் அவர்.

9 மணிக்கு மேல் சிங்குக்கு ட்ரங்கால் போட்டார்.

விவரங்களை அவரிடம் தெரிவித்தார்.

சிங் திரும்பவும் பத்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு பேசச் சொன்னார்.

அதற்குள் யோசித்து வைத்திருப்பதாகக் கூறினார்.

அதன் படியே 10 நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அவருடன் தொடர்பு கொண்டார் அவர்.

— மிஸ்டர், ஒரு விஷயம்! என்று ஆரம்பித்தார் சிங். எப்போ சுரன் தன்னுடைய உண்மையான விலாசத்தைக் கொடுக்கலையோ அவர் ஒரு சந்தேகமான பேர் வழி. ஒண்ணு அவர் மேலே சந்தேகம் இல்லே அவர் நடத்தற விஷயத்திலே சந்தேகம்! அவர் ஒரு டயமண்ட் மர்ச்செண்ட்! அதனால தமது விலாசம் பிறருக்கு தெரிய வேண்டாம் என்று நினைக்கலாமில்லே! என்று கூறினார்.

— ரைட், அதுவும் ஒரு சதவீதம் தான். அதையும் ஒத்துக்கறேன்.

— அந்த மூலாவது குணம் வந்து ஆன அதுக்கு வாய்ப்பு ரொம்பவும் கம்மி! என்று கூறி — அதனாலே நீங்க இமீடியட்டா செய்ய வேண்டியது என்னன்னு அந்த சுரனோட ஒரு பொண்ணு அந்த ரிக்ஷாவிலே பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வந்தாங்கன்னு சொன்னீங்களே! அந்தப் பொண் யாருன்னு உடனே கண்டு பிடிச்சாகணும்.

— இப்ப இருக்கிற நிலையிலே வேறே தடயம் கண்டு பிடிக்கிறது ரொம்பவும் கஷ்டம்!

— நான் வச்சுடறேன்! என்று சொல்லி சிங் டெலிபோனில் பேசிய தனது உரையாடலை முடித்தார்.

இரவு தூக்கமில்லாமல் இருந்தார் துரை.

சீக்கிரத்தில் அந்தப் பெண் யார் என்று கண்டு பிடிக்க வேண்டும்!

காலையில் எழுந்த பிறகு சற்றே சுறுசுறுப்பு ஏற்பட்டது. முந்திய நாள் இரவு மூன்று மணிக்கு மேல் தான் சற்று உறக்கம் வந்திருந்தது.

உறங்கி எழுந்தார்.

இப்பொழுது புதுப் பொலிவு ஏற்பட சற்று சுறுசுறுப்புடன் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தார்!

பாண்டிச்சேரியில் ஒரு இளம் பெண் சுரனுக்கு துணையாக கிடைத்திருப்பாளா?

ஹோட்டலில் அவள் வந்ததாகக் கூறவில்லை!

அறையில் அவள் இருந்திருக்க முடியாது.

எனவே ஹோட்டல் வாசிகளுக்கும் தெரியாமல் சுரன் தமக்கு ஒரு துணையை ரகசியமாக வைத்திருப்பாரா?

அப்படி ரகசியமாக வைத்துக் கொள்வதற்கு என்ன காரணம்? பிறகு எந்தவிதக் குறிக்கோளும் இல்லாமல் எதற்கு அவர் பாண்டிச்சேரியை சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்?

எங்கேயாவது ஏதாவது தடயம் கிடைக்குமா என்று அவரது ஊகம். அவரது ஆர்வம்.

மேஜர் மாணிக்கத்திடம் அவர் பயிற்சி பெற்ற போது ஒரு துப்பறியும் வேலை ஏதாவது ஒரு தடங்கலோடு நின்று விட்டால் அப்பொழுது நமக்கு புதுமையான மூளை தேவை. அதற்காக சற்று அவகாசம் கொடுக்க வேண்டும். அந்த நேரங்களில் நாம் உலாவுவதோ, ஊர் சுற்றுவதோ பிற நண்பர்களோடு பேசுவதோ ஏதாவது ஒரு காரியத்தை செய்ய வேண்டுமென்று கூறியிருந்தார்.

அதன்படி அவர் ஒரு ஆட்டோவை எடுத்துக் கொண்டு ஊரைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

பகல் நேரம் முழுதும் சென்ற பிறகு திரும்பி மாலை தனது ஹோட்டலுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

ஹோட்டல் அறைக்குப் போனபிறகு மணியை அடித்தார்.

இத்துடன் முடித்து விட்டு இரவு படுத்து தூங்கி விடுவது என்று நினைத்தார்.

டிபனுக்கு ஆர்டர் கொடுத்தார்.

அது வருவதற்கு அரை மணி நேரம் ஆகியது.

சாப்பிட்டு முடிவதற்கு ஏழரை மணி ஆகியது.

அதற்கு மேல் அவர் பால் கொண்டு வரச் சொன்னார்.

பால் எட்டு மணிக்கு மேல் வந்து சேர்ந்தது.

அவர் அறைக்கு சேவை செய்யும் சிப்பந்தி ஒரு மின் ஏஜ் பையனாக இருந்தான்.

பெயர் முருகேசன் என்று கூறினான்.

ஊர் திருநெல்வேலி என்றும், வீட்டை விட்டு ஓடி வந்து விட்டதாகவும் கூறினான்.

சாப்பிட்ட பாத்திரங்கள் எல்லாம் கொண்டு சென்ற பிறகு மீண்டும் மணியை அடித்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

— என்னப்பா! என்ன விஷயம்? என்று கேட்டார் துரை.

— சும்மாத்தான் ஸார்! வேறு ஏதாவது வேணுமா? என்றான்.

— வேறு என்ன இருக்கு? என்று கேட்டார் அவர்.

— இல்லே, நீங்கதான் சொல்லணும்! என்று தயங்கினான் பையன்.

— வேறு என்ன பாக்கியிருக்கு? என்று கேட்டார், சற்று அழுத்தமாக!

— ஒண்ணுமில்லே ஸார்! நீங்க தான் சொல்லணும்! என்று திரும்பவும் கூறினான் பையன்.

துரைக்கு அந்த சங்கேதங்கள் எல்லாம் புரிந்து விட்டன. அவன் உண்மையாக ஒரு பெண் விஷயத்திற்கு அழைக்கிறான் என்று தெரிந்து விட்டது.

இருந்தாலும் அந்த ஹோட்டலில் எவ்வளவு தூரம் விஷயங்கள் போகின்றன என்பதை அவர் கவனிக்க வேண்டும்.

முக்கியமாக சுரன் இங்கிருந்து வெளியே இழுக்கப்பட்டாரா அல்லது அவருக்கு வெளிப் பெண் எப்படிப் பரிச்சயமானாள் என்பது அவர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எனவே முருகேசனை சற்று சோதனை செய்யலாம் என்று அவருக்குத் தோன்றியது.

— என்னப்பா; என்ன? இன்னும் என்ன பாக்கியிருக்கு? என்று மீண்டும் கேட்க, பையன் புடலைப் பக்கம் கையை சற்று சொரிந்து கொண்டு — ஸார்! ஏதாவது கேட்பாங்க! என்று சொன்னான்.

— யார் கேட்பாங்க? என்று கேட்டார் துரை.

— இங்கே தங்குரவங்க ஸார். ராத்திரி எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சுன்னு ஏதாவது வேணும்னு கேட்பாங்க ஸார்! என்று பாதி வெகுளியாகவும் பாதி தெரிந்த புன்னகையோடும் சொன்னான் அவன்.

— என்ன கேட்பாங்க?

— தனியாக இருக்கிங்க இல்லையா ஸார்? உங்களுக்கு துணை ஏதாவது வேண்டாமா? என்று கேட்டான் அந்தப் பையன்.

பையனுக்கு வாக்கு சாதூர்யம் இருக்கிறது என்பது புரிந்து கொண்டார் துரை!

— எப்படி? துணை இந்த ஹோட்டலுக்கு கொண்டு வந்து விட முடியுமா? என்று கேட்டார் துரை!

— உள்ளே கொண்டு வரவேண்டாம் ஸார்! உங்களை வெளியிலே அழைச்சிக்கிட்டுப் போனா நிறைய இடங்கள் எல்லாம் இருக்கு ஸார்! என்று கூறினான் முருகேசன்.

— என்ன இடத்துக்கு அழைச்சிக்கிட்டுப் போவே? என்று கேட்டார் அவர்.

— நான் ரிக்ஷா எல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணிடுவேன் ஸார்! நல்லா டான்ஸ் எல்லாம் நடக்கும் ஸார்! என்று கூறினான் பையன்.

— எங்கே நடக்குது? என்று கேட்டார் அவர்.

பையன் பல இடங்களை கூறினான்.

— இந்தாப்பா! எல்லா இடத்தையும் விட பெஸ்ட் எது? என்று கேட்டார் துரை.

ஒரு குறிப்பிட்ட 'லேடி ப்ளூ' என்ற கார்பிரேயைக் கூறினான் அவன். — எல்லாம் ப்ரெஞ்சுக் காரிங்க ஸார்! என்று கூறினான்.

துரைக்கு சற்று ஆர்வம் எழுந்தது.

பாண்டிச்சேரிக்கும் ப்ரெஞ்சுக்கும் உண்டான தொடர்பு தெரியும். ஆதலால் இங்கே ஒரு புது கேளிக்கைகள் கிடைக்குமோ என்று சபலமும் எழுந்தது.

— சரி, அந்த இடத்துக்கு போகணும்! எப்படிப் போறது? என்று கேட்டார் அவர்.

— நான் வாசல்லே ரிக்ஷாவிலே ஏத்தி விட்டுடறேன் ஸார்! என்று கூறினான் முருகேசன்.

— சரி! என்றார் துரை.

பிறகு பையன் வாசலுக்கு அவர் எப்படி வர வேண்டும் என்றும், எங்கே பையன் காத்திருப்பான் என்றும் ரிக்ஷாக்காரனிடம் அவர் என்ன பேச வேண்டும் என்றும் எல்லாம் கூறினான். மொத்தம் 200 ரூபாயிலிருந்து 300 ரூபாய் வரை செலவாகும் என்று கூறினான்.

அவனுக்கு எவ்வளவு கிடைக்கும் என்று கேட்டதற்கு இரண்டு ரூபாய் கிடைக்கும் என்று சொன்னான்.

— இவ்வளவுதானா? பூ! என்றார் துரை.

— இல்லே ஸார்! 5 ரூபா கூட கொடுப்பாங்க. சில டயம் 10 ரூபா கூட கொடுப்பாங்க. அதெல்லாம் நான் எடுத்துக்கிட்டு வர பிஸினஸ்ஸை பொறுத்து இருக்கும் ஸார்! என்றான் அவன்.

— ரைட்! என்று துரை ஒத்துக்கொண்டார்.

— ஸார்! நாள் 10-05 க்கு வந்து கதவைத் தட்டுவேன் ஸார்! என்று சொல்லி பையன் மறைந்து போனான்.

பையன் போன பிறகு இன்ஸ்பெக்டர் துரைக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஒரு காபரேக்காக பையன் ஏன் இவ்வளவு பீடிகை போடுகிறான்? அதில் ஏதாவது லீசேஷம் இருக்க வேண்டுமே! எதுவோ ரகசிய சமாசாரம் போல் அல்லவா எச்சரிக்கை கொடுக்கிறான்.

இரவு பத்து மணி ஆனதும் எழுந்தார். சீக்கிரமாக உடைகளை அணிந்து அறைக் கதவை பூட்டி வெளியே வந்தார்.

பையன் காத்திருந்தான்.

அருகே ரிக்ஷா!

அதை நோக்கி கையைக் காண்பித்து விட்டான்.

ரிக்ஷாக்காரரின் அருகே துரை நின்றார்.

ரிக்ஷாக்காரர் அவரை மேலும் கீழும் ஒரு முறை பார்த்தார்.

ஐம்பது வயது இருக்கும்.

ஒரு வால்ரஸ் மாதிரியான நரைத்த மீசை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

— என்ன வேணுங்களா? என்று கேட்டார்.

துரை அவர் அருகே போய் 'லேடி ப்ளூ' என்றார்.

அந்த ரிக்ஷாக்காரரின் முகம் பிரகாசம் ஆகியது.

— ஏறுங்க, ஏறுங்க! என்று அவசரப்படுத்தினார்.

ஏறிக்கொண்டார்.

சைக்கிள் ரிக்ஷா பறக்க ஆரம்பித்தது.

அந்தப் பெரியவருக்கு அவ்வளவு வலு இருக்கும் என்று துரை நினைக்க வில்லை.

'லேடி ப்ளூ' என்ற வார்த்தை அவருக்கு மந்திரமாக இருந்திருக்கும்.

அதுதான் அவ்வளவு உற்சாகம்!

குறுக்கும் நெடுக்குமாக நேர் கோடுகளாகச் செல்லும் சாலைகள் பல வற்றில் பின்னிக்கொண்டு கடைசியில் ஒரு சிறிய தெருவில் ஒரு கட்டிடத்தின் வாசலில் ரிக்ஷா நின்றது.

ஒரு நியான் விளக்கு எரிந்தது.

'லேடி ப்ளூ' என்ற நீல எழுத்துக்கள் குளிர் வீசியது.

வாசல் புறம் துப்புரவாக இருந்தது.

இருவரிசைகளிலும் அங்கங்கே நல்ல பாலீஷான கார்கள் நின்று கொண்டிருந்தன.

ரிக்ஷாக்காரர் ஐந்து ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டார்.

இறங்கி உள்ளே முதல் படியில் கால் வைக்க கதவின் உள்ளே ஒரு வயசுப் பெண் தோன்றி மரியாதையாக கதவைத் திறந்து வழி விடுத்தாள்.

உள்ளே போனபோது மற்ற காபரேக்களைப் போல் இங்கேயும் இருள் தான் தெரிந்தது.

ஆட்கள் தெரியவில்லை.

மேடையில் வெளிச்சம் உறைத்தது.

மேற்கத்திய கருவிகள் இரண்டு மூன்று சேர்ந்து சற்று அசுரத்தனமாக பாடின.

சுற்றிப் பார்த்தார். சிறிது சிறிதாக ஆட்கள் தெரிந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு மேசையும் நிரம்பியிருந்தது.

ஆண்களும் இருந்தார்கள், பெண்களும் இருந்தார்கள்.

ஒரு பார்வையில் ஆண்களின் பலபேர்கள் ஒரு கேளிக்கையை எதிர் பார்த்து வந்திருக்கிறார்கள் என்று புரிந்து கொண்டார்.

பெண்கள் யாராக இருக்கும்?

வாடகைப் பெண்களாக இருப்பார்களோ? யோசித்துக் கொண்டே நிற்க ஒரு 'டை' கட்டிய சிப்பந்தி ஓடி வந்து — வாங்க! என்று அழைத்துப் போனாள்.

ஓரமாக இரண்டு பேர் மேஜையில் அவரை உட்கார்த்தினாள்.

— இருங்க வருவாங்க! என்று சொல்லி டைக்காரர் விலகிப் போனார். நிமிடம் ஆகியது.

ஒரு இளம் பெண் குறைவான ஆடையுடன் அவரை நோக்கி வந்தாள். இருபத்து மூன்று இருக்கும்.

இளமை மேனி!

அவர் அருகில் வந்து நாற்காலியை இழுத்து அமர்ந்தாள்.

— என் பெயர் மேகா! என்றாள்.

துரைக்குப் புரிய ஆரம்பித்தன.

இங்கே நடக்கும் காபரே வித்தியாசமாக இருக்கப் போகிறது.

— உன் பேர் மேகாவா? என்றார்.

— ஆமாம்!

— நல்ல வேளை! 'ம்' போட்டுக்கலையே! அது ஒரு வியாதியாகப் போய் விடும்! என்று கூறினார்.

மேகம் என்ற வியாதி தெரியாது போலும்!

சும்மா அசட்டுத்தனமாகச் சிரித்தாள்.

யௌவனம் தான் இருந்தது!

புத்தி கூர்மை இருக்காது என்று எண்ணினார்.

கண்களை வளைத்துப் போட்டு பார்த்தாள்.

சிங்காரமாக உதடுகளை மேலும் கீழும் ஓடவிட்டாள்.

தோள்களை சற்று வளைத்து மேஜை மீது கையை அழுத்தி கிட்டத் தட்ட அவரைத் தொடும் நிலைக்கு வந்தாள்.

— நான் தான் உங்க துணை! என்று கூறினாள்.

— ஒகோ! இங்கே துணை உண்டா? என்று கேட்டார் அவர்.

— வர்ற எல்லா வாடிக்கையாளர்களுக்கும் துணை உண்டு! என்று கூறினாள் அவள்.

— அதுதான் விசேஷமா?

— ஆமாம் ஸார்!

— இது மாதிரி எத்தனை காபரேக்கள் இருக்கு?

— கிட்டத்தட்ட ஏழோ எட்டோ இருக்கு! என்றாள் அவள்.

— துணைன்னு சொல்றே... வெறும் துணையோடு போயிடுவியா? என்று கேட்டார் அவர்!

— அதுக்கு மேலே உங்க இஷ்டம்! என்று சொல்லி புன்னகையுடன் அவரைப் பார்த்தாள் அவள்.

இன்னும் நெருங்கினாள். அவரது கையைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

(வாசகிகள் கீழே கட்டத்தில் இருக்கும் மேட்டரை 'ஸ்கிப்' செய்துவிடலாம். மீறி படித்துவிட்டு 'சே! இந்த 'புஷ்பா'வே இப்படித்தான்!' என்று என்னை குறை கூறுதீர்கள். -- பு.த)

— கொஞ்சம் 'ஜி' ஸ்ட்ரிங்கை சரி பண்ணுங்க! என்றாள்.

— 'ஜி' ஸ்ட்ரிங் எது?

— தெரியாதா? (சிரித்து) இடுப்பிலே இருக்கே அது.

அவளே மெள்ளக் கைகளைக் கீழே கொண்டு போனாள். முடிச்சில் அழுத்தி வைத்தாள்.

இடுப்புக்குக் கீழ் அந்தப் பகுதிகள் ஜுரமாக இருந்தன. அந்த 'வெது...வெது' அவருக்குச் சுகமாக இருந்தது.

முடிச்சை அவிழ்த்தார் — அப்புறம்? என்றார்.

சிரித்தாள். — சரிதான் போங்க! அங்கே போய் விளையாடுவீங்களா?

விரல்களை இழுத்து அங்கே நிற்க வைத்தாள். கிரை முளைத்தது போல கையில் உணர்வு பட்டுச் சுருள்களாகக் கையில் பதிந்தன. தவிர அந்த ஈரம்! அடேயப்பா! அதற்குள் உள்ளங்கை எல்லாம் நனைந்து விட்டதே! எவ்வளவு இளமை இவள்! அது சீறித் ததும்புகிறது!

காபரே ஆரம்பித்தது. நாலு பேர் ஆடினார்கள்.

அவர்கள் இந்தியர்கள் இல்லை என்று தோன்றியது. வியட்நாமிகளாக இருக்க வேண்டும் அல்லது தாய்லாந்து வர்க்கமாக இருக்க வேண்டும்.

மேல் நாட்டு இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருத்தி இருந்தாள்.

வித்தியாசமாக எல்லாம் தெரிய அவருக்கும் ஒரு சுவாரஸ்யம் ஏற்பட்டது. தவிர எல்லோருமே இளமை!

இதுவரை பார்த்த காபரேக்களில் வயதானவர்களும் உடம்பு வாகு இல்லாதவர்களும் தான் இருந்தார்கள்.

இப்போது சிக்காக உடம்புகள் இருக்க அவருக்கு அவரை அறியாமலே ஒரு ஈடுபாடு ஏற்பட ஆரம்பித்தது.

வந்த சில மணி நேரத்தில் ஒவ்வொருவரும் தமது ஆடைகளை கழற்றி இரண்டு பீஸ் துணிகளோடு நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

தேக்கில் வழித்தது போல வழமை மேனிகள்.

சின்ன வயதானதால் உடம்பை எல்லா விதத்திலும் வளைக்க முடிந்தது.

அவர்கள் காட்டும் வேகத்துக்குக் கண் அவர்களைத் தொடர முடிய வில்லை.

உடம்பில் ஒரு வக்கிரமான இடம் தெரிவதற்கு முன்னால் கண்ணை விட்டு மறைந்து விட்டது.

மேகா அதற்குள் மூன்று 'பெக்' விஸ்கி விழுங்கி இருந்தாள்.

— நான்காவது 'பெக்' வேண்டுமா? என்று கேட்டதற்கு — உங்க இஷ்டம்! என்று மீண்டும் கூறினாள்.

— வெயிட்டர்! என்று கூறி அடுத்த 'பெக்'கையும் எடுத்து வரச் சொன்னார் அவர்!

அந்தப் பெண் போதைப் பிரியள் என்று தெரிய ஆரம்பித்தது.

கண்கள் லேசாக சொறுக ஆரம்பித்தன!

விருப்பமுடன் குடிக்க, அது அந்த ரெஸ்ட்ராண்டின் லாபத்திற்காகச் செய்கிறார்களா அல்லது சுயநலத்திற்காகச் செய்கிறார்களா?

நாலாவது 'பெக்' வந்ததும் முதல் மடக்கிலேயே சற்று அதிகம் விழுங்கி விட்டாள்.

பிறகு அவளைப் பார்த்து — மேகா! உனக்கு தினமும் வாடிக்கை கிடைக்குமா? என்று கேட்டார்.

— ஓ! யாராவது வாடிக்கை கிடைப்பாங்க!

— இல்லாத நாட்களும் உண்டா?

— ஆமாம் ஸார்! சில நாளைக்கு இல்லாமற்கூட போயிடும். என்ன செய்ய முடியும்?

— ஓ! அது கூட உண்டா?

— உண்டுங்க!

— வெளியூர்க்காரங்கதானே இங்கே நிறைய வருவாங்க?

— ஆமாம்!

— சரி, எனக்கு துணை கொடுத்திருக்கே, உனக்கு நான் எவ்வளவு தரணும்?

— நீங்க தரவேண்டாம். அது கிளப்பு கணக்கிலே சேர்ந்திடும்!

— ஒஹோ! என்று முறுவல் காட்டினார் அவர்.

— ஆஹ! என்று இழுத்தாள் அவள். — நீங்க இஷ்டப்பட்டால் கொடுக்கலாம்.

— எவ்வளவு கொடுக்கணும்?

— ஒரு ஐம்பது ரூபா கொடுங்களேன்!

ஒரு நூறு நோட்டை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினார்.

அவள் கண்கள் விரிவடைந்தன.

— நீங்க அடிக்கடி வருவிங்களா?

— இல்லே! வர்றதுக்கு இல்லே! நான் ஒரு முக்கியமான ஆளைத் தேடி வந்திருக்கேன்! என்றார் அவர்.

— யார்?

— என்னுடைய நெருங்கிய நண்பர்! சுரன் என்று பேரு!

— சுரன்! என்று நிறுத்தினாள் — இங்கே அவர் வருவாரா?

— இங்கு தான் வருவேன்னு சொல்லியிருக்காரு!

— காபரே பார்ப்பாரா?

— பார்ப்பேன் என்று சொல்லியிருக்காரு!

— எப்ப சொல்லியிருக்காரு?

— கிட்டத்தட்ட சொல்லி இரண்டு மாசமாச்சு!

— விலாசம் தெரியாதா?

— விலாசம் தொலைச்சுட்டேன். அதான் எனக்கு கஷ்டமாயிருக்கு!

— அவர் காபரே பிரியரா?

— ஆமாம்! பாண்டிச்சேரியிலே தங்கினா தினம் காபரே போயிடு வேன்னு சொல்லியிருக்காரு!

— நான் பார்த்ததில்லையே, சுரன்னு கேள்விப்பட்டதில்லையே! என்றாள் அவள்.

— நீ கேள்விப்பட்டிருக்க வேண்டாம்! வேறே யாருக்காவது தெரியுமா?

— கேட்கறேன். ஆனா, கண்டு பிடிக்கறது கஷ்டம்!

— ஏன்?

— இங்கே நாங்க நாற்பது பேர் இருக்கோம். அதிலே சுரன்னு யாருக்காவது தெரியுமானு கேட்கணும்.

— ஏன்? சுலபமா கேட்டுடலாமே!

— இல்லே! இங்கே ஏழெட்டு காபரேக்கள் இருக்குன்னு சொன்னேன் இல்லையா? ஒவ்வொருத்தரும் இரண்டு நாளைக்கு ஒரு தடவையோ மூன்று நாளைக்கு ஒரு தடவையோ இடம் மாறிக் கிட்டே இருப்பாங்க!

— அது வேறே நடக்குதா?

— ஆமாம்! ஒவ்வொரு இடத்திலேயும் வித்தியாசமான பெண்களைத் தான் விரும்பறாங்க!

— அப்ப எல்லார்கிட்டேயும் போய் தனித் தனியா கேட்டாத்தான் சுரனைக் கண்டு பிடிக்க முடியும்னு நினைக்கிறியா?

— ஆமாம்!

திரும்பவும் பைக்குள் கையை விட்டு மற்றொரு நூறு நோட்டை எடுத்தார் அவர்.

— இந்தா வச்சுக்க! எனக்கு வேண்டியது எனது ப்ரெண்ட் சுரன்! அவரை நான் பார்த்தாகணும்! அவர் விலாசமாவது தெரிஞ்சுக்கணும்! நீ என்ன செய்வியோ, எனக்கு சீக்கிரம் அவரை கண்டு பிடிச்சுக் கொடு! என்று கூறினார் அவர்.

இன்ஸ்பெக்டர் துரை மேகாவுடன் இரண்டு மணி நேரங்கள் செலவழிக்க நேர்ந்தது.

ஹாலில் காபரே ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

பெண்கள் அநேகமாக வெறும் உடம்பில் ஆடினார்கள்.

சமயங்களில் வாடிக்கையாளர்களின் இடையே புகுந்து கலகலப்பை உண்டாக்கினார்கள்.

துரையின் கையை இழுத்து மேகா தன்னைப் போர்த்திக் கொண்டாள். துரைக்கு அந்த அனுபவம் புதிது.

— இந்தாங்க! என்று மேகா அவரைத் திருப்பினாள்.

— என்ன? என்று கேட்டார் அவர்!

— மத்தவங்களைப் பாருங்க!

துரை மற்றவர்களை கூர்ந்து கவனித்தார்.

நிச்சயம் ஒவ்வொரு ஆணும் ஒரு துணைப் பெண்ணை சீண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்!

மொத்தமாக திரை மறைவில் நடக்க வேண்டியதை அங்கு பொதுப் படையாகச் செய்வதை அவர் விரும்பவில்லை!

— இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை! என்று துரை கூறினார்.

மேகா சினுங்கினாள்!

பிறகு காபரேயிலும் உணவிலும் கவனத்தை செலுத்தினார்கள்.

இரண்டு மணி நேரம் கழிந்த பிறகு காபரே ஒருவிதமாக முடிவிற்கு வந்தது.

துரை எழுந்தார்.

— நான் சொன்னதையெல்லாம் நல்லா ஞாபகம் வச்சுக்கிட்டயா? என்று கேட்டார்.

— எங்கே போறீங்க? என்று கேட்டாள் அவள்!

— எல்லாம் முடிஞ்சாச்சு! நான் போக வேண்டியதுதான்! நாளைக்கு வந்து சந்திக்கிறேன்! என்றார்.

எங்கும் விற்பனையாகிறது!

மீனா காமிக்ஸ்

இரவு மணி 12.50

விலை ரூ 1-75

விற்பனையாளர்கள் தேவைக்கு 25% கழிவு போக பணம் அனுப்பி பெற்று கொள்ள வேண்டுகிறோம்.

மீனா பதிப்பகம்

17, வி. எம். தெரு. சென்னை-600 014

— ஐயோ! என்னுள் அவள். — வாங்க பக்கத்திலே வசதி எல்லாம் இருக்கு! என்னுள்.

— என்ன? என்று அதிர்ச்சியுடன் கேட்டார் அவர்.

— நீங்க எல்லாத்துக்கும் பணம் கொடுத்து இருக்கீங்க! அதைப்பத்தி கவலைப்படாதீங்க! என்று சொன்னாள் அவள்.

— நீ என்ன சொல்றே? என்று கேட்டார்!

— வாங்க! என்று அவள் இழுத்துக் கொண்டு காபரே அறையைவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

ஒரு நீள குறுகலான வராந்தா வழியே அவரை அழைத்துக் கொண்டு போனாள்.

சற்று தூரம் நடந்த பிறகுதான் வரிசையாக அறைகள் வருவது தெரிந்தது.

ஒரு அறைக்குள் உள்ளே போய் அது என்ன என்று கேட்பதற்குள் உள் தாழ்ப்பாள் போட்டு விளக்கை ஏற்றினாள்.

இரண்டு நாள் துரை காபரேவுக்கு போக வேண்டி வந்தது.

இரண்டு நாளும் மேகா தனது விசாரணையை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறினாள்.

பிறகு மூன்றாம் நாள் போனபோது அவர் மேகாவுக்காக காத்திருந்தார். மேகா வரவில்லை.

அவர் வேறு எந்தப் பெண்ணையும் அழைக்க வில்லை. பத்தரை வரை அவர் அருகில் உள்ள சீட் காலியாகவே இருந்தது.

அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

11 மணிக்கு ஒரு புதுப் பெண் அவர் அருகில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

பெயர் டாலி என்று கூறினாள்.

— மேகா இல்லையா? என்று கேட்டார் துரை.

— இதுவரைக்கும் காத்திட்டு இருக்கோம்! வரவில்லை!

— ஏன்? என்னுச்சு?

— தெரியல்லையே! உங்ககிட்டேருந்து நிறைய பணம் வாங்கிட்டாளா? என்று கேட்டாள் அவள்.

இன்ஸ்பெக்டர் துரையின் புருவம் மேலே நெரிந்தது.

உண்மையிலேயே அவள் நிறைய பணம் வாங்கி இருந்தாள்.

இரண்டு நாளைக்கும் துணை கொடுக்கும் செலவுக்கான பணமும் தவிர இன்னும் ஆட்டோ ரிக்ஷா போன்றவைகளுக்கும் பணம் வாங்கியிருந்தாள்.

— எவ்வளவு கொடுத்திருப்பீர்கள்?

— கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் இருக்கும்!

— அவ்வளவா?

— இது தவிர இன்னும் ஏதாவதுக்கு பணம் கொடுத்திருக்கீங்களா?

— அதுவா? என்று யோசித்தார். — என் நண்பர் ஒருவரைத் தேடித் தான் வந்திருக்கேம்மா! அவரைப் பார்க்கணும்னு சொல்லியிருக்கேன் அவள் கிட்டே. அவளும் தேடிக் கண்டு பிடிக்கிறேன் என்று சொன்னாள். அதுக்கா கப் பணம் கொடுத்திருக்கேன்!

— அவளா? என்று மூக்கில் விரலை வைத்தாள் அவள்.

— ஏன்? என்ன விஷயம்?

— அவ சின்னப் பொண்ணு ஸார்! அதிக உலக அனுபவம் கிடையாது! உங்களை மயக்கி கியக்கி நிறைய பணம் கேட்குமே தவிர வேறே ஒண்ணும் அதுகிட்டே எதிர்பார்த்திருக்கக்கூடாது! என்றாள் அவள்.

— இன்னிக்கு கிளப்புக்கு வரல்லையா?

— வரமாட்டா!

— ஏன்?

— நீங்க ஏதாவது கேட்டு விடுவீங்க என்ற பயம்!

துரைக்கு கோபம் மூக்குக்கு மேல் சிவந்தது.

நேராகப் போய் அவள் முதுகிலும் கன்னத்திலும் ஓங்கி அடிக்க வேண் டும் என்று எண்ணம் தோன்றியது.

— ஏன் ஸார், என்ன விஷயம்? என்று கேட்டாள் டாலி!

— ஒண்ணுமில்லேம்மா! என் ப்ரண்டை தேடித் தரேன்னு சொன்னாள்! நம்பினேன்!

— ஒகோ! அதான் ஏமாத்திட்டா! என்றாள் அவள்.

அவர் கவலையுடன் கீழே குனிந்திருந்தார்.

டாலி பேசிஞள்.

— ஸார், ஒரு விஷயம் சொல்றேன்! நீங்க என்ன பேர் சொன்னீங்க? 'சுதிரா?' என்று கேட்டாள்.

— இல்லை! 'சுரன்!'

— ஸார்! அந்தப் பெண்ணுக்கு வாடிக்கையாக கொஞ்ச நாளைக்கு முன் னாலே ஒருத்தர் ஸ்டடியா இருந்தாரு! கொஞ்சம் வயசானவர்.

— யார் அது? என்று கேட்டார் துரை.

— இருங்க சொல்றேன்! நீங்க சொன்ன பேர் மாதிரி தான் அவர் பேர்.

— அப்படியா? என்று கண்களை ஆச்சரியமாக விழித்தார் அவர்.

மனசுக்குள் எண்ணங்கள் ரேஸ் ஓட்டமாக ஓடின.

சிறு பெண்ணிடம் ஏமாந்து விட்டோம் என்று தோன்றியது.

— ஏம்மா, என் சிநேகிதர்தான் என்று எப்படி சொல்ல முடியும்? என்று கேட்டார் அவர்.

— பேர் கிட்டத்தட்ட ஒண்ணு இருக்கே!

இன்ஸ்பெக்டர் துரை தனது பைக்குள் கையை விட்டார். உள்ளே பாண்ட் பைக்குள் இருந்த ஒரு மடித்த காகிதத்தை எடுத்தார்.

100
பாக்கா

100
பக்கங்கள்
விலை
ரூ. 2.50

சுஜேஷ்குமார்

**சிருமன்-சிவன்-
சிங்கடாபன் மாதம்!**

சுரு
நாவல்!

**பஞ்சாண்
CUM
மலர்**

அடுத்த இதழ்
சினிமா மலர்
நிறைய பக்கங்களில்
சினிமா செய்திகள்

கடிதங்களைப் பிரித்து பார்த்தபோது 'சடல'த்தின் போட்டோ இருந்தது.

அதை அந்தப் பெண்ணிடம் நீட்டினார்.

— ஸார்! இதே ஆள் தான் ஸார்! என்று துள்ளினாள் அவள்.

துரை 'சட்'டென்று போட்டோவை வாங்கி தனது பாண்ட்டுக்குள் போட்டுக் கொண்டார்.

— பிறகு ஏன் டாலி இந்த விஷயத்தை மேகா என்கிட்டே சொல்லலை? என்று கேட்டார் அவர்.

— யார் கண்டாங்க? அந்த ஆசாமி யார் கிட்டேயும் சொல்லக் கூடாது என்று சொல்லியிருப்பாரோ என்னவோ?

— அந்த ஆசாமி எங்கே இருக்கார்?

— தெரியாது ஸார்! தெரிஞ்சிருந்தா சொல்லியிருப்பேன்!

டாலியை அன்று தனையாக வைத்துக் கொண்டார்.

— நீங்க ஒண்ணும் கவலைப்படாதீங்க! நான் உங்களுக்கு உதவி செய்யறேன்! என்று கூறி அவருடன் இணைந்து கொண்டாள்.

டாலி இவ்வளவு வெளிப்படையாகவே சொன்னது சந்தோஷமாக இருந்தது.

— டாலி, நீயாவது உண்மையாக நடந்துப்பீயா? என்று கேட்டார்.

— சத்தியமாக! என்று கையை பிடித்துக் கொண்டாள்.

டாலி முகத்தில் யௌவனம் இருந்தாலும், தோற்றம் பொறுப்புள்ளதாகவும் தெரிந்தது.

கண்களில் ஒரு குடும்பப் பாங்கு!

— உங்க நண்பரை நீங்க ஏன் பார்க்க வேண்டும்? என்று கேட்டாள்.

— இல்லே அவசரமாப் பார்க்கணும்! நான் ஊர் ஊரா போய் வியாபாரம் செய்கிறவன்! என்று கூறினார் அவர்.

— சரி, கண்டு பிடிச்சு சொல். நேன்! என்று கூறினாள் அவள்.

இரண்டாம் நாளும் டாலியை சந்தித்து — டாலி என்ன சொல்கிறாய்? இப்போது உடனே தெரிய வேண்டும்! ஒன்று அந்தச் சுரன் இருக்கும் இடம் தெரியணும்; இல்லை மேகா இருக்கும் இடம் தெரியணும். சீக்கிரம் சொல்லு! என்று சொன்னார்.

— ஸார்! உங்களுக்காகத்தான் மேகாவை தேடிக்கிட்டு இருக்கிறேன்! என்று கூறினாள் அவள்.

— ஓகோ! மேகா இல்லையா?

— எல்லா இடத்திலேயும் பார்த்தாச்சு! இல்லே!

— எங்கே தங்கியிருப்பா தெரியுமா?

— இங்கே ஒரு ஹாஸ்டல் இருக்கு. நாங்க எல்லோரும் சேர்ந்து நடத்தற ஹாஸ்டல். அங்கே தான் இருந்தா!

— இப்ப எங்கே?

— அங்கே இல்லை!

— நான் போய் பார்க்கலாமா?

— தாராளமாப் பாருங்க. நான் வேணும்னாலும் உதவியா வரேன்! என்று கூறினாள் அவள்.

— சரி, அது போகட்டும் எனக்குக் கவலை இல்லை. எனக்கு வேண்டியது சுரணைப் பற்றிய விவரங்கள். அவருடைய வீடு எங்கே? எங்கேயிருந்து அவர் பாண்டிச்சேரிக்கு வருகிறார்? எங்கே திரும்பிப் போகிறார்? என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரிய வேண்டும். எப்படியும் அந்தப் பெண் மேகாவையும் பார்க்க வேண்டும்! கண்டு பிடிக்க முடியுமா? என்று கேட்டார் அவர்.

இந்த இரு பெண்களும் சேர்ந்து அவரை ஏமாற்றுகிறார்களோ என்று கோபம் அவருக்குத் தோன்றியது.

தொடர்ந்தார் அவர். — டாலி! ஏற்கனவே நான் உனக்கு சொல்லி விட்டேன். என்னுடைய அடையாள கார்டையும் காண்பித்து விட்டேன். நான் ஒரு போலீஸ் அதிகாரி. நான் போலீஸ் இலாகாவை சேர்ந்தவன். நான் போலீசை வைத்துக் கொண்டு உன்னையும் சேர்த்து காபரே டான்ஸர் எல்லோரையும் பிடித்து விட முடியும். எனக்கு இப்போது உண்மை தெரிய வேண்டும். எங்கே போனாள் மேகா? என்று கேட்டார் அவர்.

டாலி கண்களை மேலே தூக்கி — என்ன நீங்க இப்படிப் பேசுகிறீங்க? என்றாள். நான் தான் உங்களுக்கு உதவி செய்யறேன்னு சொல்கிறேனே நீங்க ஏன் தடாலுன்னு என்னையும் சேர்த்து மோசக்காரி ஆக்குறீங்க! என்று கோபமாக கேட்டாள்.

— இல்லே டாலி, எனக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்துவிட்டது!

— ஸார்! நான் உங்களைவிட மேகாவினுடைய அம்மாவுக்கு பொறுப்பாளியாக இருக்கேன்! என்று கூறினாள் அவள் கோபத்தோடு.

— மேகாவின் அம்மாவிற்கா? என்று கேட்டார் அவர்!

அன்று காபரேக்கு பிறகு அவர் டாலியுடன் தங்கிவிட்டார்.

திரும்பவும் ஹோட்டலுக்கு போக விருப்பமில்லை.

ஏனெனில் அவர் சுரணைப் பற்றியோ அல்லது மேகாவைப் பற்றியோ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தார்.

காலையில் எழுந்த பிறகு டாலியை அழைத்துக் கொண்டு அந்த ஹாஸ்டலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

ஹாஸ்டல் இருந்தது ஒரு சாதாரண மாடிக்கட்டிடம்.

அதில் வாசலில் பெயர்ப் பலகை இல்லை.

உள்ளே போய் பார்த்தபிறகு தான் இதுபோன்ற காபரே அழகிகள் தங்கும் இடம் என்று தெரிய வந்தது.

அது தவிர வேறு மாதிரிப் பெண்களும் அங்கு தங்கியிருந்தார்கள்.

டாலி அவரை அழைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு அறையாகச் சென்றாள்.

சிலர் தமது அறையை காண்பிப்பதற்கு தடை சொன்னபோது துரைக்கு கோபம் வந்தது.

— என்ன டாலி! நீ இருக்கிறதினாலே சும்மா விட்டேன். இல்லே நான் போலீசோடு வரமுடியும்! என்று கூறினாள் அவர்.

டாலி அதைப் புரிந்து கொண்டு ஒவ்வொரு அறையாக காண்பித்துக் கொண்டு போனாள்.

ஹாஸ்டல் முழுவதும் பார்த்தாகி விட்டது.

அவளைக் காணவில்லை!

அங்கிருந்த தலைமை பெண்ணிடம் வந்து கேட்டார்கள்.

— எங்கே அந்த மேகா என்கிற பெண்? என்றார் அவர்.

— ஸார், ஒருநாள் ராத்திரி போனவ தான். திரும்பி இங்கே வரவே இல்லை! என்று கூறினாள் அவள்.

என்ன காரணமாக இருக்கும் என்று அவர் யோசித்தார்.

டாலியும் அவரோடு சேர்ந்து யோசித்தாள்.

— ஸார்! அந்தப் பொண்ணு வந்து அவங்ககிட்டேயிருந்து ரொம்ப நிறைய பணம் பிடுங்கி இருக்குமோ? என்று கேட்டாள் அவள்.

— யார் சுரனிடமிருந்தா? என்று கேட்டார் அவர்.

— ஆமாம்! என்று சொன்னாள் அவள்.

— இருக்கலாம்! ஏகப்பட்ட பணம் இருக்கலாம்!

— அப்படியானால் அவளிடம் ஒரு பயம் வந்திருக்கும்! நீங்கள் சுரன் பற்றி விசாரிக்க வந்திருப்பவர்! அவள் கிட்டே இருந்து ஏதாவது பணம் பறிக்க வந்திருப்பீர்களோ என்று பயந்திருப்பாள்.

— அதுசரி! மேகாவின் அம்மாவுக்கு நீ எப்படி பொறுப்பாளி? என்று கேட்டார் துரை.

— ஆமாம்! மேகாவின் அம்மா மதுரையில் இருக்கிறாள். நான்தான் அந்தப் பொண்ணை இங்கு அழைத்து வந்தேன். நிறைய சம்பாதிக்கலாம்னு அழைத்து வந்திருக்கேன். நான் இந்தத் தொழிலில் அவளுக்கு முன்னாலிருந்து இருந்து வந்தேன். அதனாலே மேகா காணாமல் போனால் என்னைத் தான் அவர்கள் கேட்பாங்க! அதற்காகவே தான் நானும் உங்களோடு மேகாவைத் தேடறேன்னு சொன்னேன்! என்றாள் அவள்.

அந்தப் பேச்சுக்கூட இன்ஸ்பெக்டர் துரைக்கு நம்பகமாகத் தெரிய வில்லை.

இருந்தாலும் அதில் இருந்த அழுத்தம் தெரிந்த பிறகு 'சரி, பார்ப் போம்' என்று நினைத்துக் கொண்டார் அவர்.

அடுத்த நாள் காலையில் கிடைத்த செய்தி டாலி கிட்டத்தட்ட உண்மை தான் சொல்கிறாள் என்று தோன்றியது.

பாண்டிச்சேரிக்கும் வீரம்பட்டினத்துக்கும் போகிற வழியில் ஒரு தோப்புக்கு வெளியே ஓரமாக மேகா காயங்களுடன் கிடந்தாள் என்பது தெரிய வந்தது.

அவள் கொலை செய்யப்பட்டாள் என்று காபரே பெண்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

எல்லோருடைய மனதிலும் கிவி பரவியது.

அன்று காபரே ஆட்டம் நிறுத்தப்பட்டது.

— ஸார், அவளை யாரோ வெட்டியிருக்காங்க! என்று டாலி அவரிடம் பதறிக்கொண்டு வந்தாள்.

— நான் விசாரிக்கறேன்! நீ கவலைப்பட வேண்டாம்! என்றார் அவர்.

— இல்லை ஸார்! அவ உயிர் இருக்கான்னு தெரியல்லே ஸார்! அவ பாடியை எடுத்துக்கிட்டு போயிட்டாங்களாம்! என்று கூறினாள் அவள்.

— அதையும் கவனிச்சுக்கறேன்! என்று சொல்லி துரை கிளம்பினார்.

பகலில் அவர் அந்த நகரத்து போலீஸ் அதிகாரியை சந்தித்தார்.

தான் யார் என்பதை விளக்கி தான் வந்த காரணத்தையும் கூறினார்.

மேகா நிறைய கத்திக் காயங்களோடு காணப்பட்டாள் என்பது உண்மை என்று அதிகாரி ஊர்ஜிதம் செய்தார்.

— அவளை நாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போய் சேர்த்திருக்கோம்! இன்னும் நினைவு வரல்லே! அவளுக்கு சொந்தக்காரங்க யாருன்னு தெரியல்லே! என்று கூறினார் அவர்.

— அவள் ஒரு காபரே ஆட்டக்காரி! தெரியுமா? என்று கேட்டார் துரை.

— அது தெரிஞ்சு போச்சு! அங்கே இருக்கிற காபரே ஆர்ட்டிஸ்ட் கிட்டேதான் கேட்டுக்கிட்டு இருக்கிறோம். அவ யாரு? எங்கேருந்து வந்தா? என்று இதுவரைக்கும் எங்களுக்கு எதுவும் தெரியவில்லை! என்று சொன்னார் அவர்.

துரைக்கு யோசனை!

டாலியை இழுத்து விடலாமா என்று நினைத்தார்.

டாலியிடமும் அவருக்கு சில முக்கிய விஷயங்கள் தெரிய வேண்டும். அதனால் அதுவரை அவருடன் நட்புறவு வைத்துக்கொள்வது நல்லது என்று நினைத்தார்.

அடுத்து ஆஸ்பத்திரியில் போய் பார்த்தார்.

மேகா கண்ணை மூடிக்கொண்டு உள்ளே படுத்திருந்தாள். அவள் கையிலும், மூக்கிலும் குழாய்கள் செலுத்தப்பட்டிருந்தன.

அடுத்த
இதழிலிருந்து
புதிய பகுதி

ரேகா
பதில்கள்

(வாசகர்களின் கேள்விகளுக்கு
'ரேகா'வின் பதில்கள்)

○ கேள்விகள் அஞ்சல் அட்டையில் மட்டுமே இருக்கட்டும்

○ ஒரு அஞ்சல் அட்டையில் ஒரு கேள்வியை மட்டும் கேளுங்கள்

○ கேள்விகள் சுருக்கமாக இருப்பது நல்லது (நிறைய கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கலாமல்லவா?)

○ அஞ்சல் அட்டையில் 'ரேகா பதில்கள்' என்று குறிப்பிட்டு உதவவும்

○ ஒரு சிறந்த கேள்விக்கு ரூ 10 அன்பளிப்பும் உண்டு

இரு விலாக்களிலும் கட்டு போட்டிருக்க அதன் மீது பாண்டேஜ்கள் போடப்பட்டிருந்தன.

அறை வாசலில் காவல்காரர்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தார்கள்.

தனது விசாரணைக்கும் இந்த சம்பவத்துக்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்குமோ என்று யோசித்தார் துரை.

மேகாவுக்கு சுரணைத் தெரியும். அவரோடு பழகியிருக்கிறாள். ஊரைச் சுற்றி இருக்கிறாள்.

அந்த மேகாவைத் தேடி அவர் வந்திருக்கிறார்.

இந்த விஷயம் வெளியில் போய் மேகா வழியாக ஏதாவது செய்தி அவருக்குப் போய் விடக்கூடாது என்பதற்காக அவளைக் கொன்று விட முயன்றிருக்கிறார்களா?

எனினும் மேகாவுக்கு நினைவு வந்தால்தான் விஷயங்கள் வெளிவரும். அதுவரை காத்திருக்க வேண்டும்.

இங்குள்ள போலீசாரிடம் சொல்லியாகிவிட்டது.

தான் சென்னை திரும்பிவிட்டால் என்ன?

யோசித்தார் துரை.

மேற்கொண்டு விஷயங்களில் இறங்கலாமே.

கடைசியாக விடை பெற உள்ளூர் இன்ஸ்பெக்டாரிடம் சென்றபோது, — ஸார்! மேகாவுடைய உடமைகளை சோதனை போட்டோம். இந்தத் துண்டுக் காகிதம் கிடைத்தது. இது உங்களுக்கு உதவுமா பாருங்கள்! என்றார்.

அதில் 'சுரன்' என்ற வார்த்தையும் ஆறு எண் நம்பர் ஒன்றும் இருந்தது.

துரை முகம் பளிச்சிட்டது!

— ஸார்! நிறைய உதவும்! இதை எடுத்துட்டுப் போறேன்! அப்புறம் போன்லே தொடர்பு கொள்ளேன்! என்றார் துரை.

அன்று மாலை இன்ஸ்பெக்டர் துரை சென்னை சேர்ந்தார்.

ஆபீஸ் சென்று, சற்று ஓய்வெடுத்து அடுத்த படியாக ஆரம்பித்த காரியம் அந்த போன் நம்பரைக் கண்டு பிடிப்பதுதான்.

அந்தப் போன் ராமானந்தம் தெருவில் இருந்தது.

நம்பர் 68 என்று கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

துரை விரைந்தார்.

அந்தத் தெரு அகலமானது.

நவீன வீடுகள் அங்கே முளைத்து இருந்தன.

அந்த டெல்போன் இருந்த இடம் ஒரு லாண்டரி என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்தார்.

'கஜபதி லாண்டரி' கொட்டை எழுத்துக்கள் கண்களை பிதுக்கிக் கொண்டு தெரிந்தன.

வாசலில் பெரிய கவுண்டர்!

'மல்லிகா' என்ன இது? 61-ம் பக்கம் பார்த்தால் தெரியும்!

விற்பனையாகிறது!

மாரீச்
இதழ்

எனா

காமிகஸ்

ரெஞ்சிக் கனஸ்!

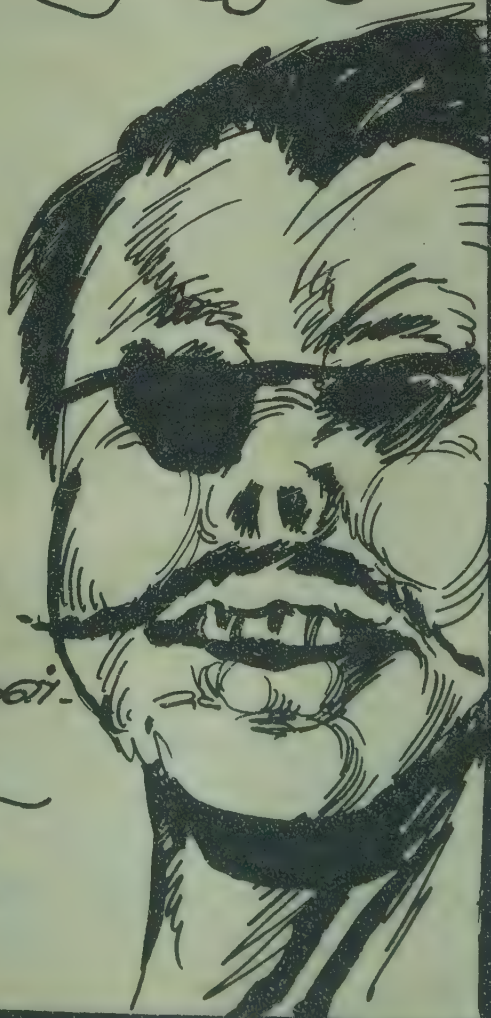
முடிநீளப்படக்கூடாத யுடன்

பிசாசு மாளிகை

ஒதாடர்களை

மற்றும் உங்கள் குழந்தை
களுக்காக ரூ 50 பர்சு
இருக்கும் வண்ணம் தீட்டும்
போட்டி, வழிகாட்டுங்கள்,
வண்ணம் தீட்டி வித்தை
பாடுங்கள், வித்தியாசத்தை
கண்டு பிடியுங்கள், வழி
காட்டி இதவர்கள் என
பல விதமான ஆர்வம்
மிக்க பல பகுதிகள்
'ரேகா' அளவில் 68-பக்கங்கள்.
விலை ரூ-2.00 மட்டுமே.

எங்கும் கிடைக்கும் - இன்றே
உங்கள் குழந்தைகளுக்கு
வாங்கிக் கொடுங்கள்.

ஒரு இளம் பெண் நின்று தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததாள்.

கவுண்டர் ஓரமாக ஒரு வழி தெரிய அதில் குனிந்து நுழைந்தார் துரை!

உள்ளே நடுவே ஒரு மேஜை நாற்காலி போட்டு ஒரு ஆள் அமர்ந்திருந்தார்.

— குட் மார்னிங்! என்று துரை கூறியதும் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

— வாருங்கள்! என்றார்.

பிறகு துரை அவர் முன்னால் உட்கார்ந்தார்.

— உங்கள் போன் நம்பர் இதுதானா? என்று கேட்டார் ஒரு சீட்டை நீட்டி.

— ஆமாங்க, இதுதாங்க! என்றார் அவர்.

— உங்க பேரு சுரன் தானா? என்று கேட்டார்.

— இல்லை, ஆறுமுகம்! என்றார் அவர்.

— ஸாரி, மிஸ்டர் ஆறுமுகம்! சுரன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா?

— சுரன்! என்று நெற்றியைத்தீட்டி, அழுத்தினார் அவர்.

ஆறுமுகம் யோசிக்க...

— எல். எம். வி. சுரன்! என்று பெயரை நீட்டிச் சொன்னார் துரை.

ஆறுமுகம் தமது தலைக்குள் உண்மையைத் தோண்டிக் கொண்டிருந்தார்.

கையிலிருந்த பென்சிலை அங்கும் இங்கும் நகர்த்தினார்.

பிறகு நிமிர்ந்து — ஸார் அந்த மாதிரி ஆள் எனக்குத் தெரியாதே! என்றார்.

— இந்த துணுக்கு காகிதத்திலே சுரன்னு போட்டிருக்கு! உங்க போன் நம்பரும் இருக்கு! இந்த இரண்டும் சேர்ந்து இருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்று கேட்டார் துரை.

— ஏன் ஸார் இப்படிக்கேட்கிறீங்க?

காரணத்தைக் கேட்டதும் துரைக்கு எரிச்சல் வந்தது.

— நான் போலீஸ் இலாகா. ஒரு கேஸ் விசாரணைக்கு! என்று கூறினார்.

போலீஸ் இலாகா என்றதும் ஆறுமுகத்திற்கு நெற்றியில் நிழல் தட்டியது.

ஒரு பார்வையைப் பார்த்தார். அதில் குளிர் வந்திருந்தது.

துரை புரிந்து கொண்டார்.

— ஸார்! இந்தத் துணுக்கை யார் எழுதினாலே? எதற்கு எழுதினாலே? லாண்டரி கணக்கு இங்கே வச்சிருக்கலாம். அதனாலே எழுதினாலே என்னவோ! என்று கூறினார் அவர்.

— உங்க கடையிலே லாண்டரிக்கணக்கிலே வச்சிருக்கிற எல்லாருடைய பெயரும் எனக்கு வேணுமே! என்றார் துரை.

— தாராளமாகக் கொடுக்கிறேங்க! என்று சொல்லி, — இந்தா லலிதா! என்றார்.

பெண் திரும்பியது.

பதினாறு இருக்கும்.

தாவணி அணிந்திருந்தது.

ஒரு இஞ்ச் பவுடர் போட்டிருந்தது.

தலை ஒரு மாதிரியாக வாரி இரு ஜடைகளாக கீழே போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இப்பொழுது தான் உடல் உறுப்புகள் துருத்திக்கொண்டு வெளி வந்திருந்தன.

அங்கங்கள் அங்கங்கே பருத்துக்கொண்டு அவள் பெண்மையை அதிகமாக காட்டின.

— ஐயா கேட்கிறார் பாரு, நம்ப கடையிலே யார் யாரு க'ஷ்'டமர்னு! ஒரு லிஸ்ட் எடுத்துக் கொடுக்கறியா? என்று கூறினார்.

— க்கும்! என்று கூறி, தனது சம்மதத்தை தெரிவித்தாள் அவள்.

பிறகு ஒரு நோட்புக்கை மடியில் போட்டு ஒரு காகிதத்தில் எழுத ஆரம்பித்தாள்.

கிட்டத்தட்ட அரைமணி நேரம் கழித்து 62 பேர்களைக் கொடுத்தாள், அவள்.

— இவ்வளவுதானா? என்று கேட்டார் துரை.

— இதுக்கு மேலே உண்டுங்க ஸார்! அவங்களை நிரந்தரம் என்று சொல்ல முடியாது என்று கூறினார், ஆறுமுகம்.

கையில் கொடுக்கப்பட்ட லிஸ்டை ஒருதரம் கண்ணோட்டம் விட்டார். மேலிருந்து கீழ் பார்த்தார்.

ராமு, ராமமூர்த்தி, சத்தியநாராயணன் என்று வரிசையாகப் பெயர்கள் ஓடின.

'சுரன்' என்ற பெயருக்குத் தகுதியான முழுப் பெயர் எதுவும் தெரியவில்லை.

வி. சுரன் என்பது வைத்தீஸ்வரன், அல்லது விக்நேஸ்வரன், அல்லது விமலேஸ்வரன் என்று பல விதத்தில் இருக்கலாம்!

கையிலுள்ள லிஸ்டுக்கு தகுந்தபடி எந்தப் பெயரும் அதற்கு பொருந்தவில்லை.

'சப்'பென்று இருந்தது.

— ஸாரி, ஸார்! யாரும் இருக்கிறதா தெரியல்லே! என்று கூறி துரை புறப்பட்டார்.

'பனிச்'சென்று மீண்டும் ஒரு யோசனை!

சாதாரணமான வியாபார நடவடிக்கைகள் நடக்கும் அந்தக் கடையில் போன் இருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அந்தப் போன் வேறே எதுக்காவது உபயோகப் படுகிறதா? 'சட்'டென்று திரும்பிக் கேட்டார்.

— ஏங்க! போன் வச்சிருக்கீங்களே, அந்த அளவுக்கு வியாபாரம் உண்டா? என்று கேட்டார்.

கடைக்காரர் திகைத்துக் கூறினார்.

— ஸார்! போனையே வியாபாரமா உபயோகிக்கோம்! என்றார்.

— என்ன?

— அதிலேயும் நிறைய சம்பாதிக்கிறேன்! இப்ப கால் ஒண்ணுக்கு ஒண்ணரை ரூபாய் வாங்கிக்கிறேன்! என்று கூறினார் அந்த ஆறுமுகம்.

— ஒஹோ!

— ஸார்! இங்கே நிறைய பணக்காரப் பிள்ளைங்களா இருக்காங்க ஆனா அவங்களுக்கு நிறைய போன் கிடைக்க மாட்டேங்குது! அதனாலே எங்கக் கடையிலே வந்து பண்ணிக்கும்படியா ஏற்பாடு வச்சுக்கிட்டேன். இதிலே அவங்க பண்ணிக்கிட்டு ஒரு காலுக்கு ஒண்ணரை ரூபாய் வீதம் பணம் தந்துடுவாங்க! இதுவும் என்னுடைய ஒரு வருமானம்! என்றார் ஆறுமுகம்.

— அப்படியா? நீங்க போன் வந்தால் அவங்களை கூப்பிடுவீங்களா?

— ஆமாம்!

— அப்போ, சுரன் என்ற பெயரை எங்கேயாவது கேட்டிருக்கீங்களா? என்று மீண்டும் பழைய துணுக்குக் காகிதத்தை நீட்டினார் அவர்.

அந்தப் பெண் லலிதா இப்பொழுது குறுக்கே பாய்ந்தாள்.

— ஸார்! வர்ற கால் எல்லாத்துக்கும் பேர் எழுதி வக்கிறது கிடையாது! இங்கே ஒரு பையன் இருக்கான். போன் வந்ததும் அவனிடம் சொல்லிடுவோம். அவன் போய் ஆட்களை அழைச்சுக்கிட்டு வருவான். அவங்க பேசுவாங்க! என்றாள் லலிதா.

— சரிதாம்மா, கடைக்கு வர்ற கால்ஸ் பத்தி ஏதாவது எழுதுவியா? என்று கேட்டார் அவர்.

— மாட்டாங்க! என்றார் ஆறுமுகம்.

துரை எழுந்தார். கவுண்டர் பக்கம் போனார்.

ஒரு பழைய நோட் புக் தள்ளி இருந்தது. அதை எடுத்தார்.

உள்ளே நம்பர்கள் நிறைய இருந்தன.

— இதென்ன நம்பர்?

— இதெல்லாம் இங்கே இருந்து அழைக்கிறார்களே அந்த நம்பர்! அது எல்லாத்தையும் எழுதி வச்சுடுவேன்.

— இது என்ன பென்சில் நம்பர்?

— இது... இது... எங்களுக்கு வர்ற நம்பர்! ஸார் (ஆறுமுகம்) இல்லாத போது இந்த நம்பருங்களைக் குறிச்சுக்கிடுவேன்!

— ரைட்! என்றார் துரை.

— அந்தப் பொண்ணு என்ன எழுதிருக்குதுன்னு எனக்கே தெரியாது ஆனா எதைக் கேட்டாலும் பதில் சொல்லிடும்! என்று மழுப்பலாக பதில் சொன்னார் ஆறுமுகம்.

துரை விடைப்பெற்று வாசலுக்கு வந்தார்.

தெருவில் இறங்கி சிறிது தூரம் நடந்து சென்றார்.

அவருக்கு திடீரென்று இப்பொழுது ஒரு நம்பிக்கை உதயமானது போல் தெரிந்தது.

இந்த வட்டாரத்தில் உள்ள யாரோ ஒருத்தர்தான் அந்தத் துணுக்கு காகிதத்தை எழுதியிருக்க முடியும்! அவர் தான் சுரனாக இருக்கலாம்! அப்படியானால் இந்த வட்டாரத்தை அலச வேண்டும் என்று நினைத்தார் அவர்.

மேஜை மேல் உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது லலிதா கொடுத்த நோட்டை மேஜை மீது வைத்து நம்பர்களை கவனித்தார்.

ஒரு யோசனை பளிச்சிட்டது!

துணை இன்ஸ்பெக்டரை அழைத்தார்!

— இதப் பாருங்க! டெல்போன் நம்பர்கள் இருக்கு. இத்தனை நம்பர்களுடைய பெயரும், விலாசமும் எனக்கு வேணும்! என்று கூறினார்.

— ரைட் ஸார்! என்று கூறி துணை இன்ஸ்பெக்டர் பறந்தார்.

கொடுக்கப்பட்ட நம்பர்களை மேஜை மீது பரப்பி ஆராய்ச்சி ஆரம்பமாகியது.

வேலைகள் துரிதகதியில் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது இரவு ஒன்பது மணி ஆகியது.

‘பளிச்’ சென்று ஒரு எண்ணம்!

மற்றவர்களிடம் விடை பெற்று நேராக ஸ்கூட்டரை ஸ்டார்ட் செய் தார்.

தெருவில் பறந்தார்!

ராமானந்தம் தெருவை அடைந்த பிறகு ஒரு ஓரத்தில் நிறுத்தினார்.

பிறகு நடந்தே பிளாட்பாரத்தில் சென்றார்.

அவர் நினைப்பு சரியாக இருந்தது.

லாண்டிரி வாசலில் ஒரு டெம்போ நின்று கொண்டிருந்தது. அதில் அழுக்கு மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஓரமாக ஒரு மரத்தின் அடியில் நின்றவாறே துரை அதை கவனித் தார்.

யோசனை! இத்தனை மூட்டைகளுக்கு இங்கே கிராக்கி இருக்குமா? என்று நினைத்தார்.

இதில் ஏதாவது விஷயம் இருக்க வேண்டும்!

டெம்போலின் நம்பரை குறித்துக் கொண்டார்.

டெம்போ போன பிறகு கடையின் கதவு அடைக்கப்பட்டது.

ஆறுமுகம் மட்டும் கடை வாசலில் இருந்து இறங்கி நடந்து போனார்.

அந்தப் பெண் அதற்கு முன்னாலேயே போயிருக்க வேண்டும்!

துரை திரும்பினார்.

வீட்டுக்கு வந்த பிறகு சஞ்சலங்கள் தோன்றின.

அந்தக் கடை ஒரு போக்கு வரத்து இல்லாத இடத்தில் இருப்பது அதற்கு அங்கு அவ்வளவு அதிகமாக அழுக்கு மூட்டைகள் கிடைத்திருப்பதும் அவருக்கு வியப்பை தந்தன.

கடையில் ஏதாவது மர்மம் இருக்குமோ?

காலையில் காரியாலயத்திற்கு போனபோது போன் நம்பரைப் பற்றி ஆராய்ச்சியை முடித்திருந்தார்கள்.

ரகரகமாக நம்பர்களை வரிசைப்படுத்தி கொடுத்து இருந்தார்கள்.

துரை அவைகளை வைத்துக் கொண்டு யோசனையில் இறங்கினார்.

கடையிலிருந்து எடுத்து வந்த நோட்புக்கை மீண்டும் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

ஒவ்வொரு பக்கமாக பார்த்துக் கொண்டு போக சில பக்கங்களில் பென்சிலால் சில இடங்கள் குறிக்கப்பட்டிருந்தன.

அது என்ன என்று அவருக்குத் தெரியும்!

டெலிபோன் நம்பர்களின் ஆராய்ச்சி லிஸ்ட் துரை மேஜைக்கு வந்தது.

குறிப்பாக 3 என்று ஆரம்பிக்கக் கூடிய ஒரு எண் அடிக்கடி வருவதை கவனித்தார் துரை.

எனவே அந்த நம்பருக்கும், ஆறு முகத்திற்கும், ஏதோ தொடர்பு இருக்கும் என்று நினைத்தார்!

டெலிபோன் இலாகாவோடு தொடர்பு கொண்டு குறிப்பிட்ட நம்பர் யாருடையது என்று கேட்டார்!

விலாசத்தை கொடுத்தார்கள்.

சுந்தரபூபதி, 608, மணியப்பன் தெரு என்று சொன்னார்கள்.

ஓ! இது கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் என்று குறித்துக் கொண்டார்.

இரவு 10-30 க்குப் புறப்பட்டார்.

மணியப்பன் தெருவுக்கு விரைந்தார்.

நுழைந்த பிறகு தான் அந்தத் தெரு வசதியானவர்கள் வாழும் தெரு என்று தெரிந்தது!

ஒவ்வொரு பங்களாவும் தனித்தனி மோஸ்தரில் இருந்தன.

பெரிய காம்பவுண்டு சுவர்கள் தோட்ட வசதியுடன் இருந்தது.

608-ஆம் நம்பரைப் பார்த்துக்கொண்டே போனார்.

தென்பட்டது!

பெரிதாகத்தான் இருந்தது!

உள்ளே வெளிச்சங்கள் பல கோணங்களில் அடித்து பகலை உருவாக்கி இருந்தன!

யார் இந்த சுந்தரபூபதி? வாழ்க்கை எப்படி நடத்துகிறார்? இங்கே இவர் தவிர வேறே யார் இருக்கிறார்கள்?

பங்களாவிலிருந்து ஒரு வேலைக்காரன் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனை நெருங்கி — இந்தாங்க! என்று கூறினார்.

— உள்ளே ஐயா இருக்கிறாங்களா? என்று கேட்டார்.

— இருக்காங்க! என்று கூறினான் அவன்.

— ஐயா இப்ப எப்படி இருக்காரு?

— எப்போதும் போல் தான் இருக்காரு!

— அவர் குணம் எப்படி?

வேலைக்காரன் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான்!

— ஏன் இப்படி கேட்கிறீங்க?

— எனக்கு வேலை வேண்டியிருக்கு! அவரைக் கேட்டால் கொடுப்பாங்களென்று சொன்னாங்க! அதுதான் பார்க்க வந்தேன்! என்று கூறினார் துரை.

— ஆள் நல்லவர்தாங்க!

— ஐயா என்ன பெரிய பரம்பரை பணக்காரரா, இல்லை ஏதாவது கம்பெனி வச்சிருக்கிறாரா? என்று கேட்டார் துரை.

— பிஸினஸ் பண்ணுகிறாருங்க!

— என்ன பிஸினஸ்?

— அதெல்லாம் நமக்கு என்ன தெரியுங்க! ஒரு மாசத்துக்கு ஒரு முறை உலகமெல்லாம் சுத்திக்கிட்டு இருக்காரு!

— ஐயா, வயசு என்ன இருக்கும்?

— வயசு என்ன நாற்பது, நாற்பத்தைந்து இருக்கும்!

வேலைக்காரன் போய் விட்டான்.

அவர் கண்கள் 'சட்'டென்று அடுத்த வீட்டின் மீது விழுந்தது.

அடுத்த வீட்டு டிரைவர் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தான்.

— ஸார்! என்று சொல்லி அவனது கவனத்தை இழுத்து விட்டு பக்கத்து வீட்டில் இருக்கும் நபரிடம் வேலை கேட்கப் போவதாகச் சொல்லி, அதற்கான நம்பிக்கையோடு வந்திருப்பதாகவும் தெரிவித்தார்.

— போயும் போயும் அவருகிட்டேயா? என்று கேட்டான் டிரைவர்!

— ஏன்? என்ன பிஸினஸ் பண்ணுகிறார்? என்று கேட்டார் துரை.

— யாருக்குத் தெரியும்! ஏதாவது திருடுவான், ஏதாவது கடத்தல் பண்ணுவான்! என்று சொன்னான் அவன்.

— வீட்டிலே பெரியவங்க யார் இருக்காங்க? வீட்டுக்காரர் இருக்காரா? என்று துரை கேட்டார். இப்போது பூபதியின் வீட்டில் அவர் ஏறியிருந்தார்.

சிப்பந்தி விசுவாசமாக உள்ளே சென்று வீட்டுக்காரரை அழைத்து வந்தான்.

அவர் தான் அந்த பூபதி என்று துரை புரிந்துக் கொண்டார்.

— ஸார்! இந்தத் தெருவிலே நரசிம்மன் என்று ஒருத்தர் இருந்தார். உங்களுக்குத் தெரியுமா? என்று கேட்டார்.

— நரசிம்மனா? என்று புருவத்தை சுருக்கினார் பூபதி.

— ஆமாம் ஸார்! கிட்டத்தட்ட உங்க வயசு இருக்கும். பார்க்கிற துக்கு கூட உங்க மாதிரிதான் கிராப் வச்சிருப்பாரு!

— அது மாதிரி யாரும் தெரியாது!

— சரி ஸார்! ரொம்ப நன்றி! என்று சொல்லிவிட்டு துரை வெளியே வந்தார்.

இந்தப் பேச்சுகளுக்கு இடையே அவரை துரை நோட்டம் விட்டிருந்தார்.

டி.வி. ஸ்டாண்டுகளும், பூச்சாடிகளும் அலங்காரமாக அதது இருக்க வேண்டிய இடங்களில் இருந்தன.

ஹால் பழையதாக இல்லை! புதியதாக ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது அதனால் கண்ணும் கருத்துமாக பாதுகாக்கப்படுகிறது என்று தெரிந்தது.

வெளியே வந்ததும் மணி பதினொன்றுக்கு மேல் ஆகியிருக்கும்!

ராமானந்தம் தெரு நோக்கி ஸ்கூட்டரை செலுத்தினார்.

கடை நெருங்கிய பிறகு அவர் கண்கள் அந்த லாண்டர்.யை நோக்கி வீசியது.

கதவை ஏன் இந்த நேரத்தில் திறந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைத்தார்! வாசலில் அவரைப் பார்த்ததும் ஆறுமுகத்திற்கு திகைத்தது! ஆச்சரியத்துடன் நின்றார்.

— என்னங்க! என்று கூறிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார் துரை.

ஆறுமுகத்திடம் சற்று லீஸ்கி வாடை வந்தது.

— என்ன ஸார் வேணும்? என்று பணிவோடு கேட்டார்?

— உங்க கிடங்கைப் பார்க்கணும்!

— கிடங்கா? என்று சொல்லி தலையைச் சொரிந்தார். — பூட்டியாச் சுங்களே!

— அதனால் என்ன? திறக்கலாமே!

— ஏன் திறக்கணும்?

— நான் போலீஸ்! என்று துரை அழுத்தமாக கூறினார்.

— போலீஸ்! என்று சற்று ஏளனமாகக் கூறினார் ஆறுமுகம்.

'சட்'டென்று தனது அடையாளக் கார்டை எடுத்து பிரித்து அவர் முன்னால் சில கணங்கள் காண்பித்து விட்டு திரும்பவும் மூடிக்கொண்டார் துரை.

— பார்டீனர் வந்துதான் திறக்கணுங்க!

— நானே திறந்து பார்க்கிறேன்! என்று கூறிக்கொண்டு அருகிலிருந்த கதவை நோக்கிச் சென்றார்.

கதவை சிறிது நேரம் அவர் உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் 'சர்' என்று ஏதோ ஒரு சத்தம் கேட்டது!

தலைக்கு மேல் ஒரு கெட்டியான பொருள் பாய்ந்து ஓடியிருந்தது.

கல்லோ அல்லது வேறு எதுவோ சுவரில் மோதி கீழே விழுந்து தடால்' என்று சப்தித்தது.

'சட்'டென்று துரை திரும்பினார்.

'விருட்'டென்று ஒரு பாய்ச்சல் பாய்ந்தார் துரை!

அடுத்த விநாடி அவர் ஆறுமுகம் மார்பில் பொருந்தியிருந்தார்!

அடுத்து அவர் முஷ்டி ஒரு சுற்று சுற்றி ஆறுமுகத்தின் பிடரியின் முன்பக்கத்தில் விழுந்தது. 'தடால்' என்று வெடி சத்தம். அதன் கணமும் வேகமும் துரைக்கு தெரியும். ஆறுமுகம் ஒரு விநாடி தடுமாறினார்.

கீழே உதிர்த்தார்!

துரை 'சட்'டென்று போனிடம் பாய்ந்தார். போலீசைக் கூப்பிட்டார். சீக்கிரமாக உடனே வரவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்!

பிறகு அங்கே காவலாக நின்றார்!

அதற்குள் எழுந்திருக்க முயன்றார் ஆறுமுகம்.

மெல்ல எழுந்து — மன்னிச்சுடுங்க, ஸார்! மன்னிச்சுடுங்க! என்றார்.

— என்ன மன்னிக்கறதுக்கு? என்று கேட்டார் துரை.

— உள்ளே திறந்து காட்டறேன் ஸார்! ஒண்ணுமே கிடையாது. போலீசை கூப்பிடாதீங்க! என்று கூறினார் அவர்.

துரை அதற்கு சம்மதிக்கவில்லை!

பேசாமல் இருந்தார். வெளியே இருட்டை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நிமிடங்கள் ஓடின.

தெருவில் இரு பொட்டுகளாக போலீஸ் வானின் ஒளி தெரிய ஆரம்பித்து விட்டது.

அடுத்த நிமிடத்தில் வாசலில் போலீஸ் வான் வந்து நின்றது.

'திழு...திழு' என்று ஆட்கள் வர கிடங்கு உடைக்கப்பட்டது.

மூட்டை மூட்டையாக மேலும் பழைய துணிகள் இருந்தன.

கடைசி மூட்டையை திறந்து பார்க்க அதில் ஒரு செப்புச்சிலை மிக அழகாக இருந்தது.

அருமையான பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுச்சிலை!

ஐம்பொன் சிலை அது!

மேலே கால வக்கிரத்தினால் ஏற்பட்ட கறை படிந்திருக்க அதைப் பார்த்தால் சிவன் போல இருந்தது.

சுற்றி வர திருவாசிகள், கீழே பீடம். சிலை உடைபாடுகளுடன் இருந்தது.

ஆறுமுகத்தை உடனே கைது செய்தார்கள்!

அவன் வெகு நேரம் வரை விசாரிக்கப்பட்டான்.

எந்தவித தகவலும் அவன் கொடுக்கவில்லை!

உண்மையில் அந்த சுந்தரபூபதியின் கீழே அவன் வேலை பார்ப்பதாக கூறினான்.

அதனால் மூட்டைக்குள் இருப்பது என்ன என்று தெரியாது!

‘டெம்போவில் மூட்டைகள் இறங்குவதும், ஏறுவதுமாக இருக்கும். இப்போகூட டெம்போ வருவதாக இருந்தது. அதில் இந்த மூட்டைகளை ஏற்றுவதாக இருந்தோம்’ என்று கூறினான்!

விடவில்லை துரை. மாற்றி மாற்றி கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

கடைசியில் அவருக்கு அலுப்பு வந்தது.

ஆறுமுகத்தைப் பிடித்த அரை மணி நேரத்துக்கு எல்லாம் சுந்தர பூபதியை பிடிப்பதற்கு மற்றொரு படை புறப்பட்டது.

துரையின் ஆலோசனை பேரில் அனுப்பப்பட்டது.

ஒரு வேளை ஆறுமுகத்திற்கு சுரணைப்பற்றி தெரியாவிட்டாலும், பூபதிக்கு நிச்சயம் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று அவர் எண்ணினார்.

இரவுப் பொழுதை தலைமை ஆபீசில் தங்கி காத்துக் கொண்டிருந்த போது வாசலில் ஒரு வான் வருவது கேட்டது.

அதைத் தொடர்ந்து இரண்டாவது போலீஸ் படை உள்ளே வந்தது.

— நாங்க உள்ளே போய் தேடியபோது பூபதி இல்லை! என்றார் படைத் தலைவர்.

— இல்லையா? நான் பார்த்தேன்! என்றார் துரை.

— வீட்டைச்சுற்றி வளைச்சுக்கிட்டோம். வெளியிலே யாரையும் விடல்லை! உள்ளே போய் ஒரு இடம் விடல்லை! தேடினோம். எங்கேயும் பூபதி இல்லை!

— பூபதியை அடையாளம் தெரியுமா?

— ஸார்! அந்த வீட்டிலே இருந்த நாலு பேரை பிடிச்ச வச்சிருக்கோம். நாலு பேரும் பூபதி இல்லைங்களுங்க! நீங்க விசாரிக்கலாம்! என்று கூறினார் அசிஸ்டெண்ட்.

— சரி! என்று துரை எழுந்தார்.

பாதுகாப்புச் சிறை வெளப்புறத்தில் இருந்தது. அங்கே போய் நாலு பேர்களையும் பார்த்தபோது, சுந்தர பூபதி இல்லை என்று தெரிந்தது.

அந்த நாலு சிப்பந்திகளில் ஒருவர் துரையிடம் சொன்னான்.

— ஸார்! நீங்க உள்ளே வந்து பார்த்தீங்க இல்லை, அதற்கு 15 நிமிடத்திலே பூபதி கிளம்பிப் போய் விட்டார் ஸார்! என்று கூறினான் அவன்.

— நிச்சயமாகவா? என்று கடுமையாக கேட்டார் துரை.

— ஆமாம் ஸார்!

— இப்ப வீட்டுக்குள்ளே இல்லையே?

— கிடையாது.

— சரி, பூபதி என்ன வியாபாரம் பண்ணுகிறார்?

சிப்பந்தி மௌனமாக இருந்தான்.

— இந்தாப்பா, உன்னைத்தானே! உண்மையை சொல்லு!

— ஸார்! ரொம்ப நாளா கடத்தல் வேலை பண்ணுரு!

— என்ன கடத்தல்?

— சிலையை எடுத்து அனுப்பறாரு!

— எங்கேருந்து எடுத்துட்டு வராரு?

— எல்லாம் ஆந்திரா கோவிலேருந்து எடுத்துட்டு வராரு. இங்கே வந்து தங்கியிருக்காரு. அனுப்பறாரு!

— எத்தனை நாளா நடந்திட்டு இருக்கு?

— ஒரு முனு நாலு மாசமா!

— ஓகோ! சமீபத்திலே இங்கே தமிழ் நாட்டிலே ஏதாவது செஞ்சாரா?

— செய்யல்லே ஸார்! ஆந்திராவிலே செஞ்சாரு?

— சரி! சுரன்னு ஒருத்தரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?

— தெரியாது ஸார்!

— எத்தனை காலமா பூபதி கூட வேலையா இருக்கே?

— இப்பதான் ஸார் நாங்க வந்தோம். நாலைந்து மாசம்ன்னு வச்சக் குங்களேன்!

துரை பாக்கெட்டிலிருந்த சுரன் படத்தை எடுத்தார்.

அவன் கையில் கொடுத்து — பார், இந்த ஆளை! கூறி நீட்டினார்.

ஒவ்வொருவராகப் பார்த்தார்கள்.

யாரும் அந்த மாதிரி ஆளைப் பார்த்ததில்லை என்று கூறினார்கள்.

பிறகு துரை திரும்பி வந்தார்.

சோர்ந்து போய் நாற்காலியில் அமர்ந்தார்

மற்ற அதிகாரிகள் அவர் எதிரே இருந்தார்கள்.

— ஸார்! என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் இந்த ஆட்களுக்கும் எனக்கும் எந்த வித சம்பந்தமில்லை. நீங்க யாரையாவது விசாரிச்சுக்கிடலாம். இந்தக் கேசுக்கும் எனக்கும் எந்த விதத் தொடர்பும் இல்லை என்று ஆறுமுகம் சொன்னான்.

— மீட்டர் துரை! என்னார் ராமதாஸ் என்ற இன்ஸ்பெக்டர். — பின்னே இவனை ஏன் இவ்வளவு சிரமப்பட்டு பிடிச்சீங்க? என்னார் அவர்.

— இந்த கேஸுக்கு உதவியா இருக்கும்னு நினைச்சேன்!

— நினைச்சதுக்கு அடிப்படை என்னென்னு சொல்ல முடியுமா? என்று கேட்டார் ராமதாஸ்.

— இதோ! என்று சொல்லி தமது பாக்கெட்டில் கையை விட்டு ஒரு துணுக்கு காகிதத்தை அவரிடம் காட்டினார். அதில் சுரன் என்று போட்டு, அதில் போன் நம்பர் எழுதப்பட்டிருந்தது.

— ஓகோ! இதை வச்சுத்தான் பூபதி போன் நம்பரைக் கண்டு பிடிச்சீங்களா? என்று கேட்டார் ராமதாஸ்.

— ஆமாம்!

— சரி. இந்த துண்டுக் காகிதம் எங்கே கிடைச்சது?

— பாண்டிச்சேரியிலே ஸார்!

— அங்கே எப்படி கிடைச்சது?

எதர் பாருங்கள்!
 ஸ்ரீரங்கம் வெள்வருகிறது!

மஸ்ஸிகா

விலை ரூ. 2/- மாத இதழ்

- சூதாட்டம்-சத்தான முடிநாவல்!
- சன்மா துளிகள்!
- சமையல்குறிப்பு!
- அடிக்கடிகள்! • ஜோதிடம்!
- மெல்லும்பல சுவையான பகுதிகள்!

ரோகாஸ்தாபனத்தின்

சென்னைபிள்ளை யுங்கம் மற்றும் மொக மாத இதழ்

மஸ்ஸிகா மாத இதழ்

விபரங்கள் விதாட்பு கிளாஸ்:
 மஸ்ஸிகா பப்ளிகேஷன்ஸ்
 70, பீட்டர்ஸ் ரோடு (மாடி)
 இராபர்ட் பீட்டர்ஸ், சென்னை-14.

துரை மேகாவைப் பற்றிய விபரங்களைக் கூறி, மேலும் அங்கு கிடைத்த விபரத்தையும் கூறினார். தற்சமயம் மேகா நினைவு இல்லாமல் கிடப்பதையும் தெரிவித்தார்.

ராமதாஸ் யோசனை செய்தார்!

— அப்போ நீங்க உடனடியாக பாண்டிச்சேரிக்கு ஓடியாகணும்! என்றார் ராமதாஸ்.

— ஏன்? என்றார் துரை!

— பூபதி அங்கே தான் போயிருக்கணும்!

— எப்படி சொல்றீங்க?

— சுரனுக்கும் இந்த போன் நம்பருக்கும் உள்ள தொடர்பு உங்களுக்குத் தெரிஞ்சாச்சு. இந்த விஷயம் பூபதிக்கு தெரிஞ்சாச்சு!

துரை யோசித்தார்.

ராமதாஸ் தொடர்ந்தார். — நீங்க ஆறுமுகத்திடம் போன் நம்பரையும், சுரன் என்கிறவரையும் சேர்த்து விசாரிச்சீங்க இல்லையா?

— ஆமாம்!

— அப்போ இந்த ஆறுமுகம் பூபதிகிட்டே சொல்லியிருக்கணும்! சரி தானே!

— சொல்லியிருக்கலாம்!

— மேகா கிட்டேதானே அந்த துணுக்கு காகிதம் இருந்தது?

— ஆமாம்!

— மேகா உணர்வு இல்லாம இருக்கானனு சொல்றீங்க இல்லையா?

— ஆமாம்!

— ஒன்னு மேகாவை அழைச்சுட்டு எங்கேயாவது ஓடிவிடப் பார்ப்பான். அல்லது மேகாவை கொல்றதுக்கு பார்ப்பான். — மேகாவின் மூலமாக நீங்க நிறைய விஷயம் தெரிஞ்சுக்குவீங்க! அதனாலே பயம்! மேகாவின் வாயை அடைக்கிறதுக்காக ஓடியிருப்பான்.

துரை திடுக்கிட்டு எழுந்தார்! — அப்ப நான் போகட்டுமா?

— போங்க! நாங்க பாண்டிச்சேரிக்கு செய்தி கொடுத்திடறோம், மேகாவை சரியா காப்பாற்றும்படி!

— ஓகே! என்று சொன்னார் துரை. வெளியே விரைந்தார்.

இரவே துரை ஜீப்பை எடுத்து பாண்டிச்சேரிக்கு விரைந்தார்.

காலைக்குள் போய் சேர்ந்து விட்டார்.

காலையில் நேராக ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றார்.

அவர் நினைத்தபடியே இரண்டு போலீஸ் காரர்கள் அங்கே காத்திருந்தார்கள்.

மேகா இன்னும் நினைவில்லாத நிலையிலே தான் இருந்தாள்!

குழாய் மூலம் உணவு, ரத்தம் ஏற்றும் பணி நடந்து கொண்டிருந்தன.

காவல்காரர்களைப் பார்த்து — எச்சரிக்கையாக இருக்கிறீர்களா? என்று கேட்டார் கீரை.

— இருக்கோம் ஸார்! என்று தலையசைத்தார்கள் அவர்கள்.

புஷ்பா தங்கதுரை

— நீங்க ஏமாந்திடக்கூடாது! எப்ப வேணும்னாலும் ஆபத்து வரலாம்! என்று சொன்னார் துரை.

அந்த சமயம் டாக்டர் வரவே அவருடன் துரை உள்ளே நுழைந்தார். டாக்டர் சிறிது நேரம் மேகாவைப் பார்த்து விட்டு — ரொம்ப கொஞ்சமாய் இம்ப்ரூவ்மெண்ட் ஆகியிருக்கு ஸார்! என்றார்.

— நினைவு திரும்புமோ? என்று கேட்டார் துரை.

— திரும்பலாம்! ஆனால் ஒரு வாரம் ஆனத்தான் தெரியும்! என்று கூறினார் டாக்டர்.

பிறகு அவர் வீடைபெற்றுப் போனார்.

சிறிது நேரம் துரை யோசித்து நின்று விட்டு வாசல் புறம் வந்தார். வராந்தாவில் நடக்க ஆரம்பித்தார்.

அப்பொழுது அறையை பெருக்குவதற்கு வெள்ளை யூனிபாரம் அணிந்த ஒரு சிப்பந்தி கையில் வாளியுடனும் துடப்பத்துடனும் வருவது தெரிந்தது அவனது முகம் திரும்பியிருந்தது.

ஏதோ ஒரு உறுத்தல் தோன்றினாலும் அதைப்பற்றி கவலைப்படாமல் 'விறு விறு' என்று போய்க்கொண்டிருந்தார் துரை.

வராந்தா முடிவு வரை போயிருக்க மாட்டார்.

மனசில் ஏதோ தோன்றியது. அந்த ஆளை கவனிக்காமல் இருந்துவிட்டு டோமே என்று நினைத்தார்.

இப்பொழுது அந்தப் பக்கவாட்டுத் தோற்றம், மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது. அந்த உணர்ச்சி பெரிய அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

அந்த பூபதியின் பக்கவாட்டுச் சாயல் போல தோன்றுகிறதே என்று நினைத்தார்.

உடனே கத்திக்கொண்டு அறையை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தார்.

அறை சற்று தூரத்தில் இருந்ததால், — விடாதே! உள்ளே போயிருப்பான்! என்று கத்திக்கொண்டே ஓடிவந்தார்.

காவல்காரர்கள் அவரைக் கண்டபிறகு சில கணங்கள் திகைத்தார்கள்.

பிறகு உள்ளே ஒருத்தர் தாவி ஓடினார்.

துரை இறைக்க இறைக்க வந்தார்!

உள்ளே நுழைந்ததும், அங்கே அந்த வெள்ளை யூனிபார சிப்பந்தி, பிராணவாயு குழாயை எடுக்கும் நிலையில் காவல்காரர் அவனது கையைப் பிடிப்பதைக் கண்டார்.

— பிடி! பிடி! என்று சொல்லிக்கொண்டு பூபதியை இரு கைகளாலும். பிடித்து, கீழே தள்ளினார் அவர்.

இதற்குள் வாசல் காவல்காரரும் ஆஸ்பத்திரி சிப்பந்திகளும் உள்ளே வந்து பூபதியை அழுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

இம்மாத இதழ் எங்கும் விற்பனையாகிறது!
மாயப் பூங்கா ரூ 1-75 மர்மச் சோலை ரூ 1-50
திகில் பூங்கா ரூ 1-50
வியாபாரிகள் தொடர்பு கொள்க :
மீனா பதிப்பகம், 17, V. M. தெரு. சென்னை-14

—நீ ஏன் பாண்டிச்சேரிக்கு வந்தே? மேகாவை ஏன் கொல்லப் பார்த்தே? போலீஸ் அதிகாரி சினத்தோடு கேட்டார்.

அவர் இதிரே தனது பெரிய உடம்போடு குறுகி நின்றான் சுந்தர பூபதி.

அவன் முகம் கறுத்திருந்தது. நெஞ்சு பதறியது!

— சொல்லு!

ஓங்கி மேஜை மீது குத்தினார் அதிகாரி! மேஜை அதிர ஜன்னல் மூடியிருந்த அந்த அறை, நடுங்கியது.

இரண்டு காவல்காரர்கள், வெறும் ஜட்டி, பனியனில் அங்கே காத்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் கையில் ஒரு கசையும், ஒரு கழியும் இருந்தன. எந்த நேரத்தில் உத்தரவு கிடைத்தா

லும் பூபதியை ஓங்கி அடிக்கத் தயாராக இருந்தார்கள்.

அதிகாரி கண்ணை அசைக்க ஒருவன் பூபதி மீது பாய்ந்து தோளை ஒரு உலுக்கு உலுக்கி, சொல்லு என்று நாராசமாக கத்தினான். ஏற்கெனவே இரவு முழுவதும் அவனை விடாமல் பேச வைத்திருந்தார்கள். அந்த உலுக்கல்தான் அந்த மௌனத்தை கலைத்தது என்று சொல்ல வேண்டும்!

முகத்தில் அழகை குதித்து வர — ஐயா! ஐயா! என்றான் தாபத்தோடு. எல்லோரும் அவனை உற்றுப் பார்த்தார்கள்.

— கொஞ்சம் உட்காரவிடுங்கய்யா! என்று கூற அதிகாரி கண்ணை சிமிட்டினார்.

நாற்காலி ஒன்று பக்கத்தில் போடப்பட்டது. உட்கார்ந்தான்.

அதற்குப் பிறகு அவன் தன் கதையை சொல்ல ஆரம்பித்தான்! எல்லாம் கடத்தல் கதை தான்.

குறிப்பாக ஆந்திராவில் இருந்து கொண்டு, அண்டை ராஜ்யக் கிராமங்களிலிருந்து, கொண்டு வரப்படும் கோவில் சிலைகளையும், இதர கலைப் பொக்கிஷங்களையும் அயல் நாடுகளுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான். அதற்காக அவனுக்கு ஒரு படகு கூட சொந்தமாக இருந்தது.

மீன் பிடிக்க வைத்திருக்கிறேன் என்று சொல்லி அந்தப் படகில் கலைப் பொக்கிஷங்களை ஏற்றி துரத்தில் காத்திருக்கும், பெரிய கப்பல்களுக்கு ஏற்றி விடுவான்.

இத்தனை காலம் ஆந்திராவிலேயே வாழ்ந்து வந்தவன்.

தமிழ் நாட்டில் பத்து வருடங்களுக்கு முன், அவனுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களில் வெங்கடேஸ்வரனும் நித்யனும் முக்கியமானவர்கள்.

இருவரும் கோவில் சிலைகளையோ அல்லது இதர பொருள்களையோ கொண்டு வருவார்கள். அவர்கள் மூலம்தான் பூபதிக்கு ஏராளமான சொத்து சேரலாயிற்று. இரண்டு வருடங்கள் இந்த வெங்கடேஸ்வரனும் நித்யனும், அவனுக்கு இடையறாமல் பொக்கிஷங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். திடீரென்று தமிழ் நாட்டு போலீஸிடம் அகப்பட்டு விட்டார்கள். உண்டனை அடையப் பெற்று உள்ளே அடைக்கப்பட்டார்கள்.

துரை இங்கே குறுக்கிட்டு, -- எத்தனை ஆண்டுகள்? என்று கேட்டார்.

— ஏழு ஆண்டுகள்! என்று சொன்னான் பூபதி.

— மிஸ்டர் துரை! குறிச்சுக்குங்க! என்று சொன்னார் அதிகாரி.
துரை தலையசைத்தார்.

அந்நேரம் பளீரென்று துரை முகத்தில் ஒரு வெளிச்சம்!

— ஏழு வருடம் அவங்களுக்கு முடிஞ்சு போச்சா, இல்லையா? என்று கேட்டார்.

— முடிஞ்சு போச்சுங்க. ஒரு நாலைந்து மாசத்துக்கு முன்னாடி தான் வெளியே வந்தாங்க!

— அவங்களை பார்த்தீங்களா?

— ஒருத்தரைத்தான் பார்த்தேன் ஸார்! அவர் தான் எங்கிட்டே வந்தாரு.

— யார் அது?

— வெங்கடேஸ்வரன்!

— துரைக்கு நன்றாகப் புரிந்து விட்டது. வெங்கடேஸ்வரன் என்பது தான் சுரன் அதாவது 'எல். எம். வி. சுரன்'

— வந்து என்ன சொன்னாரு?

— பழையபடி வேலை செய்யறேன்னு சொன்னாரு!

— 'நீங்க ஜாக்கிரதையா செய்யனும். ஏற்கனவே உள்ளே போய் வந்திருக்கீங்க! போலீஸ் சுத்திக்கிட்டே இருக்கும்' என்று சொன்னேன்.

— 'இருந்தாலும் ஏதாவது தொழில் வேணுமே!' என்று சுரன் சொன்னாரு!

— கடைசியா அவரை எப்ப பார்த்தீங்க? என்றார் துரை!

— இரண்டு மாசம் இருக்கும் ஸார்!

— நித்யனை நீங்க பார்க்கலையா?

— பார்க்கலீங்க! அவர் வரலீ! என்று சொன்னான் பூபதி.

— ஏன்?

— தெரியாதுங்க! வெங்கடேஸ்வரன் தான் வந்தாரு! என்று சொன்னான் பூபதி.

— சுரனை எத்தனை தடவை பார்த்தீங்க? என்று கேட்டார் துரை.

— ஒரே ஒரு வாட்டிதான் பார்த்தேன்! ஏதோ நிறைய சொல்ல வந்தாரு, சொல்ல முடியல்லே!

— அப்படியா?

— ஒரு தரம் போன் பண்ணினாரு! 'எனக்கு உதவி வேணும். நான் நம்பின்வங்க எல்லாம் துரோகம் பண்ணிட்டாங்க! ஏதாவது உதவுங்கன்'னு சொன்னாரு.

— 'சரி வாங்கன்'னு சொல்லியிருந்தேன். வரவே இல்லீங்க! மேலும் பூபதி தனது விவரங்களை சொல்லிக்கொண்டே போக துரை அவைகள் தமக்கு அதிகம் உதவாது என்று நினைத்தார்.

மற்ற அதிகாரிகளிடம் விடை பெற்று உடனே சென்னைக்குத் திரும்பினார்.

அவருக்கு இப்போது தெரிந்து விட்டது, சுரன் யாரென்று!

சென்னை வந்ததும், நேராக ஜெயில் அதிகாரிகளிடம் தொடர்பு கொண்டார். சுரனைப் பற்றிய மேலும் விவரம் தெரிய வந்தன.

அன்று மாலையில் வில்லு மலையில்ருந்த நித்யன் வீட்டுக்கு போய்ச் சேர்ந்தார்.

அப்பொழுது பொழுது சாயும் நேரம். 'மினு மினு' என்று ஒரு மஞ்சள் வெய்யில் பூத்திருக்க, கடற் காற்று அவசரமாக வீசியது.

நித்யன் தனது தோட்டத்தில் ஒரு பெஞ்சின் மீது உட்கார்ந்திருந்தான். இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்ததும் கையை தூக்கி அழைத்தான்.

துரை அவனை நோக்கிச் சென்று அருகே இருந்த மற்றொரு பெஞ்சின் மீது அமர்ந்தார்!

இன்ஸ்பெக்டர் துரையின் பார்வை சற்று எட்டத்தில் இருந்த சிலையின் மீது விழுந்தது. அது ஒரு கருங்கல் சிலை. ஏதோ தேவியின் உருவம் போல் தெரிந்தது. அது நடப்பட்டிருந்த இடம் இறந்த சுரனின் சடலத்தைப் புதைத்த இடமாக இருந்தது.

— ஏது! சிலையை சரியான இடத்திலே நட்டு இருக்கீங்களே! என்று சொன்னார் துரை.

— ஆமாம் ஸார்! அந்த இடத்தைப் பார்த்தாலே ஒரு அசிங்கமான மரண நினைப்பு தோன்றிக் கொண்டே இருந்தது. அதை மறைக்கிறதுக்காக சிலையை வைச்சிருக்கேன் என்று கூறினான் நித்யன்.

— கொலைக்கு மறைக்கிறதுக்கு ஒரு சிலையா? கொலைக்கு ஒரு சிலையா? என்று கேட்டார் துரை.

விவரம் புரியாமல் புன்முறுவல் மட்டும் காட்டினான் நித்யன்.

— கண்டு பிடிச்சுட்டிங்களா? என்று கேட்டான் நித்யன்.

— எங்க கண்டு பிடிக்கிறது! என்று அங்கலாய்த்தார் துரை.

— ஸார்! கொலை செஞ்சவனை கண்டு பிடிக்க வேண்டாம்! கொலை ஆனவன் யாருன்னு கண்டு பிடிக்க முடியலையா?

— ஓ! கண்டு பிடிச்சாச்சு!

— யார்? என்று கேட்டான் நித்யன்.

— செத்துப்போனவன் சுரன் ஸார்! வெங்கடேஸ்வரன்! உங்களுக்குத் தெரியாதா? என்று கேட்டார் துரை.

ஒரு அதிர்ச்சி நித்யனின் உடலில் ஓடியது.

— வெங்கடேஸ்வரன்! யாரது? என்று புருவத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு கேட்டான்.

— தெரியாதா மிஸ்டர்? உங்களுடைய பழைய சிநேகிதர் சுரன் என்கிற வெங்கடேஸ்வரன் மிஸ்டர் நித்யன்! என்று கூறினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

— இன்ஸ்பெக்டர்! என்ன சொல்லுறீங்க? என்று சற்று அதட்டலாகக் கேட்டான் நித்யன்.

— ஏன் நித்யன் நான் உண்மையைத்தான் சொல்றேன். நீங்களும் வெங்கடேஸ்வரனும் தானே இந்த வேலையெல்லாம் செஞ்சீங்க? சுந்தர பூபதிக்கு ஆந்திராவிலே சிலைகள் கொண்டு போய் கொடுத்தீங்க? என்று கேட்டார் துரை.

நித்தியனின் கண்கள் கொட்டின. — என்ன ஸார்! என்று உளறலாகக் கேட்டான்.

— இந்தா மிஸ்டர் நித்யன்! ஒண்ணும் பதட்டம் ஆகாதீங்க, உளறு தீங்க, ஏமாத்தாதீங்க! நான் சொல்றேன். நீங்களும், சுரனும் சிலையை எடுத்து அதைக் கடத்திட்டு போகும்போது, போலீசுகிட்டே அகப் பட்டீங்களே ஞாபகம் இருக்கா? அதுவும் ஏழு வருஷத்துக்கு முன்னாலே. போலீஸ் உங்களைப் பிடிச்சுட்டாங்க! இரண்டு பேரையும் முகல்லே வழக்குப் போட்டு ரெண்டு பேருக்கும் தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்தாங்க. ரெண்டு பேரும் உள்ளே போனீங்க. உங்க சாமர்த்தியத்திலே நீங்க ஒரு நாளைக்கு தப்பிச்சுட்டு ஓடிட்டீங்க. உங்களை போலீஸ் எங்கெல்லாமோ

தேடிப் பார்த்தது. கிடைக்கவே இல்லை. இது வரைக்கும் கிடைக்கல்லே. நான்தான் உங்களை கண்டு பிடிச்சிருக்கேன்.

— நீங்க என்ன செஞ்சீங்க! தப்பிச்சுட்டு ஆந்திராவுக்கு ஓடிப் போயிட்டீங்க! அங்கங்கே என்ன வேலை செஞ்சிங்களோ தெரியல்லே. உங்களுக்கு பணம் ஏராளமா சேர்ந்து போச்சு. அல்லது கொள்ளை அடிச்ச பணம் தான் வச்சிருக்கீங்களோ! எல்லாப் பாவத்தையும் பண்ணிவிட்டு இந்த வில்வ மலையிலே யாருக்கும் தெரியாதபடி வந்து உட்கார்ந்து இருக்கீங்க! உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு காபரே பெண்ணை கல்யாணம் பண்ணிக் கிட்டீங்க. வெளியே வந்த பிறகு ஒங்க சிநேகிதன் சுரனுடன் தொடர்பு கொள்ளவே இல்லை. நீங்கஎங்கே போனீங்கன்னு அவனுக்குத் தெரியாது. வெளியிலே வந்த பிறகு தேடினான் உங்களை!

— எங்கேயும் கிடைக்கல்லே. விசையா ஒவ்வொருவரிடமும் விசாரித்தான். நீங்க இங்கே பங்களாவிலே சுகமா இருக்கிறதை புரிஞ்சுக்கிட்டான். நேரே இங்க வந்து உங்ககிட்டே பேசியிருக்கான்.

— இனிமே உங்க வாழ்க்கையை கெட்ட வழியிலே திருப்பப் போற தில்லேன்னு சொல்லிட்டீங்க! ஆனால் அவன் உங்களை விடறதாக இல்லை.

— நீங்க கொள்ளை சொத்தை சேர்த்துத்தான் பணக்காரன் ஆகியிருக்கிறீங்கன்னு நினைத்தான். அதனாலே எனக்கு மாசம் இவ்வளவு பணம் கொடுன்னு கேட்டிருக்கான். நீங்க ஒவ்வொரு மாசமும் மூவாயிரம் ரூபாய் தருவதாக ஒத்துட்டு இருக்கீங்க!

— ஒவ்வொரு மாசமும் 3000 எடுத்திருக்கீங்க, பாங்கிலேந்து. நாலு மாசம் கொடுத்து இருப்பீங்க. உங்க பாங்க் கணக்கை நான் பார்த்தாச்சு! மேலே பணம் கேட்டுக்கிட்டே இருக்கப் போறானே என்ற பயம் வந்திருக்கும். அதனாலே அவனைக் கொள்ளை பண்ண நினைச்சிட்டீங்க. அதுக்கு நல்ல அலிபை வேண்டுமே! அதனாலே நீங்க மருவத்தூர், பாண்டிச்சேரி ஊர்களுக்கும் போயிருப்பதாக ஒரு நாடகம் போட்டு, அன்னிக்கு பகல்லேயே திரும்பி வந்துட்டீங்க! சாயங்காலம் மணி ஐந்தரைக்கு வெங்கடேஸ்வரனை உங்க வீட்டுக்கு வரச்சொல்லி இருந்தீங்க.

— அவன் வந்து தோட்டத்திலே இருந்தான். நீங்க வந்தீங்க. கையிலே ஒரு இரும்புக் கழியை கொண்டு வந்தீங்க. தலை போட்டீங்க. குழி தோண்டி மூடிட்டீங்க. இதுக்குப் பிறகு நடந்ததெல்லாம் எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சதுதான். ஆக ஒரு நண்பனை கொலை பண்ணிட்டீங்க! அது உங்க வாழ்க்கையை காப்பாத்திக்கணுங்கிற ஆசையிலே பண்ணிட்டீங்க. அது பெரிய தவறு. எது செஞ்சிருந்தாலும் ஒரு கொலையை செய்திருக்கக் கூடாது! இப்ப நீங்க ஒழுங்கா இருந்தாக்கூட ஏத்துக்கறதுக்கு முடியாது. எழுந்திருங்க போகலாம்! என்றார் துரை.

‘சட்’டென்று நித்யன் எழுந்தான். தனது சைடு பாக்கெட்டில் கையை விட்டான். அதைக் கவனித்த இன்ஸ்பெக்டர் அடுத்த விநாடியே பாய்ந்து குதித்தார்.

அவன் கைகளை முறுக்கி பின் பக்கம் திருப்பினார். வலது கையில் சின்னதாக சிக்கியிருந்த துப்பாக்கி எகிறிப்போய் தரையில் விழுந்தது.

நித்யன் மீது ரெண்டு ‘கும்’களை வைத்தார்.

போதுமானதாக இருந்தது. சிறிது நேரம் அவன் கண் இருட்டாகியது. கீழே கவிழ்ந்து விழுந்தான். உடனே துரை விசிலடிக்க ஏற்கனவே வெளியே காத்திருந்த போலீசார் ஓடி வந்தார்கள். நித்யனைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். உடனே வானில் ஏற்றி பறக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

வாசகர் நகைச்சுவை

● நானும் எனது நண்பர்களும் பஜாரில் அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது ஒரு குடும்பத்தினர் எங்களிடம் வந்து, “‘நந்திய நல் லூர்’க்கு எப்படிங்க போகனும்?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு என் நண்பர்கள் அரட்டை அடித்துக் கொண்டே, “‘கையில் நந்தி எடுத்துக் கொண்டுப் போகனும்” என்றார்கள். அவர்கள் தலையை கீழே குனிந்துக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள். நாங்கள் பேசி முடித்துவிட்டு அவரவர்கள் வீட்டிற்குப் பிரிந்தோம். நானும் என் வீட்டிற்கு புறப்பட்டேன். வீட்டின் ஓரத்தில் சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு வீட்டிற்குள் போனேன். ‘ஷாக்’ அடித்தது போல இருந்தது. அந்த குடும்பத்தினர் என் வீட்டில் இருந்தார்கள். நான் அசடு வழிய அவர்களைப் பார்த்து சிரித்தேன். பதிலுக்கு அவரும் வழிந்தார்.

○ அ. பாபுஜி ○

● எங்களது தமிழாசிரியரோடு நானும், சில மாணவர்களும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது திரு மணமாகாத அந்த தமிழ்ப் பேராசி

ரியரிடம் ஒரு மாணவர், ‘என் ஸார், ரொம்ப மெலிஞ்சிட்டங்க’ என்று கேட்டார். பேராசிரியர் ‘கல்யாணத்திற்கு பிறகு ஊத ஆ பிச்சிடுவேன்’ என்றார். உடனே மாணவர், ‘உடம்பைச் சொல்றீர்களா, அடுப்பைச் சொல்றீங்களா’ என்று கேட்டதும் எங்களைத் தமிழாசிரியர் அடிக் ரசித்து சிரித்தார்.

○ எஸ். ஜே. இதயா

● என் அண்ணனின் நண்பர் வர் சொல்லிய செய்தி இது:

அவர் பணிபுரியும் அலுவலக முன்பு ஒரு சிறுவன் சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டிருந்தானாம். உடனே அந்த ரது ஆபீஸில் வேலை பார்க்கும் ஊயர் ஒருவர் அச்சிறுவனிடம் சென் ‘தம்பி! இங்கெல்லாம் சிறுநீர் கழிக்காதே. போலீஸ் வந்தா பிடிச்சுப் போயிடுவான்’ என்றாராம். சிறுவன் அதை நிறுத்தாமலேயே சொன்னதும்: ‘அது வேஸ்டாதா போகுது? புடிச்சுட்டுப் போகட்டும், விடுங்க சார்.’

இதனால் என் அண்ணனின் பரை எப்போது பார்த்தாலும் நினைவுக்கு வந்து சிரிப்பூட்டுகிறது.

○ பி. பி. சுப்பிரமணியன்

